

ДАНИЪЛ СИЛВА АНГЛИЙСКИЯТ ШПИОНИН

Част 15 от „Габриел Алон“

Превод от английски: Венера Атанасова, 2016

chitanka.info

На Бетси и Анди Лек.

И както винаги, на съпругата ми — Джейми, и на децата ми — Лили и Николас.

Когато човек изтрива написаното с молив, трябва да се увери, че буквите са напълно заличени. Защото, ако трябва да се пази нещо в тайна, нито една предпазна мярка не е прекалена.

Греъм Грийн,
„Министерството на
страха“

Край на сълзите; ще мисля за отмъщение.
Мария Стюарт

ПЪРВА ЧАСТ
СМЪРТТА НА ЕДНА ПРИНЦЕСА

1.

Густавия, Сен Бартелеми

Нищо от това нямаше да се случи, ако Спайдър Барнс не се беше напил у Еди две нощи преди отплаването на „Аврора“. Спайдър бе смятан за най-добрия корабен готвач в целия Карибски басейн. Той беше сприхав, но напълно незаменим, луд гений в колосана бяла куртка и престилка. Спайдър, видите ли, имаше кулинарно образование. Той бе работил в Париж. Беше работил в Лондон. Беше пребивавал в Ню Йорк и Сан Франсиско и бе имал нещастен престой в Маями, преди да напусне окончателно ресторантьорския бизнес и да се пристрасти към свободата, която му даваше морето. Сега работеше на големи яхти — от онези, които филмовите звезди, рапърите, магнатите и позьорите наемаха, за да направят впечатление. А когато не беше до печката, Спайдър неизменно седеше в някой от най-добрите барове на сушата. Според него барът на Еди бе един от петте най-добри в Карибския басейн, може би дори един от петте най-добри в света. Онези вечер той започна в седем часа с няколко бири, в девет изпуши един джойнт в притъмнялата градина, а в десет съзерцаваше първата си чаша ром с ванилия. Струваше му се, че светът е прекрасен. Барнс бе пиан и беше в рая.

Обаче после забеляза Вероника и вечерта взе опасен обрат. Тя беше нова на острова — едно изгубено момиче, европейка с неустановен произход, която сервираше напитки на екскурзиантите в долнопробния съседен бар. Вероника беше хубава — „хубава като цветна украса“, както отбеляза Спайдър на безименния си другар по чашка — и той се влюби в нея точно за десет секунди. Предложи й брак, което бе любимият му подход към жените, и когато тя му отказа, предложи просто да правят секс. Това някак си проработи и двамата бяха забелязани да се клатушкат под проливния дъжд в полунощ. И това беше последният път, когато някой го бе виждал — в 00:03 часа, в една дъждовна нощ в Густавия, мокър до кости, пиан и влюбен за пореден път.

Капитанът на „Аврора“ — 47-метровата луксозна моторна яхта, която бе акостирила в залива на Насау, мъж на име Реджиналд Огилви, беше бивш офицер от Кралския военноморски флот, великодушен диктатор, който спеше с копие от корабния устав и наследената от дядо му Библия на крал Джордж на нощното си шкафче. Той никога не се беше притеснявал за Барнс толкова, колкото в девет часа на следващата сутрин, когато Спайдър не се яви на редовната оперативка на екипажа и обслужващия персонал. Това не беше обикновена оперативка, защото „Аврора“ се подготвяше за посрещането на много важна гостенка. Само Огилви знаеше нейната самоличност. Знаеше също, че свитата ѝ ще включва екип от охранители и че тя е, меко казано, взискателна, което обясняваше защо бе разтревожен от отсъствието на прочутия си готвач.

Огилви информира за ситуацията капитана на пристанището в Густавия, а той, от своя страна, надлежно съобщи на местната жандармерия. Двама полицаи почукаха на вратата на малкото бунгало на Вероника, намиращо се на склона на хълма, но и от Вероника нямаше никаква следа. След това те претърсиха различните места на острова, където пианиците и хората с разбити сърца обикновено биваха изхвърлени на брега след някоя разгулна нощ. Един червендалест швед в „Льо Селект“ заяви, че същата сутрин е черпил Спайдър с бира „Хайнекен“. Някой друг каза, че го е видял да крачи по плажа в Коломбие, а имаше и слух, който така и не се потвърди, за някакво неутешимо създание, виещо срещу луната в пустошта на Тоани.

Жандармите стриктно провериха всяка следа. След това претърсиха острова от север на юг, от единия до другия край, но без никакъв резултат. Няколко минути след залез-слънце Реджиналд Огилви уведоми екипажа на „Аврора“, че Спайдър Барнс е изчезнал и че бързо трябва да му се намери подходящ заместник. Екипажът се пръсна из острова — от крайбрежните ресторанти на Густавия до плажните барове на Гран Кюл дьо Сак. И в девет вечерта, в най-невероятното място, те откриха своя човек.

* * *

Той бе пристигнал на острова в разгара на сезона на ураганите и се бе настанил в облицованата с дърво вила в далечния край на плажа в Лориан. Мъжът нямаше други вещи, освен един брезентов сак, купчина сериозни книги, радио и раздрънкан скутер, който бе придобил в Густавия срещу няколко мръсни банкноти и една усмивка. Книгите бяха дебели и тежки, за ерудити, радиото се отличаваше с качество, каквото вече рядко се среща. Късно през нощта, когато той седеше на верандата с хлътнал под и четеше на светлината на къмпингова лампа, звуците на музиката се носеха над шумоленето на палмовите листа и тихия плясък на прибоя. Мъжът слушаше основно джаз и класическа музика, понякога малко реге по отвъдморските радиостанции. В началото на всеки час той отпускате книгата в скута си и слушаше внимателно новините по Би Би Си. Когато новинарската емисия свършеше, търсеше в ефира нещо по свой вкус и палмите и морето отново танцуваха в ритъма на музиката му.

Отначало не беше ясно дали беше на почивка, или просто минаваше, дали се укриваше, или планираше да се засели за постоянно на острова. Парите, изглежда, не бяха проблем за него. Сутрин, когато се отбиваше в хлебарницата за хляб и кафе, мъжът винаги оставяше щедър бакшиш на момичетата. А следобед, когато посещаваше пазарчето до гробището за своята немска бира и пакет американски цигари, той никога не си правеше труда да си прибере рестото, което издрънчаваше в съответното гнездо на автомата. Говореше сносно френски, но с акцент, който никой не можеше да определи точно. Испанският му, на който говореше с доминиканеца, работещ на бара в „Джо Джо Бъргър“, беше много по-добър, но и при него се долавяше онзи акцент. Момичетата в хлебарницата решиха, че е австралиец, но сервитьорите в „Джо Джо Бъргър“ смятаха, че е африканер^[1]. Африканерите бяха разпръснати из целите Кариби. Повечето от тях бяха свестни хора, но имаше и такива, чиито бизнес интереси не бяха съвсем законни.

Макар да нямаше определена работа, дните му не изглеждаха съвсем безцелни. Мъжът закусваше в хлебарницата, спираше при вестникарската будка в Сен Жан да вземе пакет с пристигащите с ден закъснение английски и американски вестници, провеждаше стриктно ежедневната си тренировка на плажа, четеше дебелите си художествени и исторически книги с нахлупена ниско над очите

шапка. А веднъж нае корабче и прекара следобеда в гмуркане край островчето Торту. Обаче неговото безделие изглеждаше по-скоро принудително, отколкото доброволно. Той имаше вид на ранен войник, копнеещ да се върне на бойното поле, изгнаник, мечтаещ за изгубената си родина, където и да беше тя.

Според Жан Марк — митнически служител на летището, той бе пристигнал с полет от Гваделупа с валиден венесуелски паспорт и носеше ексцентричното име Колин Ернандес. Мъжът, изглежда, беше продукт на кратък брак между майка с английско-ирландски произход и баща испанец. Майка му се изживявала като поетеса, а баща му бил извършил някаква финансова далавера. Колин ненавиждаше стареца си, но говореше за майка си така, сякаш нейното канонизиране беше само въпрос на формалност. Той носеше нейна снимка в портфейла си. Светлокосото момче в скута ѝ не приличаше много на Колин, но така се случваше с времето.

Според паспорта му мъжът бе на трийсет и осем години, което изглеждаше точно, а по професия беше „бизнесмен“, което можеше да означава почти всичко. Момичетата от хлебарницата смятаха, че е писател, търсец вдъхновение. Как иначе можеше да се обясни фактът, че той почти винаги беше с книга в ръка? Обаче продавачките на пазара измислиха една безумна теория, впрочем напълно необоснована, че е убил човек в Гваделупа и се укрива в Сен Бартеlemi, докато случаят утихне. Доминиканецът от „Джо Джо Бъргър“, който всъщност се укриваше, намери хипотезата за смехотворна. Според него Колин Ернандес бе просто още един ленив безделник, който живееше от попечителския фонд, основан от баща му, когото мразеше. Той щеше да остане на острова, докато се отегчи или финансите му намалеят. Тогава щеше да отлети някъде другаде и след ден-два щеше да им бъде трудно да си спомнят името му.

Най-накрая — месец след пристигането на мъжа — се забеляза лека промяна в обичайните му занимания. След като обядва в „Джо Джо Бъргър“, той посети фризьорския салон в Сен Жан и когато излезе, рошавата му черна грива бе подстригана, добре оформена и блестяща. На следващата сутрин, когато се появи в хлебарницата, Колин беше гладко избръснат и облечен с панталони в цвят каки и снежнобяла риза. Той закуси както винаги — голямо кафе еспресо и пълнозърнесто селско хлебче, и чете дълго вчерашния лондонски

„Таймс“. След това, вместо да се върне в своята вила, яхна скутера си и отпраши към центъра на Густавия. По обяд най-накрая стана ясно защо мъжът, наречен Колин Ернандес, беше дошъл в Сен Бартелеми.

* * *

Той отиде първо във величественния стар хотел „Карл Густав“, но главният готвач, след като научи, че няма завършено кулинарно образование, отказа да го интервюира. Собствениците на „Мая“ го отпратиха учтиво, както стори и управата на „Уол Хаус“, „Оушън“ и „Ла Кантина“. Колин опита в „Ла Плаж“, но там не проявиха интерес. Не проявиха такъв и в „Идън Рок“, „Гуанаани“, „Ла Крепри“, „Льо Жарден“, „Льо Грен дьо Сел“ — самотния аванпост с изглед към крайморските езера. Дори „Ла Глориет“, основан от политически изгнаници, не искаше да си има работа с него.

Без да се отчайва, Колин опита късмета си в неизвестните „бижута“ на острова: бара на летището, креолското ресторантче на отсрещната страна на улицата, малкото заведение за пица и италиански сандвичи на паркинга на супермаркет „Л’Оази“. И точно там най-накрая му се усмихна щастието, защото научи, че главният готвач в „Льо Пиман“ бе напуснал с гръм и трясък след отдавна зреещ скандал относно работното време и заплатата му. В четири следобед, след като демонстрира уменията си в малката като къщичка за птици кухня на „Льо Пиман“, той бе назначен на работа. Колин изработи първата си смяна още същата вечер. Отзивите на всички бяха възторжени.

В действителност не отне много време мълвата за кулинарното му майсторство да обиколи малкия остров. „Льо Пиман“ — някога средище на местните жители и редовни посетители, скоро бе пълен с нови клиенти, които възхваляваха новия тайнствен готвач с ексцентричното английско-испанско име. От „Карл Густав“ се опитаха да го примамят при тях, както направиха и от „Идън Рок“, „Гуанаани“ и „Ла Плаж“, но всички удариха на камък. Ето защо капитанът на „Аврора“ — Реджиналд Огилви, не хранеше особени надежди, когато пристигна без резервация в „Льо Пиман“ вечерта след изчезването на Спайдър Барнс. Той бе принуден да чака нетърпеливо на бара в продължение на трийсет минути, преди накрая да му бъде дадена маса.

Огилви поръча три вида хапки и три предястия. Като опита всичките, поиска да размени няколко думи с готвача. Изтекоха десет минути, преди желанието му да бъде удовлетворено.

— Гладен ли останахте? — попита мъжът, наречен Колин Ернандес, като погледна надолу към чиниите с храна.

— Не съвсем.

— Тогава защо сте тук?

— Искях да видя дали сте толкова добър, за колкото всички, изглежда, ви смятат.

Огилви протегна ръка и се представи — ранг и име, последвано от името на кораба му. Мъжът на име Колин Ернандес повдигна въпросително вежди.

— „Аврора“ е корабът на Спайдър Барнс, нали?

— Познавате ли Спайдър?

— Мисля, че веднъж пийнахме заедно.

— Не сте единственият.

Реджиналд огледа преценяващо стоящия пред него мъж. Той притежаваше стегнато, здраво, херкулесово телосложение. Според набитото око на англичанина, мъжът изглеждаше като човек, който е плавал в бурно море. Той имаше гъсти черни вежди и добре оформена, волева брадичка. Огилви си помисли, че това е лице, създадено да поема удари.

— Вие сте венесуелец — каза той.

— Кой го казва?

— Всички, които са отказали да ви наемат, когато сте търсели работа.

Очите на капитана се преместиха от лицето върху ръката, подпряна на облегалката на отсрещния стол. Не се виждаше татуировка, което той възприе като положителен знак. Огилви смяташе съвременната култура на татуирането за форма на самонараняване.

— Пиете ли? — попита той.

— Не и като Спайдър.

— Женен ли сте?

— Бях женен само веднъж.

— Имате ли деца?

— Боже, не.

— Някакви пороци?

— Колтрейн^[2] и Монк^[3].

— Да сте убивали някого?

— Не, доколкото си спомням.

Той заяви това с усмивка. В отговор Реджиналд Огилви също се усмихна.

— Питам се дали мога да ви изкуша да напуснете всичко това — каза той, оглеждайки скромната зала с открити пространства. — Готов съм да ви плащам щедро възнаграждение. А когато не сме в открито море, ще разполагате с достатъчно свободно време да правите каквото си искате, когато не готвите.

— Колко щедро възнаграждение?

— По две хиляди на седмица.

— Колко получаваше Спайдър?

— Три хиляди — отговори капитанът след кратко колебание, — но Спайдър беше с мен в продължение на два сезона.

— Сега той не е с вас, нали?

Огилви си даде вид, че го обмисля.

— Три хиляди, договорихме се — каза той, — но имам нужда да започнете веднага.

— Кога отплавате?

— Утре сутрин.

— В такъв случай — каза мъжът на име Колин Ернандес, — предполагам, че ще трябва да ми плащате по четири хиляди.

Реджиналд Огилви — капитан на яхтата „Аврора“, огледа внимателно блюдата на масата, преди да се изправи тежко на крака.

— В осем часа — каза той. — Не закъснявайте.

* * *

Франсоа — избухливият собственик на „Льо Пиман“, родом от Марсилия, не прие добре новината. Започна с купища обиди, изречени скорострелно на южняшки жаргон. Последваха закани за разплата. После и празна бутилка от доста добро „Бордо“, която се разби на хиляди изумруденозелени парчета, когато бе запратена в стената на малката кухня. По-късно Франсоа щеше да отрича, че се е целил в напускащия го готвач. Но сервитьорката Изабел, която бе свидетелка

на инцидента, щеше да оспори неговата версия за събитията. Франсоа, кълнеше се тя, хвърлил бутилката като кинжал право към главата на господин Ернандес. А господин Ернандес, спомняше си Изабел, я избягнал с почти неуловимо движение, бързо като мигване на окоето. След това изгледал студено Франсоа, сякаш преценил как най-добре да му счупи врата. После спокойно свалил безупречно бялата си престилка и се метнал на своя скутер.

Колин прекара остатъка от тази нощ на верандата на вилата си, четейки на светлината на къмпинговата лампа. В началото на всеки час той отпускаше книгата си и слушаше новините по Би Би Си, докато вълните с плисък прииждаха и се отдръпваха от пясъчния бряг, а палмовите листа шумоляха от нощния вятър. На сутринта, след ободряващо плуване в морето, Колин взе душ, облече се и прибра вещите си в брезентовия си сак: дрехите, книгите, радиоапарата. Освен това прибра в сака и две неща, които бяха оставени за него на островчето Торту: 9-милиметров пистолет „Стечкин“ със завит на цевта заглушител и правоъгълен пакет, двадесет на петдесет сантиметра. Пакетът тежеше точно седем килограма. Колин го постави в средата на сака, така че да стои стабилно, докато го носи.

Той напусна плажа в Лориан в седем часа и трийсет минути и с брезентовия сак в скута, отпраши със скутера си за Густавия. „Аврора“ искреше в края на пристанището. Колин се качи на борда ѝ в осем без десет и бе заведен до каютата си от неговия помощник-готвач — слаба английска девойка с невероятното име Амилия Лист. Той прибра вещите си в шкафа, в това число пистолета „Стечкин“ и седемкилограмовия пакет, и облече белите панталони и куртка на готвач, които бяха оставени на койката му. Амилия Лист го чакаше в коридора, когато излезе. Тя го придружи до камбуза^[4] и го заведе на обиколка в склада за сухи провизии, хладилното помещение и килера за вино. Точно там, в прохладния мрак, му мина първата сексуална мисъл за английската девойка в снежнобяла униформа. Колин не направи нищо, за да я прогони. Беше пазил целомъдрие толкова много месеци, че едва си спомняше какво е чувството да докоснеш косата на жена или да погалиш гола гръд.

Няколко минути преди десет часа по корабния интерком съобщиха всички членове на екипажа да се явят на задната палуба. Мъжът на име Колин Ернандес последва Амилия Лист навън и стоеше

до нея, когато два черни рейндж роувъра спряха на кърмата на „Аврора“. От първия слязоха две кикотещи се, загорели от слънцето девойки и рус четиресетгодишен мъж с червендалесто лице, който държеше в едната си ръка дръжките на розова плажна чанта, а в другата — гърлото на отворена бутилка шампанско. От втория рейндж роувър изскочиха двама атлетични мъже, последвани след малко от жена, която изглеждаше така, сякаш страда от неизлечима меланхолия. Тя носеше прасковена на цвят рокля, която оставяше впечатлението за частична голота, широкопола шапка, хвърляща сянка върху слабите ѝ рамене, и големи слънчеви очила, които скриваха голяма част от порцелановото ѝ лице. Дори и така, човек веднага можеше да я познае. Профилът ѝ я издаваше, профилът, на който толкова много се възхищаваха модните фотографии и папараците, дебнещи всяка нейна стъпка. Тази сутрин нямаше папараци. За пръв път тя им се беше изплъзнала.

Жената стъпи на борда на „Аврора“, сякаш прекрачваше края на отворен гроб, и закрачи бързо край строения екипаж, без да каже нито дума или да ги погледне, минавайки толкова близо до мъжа на име Колин Ернандес, че той едва потисна желанието си да я докосне, за да се увери, че е реална, а не холограма. Пет минути по-късно „Аврора“ отплава от пристанището и по обяд очарователният остров Сен Бартелеми приличаше на кафяво-зелена бучка на хоризонта. Изтегната без горнище на предната палуба, с напитка в ръка, печейки на слънце безупречната си кожа, бе най-известната жена в света. А една палуба по-долу, подготвящ за предястие тартар от риба тон с краставица и ананас, бе мъжът, който щеше да я убие.

[1] Представител на белите жители на Република Южна Африка. — Б.пр. ↑

[2] Джон Колтрейн (1926–1967) — американски джаз саксофонист и композитор, чиято музика и творчество оказват огромно влияние върху развитието на джаза. — Б.пр. ↑

[3] Телониъс Монк (1917–1982) — известен американски джаз пианист и композитор, един от създателите на бибоба. — Б.пр. ↑

[4] Корабна кухня. — Б.пр. ↑

2.

Край подветрените острови

Всички знаеха историята. И дори тези, които се преструваха, че не ги е грижа, или изразяваха презрение към ширещото се по цял свят възхищение към нея, знаеха и най-малките гадни подробности. Тя беше изключително срамежлива и красива девойка от Кент, произхождаща от средната класа, която бе успяла да влезе в Кеймбридж, а той беше красивият и малко по-възрастен от нея бъдещ крал на Англия. Бяха се запознали на университетски дебат за опазването на околната среда и според слуховете бъдещият крал моментално се беше влюбил в нея. Бе последвало продължително ухажване, деликатно и дискретно. Момичето бе проучено от хората на бъдещия крал, а бъдещият крал — от нейните хора. Накрая един от най-скандалните таблоиди успя да заснеме двойката на излизане от ежегодния летен бал на херцога на Рътланд в замъка Белвоар. От Бъкингамския дворец пуснаха едно суховато съобщение, потвърждаващо очевидното, че бъдещият крал и момичето от средната класа без аристократична кръв се срещат. После, месец по-късно, след като таблоидите се надпреварваха да публикуват слухове и спекулации, от двореца обявиха, че момичето от средната класа и бъдещият крал планират да сключат брак.

Те се венчаха в катедралата „Сейнт Пол“ в една юнска утрин, когато от буреносното небе на Южна Англия се лееше пороен дъжд. По-късно, когато връзката им се разпадна, някои британски журналисти написаха, че тя е била обречена от самото начало. По темперамент и възпитание девойката бе напълно неподготвена за липсата на личен живот в кралското семейство, а по същите причини бъдещият крал беше също толкова неподготвен за брачния живот. Той имаше много любовници, всъщност неизброимо много, и тя го наказва, като допусна в леглото си един от телохранителите си. Когато научи за аферата, бъдещият крал заточи бодигарда в един отдалечен граничен пост в Шотландия. Отчаяна, тя направи опит за самоубийство, като погълна свръхдоза приспивателни, и бе откарана бързо в спешното

отделение на болница „Света Ана“. От Бъкингамския дворец обявиха, че страда от обезводняване, причинено от грипно заболяване. Когато бе зададен въпросът защо съпругът ѝ не я е посетил в болницата, от двореца смотолевиха нещо за препълнен график. Изявлението повдигна повече въпроси, отколкото да даде отговори.

След изписването ѝ за кралските наблюдатели стана ясно, че не всичко е наред с красивата съпруга на бъдещия крал. Въпреки това тя изпълни съпружеския си дълг, като го дари с двама наследници — син и дъщеря, и двамата родени преждевременно заради тежките бременности. Кралят показва своята благодарност, като се върна в леглото на жената, на която някога бе предложил брак, а принцесата се отплати, като постигна световна известност, засенчвайки тази на считаната за светица майка на краля. Тя пътуваше по света в подкрепа на благородни каузи, като тълпи от репортери и фотографи дебнеха всяка нейна дума и действие, и въпреки това през цялото време сякаш никой не забеляза, че принцесата постепенно върви към нещо като лудост. Накрая — с нейната благословия и мълчаливо съдействие — всичко бе разкрито на страниците на една скандално откровена книга: изневерите на съпруга ѝ, пристъпите на депресия, опитите за самоубийство, хранителното разстройство, предизвикано от постоянното ѝ излагане на показ пред пресата и обществеността. Вбесен, бъдещият крал организира серия от ответни разкрития пред пресата относно нестабилното поведение на съпругата си. След това дойде смъртоносният удар — запис на един страстен телефонен разговор между принцесата и нейния любовник. Сега вече се намеси кралицата. Тъй като това излагаше на опасност монархията, тя поиска двойката да се разведе възможно най-бързо. Те го направиха месец по-късно. Бъкингамският дворец излезе с изявление, обявяващо без грам ирония „приятелското“ прекратяване на кралския брак.

На принцесата беше позволено да запази своето жилище в двореца Кенсингтън, но бе лишена от титлата Нейно Кралско Височество. Кралицата ѝ предложи второстепенна титла, но тя отказа, предпочитайки да се обръщат към нея на малко име. Принцесата дори се отказа от телохранителите си от отдел „Специални операции“, защото ги възприемаше повече като шпиони, отколкото като пазители на нейната сигурност. От двореца тайно следяха нейните действия и хората, с които общуваше, както правеше и британското разузнаване,

което я считаше по-скоро за досадно неудобство, отколкото за заплаха за кралството.

Пред обществото тя беше лъчезарното лице на световното състрадание. Но при закрити врати пиеше твърде много и се обграждаше с антураж, който един кралски съветник описа като „евробоклук“. На това пътуване обаче свитата ѝ беше по-малка от обикновено. Двете жени със слънчев загар бяха приятелки от детството, мъжът, качил се на „Аврора“ с отворена бутилка шампанско, беше Саймън Хейстингс Кларк — фантастично богатият виконт, който ѝ обезпечаваше разкошния живот, с който бе свикнала. Именно Хейстингс Кларк я взеше по целия свят със своята частна флотилия от самолети и пак той плащаше за нейните бодигардове. Двамата мъже, които ги придружаваха до Карибите, бяха наети от частна охранителна фирма в Лондон. Преди да напуснат Густавия, те бяха направили само повърхностна проверка на „Аврора“ и нейния екипаж. По отношение на мъжа, наречен Колин Ернандес, зададоха един-единствен въпрос: „Какво ще има за обяд?“.

* * *

По искане на бившата принцеса обядът беше шведска маса с леки ястия, въпреки че нито тя, нито придружителите ѝ изглеждаха много заинтересовани от храната. Те пиха доста този следобед, докато се припичаха на силното слънце на предната палуба, но проливният дъжд ги накара да се приберат със смях в каютите си. Останаха там до девет вечерта, когато излязоха издокарани като за градинско парти в Съмърсет. Бяха им сервирани коктейли и хапки на задната палуба, а след това отидоха в главния салон за вечерята: салата с винегрет с трюфели, последвана от ризото с омар и агнешки котлети с артишок, лимон, тиквички и едър червен пипер. Бившата принцеса и спътниците ѝ заявиха, че храната е великолепна, и поискаха да видят готвача. Когато той най-накрая се появи, те го аплодираха с детинско възхищение.

— Какво ще ни пригответе утре вечер? — попита бившата принцеса.

— Това ще е изненада — отговори Колин с особения си акцент.

— О, добре — каза тя, като го удостои със същата усмивка, която бе виждал на безброй корици на списания. — Обичам изненадите.

Екипажът беше малък — общо осем души, и в задълженията на готвача и неговия помощник влизаше да измият порцелановите съдове, чашите за вино, сребърните прибори за хранене, тенджерите, тиганите и приборите за готвене. Те стояха рамо до рамо пред мивката дълго след като бившата принцеса и нейните спътници си бяха легнали, ръцете им от време на време се докосваха в топлата сапунена вода, а костеливият ѝ ханш се притискаше в бедрото му. А веднъж, докато се разминаваха с мъка покрай шкафа за кърпи, твърдите зърна на гърдите ѝ прокараха две линии през гърба му, изпращайки електрически импулс и приток на кръв към слабините му. Те се прибраха сами в каютите си, но няколко минути по-късно той чу тихо почукване на вратата си. Тя му се отдаде, без да издаде и звук. Беше като да се любиш с глухоняма.

— Може би това беше грешка — прошепна Амилия в ухото му, когато свършиха.

— Защо го казваш?

— Защото ще работим заедно дълго време.

— Не толкова дълго.

— Не възнамеряваш ли да останеш?

— Зависи.

— От какво?

Готвачът не каза нищо повече. Тя отпусна глава на гърдите му и затвори очи.

— Не можеш да останеш тук — каза той.

— Знам — отвърна Амилия сънливо. — Само за малко.

* * *

Колин лежа неподвижно дълго след като Амилия Лист заспа на гърдите му, докато „Аврора“ се издигаше и спускаше под него, а умът му прехвърляше подробностите за това, което щеше да последва. Най-накрая, в три часа след полунощ, готвачът стана от койката и както си беше гол, отиде с тихи стъпки до шкафа. Облече безшумно черен панталон, вълнен пуловер и черно водоустойчиво яке. После махна

опаковката на пакета с размери двадесет на петдесет сантиметра и тежащ точно седем килограма, включи електрическото захранване и настрои таймера на детонатора. Колин върна пакета в шкафа и посегна за пистолета „Стечкин“, когато чу девойката да се движи зад него. Той се обърна бавно и се втренчи в нея в тъмнината.

— Какво беше това? — попита тя.

— Върни се да спиш.

— Видях червена светлина.

— Тя беше от радиото ми.

— Защо слушаш радио в три през нощта?

Преди да успее да отговори, нощната лампа заблестя. Очите ѝ пробягаха по черното му облекло, преди да се спрат на пистолета със заглушител, който все още бе в ръката му. Девойката отвори уста да изкрещи, но той притисна длан върху лицето ѝ, преди да излезе и звук. Докато тя се бореше да се освободи от хватката му, Колин прошепна успокоително в ухото ѝ:

— Не се притеснявай, любима. Ще те заболи съвсем малко.

Очите ѝ се разшириха от ужас. Тогава той завъртя рязко главата ѝ наляво, счупвайки гръбначния ѝ стълб, и я прегърна нежно, докато тя умираше.

* * *

Не беше обичайно Реджиналд Огилви да поема самотните часове на среднощната вахта, но загрижеността за безопасността на известната му пътничка го отведе на мостика на „Аврора“ рано тази сутрин. Той проверяваше прогнозата за времето на корабния компютър, с чаша кафе в ръка, когато мъжът на име Колин Ернандес се появи в горната част на стълбата, водеща от каютите към палубата, облечен целият в черно. Огилви вдигна рязко поглед и попита:

— Какво правите тук? — Обаче единственият отговор, който получи, бяха два куршума от стечкина със заглушител, които пробиха предницата на униформата му и разкъсаха сърцето му.

Чашата с кафе издрънча шумно на пода и Огилви, издъхнал начаса, се стовари до нея. Убиецът му отиде спокойно до пулта за управление, направи лека корекция в курса на яхтата и слезе по

стълбата, по която бе дошъл. Главната палуба беше пуста, нямаше други членове на екипажа на вахта. Той спусна една от спасителните лодки в черното море, качи се в нея и освободи въжето.

Понесен от течението, Колин се полюшваше под балдахина от диамантено бели звезди, гледайки как „Аврора“ — един неуправляем, призрачен кораб, се носи на изток към морските пътища на Атлантическия океан. Той погледна светещия циферблат на часовника си. След това, когато таймерът показва нула, отново вдигна очи. Изтекоха още петнайсет секунди — достатъчно време, за да обмисли малко вероятната възможност бомбата да е била дефектна. Най-сетне хоризонтът се озари от блясък — ослепителнобялата светкавица на взрива, последвана от оранжево-жълтото зарево на вторичните експлозии и пожара.

Звукът беше като тътена на далечна гръмотевица. След това се чуваше само плисъкът на морските вълни в борда на лодката и вятърът. С натискането на един бутон Колин включи извънбордния двигател и гледа как „Аврора“ започна пътуването си към дъното. После обърна спасителната лодка на запад и даде газ.

3.

Карибските острови — Лондон

Първият признак за наличието на проблем се появи, когато агенцията за отдаване под наем на плавателни съдове „Пегасъс Глоубъл“ в Насау съобщи, че на нейно рутинно съобщение до един от корабите ѝ — 47-метровата луксозна моторна яхта „Аврора“, не е получила никакъв отговор. Оперативният център на „Пегасъс“ незабавно поиска помощ от всички търговски кораби и плавателни съдове за развлечение в близост до Подветрените острови и само след минути от екипажа на либерийски петролен танкер съобщиха, че са видели необичайно зарево в този район около 3:45 часа тази сутрин. Малко след това екипажът на кораб контейнеровоз забеляза една от спасителните лодки на „Аврора“ да плава празна, носена от течението, на около сто мили югоизточно от Густавия. Едновременно с това частен плавателен съд се натъкна на спасителни пояси и други плаващи отломки на няколко мили на запад. Страхувайки се от най-лошото, управата на „Пегасъс“ се обади на Британския върховен комисариат в Кингстън и информира почетния консул, че „Аврора“ е изчезнала и се предполага, че е потънала. След това управата изпрати копие на списъка на пасажерите, в който фигурираше кръщелното име на бившата принцеса. „Кажете ми, че не е тя“ — изрече невярващо почетният консул, но от управата на „Пегасъс“ потвърдиха, че пътничката наистина е била бившата съпруга на бъдещия крал. Консулт веднага позвъни на началниците си в Министерството на външните работи в Лондон и те определиха положението за достатъчно сериозно, за да бъде събуден премиерът Джонатан Ланкастър, в който момент кризата наистина започна.

Премиерът съобщи новината на бъдещия крал по телефона в един и половина, но изчака до девет часа, за да информира британския народ и света. Застанал с мрачно лице пред черната врата на Даунинг стрийт №10, той съобщи фактите, които бяха известни по това време. Бившата съпруга на бъдещия крал е пътувала до Карибите в компанията на Саймън Хейстингс Кларк и две нейни дългогодишни

приятелки. На ваканционния остров Сен Бартелеми компанията се качила на луксозната моторна яхта „Аврора“ за планиран едноседмичен круиз. Загубен бил всякакъв контакт с кораба, били открити отломки на повърхността на морето. „Надяваме се и се молим принцесата да бъде намерена жива — заяви тържествено премиерът, — но трябва да се подготвим и за най-лошото.“

През първия ден на издирването не бяха открити никакви корабни останки или оцелели. Не бяха намерени такива нито на втория, нито на третия ден. След като разговаря с кралицата, премиерът обяви, че неговото правителство работи с презумпцията, че любимата принцеса е мъртва. Издирващите екипи в Карибския район насочиха усилията си към намирането по-скоро на останките от корабокрушението, отколкото на телата. Търсенето не трая дълго. И наистина, четиресет и осем часа по-късно един безпилотен батискаф, управляван от френския флот, откри „Аврора“ да лежи на морското дъно, на шестстотин метра дълбочина. Експертът, който разгледа видеоизображенията, заяви, че е очевидно, че корабът е претърпял някакъв вид катастрофа, почти със сигурност експлозия. „Въпросът е — каза той — дали тя е била нещастен случай, или е била умишлено предизвикана?“

* * *

Повечето хора в страната — според едно надеждно допитване — отказаха да повярват, че нея наистина я няма. Надеждите им се осланяха на факта, че бе намерена само едната от двете спасителни лодки на „Аврора“. Сигурно, твърдяха хората, тя е била отнесена от течението в открито море или е била изхвърлена на брега на някой безлюден остров. Един ползващ се с лоша слава уебсайт стигна дотам да съобщи, че е била забелязана на Монсерат. Друг заяви, че принцесата си живее спокойно на крайбрежието в графство Дорсет. Любителите на конспирации съчиниха сензационни истории за заговор да бъде убита принцесата, замислен от Тайния съвет на кралицата и изпълнен от Секретната разузнавателна служба на Великобритания, по-известна като МИ6. Върху нейния шеф Греъм Сиймор бе оказан

силен натиск да публикува абсолютно опровержение на тези твърдения, но той твърдо отказа.

— Това не са *твърдения* — каза той на външния министър по време на напрегната среща в голямата централа на службата, намираща се на брега на реката. — Това са небивалици, разпространявани от хора с психични разстройства, и аз няма да ги удостоя с отговор.

Неофициално обаче Сиймор вече бе стигнал до извода, че експлозията на борда на „Аврора“ не е била нещастен случай. До същото заключение бе стигнал и неговият колега, шефът на Генералната дирекция за външна сигурност (ГДВС) — авторитетната френска разузнавателна служба. Техният анализ на видеоизображенията на корабните останки бе установил, че „Аврора“ е била взривена от бомба, експлодирала под палубата. Но кой бе внесъл тайно устройство на борда на кораба? И кой бе задействал детонатора? Основен заподозрян на ГДВС беше мъжът, нает на мястото на изчезналия готвач на „Аврора“ вечерта преди яхтата да напусне пристанището. Французите изпратиха на МИБ видеозапис с лошо качество от пристигането му на летището в Густавия, заедно с няколко неясни снимки, заснети от охранителните камери на няколко магазина. На тях се виждаше мъж, на когото не му пукаше, че ще бъде сниман.

— Не ми прилича на човек, който би потънал с кораба — каза Сиймор на събранието на неговите старши служители. — Този мъж е жив. Разберете кой е той всъщност и къде се крие, за предпочитане преди *франсетата*.

Той беше като шепот в полутъмен параклис, като висящ конец от подгъва на излязла от употреба дреха. Те пуснаха снимките за издирване в компютрите. И когато не намериха съвпадение, го потърсиха по старомодния начин: чрез обикаляне на улиците и пликове с пари — американски пари, разбира се, защото в пъкления свят на шпионажа долларите си оставаха резервната валута. Агентът на МИБ в Каракас не можа да открие никаква следа от него. Нито пък намек за майка с поетична душа от английско-ирландски произход или баща испанец, който притежава бизнес. Адресът от паспорта му се оказа на изоставен парцел в един каракаски бедняшки квартал; последният му известен телефонен номер беше отдавна закрит. Един

платен агент във венесуелските тайни служби заяви, че е чул слухове за връзка с Фидел Кастро, но източник, близък до кубинското разузнаване, промърмори нещо за колумбийските картели. „Може би някога — каза един некорумпиран полицаи в Богота, — но той отдавна се раздели с наркобароните. Последното нещо, което чух, е, че живее в Панама с една от бившите любовници на Нориега. Той имаше няколко милиона, скрити в офшорна панамска банка, и апартамент до плажа в Плая Фаралон.“ Бившата любовница отрече да го познава, а управителят на въпросната банка, след като прие подкуп от десет хиляди долара, не можа да намери информация за каквито и да е сметки на негово име. Що се отнася до жилището край плажа във Фаралон, един съсед не си спомняше почти нищо за външния му вид, но помнеше гласа му. „Говореше с особен акцент — каза той. — Звучеше така, сякаш е от Австралия. Или пък от Южна Африка?“

Греъм Сиймор надзираше търсенето на неуловимия заподозрян от комфортния си кабинет — най-хубавия кабинет в шпионския свят: с английска градина като преддверие, огромно махагоново бюро, използвано от всички предшестваци го началници, високи прозорци, гледащи към река Темза, и величествен старинен подов часовник, изработен не от някого друго, а от сър Мансфийлд Смит-Къминг — първия директор на британската Секретна разузнавателна служба. Великолепието на заобикалящата го обстановка изнервяше Греъм. В далечното си минало той беше полеви агент с добра репутация не в МИ6, а в МИ5 — по-малко бляскавата Служба за вътрешна сигурност на Великобритания, където бе работил отлично, преди да направи краткото пътуване от Темс Хаус до Воксхол Крос^[1]. Имаше хора в МИ6, които негодуваха срещу назначаването на външен човек, но повечето служители гледаха на „прекосяването“, както стана известно в занаята, като един вид завръщане у дома. Бащата на Сиймор беше легендарен офицер от МИ6, ветеран от военновременната програма „Двойна игра“^[2], агент, оказал влияние върху събитията в Близкия изток. А сега неговият син, в разцвета на силите си, седеше зад бюрото, пред което бе стоял чинно Сиймор старши.

С властта обаче често идва чувството за безпомощност и Сиймор — шпионинът от висок ранг, шпионинът управленец, скоро бе обхванат от него. Тъй като търсенето вървеше безуспешно и натискът от Даунинг стрийт и двореца се увеличаваше, раздразнението му

нарастваше. Той държеше снимка на мишената на бюрото си редом с викторианската мастилница и автоматичната писалка „Паркър“, която използваше, за да подписва документите. Имаше нещо познато в лицето на снимката. Греъм подозираше, че някъде — на друго бойно поле, в друга страна — пътищата им са се пресекли. Нямаше значение, че според базата данни на службата не беше така. Сиймор вярваше повече на собствената си памет, отколкото на паметта на който и да е правителствен компютър.

И така, докато полевите агенти преследваха фалшиви следи и проучваха безплодни източници, Греъм провеждаше собствено разследване от позлатената си клетка на върха на Воксхол Крос. Той започна да тършува в изумителната си памет и когато тя го разочарова, поиска достъп до купчина досиета на свои стари случаи в МИ5 и прерови и тях. Обаче отново не откри никаква следа за издирвания субект. Накрая, на сутринта на десетия ден, телефонът на бюрото му иззвъня спокойно. Отличителната мелодия му подсказа, че се обаждат Узи Навот, директорът на прословутата тайна разузнавателна служба на Израел. Сиймор се поколеба, после предпазливо вдигна слушалката до ухото си. Както обикновено, израелският шпионски шеф не си направи труда да се занимава с размяна на любезности.

— Мисля, че може би намерихме човека, когото търсите.

— Кой е той?

— Един стар приятел.

— Наш или ваш?

— Ваш — отвърна израелецът. — Ние нямаме приятели.

— Можеш ли да ми кажеш името му?

— Не по телефона.

— Колко скоро можеш да пристигнеш в Лондон? Линията прекъсна.

[1] Щабквартирите съответно на МИ5 и МИ6, които се намират на двата срещуположни бряга на река Темза. — Б.пр. ↑

[2] Изключително успешна британска операция за провербуване на германски агенти през Втората световна война. — Б.пр. ↑

4.

Воксхол Крос, Лондон

Узи Навот пристигна във Воксхол Крос малко преди единайсет часа същата вечер и бе изстрелян до директорския кабинет с пневматичния асансьор. Той носеше сив костюм, който обгръщаше плътно масивните му рамене, бяла риза с разкопчана яка на дебелата му шия и очила без рамки, които стискаха основата на боксьорския му нос. На пръв поглед малцина биха предположили, че Навот е израелец или дори еврейин — отличителна черта, която му бе служила добре по време на кариерата му. Навремето той беше *катса* — термин, използван от службата му за оперативен агент, работещ под прикритие. Въоръжен с внушителен брой езици и купчина фалшиви паспорти, Навот бе прониквал в терористични мрежи и бе вербувал редица шпиони и информатори, пръснати по целия свят. В Лондон той беше известен като Клайд Бриджис — маркетингов директор за Европа на софтуерна фирма с неясен бизнес. Узи беше провел няколко успешни операции на британска земя по времето, когато Сиймор бе отговорен за предотвратяването на подобна дейност. Греъм обаче не таеше злоба, защото такава беше естеството на отношенията между шпионите: единия ден бяха противниците, на другия — съюзници.

Чест посетител на Воксхол Крос, Навот не направи коментар относно красотата на импозантния кабинет на Сиймор. Той не се впусна и в обичайните професионални клюки, които предхождаха повечето срещи между хората от шпионския занаят. Греъм знаеше причината за сдържаността на израелеца. Първият мандат на Узи като директор бе към края си и неговият премиер го беше помолил да се оттегли заради друг мъж — легендарен агент, с когото Сиймор бе работил по редица случаи. Говореше се, че легендарният агент е сключил сделка да запази Навот на служба. Това беше необичайно — да позволиш на предшественика си да остане на работното си място, но пък легендарният агент рядко се придържаше към обичайното. Готовността му да поема рискове бе най-голямата му сила, а понякога, помисли си Греъм — неговият провал.

В едрата дясна ръка на Узи се полюшваше куфарче от неръждаема стомана със секретни ключалки. Той извади от него тънка папка и я постави върху махагоновото бюро. В нея имаше документ, състоящ се от една страница — израелците се гордееха с краткостта на техните каблограми. Сиймор прочете документа. После погледна снимката, поставена до мастилницата, и тихо изруга. Седящият от другата страна на внушителното бюро Узи Навот си позволи кратка усмивка. Не се случваше често някой да успее да каже на генералния директор на МИБ нещо, което той вече да не знае.

— Кой е източникът на информацията? — попита Греъм.

— Възможно е да е иранец — отговори уклончиво Навот.

— МИБ има ли редовен достъп до неговия продукт?

— Не — отвърна Узи. — Той е само наш.

МИБ, ЦРУ и израелското разузнаване бяха работили в тясно сътрудничество повече от десетилетие, за да забавят иранския напредък в производството на ядрено оръжие. Трите служби бяха действали съвместно срещу системата за доставка на ядрени материали за Иран и обменяха огромно количество технически данни и сведения. По всеобщо мнение израелците имаха най-добрите източници в Техеран и за голямо неудоволствие на американците и на британците, те ревниво ги пазеха в тайна. Съдейки по използваните формулировки в доклада, Сиймор подозираше, че шпионинът на Навот работи за ВЕВАК — Министерството на разузнаването и националната сигурност на Иран. С източниците от ВЕВАК бе пословично трудно да се работи. Понякога информацията, която те търгуваха за западна валута, беше истинска. А понякога бе *такя* — шиитската практика да се демонстрира едно намерение, докато се прикрива истинската цел.

— Вярваш ли му? — попита Греъм.

— В противен случай нямаше да съм тук. — Узи замълча, после добави: — И нещо ми подсказва, че ти също му вярваш.

Когато Сиймор не отговори, Навот измъкна втори документ от дипломатическото си куфарче и го сложи на бюрото до първия.

— Това е копие на доклад, който изпратихме на МИБ преди три години — обясни той. — Още тогава знаехме за връзката му с иранците. Също така знаехме, че работи с „Хизбула“, „Хамас“, Ал Кайда, както и с всеки друг, който го наеме. Вашият приятел не е особено придиличен относно хората, с които дружи — добави Навот.

— Това е било, преди аз да оглавя службата — каза бавно Сиймор.

— Но сега е твой проблем. — Узи посочи към един пасаж в края на документа. — Както можеш да видиш, ние предложихме операция, с която да го извадим от строя. Дори си предложихме услугите ние да свършим работата. И как, мислиш, отговори твоят предшественик на щедрото ни предложение?

— Очевидно го е отхвърлил.

— С изключителна предубеденост. В действителност той ни каза съвсем ясно, че не трябва да го докосваме. Страхуваше се, че това ще отвори кутията на Пандора. — Навот бавно поклати глава. — И сега ето ни тук.

В помещението се възцари тишина, нарушавана единствено от тиктакането на старинния часовник. Накрая Узи попита тихо:

— Къде беше през онзи ден, Греъм?

— Кой ден?

— 15 август 1998 година.

— Денят на атентата?

Навот кимна утвърдително.

— Много добре знаеш къде бях — отговори Сиймор. — Бях в МИ5.

— Ти оглавяваше борбата срещу тероризма.

— Да.

— Което означава, че е било твоя отговорност.

Сиймор не каза нищо.

— Какво се случи, Греъм? Как той успя да го направи?

— Бяха допуснати грешки. Сериозни грешки. Достатъчно сериозни, че да съсипват кариери дори и днес. — Сиймор взе двата документа и ги върна на Навот. — Вашият ирански източник каза ли ви защо го е направил?

— Възможно е да се е върнал към старата си кауза. Възможно е също така да е действал по нареждане на друг. Така или иначе, трябва да се разправим с него и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Сиймор не отговори.

— Нашето предложение все още е в сила, Греъм.

— А в какво всъщност се състои то?

— Ние ще се погрижим за него — отговори Навот. — После ще го погребем в толкова дълбока дупка, че нито един от старите проблеми никога няма да изплува на повърхността.

Сиймор потъна в дълбокомислено мълчание.

— Има само един човек, на когото бих поверил подобна работа — каза той най-накрая.

— Това може да е трудно.

— Заради бременността ли?

Узи кимна утвърдително.

— Кога трябва да роди?

— Опасявам се, че това е класифицирана информация.

Сиймор се усмихна леко.

— Мислиш ли, че може да бъде убеден да поеме задачата?

— Всичко е възможно — отговори уклончиво Навот. — С радост ще му предам предложението ти.

— Не — заяви Греъм. — Аз ще го направя.

— Има още един проблем — каза Узи след малко.

— Само един?

— Той не е много добре запознат с тази част на света.

— Познавам някого, който може да му служи за водач.

— Той няма да работи с човек, когото не познава.

— Всъщност те са много добри познати.

— Той от МИБ ли е?

— Не — отговори Сиймор. — Все още не.

5.

Летище Фиумичино, Рим

— Според теб защо се бави полетът ми? — попита Киара.

— Може да има технически проблем — отговори Габриел.

Може — повтори тя, не съвсем убедена.

Те седяха в един тих ъгъл на залата за заминаващи пътници от първа класа. „Няма значение кой е градът — помисли си Алон, — всичките са еднакви. Непрочетени вестници, бутилки с възтопло съмнително вино «Пино Гриджо», на голям плосък телевизор приглушено текат новините на «Си Ен Ен Интърнешънъл».“ По собствените му изчисления Габриел бе прекарал една трета от кариерата си на места като това. За разлика от съпругата си, той бе изключително добър в чакането.

— Иди да попиташ онази красива девойка на гише „Информация“ защо полетът ми още не е обявен — каза тя.

— Не искам да говоря с красивата девойка на гише „Информация“.

— Защо не искаш?

— Защото тя не знае нищо и просто ще ми каже нещо, което мисли, че искам да чуя.

— Защо трябва винаги да си такъв песимист?

— Това ме предпазва по-късно от разочарование.

Киара се усмихна и затвори очи, Габриел погледна към телевизора. Британски репортер с каска и бронежилетка говореше за последния въздушен удар срещу Ивицата Газа. Алон се зачуди защо напоследък Си Ен Ен преимуществено вземаха британски журналисти. Предположи, че е заради акцента. Новините винаги звучаха по-авторитетно, когато се съобщаваха с британски акцент, дори и в тях да нямаше капка истина.

— Какво казва? — попита Киара.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Времето ще минава по-бързо.

Той присви очи, за да прочете субтитрите.

— Казва, че израелски боен самолет е атакувал училище, където няколкостотин палестинци са били потърсили убежище от бойните действия. Съобщава, че най-малко петнайсет души са били убити, а няколко десетки са били по-сериозно ранени.

— Колко са били жените и децата?

— Всичките, както изглежда.

— Било ли е училището истинската цел на въздушното нападение?

Габриел написа кратък есемес на своя мобилен телефон „Блекбъри“ и го изпрати по сигурна линия на булевард „Цар Саул“, където бе седалището на тайната разузнавателна служба на Израел. Тя имаше дълго и умишлено подвеждащо име, което нямаше нищо общо с истинското естество на нейната работа. Служителите ѝ я наричаха просто Службата.

— Истинската цел — каза той с приковани върху дисплея очи — е била една къща от другата страна на улицата.

— Кой живее в нея?

— Мохамед Саркис.

— Онзи Мохамед Саркис?

Габриел кимна утвърдително.

— Мохамед все още ли е жив?

— Боя се, че не.

— Какво е станало с училището?

— То не е било ударено. Единствените жертви са били Саркис и членовете на неговото семейство.

— Може би някой трябва да каже истината на този репортер.

— Каква полза от това?

— Още песимизъм — каза Киара.

— Спестено разочарование.

— Моля те, разбери защо полетът ми се бави.

Алон написа друг есемес на своето блекбъри. Миг по-късно пристигна отговорът.

— Една от ракетите на „Хамас“ е паднала близо до „Бен Гурион“.

— Колко близо? — попита Киара.

— Твърде близо, за да е опасно.

— Смяташ ли, че хубавата девойка на гишето за информация знае, че моята дестинация е под ракетен обстрел?

Той запази мълчание.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита Киара.

— Кое?

— Не ме карай да го казвам на глас.

— Питаш ме дали все още искам да бъда директор в момент като този?

Тя кимна утвърдително.

— В такъв момент — каза Габриел, като гледаше кадрите от сражението и експлозиите на екрана — ми се иска да отида в Газа и да се бия редом с нашите момчета.

— Мислех, че мразиш армията.

— Така е.

Киара наклони глава към него и отвори очи. Те бяха с цвета на карамел и изпъстрени със златни точки. Времето не бе оставило следи върху красивото ѝ лице. Ако не беше издутият ѝ корем и златната халка на пръста ѝ, тя можеше да е същата девойка, която бе срещнал за първи път преди цял век в старото гето на Венеция.

— Уместно е, нали?

— Кое?

— Това, че децата на Габриел Алон трябва да се родят по време на война.

— С малко късмет, войната ще свърши, когато дойде времето да се родят.

— Аз не съм толкова сигурна за това. — Тя погледна информационното табло за заминаващите самолети. В полето за полет 386 до Тел Авив пишеше „закъснение“. — Ако самолетът ми не излети скоро, те ще се родят тук, в Италия.

— Дума да не става.

— Какво лошо има в това?

— Имахме план и ще се придържаме към него.

— Всъщност — каза тя лукаво — планът беше да се върнем заедно в Израел.

— Вярно е — отвърна Габриел с усмивка, — но се случиха някои събития.

— Обикновено така става.

Преди три денонощия в една обикновена енорийска църква близо до езерото Комо Габриел и Киара бяха открили една от най-известните откраднати картини в света: „Рождество със свети Франциск и свети Лаврентий“ на Караваджо. Сега силно повреденото платно беше във Ватикана, където му предстоеше реставрация. Габриел възнамеряваше да извърши лично началните етапи. Такова бе неговото уникално съчетание на таланти. Той беше реставратор на картини, опитен таен агент и ексекютор, легендарен шпионин, който бе провел някои от най-големите операции в историята на израелското разузнаване. Скоро отново щеше да стане баща, а след това щеше да оглави Службата. „Не се пишат истории за началници — помисли си той. — Пишат се за мъжете, които началниците изпращат на терен, за да свършат тяхната мръсна работа.“

— Не знам защо толкова се инатиш за тази картина — каза Киара.

— Аз я намерих и искам аз да я реставрирам.

— Всъщност двамата я намерихме. Но това не променя факта, че е напълно невъзможно да я завършиш, преди да се родят децата.

— Няма значение дали ще мога да я завърша или не. Аз просто искам да...

— Оставиш своята следа на нея?

Той бавно кимна.

— Това може да е последната картина, която ще реставрирам. Освен това му го дължа.

— На кого?

Габриел не отговори, беше се зачел в субтитрите по телевизията.

— Сега за какво говорят? — попита Киара.

— За принцесата.

— Какво за нея?

— Изглежда, експлозията, която е потопила яхтата, е била злополука.

— Ти вярваш ли в това?

— Не.

— Тогава защо казват подобно нещо?

— Предполагам, че искат да си спечелят време и пространство.

— За какво?

— За да намерят човека, когото търсят.

Киара затвори очи и отпусна глава на рамото му. Тъмната ѝ коса с кестеняви оттенъци ухаеше силно на ванилия. Габриел целуна нежно косата ѝ и вдъша аромата ѝ. Внезапно му се прииска тя да не се качва сама на самолета.

— Какво пише на информационното табло за моя полет? — попита Киара.

— Закъснение.

— Не можеш ли да направиш нещо, за да ускориш нещата?

— Надценяваш моите правомощия.

— Фалшивата скромност не ти отива, скъпи.

Алон написа друго кратко съобщение на своето блекбъри и го изпрати на булевард „Цар Саул“. Миг по-късно апаратът завибрира — отговорът бе пристигнал.

— Е? — попита Киара.

— Погледни на таблото.

Тя отвори очи. В полето за полет 386 на „Ел Ал“ все още пишеше „закъснение“. Трийсет секунди по-късно надписът се промени на „качване“.

— Жалко, че не можеш да спреш толкова лесно и войната — каза Киара.

— Само „Хамас“ може да спре войната.

Тя взе ръчния си багаж и купчина лъскави списания и се изправи внимателно на крака.

— Бъди добро момче — каза Киара. — И ако някой те помоли за услуга, не забравяй онези три прекрасни думи.

— Намери някого другиго.

Тя се усмихна. После го целуна с изненадващ копнеж.

— Ела си у дома, Габриел.

— В най-скоро време.

— Не — каза Киара. — Ела си у дома сега.

— По-добре побързай. Иначе ще изпуснеш полета си.

Тя го целуна за последен път. После се обърна, без да каже нито дума, и се качи на самолета.

* * *

Алон изчака, докато самолетът на Киара излети благополучно, преди да напусне терминала и да се отправи към хаотичния паркинг на Фиумичино. Неговият анонимен немски седан се намираше в далечния край на третия етаж и бе паркиран така, че предната му част да гледа навън, в случай че му се наложи да напусне спешно паркинга. Както винаги, той огледа внимателно шасито за евентуален скрит експлозив, преди да седне зад волана и да включи двигателя. От радиото загърмя някаква италианска естрадна песен, една от онези глупави мелодии, които Киара винаги си пееше, когато си мислеше, че никой не я слуша. Габриел превключи на Би Би Си, но там новините за войната не секваха, така че намали звука. Помисли си, че по-късно ще има достатъчно време за войната. През следващите няколко седмици щеше да се посвети само на картината на Караваджо.

Той прекоси река Тибър по моста Кавур и се отправи към Виа Грегориана. Старата тайна квартира на Службата се намираше в далечния край на улицата, близо до върха на Испанските стъпала. Той вмъкна седана на едно празно място край бордюра и преди да слезе, взе от жабката своята деветмилиметрова „Берета“. Студеният нощен въздух миришеше на пържен чесън и леко на мокри листа — ароматът на Рим през есента. Нещо в него винаги караше Габриел да мисли за смъртта.

Той подмина входа на своята сграда, мина покрай хотел „Хаслер Вила Медичи“ и стигна до църквата „Тринита дей Монти“. Миг по-късно, след като установи, че никой не го следи, Алон тръгна обратно към своята жилищна сграда. Само една енергоспестяваща крушка светеше слабо във фойето; той мина през осветеното от нея пространство и пое нагоре по тъмното стълбище. Когато стигна до площадката на третия етаж, замръзна на място. Вратата на квартирата бе откряната и отвътре се чуваше шум от отваряне и затваряне на чекмеджета. Габриел спокойно измъкна беретата, пъхната под колана на кръста му, и бавно побутна вратата с дулото ѝ. Отначало не можеше да види и следа от натрапника. После, като отвори вратата още два пръста, зърна Греъм Сиймор да стои пред кухненския плот с неотворена бутилка вино „Гави“ в едната ръка и тирбушон в другата. Алон пъхна пистолета в джоба на палтото си и влезе. В главата му се въртяха трите прекрасни думи:

Намери някого друго...

6.

Виа Грегориана, Рим

— Може би е по-добре да се погрижиш за това, Габриел. Иначе някой може да се нарани.

Сиймор остави бутилката вино и тирбушона и се облегна на кухненския плот. Носеше сиви панталони, сако с десен рибена кост и синя риза с френски маншети. Липсата на асистенти или бодигардове подсказваше, че е пътувал до Рим с фалшив паспорт. Това беше лош знак. Шефът на МИБ пътуваше тайно само когато имаше сериозен проблем.

— Как влезе тук? — попита Алон.

Сиймор извади един ключ от джоба на панталона си. Той бе закачен на простичкия черен ключодържател, така обичан от интендантството — отдела на Службата, който осигуряваше и се грижеше за тайните квартири.

— Откъде го взе?

— Узи ми го даде вчера в Лондон.

— А кода за алармата? Предполагам, че ти е дал и него.

Греъм изрецитира осем цифри.

— Това е нарушение на протокола на Службата.

— Имаше смекчаващи вината обстоятелства. Освен това — добави Сиймор, — след всички операции, които сме провели заедно, аз на практика съм член на семейството.

— Дори и членовете на семейството чукат на вратата, преди да влязат.

— Виж кой го казва.

Габриел извади тапата от бутилката, наля вино в две чаши и подаде едната на Сиймор. Англичанинът вдигна леко чашата си и каза:

— За бащинството.

— Носи лош късмет да се пие за деца, които още не са родени, Греъм.

— Тогава за какво ще прием?

Когато Алон не отговори, Сиймор отиде в хола. През неговия широк прозорец се виждаше камбанарията на църквата и горната част на Испанските стъпала. Той постоя там за момент, загледан над покривите, сякаш се възхищаваше на хълмистия пейзаж на своето провинциално имение от терасата на господарската къща. С посивялата си коса и волева брадичка Греъм Сиймор беше архетип на британския държавен служител — човек, роден, възпитан и обучаван да ръководи. Той беше красив, но не изключително, беше висок, но не прекалено. Сиймор караше другите да се чувстват по-нисши, особено американците.

— Знаеш ли — каза той най-накрая, — наистина трябва да си намериш някое друго място, където да отсядаш, когато си в Рим. Целият свят знае за тази тайна квартира, което означава, че тя изобщо не е тайна.

— Харесва ми гледката.

— Разбирам защо.

Греъм отново погледна към тъмните покриви. Алон усети, че нещо го тревожи. Той рано или късно щеше да стигне до проблема. Винаги го правеше.

— Чух, че жена ти е заминала днес от града — каза Сиймор най-накрая.

— Каква друга поверителна информация е споделил шефът на моята служба с теб?

— Спомена нещо за някаква картина.

— Тя не е просто някаква картина, Греъм. Тя е на...

— Караваджо — довърши изречението му Сиймор. После се усмихна и добави: — Спец си по намирането на разни неща, нали?

— Това комплимент ли беше?

— Предполагам, че да.

Греъм отпи от виното си. Габриел го попита защо Узи Навот е ходил в Лондон.

— Разполагаше с разузнавателни сведения, които искаше да видя. Трябва да призная — добави Сиймор, — че изглеждаше в добро настроение за човек в неговото положение.

— Какво е положението му?

— Всички в занаята знаят, че Узи си тръгва — отговори Греъм — и оставя след себе си ужасен хаос. Целият Близък изток е в пламъци и

нещата ще станат по-зле, преди да се подобрят.

— Не Узи създаде този хаос.

— Така е — съгласи се Сиймор, — американците го създадоха. Президентът и неговите съветници твърде много бързаха да се разделят с арабските диктатори. Сега президентът е изправен пред един полудял свят и няма никаква представа какво да прави с него.

— А ако ти беше съветник на президента, Греъм?

— Щях да му кажа да възстанови диктаторите. Това работеше преди и може отново да проработи.

— Всички царски коне и всички царски воини.^[1]

— А ти какво мислиш?

— Старият ред е нарушен и не може да бъде възстановен. Освен това — добави Габриел, — именно старият ред стана причина за появата на Бин Ладен и джихадистите.

— А когато джихадистите се опитат да изтрият еврейската държава от Дома на исляма^[2]?

— Те се опитват, Греъм. И в случай че не си забелязал, нямат голяма нужда и от Обединеното кралство. Харесва ли ти или не, ние сме заедно в това.

Блекбърито на Алон завибрира. Той погледна към екрана му и се намръщи.

— Какво има? — попита Сиймор.

— Ново прекратяване на огъня.

— Колко време ще трае то?

— Предполагам, че докато „Хамас“ не реши да го наруши. — Габриел сложи мобилния си телефон на масичката за кафе и погледна с любопитство Греъм. — Щеше да ми казваш какво правиш в апартамента ми.

— Аз имам проблем.

— Как се нарича той?

— Куин — отговори Сиймор. — Еймън Куин.

Алон потърси името в базата данни в паметта си, но не откри съвпадение.

— Ирландец ли е? — попита.

Сиймор кимна утвърдително.

— Член на ИРА ли е?

— От най-лошите.

— Е, какъв точно е проблемът?

— Преди много години аз допуснах грешка и загинаха хора.

— И Куин беше отговорен за това?

— Куин запали фитила, но в крайна сметка аз бях отговорен.

Това е удивителното в нашия занаят. Грешките ни винаги се връщат да ни преследват и рано или късно всички дългове се плащат. — Греъм вдигна чашата си към Габриел. — Можем ли да прием за това?

[1] Стих от популярна английска детска песничка за Хъмпти-Дъмпти, който е и герой в романа „Алиса в Огледалния свят“ на Луис Карол. — Б.пр. ↑

[2] Земите, в които ислямът прилага своята система от закони и механизми, за да доминира над немюсюлманите, се определят като Дар ал ислям, т.е. Домът на исляма. — Б.пр. ↑

7.

Виа Грегориана, Рим

Целия следобед небето бе надвиснало заплашително. Накрая, в десет и половина вечерта, изсипалият се проливен дъжд за кратко време превърна Виа Грегориана във венециански канал. Греъм Сиймор стоеше до прозореца, гледайки как плътните дъждовни струи плющяха по терасата, но в мислите си беше в изпълненото с надежди лято на 1998 година. Съветският съюз беше само спомен. Икономиките на Европа и Америка се развиваха бурно. Джихадистите на Ал Кайда фигурираха само в правителствените информационни бюлетини и убийствено скучните семинари за бъдещите заплахи.

— Ние се заблуждавахме, като си мислехме, че сме стигнали до края на историята — заговори той. — Имаше хора в Парламента, които действително предложиха да се разформирова Службата за сигурност и МИБ и всички ние да бъдем изгорени на кладата. — Погледна през рамо. — Дни на щастие и безгрижие. Дни на заблуда.

— Не и за мен, Греъм. По онова време аз бях извън занаята.

— Спомням си. — Сиймор извърна очи от Габриел и отново се загледа в шибацияя стъклото дъжд. — Тогава живееше в Корнуол, нали? В онази малка вила на брега на река Хелфорд. Първата ти съпруга беше в психиатричната болница в Стафорд, а ти я издържаше, като почистваше картини за Джулиан Ишърууд. И имаше едно момче, което живееше в съседната къща. Името му ми убягва.

— Пийл — каза Габриел. — Името му беше Тимъти Пийл.

— А, да, младият господин Пийл. Така и не разбрахме защо прекарваше толкова много време с него. И после осъзнахме, че той е връстник на сина ти, когото загуби при бомбения атентат във Виена.

— Мисля, че говорехме за теб, Греъм.

— Така е — отвърна Сиймор.

После припомни на Алон — съвсем ненужно, че през лятото на 1998 г. е оглавявал отдела за борба срещу тероризма в МИ5. Като такъв, той бил отговорен за защитата на родната си Великобритания от терористите на Ирландската републиканска армия. И все пак дори в

Ълстър — сцена на вековния конфликт между протестанти и католици, имало признаци за надежда. Избирателите от Северна Ирландия били ратифицирали Белфастското споразумение^[1] и Временната ирландска републиканска армия се придържала към условията на примирието. Само Истинската ИРА — малка групировка от твърдолинейни отцепници, продължавала въоръжената борба. Неин лидер бил Майкъл Маккевит — бившият главен интендант на ИРА. Жената, с която живеел на свободни начала, Бернадет Сандс-Маккевит, ръководела политическото крило „Движение за суверенитет на 32-те графства“. Тя била сестра на Боби Сандс — члена на Временната ИРА, който починал в затвора „Мейз“, след като отказал да приема храна, през 1981 година.

— И след това — каза Сиймор — беше Еймън Куин. Куин планираше операциите. Куин изработваше бомбите. За съжаление, той беше добър. Много добър.

Силна гръмотевица разтърси сградата. Греъм неволно трепна, преди да продължи:

— Куин притежаваше безспорен талант за правене на високоефективни бомби и доставянето им до набелязаните цели. Обаче той не знаеше — добави, — че имам агент, който го наблюдава отблизо.

— Колко време той беше там?

— Агентът ми беше жена — отговори Греъм. — И беше там от самото начало.

Работата с агентката и подаваните от нея сведения, продължи Сиймор, се оказала трудна за балансиране. Тъй като била високо в йерархията на организацията, тя често знаела предварително за нападенията, в това число целта, времето и размера на бомбата.

— Какво трябваше да направим? — попита Греъм. — Да осуетим нападенията и да изложим на риск нашия агент? Или да позволим атентатите да се извършат и да се постареем никой да не бъде убит?

— Второто — отговори Габриел.

— Говориш като истински шпионин.

— Ние не сме полицаи, Греъм.

— И слава богу, че не сме! През повечето време — продължи Сиймор — стратегията работеше. Няколко големи коли бомби бяха

обезвредени, а няколко други експлодираха с минимални жертви, въпреки че през февруари 1998 година една почти успя да изравни със земята главната улица на Портадаун — бастиона на верноподаниците на Короната. После, шест месеца по-късно, агентката ни събщи, че групировката подготвя крупна атака. Предупреди ни, че ще е нещо голямо. Нещо, което ще сложи край на постигнатия с Белфасткото споразумение мирен процес. Как трябваше да постъпим? — попита Сиймор.

Мълния раздра небето отвън. Гръм изпразни чашата си и разказа останалото на Алон.

* * *

Вечерта на 13 август 1998 г. тъмночервен автомобил „Воксхол Кавалиър“ с регистрационен номер 91 DL 2554 изчезнал от жилищен комплекс в град Карикмакрос, Република Ирландия. Той бил откаран в изолирана ферма край границата, където му били сложени фалшиви регистрационни номера от Северна Ирландия. След това Куин поставил в него бомбата: 225 кг амониев нитрат, стругован бутален прът, напълнен с тротил, детонатор, източник на захранване, скрит в пластмасова кутия за храна, превключвател в жабката. На сутринта в неделя, 15 август, той откарал колата през границата до Ома и я паркирал на главната търговска улица пред универсалния магазин „С. Д. Келс“.

— Очевидно — каза Сиймор — Куин не е доставил сам бомбата. Имало е още един човек във воксхола, още двама в разузнаващата кола, а друг мъж е карал колата за бягство. Те са общували с мобилни телефони. Чухме всяка тяхна дума.

— Службата за сигурност ли?

— Не — отговори Сиймор. — Нашите правомощия да проследяваме и подслушваме телефонни разговори не се простират отвъд границите на Обединеното кралство. Атенатът в Ома бе замислен в Република Ирландия, така че трябваше да разчитаме ЦПК да подслушва за нас.

Центърът за правителствени комуникации, или ЦПК, беше британският вариант на американската Агенция за национална

сигурност. В 14 часа и 20 минути те прихванали обаждане от мъж, който звучал като Еймън Куин. Той казал четири думи: „Тухлите са в стената“. В МИ5 знаели от опит, че фразата означава, че бомбата е поставена на определеното място. Дванайсет минути по-късно в ълстърската телевизия получили анонимно предупреждение по телефона: „Има 225-килограмова бомба, съдебната палата, Ома, главната улица, експлозия след трийсет минути“. От Кралската ълстърска полиция започнали да евакуират улиците около сградата на съда в Ома и трескаво да търсят бомбата. Те обаче не разбрали, че търсят на грешното място.

— Предупреждението по телефона е било невярно — каза Габриел.

Сиймор бавно кимна утвърдително.

— Воксхолът изобщо не е бил близо до сградата на съда. Той е бил на няколкостотин метра по-надолу по главната търговска улица. Когато полицаите са започнали евакуацията, те несъзнателно са насочили хората към бомбата, а не далеч от нея. — Греъм замълча за миг, после добави: — Но всъщност точно това е искал Куин. Искал е да загинат хора, така че умишлено е паркирал колата на грешното място. Той е измамил собствената си организация.

В три и десет бомбата се взривила. Двадесет и девет убити, двеста ранени. Това бил най-смъртоносният терористичен акт в историята на конфликта. Жестокостта му била толкова шокираща, че от Истинската ИРА се почувствали задължени да поискат извинение. Някак си мирният процес устоял. След трийсет години на кръв и бомби на хората в Северна Ирландия им дошло до гуша.

— След това от пресата и семействата на жертвите започнаха да задават неудобни въпроси — каза Сиймор. — Как от Истинската ИРА са успели да поставят бомба в центъра на Ома без знанието на полицията и службите за сигурност? Защо не е имало арести?

— Вие какво направихте?

— Това, което винаги правим. Сплотихме редиците си, засекретихме архивите и зачакахме да премине бурята.

Греъм се изправи, занесе чашата си в кухнята и извади бутилката с „Гави“ от хладилника.

— Имаш ли нещо по-силно от това?

— Като например?

— Нещо дестилирано.

— Предпочитам да пия ацетон, отколкото спиртни напитки.

— Ацетон с лимонче може да свърши работа засега. — Сиймор наля два пръста вино в чашата си и сложи бутилката на кухненския плот.

— Какво се случи с Куин след Ома?

— Влезе в частния бизнес. После в международния.

— Каква работа вършеше?

— Обичайната — отговори Греъм. — Охрана на главорези и диктатори, обучаване на революционери и религиозни откачалки как да правят бомби. Ние го зървахме понякога, но през повечето време той оставаше извън обсега на радарите ни. След това шефът на иранското разузнаване го покани в Техеран и в този момент булевард „Цар Саул“ се появи на сцената.

Сиймор отключи куфарчето си, извади лист хартия и го постави на масичката за кафе. Габриел погледна документа и се намръщи.

— Друго нарушение на протокола на Службата.

— Какво е то?

— Носене на класифицирана служебна каблогограма в небезопасно куфарче.

Алон вдигна документа и започна да чете. В него се казваше, че Еймън Куин — бивш член на Истинската ИРА, организатор на терористичния акт в Ома, е бил ангажиран от иранското разузнаване да разработи смъртоносни крайпътни бомби, които да бъдат използвани срещу британските и американските сили в Ирак. Същият Еймън Куин бил извършвал подобни услуги за „Хизбула“ в Ливан и „Хамас“ в Ивицата Газа. Освен това, той бил пътувал до Йемен, където помогнал на „Ал Кайда на Арабския полуостров“ да изработи малка течна бомба, която можела да се постави върху американски реактивен самолет. В заключителния параграф на доклада се казваше, че Куин е един от най-опасните хора в света и е необходимо да бъде премахнат незабавно.

— Трябвало е да приемете предложението на Узи.

— Сега е лесно да се каже — отговори Греъм. — Пък и на твоето място аз не бих бил толкова категоричен. В крайна сметка Узи вероятно щеше да възложи работата на теб.

Габриел методично скъса документа на мънички парченца.

— Това не е достатъчно — вметна Сиймор.

— Ще ги изгоря по-късно.

— Направи ми услуга и изгори Еймън Куин, докато се занимаваш с това.

Алон остана за миг мълчалив.

— Дните ми на терен приключиха — каза той най-накрая. — Сега работя на бюро, Греъм, точно като теб. Освен това Северна Ирландия никога не е била мой район на действие.

— Тогава, предполагам, ще трябва да ти намеря партньор. Някой, който познава територията. Някой, който може да мине за местен, ако е необходимо. Някой, който всъщност познава лично Еймън. — Сиймор замълча, после добави: — Случайно да познаваш някого, който отговаря на това описание?

— Не — отвърна остро Габриел.

— Аз пък познавам — каза Греъм. — Обаче има един малък проблем.

— Какъв?

Сиймор се усмихна.

— Той е мъртъв.

[1] Белфастското споразумение от 1998 г. е известно и като Споразумението от Разпети петък. — Б.пр. ↑

8.

Виа Грегориана, Рим

— Или не е?

Греъм извади от куфарчето си две снимки и постави едната върху масичката за кафе. На нея се виждаше мъж със среден ръст и телосложение, който минаваше през паспортния контрол на летище Хийтроу.

— Разпознаваш ли го? — попита Сиймор.

Алон не каза нищо.

— Това си ти, разбира се. — Греъм посочи часа и датата в долната част на снимката. — Направена е миналата зима по време на случая с Маделин Харт. Ти се промъкна без предупреждение в Обединеното кралство да направиш малко проучване.

— Бях там, Греъм. Добре си спомням.

— Тогава сигурно си спомняш, че започна търсенето на Маделин Харт на остров Корсика — логично място за начало, защото тя изчезна именно там. Малко след твоето пристигане отиде да се видиш с един човек на име Антон Орсати. Дон Орсати ръководи най-могъщата фамилия на организираната престъпност на острова, фамилия, която е специализирана в убийства срещу заплащане. Той ти даде ценна информация за нейните похитители. Освен това ти разреши да наемеш най-добрия му убиец. — Сиймор се усмихна. — Нещо от това да събужда спомени?

— Очевидно сте ме следили.

— От дискретно разстояние. В края на краищата ти търсеше любовницата на британския премиер по моя молба.

— Тя не беше само негова любовница, Греъм. Тя беше...

— Този корсикански убиец е интересен тип — прекъсна го Сиймор. — В интерес на истината той изобщо не е корсиканец, макар че със сигурност говори като такъв. Той е англичанин, бивш член на САС^[1], който се е измъкнал от бойното поле в западната част на Ирак през януари 1991 година след инцидент с „приятелски огън“.

Британската армия го смята за мъртъв. За съжаление, същото смятат и родителите му. Но пък ти вече знаеш това.

Сиймор постави втората снимка на масичката за кафе. Също като на първата, на нея се виждаше мъж, който минаваше през паспортния контрол на летище Хийтроу. Той беше с няколко сантиметра по-висок от Габриел, с къса руса коса, с тен като цвета на кожено седло и широки, мускулести рамене.

— Направена е в един и същи ден с първата, само няколко минути по-късно. Твоят приятел влезе в страната с фалшив френски паспорт — един от няколкото, с които разполага. Но този ден той беше Адриен Льоблан. Истинското му име е...

— Каза достатъчно, Греъм.

Сиймор взе снимките и ги подаде на Алон.

— Какво да правя с тях?

— Задръж ги за спомен от твоето приятелство.

Габриел скъса снимките през средата и ги остави до парченцата от документа на Службата.

— Откога знаеш?

— Години наред до британското разузнаване достигаха слухове за някакъв англичанин, който работи в Европа като професионален убиец. Обаче така и не успяхме да научим името му. И никога, дори в най-смелите си мечти, не сме си представяли, че той може да е платен агент на Службата.

— Той не е платен агент.

— Тогава как ще го характеризираш?

— Един стар противник, който сега е приятел.

— Противник?

— Преди време един консорциум от швейцарски банкери го беше наел да ме убие.

— Счита се за щастливец — каза Сиймор. — Кристофър Келър рядко не изпълнява условията на договор. Той е много добър в това, което прави.

— Той също говори хубави неща за теб, Греъм.

Сиймор остана мълчалив, докато някаква сирена зави и после заглъхна на улицата отвън.

— Келър и аз бяхме близки — каза той най-сетне. — Аз воювах с ИРА от уютата на кабинета си, а Кристофър се занимаваше с най-

трудната и опасна част от работата ми. Той вършеше нещата, които бяха необходими, за да се съхрани националната сигурност на британското ни отечество. И накрая плати ужасна цена за това.

— Каква е връзката му с Куин?

— Ще оставя Келър да ти разкаже тази част от историята. Не съм сигурен, че мога да я предам правдиво.

Порив на вятъра запрати дъждовните капки в стъклата на прозорците. Лампата в стаята примигна.

— Аз още не съм дал съгласието си, Греъм.

— Но ще го направиш. В противен случай — добави Сиймор — ще довлека приятеля ти обратно във Великобритания, окован с белезници, и ще го предам на правителството на Нейно Величество, за да бъде съден.

— По какво обвинение?

— Той е дезертър и професионален убиец. Сигурен съм, че ще измислим нещо.

Алон само се усмихна.

— Човек на твоя пост не трябва да отправя празни заплахи.

— Не са празни.

— Кристофър Келър знае твърде много за личния живот на британския премиер, за да го съди някога правителството на Нейно Величество за дезертърство или нещо друго. Освен това — добави Габриел, — подозирам, че имаш други планове за Келър.

Сиймор не каза нищо. Алон попита:

— Какво друго имаш в куфарчето?

— Дебела папка с информация за живота и приключенията на Еймън Куин.

— Какво искаш да направим двамата?

— Това, което ние трябваше да направим преди години. Да го елиминирате възможно най-бързо. А докато се занимавате с това, да разберете кой е поръчал и финансирал операцията за убийството на принцесата.

— Може би Куин се е върнал към борбата.

— Борбата за обединена Ирландия? — Сиймор поклати глава. — Тази борба приключи. Ако трябва да правя догадки, той я е убил по искане на един от неговите покровители. И двамата знаем основното

правило, когато става дума за убийства. Не е важно кой стреля. Важно е кой плаща за куршума.

Друг порив на вятъра блъсна прозорците. Светлината помръкна и след това угасна. Двамата шпиони поседяха няколко минути в тъмнината, като никой от тях не проговори.

— Кой е казал това? — попита накрая Габриел.

— Кое?

— Онова за куршума.

— Мисля, че беше Амблър^[2].

Отново настъпи мълчание.

— Имам други планове, Греъм.

— Знам.

— Жена ми е бременна, и то в напреднала бременност.

— Значи, ще трябва да работиш бързо.

— Предполагам, че Узи вече го е одобрил.

— Това беше негова идея.

— Напомни ми да му възложи някоя отвратителна задача, щом положи клетва като директор на Службата.

Една светкавица освети ехидната усмивка на Сиймор. После отново настъпи мрак.

— Мисля, че видях няколко свещи в кухнята, когато търсех тирбушона.

— Аз обичам тъмнината — каза Алон. — Тя прояснява мислите ми.

— За какво си мислиш?

— Мисля какво ще кажа на съпругата си.

— А за нещо друго?

— Да — отвърна Габриел. — Питам се как Куин е разбрал, че принцесата ще бъде на онази яхта.

[1] Специалната авиодесантна служба на Великобритания. — Б.пр. ↑

[2] Ерик Амблър (1909–1998) е английски писател и сценарист, автор главно на шпионски романи, като обикновено му се приписва засилването на реализма в този жанр. — Б.пр. ↑

9.

Берлин — Корсика

Хотел „Савой“ се издигаше в старомодния край на една от най-модерните улици на Берлин. Пред входа му се простираше червен килим, а покрай фасадата му бяха наредени червени масички, засенчени от червени чадъри. Предишния следобед Кристофър Келър бе забелязал един известен актьор да пие кафе там, но сега, когато излезе от входа на хотела, масичките стояха празни. Над града бяха надвиснали оловносиви облаци и студеният вятър брулеше последните листа от уличните дървета. Накратко, берлинската есен си отиваше. Скоро отново щеше да настане зима.

— Такси, господине?

— Не, благодаря.

Келър пхна банкнота от пет евро в протегнатата ръка на портиера и тръгна по улицата. Той се бе регистрирал в хотела под фалшиво френско име — управата бе останала с впечатлението, че е журналист на свободна практика, който пише за филми — и остана в него само една нощ. Предишната вечер бе отседнал в скромен хотел, наречен „Зайферт“, а преди това бе прекарал една безсънна нощ в малък мрачен пансион, наречен „Бела Берлин“. И трите места за нощувка имаха едно общо нещо: бяха близо до хотел „Кемпински“, който беше крайната цел на Кристофър. Той отиваше там да срещне един мъж — либиец, бивш близък сътрудник на Кадафи, който след революцията бе избягал във Франция с два куфара, пълни с пари и скъпоценности. Либиецът бе инвестирал два милиона долара съвместно с двама френски бизнесмени, след като бе получил уверения за значителна печалба. На френските бизнесмени вече им бе дотегнало от либиеца. Те също така бяха обезпокоени от репутацията му, свързана с насилие, защото за него се говореше, че му е доставяло удоволствие да забива шипове в очите на противниците на режима. Френските бизнесмени се бяха обърнали за помощ към дон Антон Орсати и донът бе възложил задачата на най-добрия си убиец. Келър трябваше да признае, че очакваше с нетърпение да изпълни договора.

Той никога не бе харесвал вече покойния либийски диктатор, нито бандитите, които бяха държали режима му на власт. Кадафи беше позволявал на всякакъв вид терористи да се обучават в неговите пустинни лагери, в това число и на членове на ИРА. Той също така бе доставял на ИРА оръжия и експлозиви. Всъщност почти всички пластични експлозиви, използвани от ИРА за направата на бомби, идваха директно от Либия.

Кристофър пресече улицата и тръгна надолу по рампата на един подземен гараж. На второто ниво, в част на гаража, която бе извън обсега на охранителните камери, за него бе оставено черно беемве от член на организацията „Орсати“. В багажника му имаше деветмилиметров пистолет „Хеклер и Кох“ със заглушител, а в жабката — електронна карта, която можеше да отключи вратата на всяка стая в хотел „Кемпински“. Картата бе придобита срещу 5000 евро от един гамбиец, който работеше в пералното отделение на хотела. Гамбиецът бе уверил човека от организацията „Орсати“, че електронната карта ще продължи да функционира още четиресет и осем часа. След това кодът щял да бъде рутинно подменен и от охраната на хотела щели да издадат нови електронни карти на всички основни служители. Келър се надяваше, че гамбиецът е казал истината. В противен случай, в пералното отделение на хотел „Кемпински“ скоро щеше да се оваканти едно работно място.

Кристофър пхна пистолета и електронната карта в куфарчето си. След това сложи пътната си чанта в багажника на беемвето и тръгна нагоре по рампата към улицата. Хотел „Кемпински“ бе на сто метра по-нататък по Фазаненщрасе — голям хотел с ярки като в Лас Вегас светлини над входа и кафене в парижки стил с изглед към булевард „Курфюрстендам“. На една от масите седеше либиецът. Той бе в компанията на около шейсетгодишен мъж и една някога красива жена с черна като въглен коса и грим а ла Клеопатра. Мъжът изглеждаше като стар другар от двора на Кадафи, жената изглеждаше добре поддържана и много отегчена.

Келър предположи, че тя принадлежи на приятеля на либиеца, защото либиецът харесваше руси, надарени и скъпоплатени жени.

Кристофър влезе в хотела, давайки си сметка, че сега е в обсега на няколко охранителни камери. Това нямаше значение, защото носеше тъмна перука и фалшиви очила с дебели рамки. Петима гости на

хотела, явно новопристигнали, съдейки по външния им вид, чакаха пред асансьорите. Келър ги остави да се качат на първия пристигнал асансьор и след това се качи сам до петия етаж, държейки главата си наведена, така че охранителните камери да не могат да снимат ясно чертите на лицето му. Когато вратите се отвориха, той излезе от кабината с вид на човек, който не гори от нетърпение да се върне към самотата в още една хотелска стая. Един член на обслужващия персонал му кимна сънливо, но иначе коридорът беше пуст. Отключващата карта сега се намираще във вътрешния джоб на палтото му. Той я извади, като наближи стая 518, и я мушна в процепа на електронната брава. Светна зелената лампичка и електронната ключалка се отключи. Гамбиецът щеше да живее още един ден.

Стаята бе наскоро почистена. Въпреки това вонята на ужасния одеколон на либиеца продължаваше да се усеща. Келър отиде до прозореца и погледна към улицата. Либиецът и двамата му спътници още седяха на тяхната маса в кафенето, макар че жената изглеждаше нервна. Откакто ги бе видял за последен път, чиниите им бяха отсервирани и им беше сервирано кафе. Десет минути, пресметна той. Може би по-малко.

Кристофър се отдалечи от прозореца и спокойно огледа стаята. В хотел „Кемпински“ се очакваше тя да е по-люксовна, но стаята наистина бе съвсем обикновена: двойно легло, бюро, телевизор, кресло с дамска в кралкосиньо. Стените бяха достатъчно дебели, за да заглушат всички шумове от съседните стаи, но не и достатъчно дебели, за да устоят на нормален куршум, дори и на куршум, който е проникнал в човешко тяло. Поради тази причина пистолетът на Келър бе зареден с куршуми с кух връх 124 грейна, които увеличаваха диаметъра на разпръскването си. Всеки от тези куршуми, който попаднеше в желаната цел, оставаше в нея. А в случай че Кристофър пропуснеше, което бе малко вероятно, куршумът щеше да се забие в стената с тъп звук.

Той се върна до прозореца и видя, че либиецът и двамата му спътници са станали от масата. Около шейсетгодишния мъж се ръкуваше с либиеца, а някогашната красавица с черна като въглен коса гледаше с копнеж към редицата луксозни магазини по протежение на „Курфюрстендам“. Келър дръпна тежките завеси, седна на кралкосиньото кресло и извади пистолета от куфарчето си. От

коридора долетя скърцането на камериерска количка. После настъпи тишина. Той погледна часовника си и отбеляза наум часа. „Пет минути — помисли си. — Може би и по-малко.“

* * *

Благодатно слънце грееше ярко над остров Корсика, когато нощният ферибот от Марсилия влезе в пристанището на Аячо. Кристофър слезе от плавателния съд с другите пътници и се запъти към паркинга, където беше оставил своето очукано старо рено комби. Жълтеникав прах покриваше прозорците и предния капак. Той прие праха за лоша поличба. По всяка вероятност вятърът сирого го бе донесъл от Северна Африка. Келър инстинктивно докосна малката длан от червен корал, която висеше на кожена връвчица на врата му. Корсиканците вярваха, че талисманът има силата да предпазва от *окио* — уроки. Той също го вярваше, макар че присъствието на северноафрикански прах върху колата му на сутринта, след като бе убил един либиец, подсказваше, че талисманът не е успял да го защити. В селото му имаше една стара жена, *синядора*^[1], която притежаваше силата да прогони злото от тялото му. Келър не гореше от нетърпение да я види, защото старицата имаше и способността да надзърва в миналото и в бъдещето. Тя бе един от малкото хора на острова, който знаеше истината за него. *Синядората* знаеше дългия списък на неговите грехове и простъпки и дори твърдеше, че знае времето и обстоятелствата, при които той щеше да умре. Това беше единственото нещо, което тя отказваше да му каже. „Нямам това право — прошепваше жената в осветената си със свещи гостна. — Освен това знанието как свършва животът, само ще развали интригата.“

Келър седна зад волана на реното и пое покрай скалистото западно крайбрежие на острова, тюркоазеносиньото море се ширеше от дясната му страна, а от лявата се издигаха високите върхове на планините от вътрешността. За да минава времето, слушаше новините по радиото. В тях нямаше нищо за мъртъв либиец в луксозен хотел в Берлин. Кристофър смяташе, че трупът още не е открит. Той бе извършил деянието абсолютно безшумно и на излизане от стаята бе закачил на дръжката табелката „Не ме безпокойте“. Рано или късно от

управата на хотел „Кемпински“ щяха да почукат на вратата. И като не получеха никакъв отговор, щяха да влязат в стаята и да намерят един ценен гост с две дупки от куршуми в сърцето и трета в средата на челото. От управата, естествено, веднага щяха да се обадят в полицията и щеше да започне спешно търсене на тъмнокосия мъж с мустаци, видян да влиза в стаята. Те щяха да успеят да проследят действията му веднага след убийството, но следата щеше да изстине в гористия сумрак на парка Тиргартен. Полицията никога нямаше да установи самоличността му. Някои щяха да предположат, че е бил либиец като жертвата си, но някои от по-мъдрите ветерани щяха да си помислят, че е бил същият скъпоплатен професионалист, който убиваше в Европа в продължение на години. И след това щяха да се откажат от случая, защото знаеха, че убийствата, извършвани от професионални убийци, рядко се разкриват.

Келър кара по крайбрежния път до град Порто и след това зави към вътрешността. Беше неделя, пътищата бяха пусти и звън на църковни камбани огласяше планинските градчета. В центъра на острова, близо до най-високата му точка, се намираше малкото село на Орсати. То беше там — или поне така се говореше — още от времето на вандалите, когато хората от крайбрежието потърсили убежище в планините. Времето в него сякаш бе спряло. Децата играеха по улиците по всяко време, защото нямаше „хищници“. Нито имаше незаконни наркотици, защото нито един дилър не би рискувал да си навлече гнева на Орсати, като продава наркотици в неговото село. Там не се случваше нищо особено, а понякога нямаше и достатъчно работа за вършене. Но то беше чисто, красиво и безопасно и хората, които живееха в него, изглеждаха доволни да се хранят добре, да пият виното си и да се наслаждават на времето, прекарано с техните деца и родители. Те липсваха на Кристофър винаги, когато бе далеч от Корсика задълго. Той се обличаше като тях, говореше на корсикански диалект като тях, а вечер, когато играеше петанк с мъжете на селския площад, със същото отвращение поклащаше глава, когато някой заговореше за французите или — не дай боже — за италианците. Някога хората от селото го наричаха Англичанина. Сега той бе просто Кристофър. Беше един от тях.

Историческото имение на клана Орсати се намираше точно зад селото, в малка котловина с маслинови насаждения, от които те

произвеждаха най-добрия зехтин на острова. Двама въоръжени охранители стояха на пост пред портата; те докоснаха почитателно корсиканските си каскети, когато Келър мина през портата и пое по дългата алея към вилата. Черни борове засенчваха предния двор, но в оградената със зид градина ярките слънчеви лъчи огряваха дългата маса, наредена за традиционния неделен обяд на семейството. Засега край масата нямаше никого. Хората от клана още бяха на празничната литургия, а донът, който вече не стъпваше в църквата, бе в кабинета си на горния етаж. Когато Келър влезе, той седеше на голямата дъбова маса и се взираше в отворената счетоводна книга с кожена подвързия. До лакътя му имаше декоративно шише със зехтин „Орсати“ — производството на зехтин бе законният бизнес, чрез който донът прикриваше печалбите от убийствата.

— Как беше в Берлин? — попита той, без да вдигне поглед.

— Студено — отвърна Кристофър, — но продуктивно.

— Някакви усложнения?

— Не.

Орсати се усмихна. Единственото нещо, което мразеше повече от французите, бяха усложненията. Той затвори счетоводната книга и прикова тъмните си очи върху лицето на Келър. Както обикновено, дон Орсати бе облечен в снежнобяла риза и широки светли памучни панталони, а на краката си носеше чифт сандали, които имаха вид на купени от местния открит пазар — и наистина беше така. Гъстите му мустаци бяха подрязани, а острата му прошарена коса блестеше от брилянтина. Донът винаги полагаше особени грижи за спретнатия си вид в неделя. Той вече не вярваше в Бог, но настояваше да се почита неделята. В Господния ден Орсати се въздържаше от нецензурни изрази, опитваше се да мисли позитивно и най-важното, забраняваше на своите *тадунагиу* да изпълняват договори. Дори Келър, който беше възпитан като англиканец и поради тази причина бе смятан за еретик, се подчиняваше на заповедите на дон. Неотдавна той бе принуден да прекара още една нощ във Варшава, защото дон Орсати нямаше да му даде разрешение да убие мишената — руски мафиот, в отредения за почивка ден.

— Ще останеш за обяд — каза донът.

— Благодаря, дон Орсати — отвърна почитателно Кристофър, — но не искам да се натрапвам.

— Ти? Да се натрапваш? — Корсиканецът махна пренебрежително с ръка.

— Уморен съм — каза Келър. — Пътуването по море беше тежко.

— Не спа ли на ферибота?

— Очевидно скоро не сте пътували с ферибот — отвърна Кристофър.

Това беше вярно. Антон Орсати рядко излизаше извън добре охраняваните стени на имението си. Светът идваше при него със своите проблеми и той ги разрешаваше — срещу значително възнаграждение, разбира се. Орсати взе дебел кафяв плик и го сложи пред Келър.

— Какво е това?

— Считай го за коледна премия.

— Сега е октомври.

Донът сви рамене. Кристофър повдигна капачето на плика и надникна в него. Беше пълен с пачки банкноти от по сто евро. Кристофър затвори капачето и бутна плика към средата на масата.

— Тук, на Корсика — рече намръщено Орсати, — е неучтиво да откажеш подарък.

— Подаръкът не е необходим.

— Вземи го, Кристофър. Ти го заслужи.

— Вие ме направихте богат, дон Орсати, по-богат, отколкото някога съм мечтал.

— Но?

Келър седеше мълчаливо.

— В затворената уста не влиза нито муха, нито храна — каза донът, цитирайки поредната от сякаш бездънния си запас корсикански поговорки.

— Какво искате да кажете?

— Говори, Кристофър. Кажи ми какво те притеснява.

Келър се взираше в парите, съзнателно избягвайки погледа на дона.

— Работата ли ти омръзна?

— Не е това.

— Може би трябва да си вземеш почивка. Можеш да съсредоточиш усилията си върху законната страна на бизнеса. Там

могат да се спечелят много пари.

— Производството на зехтин не е решението, дон Орсати.

— Значи, има проблем.

— Не съм казал това.

— Не е и нужно. — Корсиканецът се вгледа внимателно в Келър.

— Когато се извади зъбът, Кристофър, спира да те боли.

— Освен ако не попаднеш на лош зъболекар.

— Единственото по-лошо нещо от лошия зъболекар е лошият другар.

— По-добре е да си сам — каза философски Келър, — отколкото да имаш лоши другари.

Донът се усмихна.

— Може да си се родил англичанин, Кристофър, но имаш душа на корсиканец.

Келър се изправи. Орсати плъзна плика към него по плота на масата.

— Наистина ли няма да останеш за обяд?

— Имам планове.

— Каквито и да са те — каза донът, — ще трябва да почакаат.

— Защо?

— Защото имаш гост.

Кристофър нямаше нужда да пита за името на посетителя. В света имаше само шепа хора, които знаеха, че още е жив, и само един, който би посмял да го навести без предупреждение.

— Кога пристигна?

— Снощи — отвърна донът.

— Какво иска?

— Нямам право да ми каже. — Орсати го оглеждаше внимателно със зорките си като на куче очи. — Въобразявам ли си — попита той най-накрая, — или настроението ти внезапно се подобри?

Келър тръгна, без да отговори. Дон Орсати остана загледан след него. После погледна към масата и тихо изруга. Англичанина бе забравил да вземе плика.

[1] Название в Корсика на жените, които се занимават с разваляне на магии, лекуване на уроки и на уплах. — Б.пр. ↑

10.

Корсика

Кристофър Келър винаги бе полагал големи грижи за парите си. По негови изчисления той бе спечелил над дващест милиона долара, работейки за дон Антон Орсати, и чрез разумно инвестиране беше станал много богат. По-голямата част от богатството си Келър държеше в банки в Женева и Цюрих, но имаше сметки и в Монако, Лихтенщайн, Брюксел, Хонконг и на Каймановите острови. Дори държеше малко пари и в една уважавана банка в Лондон. Неговият британски акаунт мениджър смяташе, че Кристофър е саможив жител на Корсика, който, подобно на дон Орсати, рядко напуска острова. Френското правителство бе на същото мнение. Келър плащаше данъци върху своите законни инвестиционни доходи и върху немалката заплата, която получаваше от „Орсати Олив Ойл Къмпани“, където работеше като директор по продажбите за централноевропейския пазар. Той гласуваше на изборите във Франция, правеше дарения на френски благотворителни организации, викаше за френските спортни отбори и от време на време бе принуден да ползва услугите на френската здравна система. Кристофър никога не беше обвиняван в извършването на каквото и да е престъпление, което бе забележително постижение за човек от Юга, и шофьорското му досие беше безупречно. Като цяло — с едно съществено изключение, Кристофър Келър бе образцов гражданин.

Първокласен скиор и алпинист, от известно време той дискретно търсеше да купи някоя хижа във Френските Алпи. В момента ползваше еднофамилно жилище — скромна по размери вила, разположена в една долина отвъд долината на клана Орсати. Беше боядисана в охра и имаше червен керемиден покрив, голям син плувен басейн, както и просторна тераса, която сутрин бе огряна от слънцето, а следобед бе засенчена от растящия пред нея бор. Нейните големи стаи бяха комфортно обзаведени със семпли мебели в бяло, бежово и бледожълто. Имаше много етажерки, пълни със сериозни книги — Келър беше следвал за кратко военна история в Кеймбридж и бе

ненаситен читател на изданията за политика и съвременни проблеми, — а на стените висеше скромна колекция от модерни и импресионистични картини. Най-ценната творба беше малък пейзаж от Моне, който Кристофър бе придобил чрез посредник от аукционна къща „Кристис“ в Париж. Сега пред него стоеше Габриел, хванал с една ръка брадичката си и леко наклонил глава. Той облиза върха на показалеца си, потърка с него повърхността на картината и бавно поклати глава.

— Какво има? — попита Англичанина.

— Повърхността ѝ е покрита с мръсотия. Наистина трябва да ме оставиш да я почистя. Ще отнеме само...

— Харесва ми такава, каквата е.

Алон изтри показалеца си в крачолата на дънките си и се обърна с лице към Келър. Англичанина беше с десет години по-млад от него, с десет сантиметра по-висок и с четиринайсет килограма по-тежък, което се дължеше най-вече на мускулестите му рамене и ръце — прекрасно изваяна смъртоносна сила и маса. Късо подстриганата му коса бе изрусяла до бяло от морето, кожата му беше силно потъмняла от слънцето. Той имаше светлосини очи, квадратни скули и месеста брадичка с трапчинка по средата. Устните му изглеждаха постоянно извити в насмешлива усмивка. Кристофър беше човек без националност, без страх и без морал, освен когато ставаше дума за неща, свързани с приятелството и любовта. Той бе живял по собствените си правила и по някакъв начин бе спечелил.

— Мислех, че би трябвало да си в Рим — каза той.

— Бях там — отвърна Габриел, — но Греъм Сиймор се отби в града. Имаше нещо, което искаше да ми покаже.

— Какво беше то?

— Снимка на мъж, който върви през летище Хийтроу.

Леката усмивка на Келър се стопи и сините му очи се присвиха.

— Колко знае той?

— Всичко, Кристофър.

— В опасност ли съм?

— Зависи.

— От какво?

— От това дали ще се съгласиш да свършиш една работа за него.

— Какво иска?

Алон се усмихна.
— Това, което правиш най-добре.

* * *

Навън слънцето все още властваше над терасата на Келър. Те седнаха в два удобни градински стола от двете страни на малка маса от ковано желязо. На нея лежеше дебелият папка на Греъм Сиймор с информация за професионалните подвизи на Еймън Куин. Келър все още не беше я отворил, нито дори я бе погледнал. Той слушаше съсредоточено разказа на Алон за ролята на Куин в убийството на принцесата.

Когато Габриел завърши, Кристофър взе снимката от неотдавнашното му преминаване през летище Хийтроу.

— Ти ми обеща — каза той. — Закле се, че никога няма да кажеш на Греъм, че сме работили заедно.

— Не ми се наложи да му казвам. Той вече знаеше.

— Откъде?

Алон му обясни.

— Подло копеле! — изруга тихо Келър.

— Той е англичанин — каза Габриел. — Идва му отвътре. Кристофър се вгледа внимателно в Алон.

— Странно — каза той, — не ми изглеждаш много разтревожен от тази ситуация.

— Тя ти предоставя интересна възможност, Кристофър. Отвъд пределите на долината заби камбана за обедната молитва. Келър остави снимката върху папката и запали цигара.

— Трябва ли? — попита Габриел, пропъждайки с ръка дима.

— Какъв избор имам?

— Можеш да спреш да пушиш и да удължиш живота си с няколко години.

— Имах предвид, за Греъм — уточни раздражено Келър.

— Предполагам, че можеш да останеш тук, в Корсика, и да се надяваш, че той няма да реши да каже за теб на французите.

— Или?

— Можеш да ми помогнеш да намеря Еймън Куин.

— А после?

— Можеш да се върнеш у дома, Кристофър.

Келър посочи с ръка към долината и каза:

— Това е моят дом.

— Той не е истински, Кристофър. Той е илюзия. Той е фиктивен.

— Такъв си и ти.

Габриел се усмихна, но не каза нищо. Църковната камбана замлъкна, следобедните сенки започнаха да пропълзят в края на терасата. Келър загаси цигарата си и погледна към неотворената папка.

— Интересно четиво ли е? — попита той.

— Доста.

— Разпозна ли някого?

— Един човек от МИ5 на име Греъм Сиймор — отвърна Алон — и един офицер от САС, който е посочен само с кодовото му име.

— Какво е то?

— Търговеца.

— Хитро.

— И аз си помислих същото.

— Какво пише за него?

— Пише, че в края на 80-те години е действал под прикритие в Западен Белфаст в продължение на около една година.

— Защо е спрял?

— Защото е бил разкрит. Както изглежда, била е замесена жена.

— Споменава ли се името ѝ? — попита Келър.

— Не.

— Какво се е случило след това?

— Търговеца бил отвлечен от ИРА и отведен в отдалечена ферма за разпит и екзекуция. Фермата се намирала в южната част на графство Арма. Куин е бил там.

— Как е свършило това?

— Лошо.

Порив на вятъра разлюля клоните на бора. Кристофър се загледа втренчено в корсиканската си долина, сякаш тя се изплъзваше от ръцете му. После запали нова цигара и разказа на Габриел останалата част от историята.

11.

Корсика

Това, което отличавало Келър, била наклонността му към езиците — не чуждите езици, а различните начини, по които се говорел английският по улиците на Белфаст и шестте графства на Северна Ирландия. Тънкостите на местните диалекти правели практически невъзможно за офицерите от САС да работят незабелязано в рамките на малки, здраво сплотени общности в провинцията. В резултат на това повечето от тях били принудени да използват услугите на Фред — термин, използван в САС за „местен помощник“, — когато следели членове на ИРА или извършвали улично наблюдение. Но не и Кристофър. Той развил способността да имитира различните ълстърски диалекти с бързината и увереността на местен жител. Дори можел да сменя акцентите незабавно — в един момент говорел като католик от Арма, в следващия като протестант от белфасткия Шанкил Роуд, после като католик от жилищния комплекс „Балимърфи“. Уникалните му езикови умения не останали незабелязани от неговите началници. Не след дълго те привлекли вниманието на един амбициозен млад офицер от разузнаването, който отговарял в МИ5 за Северна Ирландия.

— Предполагам — каза Габриел, — че младият офицер от МИ5 е бил Греъм Сиймор.

Келър кимна утвърдително. След това обясни, че в края на 80-те години Сиймор бил недоволен от качеството на сведенията, които получавал от информаторите на МИ5 в Северна Ирландия. Той искал да внедри свой агент в държаните от ИРА територии на Западен Белфаст, който да докладва за действията и връзките на известни командири и доброволци на ИРА. Това не била работа за редови агент на МИ5. Агентът трябвало да знае как да се справи в свят, в който една погрешна стъпка или грешен поглед можели да доведат до неговата смърт. Кристофър се срещнал със Сиймор в тайна квартира в Лондон и се съгласил да поеме задачата. Два месеца по-късно той се върнал в Белфаст, представяйки се за католик на име Майкъл Конъли. Келър

наел двустаен апартамент в жилищната сграда „Дивис Тауър“^[1] на Фолс Роуд. Съседът му бил член на западната белфастка бригада на ИРА. Британската армия поддържала наблюдателен пост на покрива и използвала последните два етажа като казарми и офис помещения. Когато Конфликтът^[2] бил в разгара си, войниците идвали и си заминавали с хеликоптер.

— Това беше лудост — каза Кристофър, като поклати бавно глава. — Пълна лудост.

Макар че голяма част от жителите на Западен Белфаст били безработни и на социални помощи, Келър скоро си намерил работа като доставчик към една обществена пералня на Фолс Роуд. Работата му позволявала да се движи свободно през кварталите и анклавите на Западен Белфаст, без да буди съмнения, и му давала достъп до домовете и прането на известни членове на ИРА. Това било забележително постижение, но не било случайно. Обществената пералня била притежавана и ръководена от британското разузнаване.

— Това беше една от нашите най-секретно проведени операции — каза Кристофър. — Дори премиерът не знаеше за нея. Имахме малък парк от микробуси, оборудвани с подслушвателни устройства и лаборатория в задната част. Изследвахме всяка част от прането, която попадеше в ръцете ни, за следи от експлозиви. И ако имаше положителен резултат, поставяхме собственика и къщата му под наблюдение.

Постепенно Келър започнал да завързва приятелства с членовете на заобикалящата го размирна общност. Неговият съсед от ИРА го поканил на вечеря, а веднъж, в един бар на ИРА на Фолс Роуд, вербовчик му отправил немного завоалирано предложение, което Кристофър любезно отклонил. Той редовно присъствал на литургията в църквата „Сейнт Пол“ — като част от обучението си бил научил ритуалите и доктрините на католицизма — и в една дъждовна неделя по време на Великия пост се запознал с красива девойка на име Елизабет Конлин. Баща ѝ — Рони Конлин, бил полеви командир от ИРА, отговарящ за Балимърфи.

— Сериозен играч — вметна Габриел.

— Наистина сериозен.

— Ти си решил да продължиш връзката.

— Нямах голям избор по въпроса.

— Влюбил си се в нея.

Келър бавно кимна.

— Как се виждаше с нея?

— Промъквах се в спалнята ѝ. Ако беше безопасно, тя закачаше едно виолетово шалче на прозореца. Беше една от онези измазани с хоросан еднотипни, залепени една до друга къщи с тънки като хартия стени. Чувах баща ѝ в съседната стая. Беше...

— Лудост — вметна Алон.

Келър не каза нищо.

— Греъм знаеше ли?

— Разбира се.

— Ти ли му каза?

— Не се наложи. Бях под постоянно наблюдение на МИ5 и САС.

— Предполагам, че ти е казал да скъсаш с нея.

— Съвсем недвусмислено.

— Ти какво направи?

— Съгласих се — отговори Кристофър. — С едно условие.

— Поиска да я видиш за последен път.

Келър потъна в мълчание. И когато най-накрая заговори отново, интонацията му бе променена — бе придобила удължените гласни и грубостта, характерни за говора на работническата класа в Западен Белфаст. Той вече не беше Кристофър Келър, беше Майкъл Конъли, доставчикът от обществената пералня на Фолс Роуд, който се бе влюбил в красивата дъщеря на командира от ИРА, отговарящ за Балимърфи. През последната си нощ в Ълстър Кристофър оставил микробуса си на Спрингфийлд Роуд и се покатерил през градинската стена на къщата на Конлин. Виолетовото шалче висяло на обичайното си място, но стаята на Елизабет била тъмна. Келър безшумно вдигнал прозореца, разтворил тънките завеси и се промъкнал вътре. Моментално усетил силен удар отстрани на главата — като от острие на брадва, и започнал да губи съзнание. Последното нещо, което си спомнял, преди да припадне, било лицето на Рони Конлин.

— Той ми говореше — каза Кристофър. — Съобщи ми, че ще умра.

Завързали Келър, запушили му устата, нахлузили му качулка на главата и го напъхали в багажника на една кола. Откарали го от бедняшките квартали на Западен Белфаст до една селска къща в

южната част на графство Арма. Там го отведи в една плевня и го пребили жестоко. После го завързали на един стол, за да бъде разпитан и съден. Четирима мъже от прословутата Южноармаска бригада на ИРА щели да играят ролята на съдебни заседатели. Еймън Куин щял да бъде прокурор, съдия и палач. Той планирал да изпълни присъдата с полеви нож, който бил взел от мъртъв британски войник. Куин бил най-добрият майстор на бомби в ИРА, експерт по експлозивите, но когато се налагало да извърши лично убийство, предпочитал ножа.

— Той ми каза, че ако съдействам, смъртта ми ще бъде поносима. Ако не го направя, щял да ме накълца на парчета.

— Какво се случи?

— Извадих късмет — отговори Келър. — Бяха ме завързали немарливо и вместо те мен, аз ги насякох на парчета. Направих го толкова бързо, че така и не разбраха какво се случи.

— Колко накълца?

— Двама души — отвърна Кристофър. — След това грабнах един от pistolетите им и застрелях още двама.

— Какво се случи с Куин?

— Той предвидливо избяга от полесражението. Куин загуби битката, за да продължи войната.

На следващата сутрин от британската армия съобщили, че четирима членове на Южноармаската бригада на ИРА са били убити по време на нападението на отдалечена тайна квартира на ИРА. В официалното изявление не се споменавало за отвличането на работещ под прикритие офицер от САС на име Кристофър Келър. Не се споменавала и пералнята на Фолс Роуд, притежавана тайно от британското разузнаване. Келър бил откаран със самолет на Острова за лечение, пералнята била закрыта без много шум. Това бил сериозен удар за британското разузнаване в Северна Ирландия.

— Какво стана с Елизабет? — попита Габриел.

— Откриха трупа ѝ два дни по-късно с обръсната глава и прерязано гърло.

— Кой го е направил?

— Чух, че е бил Куин — отговори Келър. — Очевидно той е настоял да го направи лично.

Като го изписали от болницата, Кристофър се завърнал в щабквартирата на САС в Херефорд, за да си почине и да се възстанови.

Той предприемал дълги, изтощителни походи в планинската местност Брекън Бийкънс и обучавал новобранците в изкуството на безшумното убиване, но за началниците му било ясно, че преживяното в Белфаст го е променило. След това, през август 1990 г., армията на Саддам Хюсеин нахлула в Кувейт. Келър се присъединил към стария си взвод и бил изпратен в Близкия изток. А в нощта на 28 януари 1991 г., докато издирвала пускови установки на ракети „Скъд“ в западната пустиня на Ирак, неговата част била атакувана от формирование от изстребителни бомбардировачи на Коалицията при трагичен случай на „приятелски огън“. Оцелял само Кристофър. Вбесен, той напуснал бойното поле и преоблечен като арабин, се промъкнал през границата в Сирия. Оттам поел на запад през Турция, Гърция и Италия, докато най-накрая бил изхвърлен на брега на Корсика, където попаднал в отворените обятия на дон Орсати.

— Търсил ли си го?

— Куин ли?

Алон кимна утвърдително.

— Донът ми забрани.

— Но това не те е спряло, нали?

— Нека просто кажем, че следях отблизо кариерата му. Знаех, че след Белфастското споразумение Куин се е присъединил към Истинската ИРА, както и че именно той е поставил бомбата в центъра на Ома.

— А когато избяга от Ирландия?

— Направих дискретни проучвания за неговото местонахождение. Недискретни също.

— Някое от тях даде ли резултат?

— Определено.

— Никога ли не се опита да го убиеш?

— Не — отвърна Келър, като поклати глава. — Донът ми забрани да го правя.

— Но сега имаш тази възможност.

— С благословията на Секретната служба на Нейно Величество.

— Кристофър се усмихна бегло. — Малко е иронично, не мислиш ли?

— Кое?

— Куин ме изкара от играта, а сега пак той ме въвлича в нея. — Келър погледна сериозно Габриел. — Сигурен ли си, че искаш да

бъдеш замесен в това?

— Защо не?

— Защото това е лично — отговори Кристофър. — А когато нещо е лично, има тенденция да се обърка.

— Аз го правя лично през цялото време.

— Объркано също. — Сенките отново завладяха терасата. Вятърът набразди повърхността на синия плувен басейн на Келър. — А ако го направя? — попита той. — После какво ще стане?

— Грѐм ще ти даде нова британска самоличност. Работа също. — Алон замълча, после добави: — Ако те интересува.

— Каква работа?

— Използвай въображението си.

Келър се намръщи.

— Ти какво щеше да направиш, ако беше на мое място?

— Щях да приема сделката.

— И да се откажа от всичко това?

— То не е реално, Кристофър.

Отвъд пределите на долината камбанен звън отбеляза, че е един часът.

— Какво ще кажа на дона? — попита Келър.

— Опасявам се, че не мога да ти помогна за това.

— Защо?

— Защото това е лично — отговори Габриел. — А когато нещо е лично, има тенденция да се обърка.

* * *

Имаше един ферибот, който заминаваше за Ница в шест часа вечерта. Габриел се качи в пет и половина, изпи едно кафе в кафенето и излезе на горната палуба, за да чака Келър. До шест без петнайсет той още не бе пристигнал. Изминаха още пет минути без никаква следа от него. После Алон зърна очуканото рено да влиза в паркинга и миг по-късно видя Кристофър да тича нагоре по рампата с праметнат на едното му мускулесто рамо пътен сак. Те застанаха рамо до рамо до парапета и наблюдаваха как светлините на Аячо постепенно потъват в мрака. Слабият вечерен бриз ухаеше на *макия* — гъсталаците от

храстовиден дъб, розмарин и лавандула, които покриваха голяма част от острова. Келър пое дълбоко въздух, преди да запали цигара. Бризът отнесе първия издишан от него дим в лицето на Габриел.

— Трябва ли да пушиш?

Кристофър не каза нищо.

— Бях започнал да мисля, че си променил решението си.

— И да те пусна да преследваш сам Куин?

— Смяташ, че не мога да се справя с него ли?

— Да съм казал това?

Келър пуши мълчаливо известно време.

— Как го прие донът?

— Засипа ме с корсикански пословици за неблагодарността на децата. След това се съгласи да ме пусне.

Светлините на острова все повече избледняваха, сега вятърът носеше мириса на море. Келър бръкна в джоба на палтото си, извади корсикански талисман и го подаде на Алон.

— Подарък от *синядората*.

— Ние не вярваме в такива неща.

— Ако бях на твое място, щях да го взема. Старицата намекна, че може да стане опасно.

— Колко опасно?

Кристофър не отговори. Габриел взе талисмана и го окачи на врата си. Една след друга светлините на острова угаснаха. И след това той изчезна от поглед.

[1] Двайсететажна сграда в Белфаст, в която има 850 апартамента с общо 2400 обитатели. — Б.пр. ↑

[2] Конфликтът между републиканците, лоялистите и британските сили за сигурност в Северна Ирландия започва през 60-те години на миналия век и продължава до 1998 г., когато е сключено Белфасткото мирно споразумение. — Б.пр. ↑

12.

Дъблин

Технически погледнато, операцията, която Габриел и Кристофър Келър стартираха на следващия ден, бе съвместно начинание на Службата и МИБ. Ролята на британците обаче бе толкова тайна, че само Греъм Сиймор знаеше за нея. Ето защо Службата се бе погрижила за подробностите по пътуването и пак тя бе наела шкодата седан, която ги очакваше на паркинга за дългосрочен престой на летището в Дъблин. Габриел огледа внимателно шасито, преди да седне зад волана. Келър се настани на пасажерската седалка и намръщен, затвори вратата.

— Не можаха ли да вземат нещо по-добро от шкода?

— Това е един от най-популярните автомобили в Ирландия, което означава, че няма да се откроява.

— Ами оръжието?

— Отвори жабката.

Келър я отвори. Вътре имаше деветмилиметрова „Берета“, напълно заредена, заедно с резервен пълнител и заглушител.

— Само един?

— Ние не отиваме на война, Кристофър.

— Така си мислиш ти.

Келър затвори жабката, Алон пхна ключа в стартера. Двигателят се задави, закашля, а след това най-накрая запали.

— Все още ли мислиш, че е трябвало да вземат под наем шкода?
— попита Кристофър.

Габриел включи на скорост.

— Откъде ще започнем?

— От Балифърмет.

— Бали къде?

Кристофър посочи знака за излизане и каза:

— Бали нататък.

* * *

Някога Република Ирландия била страна, в която нямало почти никакво насилие. До края на 60-те години на ХХ век ирландската национална полиция — Гарда Шихана, наброявала само седем хиляди служители и в Дъблин имало само седем полицейски патрулки. Повечето престъпления били от дребен характер: кражби с взлом, джебчийство, от време на време някой въоръжен грабеж. А когато имало наличие на насилие, то обикновено било предизвикано от страст, алкохол или комбинация от двете.

Положението се променило с избухването на Конфликта отвъд границата — в Северна Ирландия. Нуждаещи се отчаяно от пари и оръжие, за да се сражават с британската армия, бойците от Временната ирландска републиканска армия започнали да ограбват банки на юг. Дребните крадци от бедняшките квартали и жилищните комплекси на Дъблин усвоили тактиката на бунтарите и започнали да извършват дръзки въоръжени обири. Гардата, страдаща от недостиг на персонал и средства, бързо била смазана от двойната заплаха от ИРА и местните престъпни босове. През 1970 г. в Ирландия вече не царяло спокойствие. Тя била гангстерска страна, където престъпници и революционери действали безнаказано.

През 1979 г. две неочаквани събития, случили се далеч от бреговете на Ирландия, ускорили изпадането на страната в беззаконие и социален хаос. Първото била Иранската революция. Второто — съветската инвазия в Афганистан. В резултат на двете събития улиците на западноевропейските градове били залети с евтин хероин. През 1980 г. дрогата се стекла в бедните квартали на Южен Дъблин. Година по-късно тя опустошила гетата на северната му част. Съсипан бил животът на много хора, семейства били разбити, а нивото на престъпността се повишило неимоверно, докато отчаяните наркомани се мъчели да задоволяват своите потребности. Цели общини се превърнали в ужасяващи, пустеещи райони, където наркоманите се инжектирали открито по улиците, а дилърите били царе.

Икономическото чудо на 90-те години превърнало Ирландия от една от най-бедните страни в Европа в една от най-богатите, но с просперитета нараснал и апетитът за наркотици, особено за кокаин и

екстази. Старите престъпни босове отстъпили пред нов вид босове, които водели кървави войни за територии и дял от пазара. Докато предишните ирландски мафиоти използвали рязани пушки, за да наложат волята си, новите гангстери били въоръжени с автомати АК-47 и други тежки оръжия. Надупчени с куршуми тела започнали да се появяват по улиците на жилищните комплекси. Според оценките на Гардата през 2012 г., двайсет и пет жестоки наркобанди упражнявали смъртоносния си занаят на територията на Ирландия. Няколко от тях били създали изгодни връзки с чуждестранни организирани престъпни групировки, в това число и остатъците от Истинската ИРА.

— Мислех, че те са противници на наркотиците — вметна Габриел.

— Това може да е вярно там горе — каза Келър, като посочи на север, — но тук, в Република Ирландия, нещата са други. На практика Истинската ИРА е просто още една наркобанда. Понякога те се занимават пряко с наркотици. Понякога с организирано изнудване. Главно изтръгват пари от дилърите.

— Какво прави Лиъм Уолш?

— От всичко по малко.

Дъжд замъгли светлината на фаровете на автомобилите в пиковия вечерен трафик. Той беше по-слаб, отколкото Габриел бе очаквал. Алон предположи, че е заради икономиката. Тази на Ирландия се бе сринала повече и по-бързо от икономиките на повечето други държави. Дори наркодилърите бяха засегнати.

— Републиканството тече във вените на Уолш — каза Келър. — Баща му беше член на ИРА, такива бяха чичовците и братята му. Той премина към Истинската ИРА след големия разкол и когато войната ефективно приключи, се върна в Дъблин, за да трупа състояние в бизнеса с наркотици.

— Каква е връзката му с Куин?

— Ома. — Кристофър посочи надясно: — Тук трябва да завиеш.

Габриел зави с колата по Кенелсфорт Роуд. От двете страни на улицата се издигаха долепени една до друга малки двуетажни къщи. Не беше съвсем ирландското чудо, но не беше и бедняшки квартал.

— Това ли е Балифърмет?

— Това е Палмърстаун.

— Накъде да карам?

С махване на ръката Келър показва на Алон да продължи направо. Те заобиколиха индустриален парк с ниски сиви складове и внезапно се озоваха на Балифърмет Роуд. След минута се натъкнаха на редица мизерни на вид магазинчета: евтин универсален магазин, евтин магазин за бельо, евтина оптика, магазинче за пържени картопки. От другата страна на улицата имаше супермаркет от веригата „Теско“, а в съседство с него — букмейкърски пункт. Във входа му се бяха подслонили четирима мъже с черни кожени якета. Лиъм Уолш бе най-дребният в групичката. Той пушеше цигара, всъщност всички пушеха. Габриел зави, влезе в паркинга на супермаркета „Теско“ и вмъкна колата на едно празно място. Оттам имаше хубава видимост към букмейкърския пункт.

— Може би трябва да оставиш двигателя да работи — каза Келър.

— Защо?

— Може да не запали отново.

Алон изключи двигателя и загаси фаровете. Дъждът барабанеше силно по предното стъкло. След няколко секунди Лиъм Уолш изчезна в размазан калейдоскоп от светлини. После Габриел включи чистачките и Уолш отново се появи. Един черен мерцедес седан бе спрял пред букмейкърския пункт. Беше единственият мерцедес на улицата, може би единственият и в квартала. Уолш разговаряше с шофьора през отворения прозорец.

— Той изглежда като истински стълб на обществото — каза тихо Алон.

— Точно така обича да се представя.

— Тогава защо стои пред букмейкърски пункт?

— Иска другите банди да знаят, че пази своята територия. Миналата година негов конкурент се опита да го убие точно на това място. Ако се вгледаш внимателно, може да видиш дупките от куршуми в стената.

Мерцедесът се отдалечи. Лиъм Уолш се върна под навеса на входа.

— Кой са тези симпатични типове с него?

— Двамата отляво са бодигардовете му. Другият е неговата дясна ръка.

— От Истинската ИРА ли са?

- До мозъка на костите.
- Въръжени ли са?
- Със сигурност.
- И така, какво ще правим?
- Ще чакаме да предприеме нещо.
- Тук ли?

Келър поклати отрицателно глава.

— Ако ни видят да седим в паркирана кола, ще помислят, че сме от Гардата или членове на конкурентна банда. А ако си помислят това, ще бъдем мъртви.

— Тогава може би не трябва да седим тук.

Кристофър кимна към магазинчето за пържени картофки от другата страна на пътя и излезе от колата. Габриел го последва. Двамата застанаха един до друг в края на тротоара, с пъхнати в джобовете ръце и наведени глави срещу напора на дъжда, чакайки пролука в движението.

- Те ни гледат — каза Келър.
- И ти ли забеляза?
- Трудно е да не го забележиш.
- Уолш познава ли лицето ти?
- Вече да.

Отвори се пролука в трафика, те пресякоха улицата и се отправиха към входа на магазинчето за пържени картофки.

— Най-добре е ти да не говориш — каза Кристофър. — Този не е от кварталите, които се посещават от много туристи от екзотични страни.

- Аз говоря перфектно английски.
- Това е проблемът.

Келър отвори вратата и влезе пръв. Помещението беше тясно, с напукан балатум на пода и олющени стени. Въздухът беше натежал от миризмата на мазнина, нишесте и слабия мирис на мокра вълна. Имаше едно доста младо момиче зад щанда и празна маса до прозореца. Габриел седна с гръб към улицата, докато Кристофър отиде до щанда и поръча с акцента на човек от Южен Дъблин.

— Много впечатляващо — прошепна Алон, когато Келър се присъедини към него. — За момент си помислих, че ще запееш „Когато ирландските очи се усмихват“.

— Що се отнася до красивата млада мома, аз съм толкова ирландец, колкото и тя.

— Да — каза скептично Габриел. — А аз съм Оскар Уайлд.

— Мислиш, че не мога да мина за ирландец, така ли?

— Може би за такъв, който е бил на много дълга почивка на слънце.

— Такава е моята история за прикритие.

— Къде си бил?

— В Майорка — отговори Кристофър. — Ирландците харесват Майорка, особено ирландските мафиоти.

Алон огледа вътрешността на заведението.

— Чудя се защо.

Девојката дойде до масата им и постави на нея чиния с пържени картопки и две чашки от стиропор с чай с мляко. Докато се отдалечаваше, вратата се отвори и двама бледи, около двајсет и пет годишни мъже влязоха, забързани да се скрият от лошото време. Минута по-късно влезе жена с влажно палто и обувки. Двамата мъже се настаниха на съседната маса до Келър и Алон и заговориха на диалект, който се стори на Габриел почти неразбираем. Жената седна в задната част на заведението. Тя си поръча само чай и се зачете в захабена книга с меки корици.

— Какво става навън? — попита Алон.

— Четирима мъже стоят пред букмейкърски пункт. Единият изглежда така, сякаш му е дошло до гуша от дъжда.

— Къде живее той?

— Недалеч оттук — отговори Кристофър. — Той обича да живее сред хората.

Габриел отпи от чая си и направи гримаса. Келър побутна към него чинията с пържените картопки.

— Хапни малко.

— Не искам.

— Защо не искаш?

— Искам да живея достатъчно дълго, за да видя родени децата си.

— Добра идея. — Келър се усмихна, после добави: — Мъжете на твоята възраст наистина трябва да внимават какво ядат.

— Ти гледай себе си.

— На колко години си точно?

— Не си спомням.

— Проблеми със загуба на паметта?

Алон отпи от чая. Кристофър изяде няколко пържени картофчета.

— Не са толкова добри, колкото пържените картопки в Южна Франция — отбеляза той.

— Взе ли фактура?

— Че защо ми е фактура?

— Чух, че счетоводителите в МИБ са много придирчиви.

— Нека сега да не се увличаме относно МИБ. Още не съм взел никакво решение.

— Понякога най-добрите решения за нас се вземат от някого друго.

— Звучиш като дона. — Келър изяде още едно картофче. — Вярно ли е това за счетоводителите на МИБ?

— Просто водех разговор.

— Вашите безкомпромисни ли са?

— Ужасно.

— Но не и към теб.

— Не толкова много.

— Тогава защо не ти взеха нещо по-добро от шкода?

— Шкодата е чудесна.

— Надявам се, че той ще се побере в багажника.

— Ако се наложи, ще затръшнем капака върху него няколко пъти.

— Какво ще кажеш за тайната квартира?

— Сигурен съм, че тя е прекрасна, Кристофър.

Келър не изглеждаше убеден. Той бодна още едно картофче, размисли и го върна в чинията.

— Какво става зад мен? — попита той.

— Двама мъже говорят на неизвестен за мен език. Една жена чете книга.

— Какво чете?

— Мисля, че нещо на Джон Банвил^[1].

Кристофър замислено кимна, загледан в Балифърмет Роуд.

— Какво виждаш? — попита Габриел.

— Един мъж стои пред букмейкърския пункт. Трима мъже се качват в една кола.

— Каква кола?

— Черен мерцедес.

— По-добър е от шкодата.

— Много по-добър.

— И така, какво ще правим?

— Оставяме картофките и вземаме чая.

— Кога?

Келър се изправи.

[1] Известен ирландски писател и литератор. — Б.пр. ↑

13.

Балифърмет, Дъблин

Те хвърлиха чашките от стиропор в едно кошче за боклук на паркинга на „Теско“ и се качиха в шкодата. Този път караше Кристофър — това беше неговата територия. Той излезе на Балифърмет Роуд и си запроправя път сред уличния трафик, докато не останаха две коли, които ги деляха от мерцедеса. Келър караше спокойно, хванал с едната ръка горната част на волана, а другата лежеше на скоростния лост. Очите му гледаха право напред. Габриел бе поел грижата за страничното огледало и наблюдаваше движението зад тях.

— Е? — попита Келър.

— Много си добър, Кристофър. От теб ще стане отличен служител на МИБ.

— Питам дали ни следят.

— Не ни следят.

Келър вдигна ръката си от скоростния лост и извади цигара от джоба на палтото си. Алон потупа черно-жълтия надпис, поставен на сенника пред шофьора, и каза:

— Това е кола за непушачи.

Кристофър запали цигарата си. Габриел свали прозореца си няколко сантиметра, за да излиза димът.

— Те спират — каза той.

— И сам виждам.

Мерцедесът зави и спря на паркинга пред един павилион за вестници. В продължение на няколко секунди никой не излезе. После Лиъм Уолш слезе от задната врата и влезе в павилиона. Келър кара още около петдесет метра по пътя и паркира пред една пицария. Той угаси фаровете, но остави двигателя да работи.

— Предполагам, че Уолш иска да вземе някои неща на път за вкъщи.

— Като например?

— Един брой „Хералд“ — предположи Келър.

— Вече никой не чете вестници, Кристофър. Не си ли чул?

Келър погледна към пицарията.

— Може би трябва да влезеш вътре и да ни купиш две парчета.

— Как да поръчам, без да говоря?

— Ще измислиш нещо.

— Какъв вид пица обичаш?

— Върви — каза Кристофър.

Алон слезе от колата и влезе в пицарията. Имаше трима души, чакащи на опашка пред него. Той се нареди и зачака, докато го обгърна миризмата на разтопен кашкавал и мая. После чу кратко изсвирване на клаксон и като се обърна, видя черния мерцедес да потегля с пълна газ от Балифърмет Роуд. Габриел излезе навън и се настани на пасажерската седалка. Келър излезе на заден от паркинга, включи се в движението и постепенно увеличи скоростта.

— Той купи ли си нещо? — попита Алон.

— Два вестника и пакет „Уинстън“.

— Как изглеждаше, когато излезе?

— Сякаш изобщо няма нужда от вестници или цигари.

— Предполагам, че от Гардата постоянно го следят.

— Наистина се надявам да е така.

— Което означава, че е свикнал да бъде следен от време на време от мъже в необозначени седани.

— Би могло да се очаква.

— Той завива — каза Габриел.

— Виждам.

Автомобилът зави в пуста неосветена улица, обградена от малки, долепени една до друга къщи. Нямаше улично движение, нямаше магазини, нито място, където двама чужденци да могат да се скрият. Келър спря до бордюра и изключи фаровете. На стотина метра по-надолу по улицата мерцедесът влезе в една алея за коли. Светлините на автомобила изгаснаха. Четирите врати се отвориха и от тях излязоха четирима мъже.

— Това домът на Уолш ли е? — попита Алон.

Кристофър кимна утвърдително.

— Женен ли е?

— Вече не.

— Има ли си приятелка?

— Може би.

— Ами куче?

— Проблем ли имаш с кучетата?

Габриел не отговори. Вместо това наблюдаваше как четиримата мъже отидоха до къщата и изчезнаха през входната врата.

— Какво ще правим сега? — поинтересува се той.

— Предполагам, че може да прекараме следващите няколко дни в очакване на по-добра възможност.

— Или?

— Да го отвлечем сега.

— Те са четирима, а ние сме двама.

— Един — каза Келър. — Ти няма да идваш.

— Защо?

— Защото бъдещият шеф на Службата не може да се забърква в нещо подобно. Освен това — добави Кристофър, като потупа издутината под палтото си, — разполагаме само с един пистолет.

— Четирима срещу един — каза Алон след малко. — Шансовете не са много добри.

— Всъщност, имайки предвид моето минало, на мен шансовете ми харесват.

— Как възнамеряваш да действаш?

— По същия начин, както действяхме в Северна Ирландия — отговори Келър. — „Игри за големи момчета по правила за големи момчета.“

Кристофър слезе от колата, без да каже и дума повече, и безшумно затвори вратата. Габриел прехвърли крак през централната конзола и се намести зад волана. Включи чистачките и зърна Келър да върви по улицата с ръце в джобовете на палтото си, привел рамене срещу вятъра. Той погледна блекбърито си. Беше 20:27 ч. дъблинско време, 22:27 ч. в Йерусалим. Помисли за красивата си млада съпруга, която седеше сама в апартамента им на улица „Наркис“, и за двете си неродени деца, сгушени удобно в утробата ѝ. А той седеше на една пуста улица в югозападната част на Дъблин — часовой на още един нощен пост, чакайки негов приятел да уреди стари сметки. Дъждът барабанеше по предното стъкло, мрачната улица приличаше на размит пейзаж от сънищата. Габриел включи чистачките за втори път и видя Кристофър да преминава през участък, осветен от жълтата светлина на

самотна улична лампа. Когато включи чистачките за трети път, Келър беше изчезнал.

* * *

Къщата се намираше на Росмор Роуд №48. Бе измазана с хоросан и имаше един прозорец с бяла дограма на партера и още два на горния етаж. На тясната алея за коли имаше място само за един автомобил. До алеята имаше портичка, водеща до градинска пътека, край която се простираше малка тревна площ, оградена с нисък жив плет. Мястото бе порядъчно във всяко отношение, с изключение на човека, който го обитаваше.

Подобно на всички къщи в този край на улицата, номер 48 имаше задна градина, отвъд която се простираха спортните игрища на мъжкото католическо училище. Входът на училището бе зад ъгъла, на Ле Фаню Роуд. Главната порта бе отворена — изглежда, имаше събрание на родителския комитет в заседателната зала. Келър мина незабелязано през портата и пое през асфалтиран участък, разчертан за всякакъв вид игри. Внезапно се върна в мрачното училище в Съри, където родителите му го бяха заточили на десетгодишна възраст. Той бе момчето, от което се очакваше много — добро семейство, отличен ученик, роден за лидер. По-големите момчета никога не го докоснаха, защото се бояха от него. Директорът веднъж му опрости боя, защото тайно също се боеше от него.

В края на асфалтирания участък имаше редица дървета. Кристофър премина под голите им клони и пое през притъмнените спортни игрища. Покрай северния им край се издигаше висока около два метра стена, обрасла с пълзящи растения. Отвъд нея бяха задните градини на къщите, издигащи се покрай Росмор Роуд. Келър стигна до най-далечния ъгъл на игрищата и отмери точно петдесет и седем крачки. После тихо се покатери на стената и скочи на земята от другата страна. Когато обувките му докоснаха влажната почва, той вече бе извадил беретата с поставения на дулото ѝ заглушител и я насочи към задната врата на къщата. Вътре лампите светеха и зад спуснатите пердета се движеха сенки. Стиснал здраво с две ръце пистолета,

Кристофър наблюдаваше и слушаше. „Игри за големи момчета по правила за големи момчета“ — помисли си той.

* * *

В девет часа и десет минути блекбърито на Габриел завибрира тихо. Той го вдигна до ухото си, послуша и след това прекъсна връзката. Дъждът бе отстъпил място на лека мъгла, по Росмор Роуд нямаше движение нито на автомобили, нито на пешеходци. Алон се придвижи до къщата с номер 48, паркира на улицата и изключи двигателя. Мобилният му телефон отново завибрира, но този път той не отговори. Вместо това извади чифт гумени ръкавици в телесен цвят, слезе от колата и отвори скромния по размери багажник. Вътре имаше куфар, оставен от куриера от дъблинската централа. Габриел го извади и тръгна с него по градинската пътека. Входната врата се отвори още щом я докосна, той влезе и я затвори тихо след себе си. Келър стоеше в антрето с берета в ръка. Въздухът миришеше на барут и слабо на кръв. Това беше миризма, която Алон познаваше твърде добре. Той мина покрай Кристофър, без да каже дума, и влезе в хола. Облак дим се стелеше във въздуха. Трима мъже — всеки с по една прецизна дупка от куршум в средата на челото, четвъртият — с разбит нос и челюст, която изглеждаше изместена от удар с чук. Габриел се наведе и сложи пръст на шията му, за да провери има ли пулс. Като установи наличието на такъв, отвори куфара и се зае за работа.

* * *

Куфарът съдържаше три ролки изолиран банд, дузина пластмасови белезници тип „свински опашки“, найлонов чувал, който можеше да побере мъж, висок метър и осемдесет, черна качулка, синьо-бял анцуг, еспадрили, два ката бельо, аптечка, тапи за уши, флакони с успокоително, спринцовки, спирт, както и един екземпляр на Корана. В Службата наричаха съдържанието на куфара „мобилен пакет за задържани“. Обаче сред агентите ветерани той бе известен като „терористичен пътен комплект“.

След като установи, че няма опасност Лиъм Уолш да умре, Алон го опакова като мумия с изолирбанд. Не си направи труда да се занимава с пластмасовите белезници — в областта на изкуството и обездвижването на задържани Габриел бе традиционалист по природа. Докато залепваше последните парчета изолирбанд върху устата и очите на Уолш, ирландецът започна да идва в съзнание. Алон го усмири с доза успокоително. След това с помощта на Келър напъха Лиъм в един брезентов сак и затвори ципа.

Къщата нямаше гараж, което означаваше, че нямаха друг избор, освен да изнесат Уолш през входната врата пред очите на съседите. Габриел намери ключа за мерцедеса в джоба на един от мъртвите. Той изкара автомобила на улицата и вкара на заден шкодата в алеята за коли. Кристофър изнесе сам Лиъм и го сложи в отворения багажник. После се качи на предната пасажерска седалка и остави Алон да шофира. Това беше за добро. От опит Габриел знаеше, че е неразумно да се позволи на човек, който току-що е убил трима души, да управлява моторно превозно средство.

— Загаси ли лампите?

Келър кимна утвърдително.

— Ами вратите?

— Заключени са.

Кристофър свали заглушителя, извади пълнителя от пистолета и сложи и трите неща в жабката. Алон излезе на улицата и пое обратно към Балифърмет Роуд.

— Колко куршума изстреля? — попита той.

— Три — отговори Келър.

— След колко време от Гардата ще открият труповете?

— Не от Гардата трябва да се притесняваме.

Кристофър дръпна от цигарата си в тъмнината. Алон видя отблясъка на огънчето в огледалото за обратно виждане.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Сякаш никога не съм напускал.

— Това е проблемът с отмъщението, Кристофър. То никога не те кара да се чувстваш по-добре.

— Вярно е — каза Келър и запали нова цигара, — а аз съм още в началото.

14.

Клифтън, Графство Голуей

Вилата се намираще на Дюнан Роуд, кацнала на върха на висока стръмна скала, издигаща се над тъмните води на Солт Лейк. Тя имаше три спални, голяма кухня с модерни уреди, официална трапезария, малка библиотека, служеща и за кабинет, и изба с каменни стени. Собственикът — преуспял дъблински адвокат, бе поискал хиляда евро за една седмица. От интендантството на Службата му бяха предложили хиляда и петстотин за две седмици и адвокатът, който рядко получаваше оферти през зимата, бе приел сделката. Парите се появиха в банковата му сметка на следващата сутрин. Те идваха от нещо, наречено „Торъс Глоубъл Ентъртейнмънт“ — телевизионна продуцентска компания, базирана в швейцарския град Монтрьо. На адвоката беше казано, че двамата мъже, които ще отседнат в неговата вила, са мениджъри от „Торъс“, които ще пристигнат в Ирландия да работят по проект, имащ деликатен характер. Поне донякъде това беше вярно.

Вилата бе на около сто метра настрани от Дюнан Роуд. Тя имаше немного стабилна алуминиева порта, която трябваше да се отваря и затваря ръчно, и настлана с чакъл алея за коли, виеща се нагоре по стръмнината през храстите прецип и пирен. В най-високата точка на терена растяха три вековни дървета, огънати от вятъра, който духаше от Атлантическия океан и проникваше през теснините на залива Клифтън. Вятърът бе студен и безмилостен. Той разтърсваше прозорците на вилата, стържеше по керемидите на покрива и нахлуваше в стаите всеки път, когато се отвореше някоя врата. Малката тераса бе необитаема, просто ничия земя. Дори чайките не оставаха там задълго.

Дюнан Роуд не беше истинско шосе, а тясна павирана улица, широка едва колкото да мине един автомобил, с ивица зелена трева по средата. Летовниците пътуваха по нея от време на време, но тя най-вече служеше като задна врата за село Клифтън. То беше младо селище според ирландските стандарти, основано през 1814 г. от земевладелеца

и мирови съдия Джон д'Арси, който искал да създаде един остров на реда сред насилието и беззаконието, царящи в рядко населената област Конемара. Д'Арси построил за себе си замък, а за селяните — прекрасно селище с павирани улици и площади и две църкви с камбанарии, които се виждат от километри. Сега замъкът бе в руини, но селото — някога почти обезлюдено от Големия глад, бе сред най-оживените селища в западната част на Ирландия.

Единият от мъжете, отседнали в наетата вила — по-дребният от двамата, отиваше до селото всеки ден, обикновено в края на сутринта, облечен в тъмнозелена мушама, с раница през рамо и нахлупен ниско на челото каскет. Той купуваше няколко неща от супермаркета, а от „Фъргюсън Файн Уайнс“ вземаше една или две бутилки вино — обикновено италианско, а понякога френско. След като си набавеше провизии, мъжът бродеше край витрините по главната улица с вид на човек, чиято мисъл е заета с по-важни неща. Веднъж той се отби в художествената галерия „Лавел“, за да разгледа набързо притежанията ѝ. По-късно собственикът ѝ щеше да си спомни, че той изглеждал много добре осведомен в областта на живописата. Беше трудно да се определи акцентът му. Може би беше немски, може би някакъв друг. Това беше без значение: за жителите на Конемара всички други имаха някакъв акцент.

На четвъртия ден разходката му по главната улица бе по-формална от обикновено. Той влезе само в един магазин, този, в който продаваха вестници и списания, където купи четири пакета американски цигари и вестник „Индипендънт“. Първата страница беше пълна с новините от Дъблин, от които ставаше ясно, че трима членове на Истинската ИРА са били открити убити в къща в Балифърмет. Друг мъж бе в неизвестност и се предполагаше, че е отвлечен. Гардата го издирваше. Същото правеха и членовете на Истинската ИРА.

— Наркобанди — промърмори човекът зад щанда.

— Ужасно — съгласи се посетителят с акцента, който никой не можеше да определи напълно.

Той мушна вестника в раницата си и с известна неохота и цигарите. После пое обратно към вилата, собственост на адвоката от Дъблин, който, както се оказа, беше дълбоко ненавиждан от

постоянните жители на Клифтън. Другият мъж, онзи, със силно загорялата кожа, слушаше внимателно обедните новини по РТЕ^[1].

— Близо сме — беше всичко, което каза той.

— Кога?

— Може би тази вечер.

По-дребният мъж излезе на терасата, докато другият мъж запали цигара. Черни буреносни облаци пълзяха откъм залива Клифтън и вятърът сякаш носеше шрапнели. Мъжът успя да издържи само пет минути. След това се върна вътре при дима и напрежението от чакането. Не изпитваше срам. Дори чайките не оставаха на терасата задълго.

* * *

През дългата си кариера Габриел бе имал нещастieto да срещне много терористи: палестински, египетски, саудитски, терористи, мотивирани от вярата, терористи, мотивирани от загуба, терористи, родени в най-лошите гета на Арабския свят, терористи, израснали сред материалния комфорт на Запада. Често той си представяше, че тези хора са можели да постигнат нещо, ако са избрали друг път. Много от тях бяха високоинтелигентни и в неумолимите им очи Алон бе виждал неоткрити животоспасяващи лекарства, неизобретен софтуер, несътворена музика и ненаписани поеми. Лиъм Уолш обаче не създаваше такова впечатление. Той беше убиец без угризения или добро образование, който нямаше друга амбиция в живота, освен да отнема живот и имущество. В неговия случай кариерата в сферата на тероризма, дори и при ниските стандарти на непримиримите ирландски републиканци, бе най-доброто, на което можеше да се надява.

Въпреки това Уолш не изпитваше страх от физическа болка и притежаваше вродено упорство, което го правеше труден за пречупване. През първите четиресет и осем часа той бе оставен в пълна изолация в студената влажна изба със завързани очи, запушена уста, нечуващ нищо от тапите за уши и обездвижен от изолирбанда. Не му бе предложена никаква храна, а само вода, която той отказа. Келър се грижеше за нуждите му от изхождане, които бяха минимални

предвид ограничената му диета. Когато бе необходимо, той се обръщаше към Уолш, говорейки с акцента на протестантската работническа класа от Източен Белфаст. На ирландеца не бе предложен изход от затрудненото му положение и той не бе помолил за такъв. След като бе видял как трима от другарите му бяха убити за един миг, Лиъм изглеждаше примирен със съдбата си. Подобно на бойците от САС, ирландските терористи и наркотрафиканти играеха по правилата за големите момчета.

Сутринта на третия ден, обезумял от жажда, той изпи няколко глътки вода със стайна температура. На обяд пи чай с мляко и захар, а вечерта му дадоха още чай и филийка препечен хляб. Точно тогава Кристофър за първи път се обърна към него.

— Ти си в много лошо положение, Лиъм — каза той със своя източнобелфастки акцент, — и единственият изход е да ми кажеш това, което искам да знам.

— Кой си ти? — попита Уолш през болката на счупената си челюст.

— Това зависи изцяло от теб — отговори Келър. — Ако говориш с мен, аз ще бъда най-добрият ти приятел на света. Ако не го направиш, ще свършиш като тримата си другари.

— Какво искаш да знаеш?

— За Ома — отвърна само Кристофър.

На сутринта на четвъртия ден Келър махна тапите от ушите на Лиъм и кърпата от устата му и изясни подробно ситуацията, в която ирландецът се намираше. Кристофър заяви, че е член на малка, раздаваща правосъдие протестантска група, която търси справедливост за жертвите на републиканския тероризъм. Той намекна, че тя има връзка с Доброволческите сили на Ълстър — лоялистка паравоенна групировка, която бе убила най-малко петстотин души, главно цивилни католици, по време на най-лошия период от Конфликта в Северна Ирландия. Доброволческите сили на Ълстър бяха приели да прекратят военните действия през 1994 г., но техните графити с изображения на маскирани въоръжени мъже все още украсяваха стените в протестантските квартали и градове в Ълстър. Много от графитите съдържаха и един и същ лозунг: „Готови за мир, готови за война“. Същото можеше да се каже и за Келър.

— Търся човека, който е направил бомбата — обясни той. — Знаеш за коя бомба говоря, Лиъм. Бомбата, която уби двайсет и девет невинни души в Ома. Ти си бил там онзи ден. Бил си с него в колата.

— Не знам за какво говориш.

— Бил си там, Лиъм — повтори Кристофър. — И си бил във връзка с него, след като движението се провали. Той е дошъл тук, в Дъблин. Ти си се грижил за него, докато не е станало прекалено напечено.

— Не е вярно. Нищо от това не е вярно.

— Той се е върнал в играта, Лиъм. Каж ми къде мога да го намеря.

Известно време Уолш запази мълчание.

— И ако ти кажа? — попита най-накрая той.

— Ще прекараш в плен известно време, всъщност дълго време, но ще живееш.

— Глупости! — процеди злобно Уолш.

— Ние не се интересуваме от теб, Лиъм — каза спокойно Келър. — Само от него. Каж ми къде можем да го намерим и ще те оставим жив. Ако се правиш на идиот, ще те убия. И няма да е с чист изстрел в главата. Ще бъде болезнено, Лиъм. Много болезнено.

Този следобед буря се развихри над цяла Конемара. Габриел седеше до огъня и четеше книга на Фицджералд, докато Кристофър кръстосваше с колата брулената от вятъра провинция, търсейки необичайна активност на Гардата. Лиъм Уолш седеше изолиран в избата, завързан, със залепени очи и запушена уста и уши. Не му бяха дали никаква течност или храна. До вечерта той бе толкова изнемощял от глада и обезводняването, че Келър почти трябваше да го носи до тоалетната.

— Още колко време? — попита Алон, докато вечеряха.

— Близо сме — отвърна Кристофър.

— Това каза и предния път.

Келър запази мълчание.

— Има ли нещо, което можем да направим, за да ускорим нещата? Бих искал да се махнем оттук, преди от Гардата да почукат на вратата.

— Или от Истинската ИРА — добави Кристофър.

— Е?

— На този етап той е претръпнал на болката.

— Какво ще кажеш за водата?

— Водата винаги е ефикасна.

— Той знае ли това?

— Знае.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не — отвърна Келър, като се изправи. — Лично е. Когато Кристофър излезе, Габриел отиде на терасата и застана под шибациите като сачми дъждовни капки. Бяха му достатъчни само пет минути. Дори твърд човек като Лиъм Уолш не можеше да устои задълго на водата.

[1] Ирландската държавна телевизия и радио. — Б.пр. ↑

15.

Темс Хаус, Лондон

Всяка петъчна вечер, обикновено в шест часа, но понякога и малко по-късно, ако Лондон или останалата част от света бяха изпаднали в криза, Греъм Сиймор изпиваше по едно питие с генералния директор на МИ5 Аманда Уолъс. Това несъмнено бе най-неприятната за него среща през седмицата. Уолъс беше бившият началник на Сиймор. Те бяха постъпили в МИ5 в една и съща година и се бяха издигнали в служебната йерархия по паралелни писти — Сиймор в отдела за борба с тероризма, Уолъс в контраразузнаването. Накрая Аманда бе спечелила състезанието, озовавайки се в кабинета на генералния директор. Но сега, съвсем неочаквано и в залеза на кариерата му, на Греъм бе връчена най-голямата награда. Уолъс го мразеше, защото сега той беше най-могъщият шпионин в Лондон. Тя тихомълком постоянно се мъчеше да му навреди.

Също като при Сиймор, шпионажът бе в гените на Аманда Уолъс. Майка ѝ бе работила в архивния отдел на МИ5 по време на войната и след дипломирането си в Кеймбридж Аманда не си бе и помислила за друга кариера, освен в разузнаването. Техният общ произход би трябвало да ги направи съюзници. Вместо това, Аманда моментално бе определила Сиймор като свой съперник. Той бе красивият негодник, при когото успехът бе дошъл твърде лесно, а тя бе тромавото, доста срамежливо момиче, което нямаше да му даде да си поеме дъх от работа. Те се познаваха от трийсет години и заедно бяха достигнали двата върха на британското разузнаване, но въпреки това основната динамика на техните взаимоотношения така и не се беше променила.

Миналия петък Аманда бе дошла във Воксхол Крос, което означаваше, че съгласно правилата на взаимоотношенията им сега беше ред на Сиймор да пътува. Това не му тежеше, защото винаги обичаше да се връща в Темс Хаус. Неговият служебен ягуар бе допуснат в подземния паркинг в 17,55 ч. и две минути по-късно асансьорът на Уолъс го качи на най-горния етаж. Главният коридор

беше тих като болнично отделение през нощта. Греъм предположи, че ръководният състав се е смесил с редовите служители в единия от двата частни бара, които се помещаваха в сградата. Както винаги, той спря, за да надникне в стария си кабинет. Майлс Кент — неговият наследник на поста заместник-директор, гледеше безизразно в екрана на компютъра си. Изглеждаше така, сякаш не е спал цяла седмица.

— Как е тя? — попита предпазливо Греъм.

— Бясна е, но ти по-добре побързай — добави Кент. — Не трябва да караш пчелата майка да чака.

Сиймор продължи по коридора до кабинета на генералния директор. В преддверието го посрещна един от членовете на изцяло мъжкия персонал на Аманда и веднага го въведе в просторния ѝ кабинет. Тя стоеше замислено пред прозореца с изглед към сградата на Парламента. Уолъс се обърна и погледна ръчния си часовник. От всички качества тя ценеше най-много точността.

— Греъм — каза Аманда с равен тон, сякаш четеше името му в една от дебелиите информационни сводки, които персоналът ѝ винаги подготвяше преди важно събрание. След това му отправи делова усмивка, която изглеждаше така, сякаш я бе усвоила, упражнявайки се пред огледалото. — Хубаво е, че дойде.

Върху дългата лъскава заседателна маса на Аманда бе поставен поднос с напитки. Тя приготви джин с тоник за Сиймор и много сухо мартини със зелена маслинка и Маринован перлен лук за себе си. Уолъс се гордееше със способността си да издържа на пиене — умение, което според нея бе задължително за един шпионин. Това беше едно от малкото ѝ добри качества.

— Наздраве — каза Греъм, като вдигна леко чашата си, но Аманда отново само се усмихна. На големия плосък телевизор вървеше без звук репортаж на Би Би Си. Високопоставен служител на Гарда Шихана стоеше пред малка къща в Балифърмет, където бяха намерени мъртви трима мъже — всичките членове на наркобанда от Истинската ИРА.

— Доста неприятно — каза Уолъс.

— Очевидно борба за територия — промърмори Сиймор над ръба на чашата си.

— Нашите приятели от Гардата имат съмнения по този въпрос.

— С какво разполагат?

— Всъщност с нищо и затова са обезпокоени. Обикновено телефоните прегряват от обаждания след голямо гангстерско убийство, но не и този път. Освен това — добави тя — и начинът, по който са били убити. Обикновено тези гангстери надупчват цялата стая с куршуми от автоматично оръжие. Обаче този, който го е направил, е бил много точен. Три изстрела, три трупа. От Гардата са убедени, че си имат работа с професионалисти.

— Имат ли някаква представа къде е Лиъм Уолш?

— Работят с презумпцията, че той е някъде в републиката, но нямат представа къде. — Тя погледна Сиймор и повдигна въпросително едната си вежда. — Той не е завързан за стол в някоя тайна квартира на МИБ, нали, Греъм?

— За жалост, не.

Сиймор погледна към телевизора. По Би Би Си бяха преминали към следващия репортаж. Премиерът Джонатан Ланкастър беше във Вашингтон на среща с американския президент. Тя не беше минала толкова добре, колкото се бе надявал. В момента Великобритания не беше много на мода във Вашингтон, поне не и в Белия дом.

— Твоят приятел — каза хладно Аманда.

— Американският президент ли?

— Джонатан.

— Той е и твой приятел — отвърна Сиймор.

— Моите отношения с премиера са сърдечни — каза натъртено тя, — но са нищо в сравнение с твоите. Ти и Джонатан сте много близки.

Беше ясно, че Уолъс искаше да каже нещо повече за уникалната връзка на Греъм с министър-председателя. Вместо това, тя си наля ново питие, докато разказваше неприлична клюка за съпругата на някакъв посланик от богатите на петрол Обединени арабски емирства. Сиймор на свой ред разказа за доклада, който бе получил — за мъж с британски акцент, който купувал преносими зенитноракетни комплекси на един пазар за оръжие в Либия. След като разчупиха леда, двамата подеха непринуден разговор, какъвто можеха да водят само двама висшестоящи шпиони. Те споделяха, разкриваха информация, съветваха се, а на два пъти истински се разсмяха. Всъщност за няколко минути изглеждаше, че съперничеството им не съществува. Двамата говориха за положението в Ирак и Сирия, за Китай, говориха за

световната икономика и нейното влияние върху сигурността, както и за американския президент, когото обвиняваха за много от проблемите по света. Накрая говориха и за руснаците. Тези дни те винаги го правеха.

— Техните кибервоини — заяви Аманда — атакуват нашите финансови институции с всичко, с което разполагат в малкия си гаден инструментариум. Те също така се целят в нашите правителствени системи и компютърните мрежи на най-големите ни доставчици в областта на отбраната.

— Нещо конкретно ли търсят?

— Всъщност — отговори тя — не изглежда да търсят нещо кой знае какво. Просто се стремят да нанесат колкото се може повече щети. Има някакво безразсъдство, каквото досега не сме виждали.

— Има ли някаква промяна в тяхното поведение тук, в Лондон?

— От контраразузнаването са забелязали необичайно повишаване на активността на лондонската *резидентура*. Не сме сигурни какво означава това, но е ясно, че те са замесени в нещо голямо.

— По-голямо от вкарването на нелегална рускиня в леглото на премиера?

Аманда повдигна вежда и проследи маслинката до ръба на чашата си. Лицето на принцесата се появи по телевизията. Семейството ѝ бе обявило, че създава фонд за подкрепа на скъпите за нея каузи. На Джонатан Ланкастър бе разрешено да направи първото дарение.

— Чул ли си нещо ново? — попита Уолъс.

— За принцесата ли?

Тя кимна утвърдително.

— Нищо. А ти?

Аманда остави чашата си и мълчаливо се взира известно време в Греъм. Накрая попита:

— Защо не ми каза, че е бил Еймън Куин?

Тя почука с нокът облегалката на стола, докато чакаше отговора, което никога не беше добър знак. Сиймор реши, че няма друг избор, освен да ѝ каже истината, или поне някаква нейна версия.

— Не ти казах — отвърна той най-сетне, — защото не исках да те замесвам.

— Защото ми нямаш доверие ли?

— Защото не искам името ти да бъде опетнено по някакъв начин.

— Защо да се петни моето име? В крайна сметка, Греъм, по време на бомбения атентат в Ома *ти* беше начело на борбата с тероризма, а не аз.

— Точно затова ти стана генерален директор на Службата за сигурност. — Той замълча, после добави: — А не аз.

Между тях настъпи напрегната тишина. Сиймор копнееше да си тръгне, но не можеше. Въпросът трябваше да има някакво решение.

— Куин от името на Истинската ИРА ли е действал — попита накрая Аманда, — или от името на някого другиго?

— Трябва да получим отговор на този въпрос в рамките на няколко часа.

— Веднага след като Лиъм Уолш се пречупи ли?

Греъм не отговори нищо.

— Това официална операция на МИБ ли е?

— Неофициална.

— Твоята специалност — каза язвително Аманда. — Предполагам, че работиш с израелците. В крайна сметка те много отдавна искаха да извадят от строя Куин.

— И ние трябваше да приемем предложението им.

— Какво знае Джонатан?

— Нищо.

Тя изруга тихо — нещо, което рядко правеше.

— Ще ти дам голяма свобода на действие по този въпрос — каза най-накрая. — Не заради теб, забележи, а заради Службата за сигурност. Но очаквам предварително да ме предупредиш, ако твоята операция се разпростре на британска територия. И ако нещо се оплеска, ще се погрижа да пострада твоята репутация, не моята. — Уолъс се усмихна. — Просто за да няма недоразумения.

— Не бих очаквал нещо друго.

— Много добре тогава. — Тя погледна часовника си. — Боя се, че трябва да тръгвам, Греъм. Следващата седмица при теб ли?

— Очаквам го с нетърпение. — Сиймор стана и протегна ръка. — За мен винаги е удоволствие да те видя, Аманда.

16.

Клифтън, Графство Голуей

Те го изведоха от избата, качиха го на горния етаж и с все още залепени с изолирбанд очи, му позволиха да се изкъпе за първи път. После го облякоха със синьо-белия анцуг и му дадоха да хапне няколко залька и да пийне подсладен чай с мляко. Това не промени с почти нищо външния му вид. С подпухнало лице, бледа кожа и измършавяла фигура, Уолш изглеждаше като труп, възкръснал от масата в моргата.

Като приключи с храненето, Келър повтори предупреждението си. Ще се отнася добре с ирландеца, ако той отговаря вярно на неговите въпроси и с нормален тон. Ако обаче лъже, шикалкави, крещи или направи някой глупав опит за бягство, ще бъде върнат в избата и затворническите му условия ще бъдат далеч по-малко приятни, отколкото преди. Габриел мълчеше, но Лиъм, с изострен от слепотата и страха слух, очевидно усети неговото присъствие. Алон предпочиташе да е така. Той не искаше Уолш да остане с погрешното впечатление, че е под контрола на един-единствен човек, дори и този човек да бе един от най-смъртоносните в света.

Келър не беше обучаван официално на техниките за разпит, но като всички добри следователи, той вмени на Уолш навика да отговаря на въпросите честно и без колебание или шикалкавене. В началото въпросите бяха прости, такива, чиито отговори лесно можеха да се проверят. Дата на раждане. Място на раждане. Имена на родителите, братята и сестрите. Училищата, които е посещавал. Вербуването му от Ирландската републиканска армия. Уолш заяви, че е роден в Балибей, графство Монахан, на 16 октомври 1972 г. Рожденото му място бе знаменателно с това, че се намирало на две мили от Северна Ирландия, в напрегнатия пограничен район. Неговият рожден ден също беше знаменателен — на тази дата бе роден и ирландският революционен лидер Майкъл Колинс. Лиъм бе посещавал католически училища до осемнайсетгодишна възраст, когато се бе присъединил към ИРА. Вербуващият не се опитал да представи в романтична светлина живота, който Уолш избрал да води. Той щял да бъде зле платен и да

живее на ръба на опасността. По всяка вероятност щял да прекара няколко години в затвора. Имало и големи изгледи да умре от насилствена смърт.

— Как се казва вербовчикът ти? — попита Келър с ълстърския си акцент.

— Нямам право да кажа.

— Сега имаш.

— Беше Шеймъс Макнийл — каза Уолш след кратко колебание. — Той беше...

— Член на Южноармаската бригада — прекъсна го Кристофър.

— Той бе убит при засада от британските войници и бе погребан с почести от ИРА, мир на праха му.

— Всъщност — каза Уолш — той загина по време на престрелка със САС.

— Само каубоите и гангстерите участват в престрелки — заяви Келър. — Но ти тъкмо щеше да ми разкажеш за твоето обучение.

Лиъм го направи. Той бил изпратен в отдалечен лагер в републиката, за да бъде обучен да борави с леко стрелково оръжие, както и да произвежда и доставя бомби. Казали му да се откаже от пиенето и да избягва да общува с хора, които не са членове на ИРА. Накрая, шест месеца след вербуването му, Уолш бил зачислен в елитен ударен отряд на ИРА. В неговия състав влизал и един експерт по изработката на бомби и оперативно планиране на име Еймън Куин. Куин бил няколко години по-голям от Лиъм и вече бил легенда. През 80-те години той бил изпратен на обучение в един пустинен лагер в Либия. Но в крайна сметка, според думите на Уолш, не либийците, а Куин провел по-голямата част от обучението. Всъщност именно той дал на либийците проекта за бомбата, взривила самолета на американската авиокомпания „Пан Ам“, осъществяващ полет 103, над Локърби, Шотландия.

— Това са глупости — каза Келър.

— Както кажеш — отговори Уолш.

— Кой друг е бил в лагера с него?

— Основно хора от ООП^[1], както и няколко момчета от една от отцепилите се фракции.

— Коя по-точно?

— Мисля, че беше Народният фронт за освобождение на Палестина.

— Запознат ли си с палестинските терористични групи?

— Ние имаме много общо с палестинците.

— И какво е то?

— И двата народа са окупирани от расистки колониални сили.

Кристофър погледна към Габриел, който гледаше безучастно ръцете си. Уолш, все още със завързани очи, като че ли усети напрежението в стаята. Навън вятърът кръстосваше пред вратите и прозорците на къщата, сякаш търсеше пролука да влезе.

— Къде съм? — попита Лиъм.

— В ада — отговори Келър.

— Какво трябва да направя, за да изляза от него?

— Продължавай да говориш.

— Какво искаш да знаеш?

— Подробности за първата ти операция.

— Тя беше през 1993 година.

— Кой месец?

— Април.

— В Ълстър или на Острова?

— На Острова.

— В кой град?

— В единствения град, който има значение.

— В Лондон ли?

— Да.

— В района Бишъпсгейт?

Уолш кимна утвърдително. *Бишъпсгейт...*

* * *

Камионът — самосвал „Ивеко Форд“, изчезнал от Нюкасъл ъндър Лайм, Стафордшър, през месец март. Те го закарали в един нает склад и го боядисали в тъмносиньо. След това Куин го оборудвал с бомбата — еднотонно устройство със смес от амониева селитра и мазут, — която сглобил в Южна Арма и внесъл тайно в Англия. Сутринта на 24 април Уолш откарал камиона в Лондон и го паркирал

пред номер 99 на Бишъпсгейт — офис кула, заета единствено от банка Ейч Ес Би Си. Взривът разбил над петстотин тона стъкло, сринал една църква и убил един фотожурналист. Британското правителство отговорило, като опасало финансовия район на Лондон с кордон от постове за сигурност, известен като „стоманения пръстен“. Без да се разколебае, ИРА се завърнала в Лондон през февруари 1996 г. с друг камион с бомба, проектирана и сглобена от Еймън Куин. Този път целта бил финансовият център Канари Уорф в Докландс. Взривът бил толкова силен, че разтърсил прозорците в радиус от осем километра. Премиерите на Великобритания и Ирландия бързо обявили възобновяването на мирните преговори. Осемнайсет месеца по-късно, през юли 1997 г., ИРА се съгласила на примирие.

— Това беше шибана катастрофа — каза Лиъм Уолш.

— А когато ИРА се разцепи на фракции по-късно през есента — каза Келър, — ти отиде с Маккевит и Бернадет Сандс, така ли?

— Не — отговори Уолш. — Отидох с Еймън Куин.

От самото начало, продължи Лиъм, в Истинската ИРА било пълно с информатори, които докладвали на МИ5 и на „Престъпност и сигурност“ — тайния отдел на Гарда Шихана, който действал в необозначени офиси в района на Феникс Парк в Дъблин. Въпреки това, групировката успяла да извърши поредица бомбени атентати, в това число опустошителното нападение срещу Банбридж на 1 август 1998 г. Бомбата тежала 230 килограма и била скрита в червен автомобил „Воксхол Кавалиър“. Кодираните телефонни предупреждения били неточни — не било упоменато нито мястото, нито времето на взрива. В резултат трийсет и трима души били тежко ранени, включително двама полицаи от Кралската ълстърска полиция. Парчета от воксхола били открити в радиус от шестстотин метра. Това била, каза Уолш, демонстрация за бъдещите атракции.

— Като в Ома — вметна тихо Келър.

Уолш не отговори нищо.

— Ти беше ли част от оперативния отряд?

Лиъм кимна утвърдително.

— В коя кола? — попита Кристофър. — Тази с бомбата, в разузнавателната или за бягството?

— С бомбата.

— Шофьор ли беше, или пътник?

— Аз трябваше да карам, но имаше промяна в последната минута.

— Кой караше?

Уолш се поколеба, после отговори:

— Куин.

— Защо имаше промяна?

— Той каза, че е по-изнервен от обичайното преди операция. Заяви, че шофирането ще му помогне да се успокои.

— Но това не беше истинската причина, нали, Лиъм? Куин е искал да вземе нещата в свои ръце. Искал е да забие пирон в ковчега на мирния процес.

— Един куршум в главата, така се изрази Куин.

— Той е трябвало да остави бомбата пред съдебната палата, нали?

— Такъв беше планът.

— Куин потърси ли изобщо място за паркиране?

— Не — отговори Уолш, като поклати глава. — Отиде направо на главната търговска улица и паркира пред универсалния магазин „С. Д. Келс“.

— Защо ти не направи нещо?

— Опитвах се да го разубедя, но той не искаше и да чуе.

— Трябвало е да положиш повече усилия, Лиъм.

— Ти очевидно не познаваш Еймън Куин.

— Къде беше колата за бягство?

— На паркинга на супермаркета.

— Какво стана, когато се качихте в нея?

— Той се обади от другата страна на границата.

— „Гухлите са в стената.“

Уолш кимна утвърдително.

— Защо не каза на никого, че бомбата е била поставена на грешното място?

— Ако си бях отворил устата, Куин щеше да ме убие. Освен това — добави Лиъм, — вече беше твърде късно.

— И когато бомбата експлодира?

— Градът беше леш.

Смъртта и опустошението предизвикали отвращение от двете страни на границата, както и по целия свят. Истинската ИРА отпратила

публично извинение и обявила примирие, но вече било твърде късно — движението понесло непоправими щети. Уолш се установил в Дъблин, за да се грижи за интересите на Истинската ИРА в процъфтяващата търговия с наркотици. Куин се укрил.

— Къде?

— В Испания.

— Какво правеше там?

— Висеше на плажа, докато не му свършиха парите.

— А после?

— Обади се на един стар приятел и каза, че иска да се върне в играта.

— Кой беше приятелят?

Уолш се поколеба, после отвърна:

— Муамар Кадафи.

[1] Организация за освобождение на Палестина. — Б.пр. ↑

17.

Клифтън, Графство Голуей

Всъщност не бил точно Кадафи, добави бързо Уолш. Бил близък довереник от либийското разузнаване, с когото Куин се бил сприятелил, докато бил в терористичния тренировъчен лагер в пустинята. Еймън поискал убежище, а мъжът от либийското разузнаване, след като се консултирал с владетеля, се съгласил да приеме Куин в страната. Той живял в оградена със зид вила в луксозен квартал на Триполи и свършвал по някоя работа за либийските служби за сигурност. Еймън също така бил чест гост в подземния бункер на Кадафи, където забавлявал лидера с истории за борбата срещу англичаните. С течение на времето Кадафи запознал Куин с някои от своите недотам реномирани регионални съюзници. Той поддържал контакти с всички безскрупулни личности на континента: диктатори, водачи на военни групировки, наемници, трафиканти на диаманти и всякакъв вид ислямски бунтовници. Еймън също така се запознал с руски търговец на оръжие, който доставял изобилие от оръжия и боеприпаси за всички граждански войни и бунтове в Субсахарска Африка. Оръжейният трафикант се съгласил да изпрати на Истинската ИРА малък контейнер с автомати АК-47 и пластични експлозиви. Уолш приел пратката в Дъблин.

— Помниш ли името на човека от либийското разузнаване? — попита Келър.

— Той се наричаше Абу Мохамед.

Кристофър погледна Габриел, който бавно кимна утвърдително.

— А на руския търговец на оръжие? — поинтересува се Келър.

— Беше Иван Харков, онзи, който беше убит в Сен Тропе преди няколко години.

— Сигурен ли си, Лиъм? Сигурен ли си, че е бил Иван?

— Че кой друг би могъл да бъде? Иван контролираше търговията с оръжие в Африка и убиваше всеки, който се опиташе да се включи в играта.

— А вилата в Триполи? Знаеш ли къде се намираше тя?

— Беше в квартала, наречен Ал Андалус.

— На коя улица?

— Виа Канова. Номер 27 — добави Уолш. — Но не си губи времето. Куин напусна Либия преди години.

— Какво се случи?

— Кадафи реши да изчисти името си. Той се отказа от своите оръжейни програми и заяви на американците и европейците, че иска да нормализира отношенията си с тях. Тони Блеър му стисна ръката в една шатра извън Триполи. Компанията „Бритиш Петролиъм“ получи правата за извършване на сондажи на либийска територия. Спомняш ли си?

— Спомням си, Лиъм.

Според Уолш, от МИБ очевидно са знаели, че Куин живее тайно в Триполи. Шефът на МИБ настоял да го изгонят от страната и Кадафи се съгласил. Той се обадил на няколко свои приятели в Африка, но никой не пожелал да приеме Еймън Куин. Тогава либийският лидер се обадил на един от най-добрите си приятели в света и сделката била сключена. Седмица по-късно Кадафи подарил на Куин екземпляр с автограф от своята „Зелена книга“^[1] и го качил на самолета.

— Кой беше приятелят, който се е съгласил да вземе Еймън?

— Три предположения — каза Лиъм. — Първите две не се броят.

* * *

Приятелят бил Уго Чавес — президент на Венесуела, съюзник на Русия, Куба и моллите от Техеран, трън в очите на Щатите. Чавес се изживявал като лидер на световното революционно движение и управлявал един не толкова таен тренировъчен лагер за терористи и леви бунтовници на остров Маргарита. Куин скоро се превърнал в привлекателна звезда. Той работел с всички — от перуанската Сендеро Луминосо^[2] до „Хамас“ и „Хизбула“, споделяйки смъртоносните си умения в занаята, които бил придобил през дългата си кариера да мери сили с британците. Също като Кадафи преди него, Чавес се отнасял добре с Куин. Той му дал вила край морето и дипломатически паспорт, за да пътува по света. Дори му дал ново лице.

— Кой извърши операцията?

— Лекарят на Кадафи.

— Бразилецът?

Уолш кимна утвърдително.

— Той отиде в Каракас и извърши операцията в тамошна болница. Преобрази напълно Куин. Старите му снимки са безполезни сега. Дори и аз едва го познах.

— Виждал си го, когато е бил във Венесуела, така ли?

— Два пъти.

— Ходи ли в лагера?

— Не.

— Защо не?

— Нямах разрешение за лагера. Видях го на континента.

— Продължавай да говориш, Лиъм.

Една година след пристигането на Куин във Венесуела високопоставен служител на ВЕВАК — иранската разузнавателна служба, направил тайно посещение на острова. Той не отишъл там, за да види техните съюзници от „Хизбула“, а за да се срещне с Еймън Куин. Мъжът от ВЕВАК останал на острова в продължение на седмица. И когато се върнал в Техеран, Куин го придружил.

— Защо?

— Иранците искаха Куин да им изработи оръжие.

— Какъв вид оръжие?

— Такова, което от „Хизбула“ да могат да използват срещу израелските танкове и бронетранспортъори в Южен Ливан.

Келър погледна Габриел, който сякаш съзерцаваше една пукнатина на тавана. Уолш, който нямаше представа за истинската самоличност на малката си аудитория, продължи да говори:

— Иранците назначиха Куин в оръжеен завод в техеранското предградие Лавизан. Той изработи версия на противотанково оръжие, над което работеше от години. Куин създаде запалителен снаряд, който се движи със скорост триста метра в секунда и обхваща в пламъци напредващата бронирана машина. „Хизбула“ го използва срещу израелците през лятото на 2006 година. Израелските танкове горяха като подпалки. Беше като холокоста.

Кристофър отново хвърли кос поглед към Габриел, който сега се взираше право в Лиъм Уолш.

- А какво направи, след като завърши проектирането на противотанковото оръжие? — попита Келър.
- Отиде в Ливан, за да работи директно за „Хизбула“.
- Каква беше работата му?
- Изработването главно на крайпътни бомби.
- После какво стана?
- Иранците го изпратиха в Йемен да работи с „Ал Кайда на Арабския полуостров“.
- Не знаех, че има връзки между иранците и Ал Кайда.
- Кой ти е казал това?
- Къде е той сега?
- Нямам представа.
- Лъжеш, Лиъм.
- Не лъжа. Кълна се, че не знам къде е, нито за кого работи.
- Кога го видя за последен път?
- Преди шест месеца.
- Къде?
- В Испания.
- Испания е голяма страна, Лиъм.
- Беше в южната част, в Сотогранде.
- Ирландско място за почивки.
- То е като Дъблин с греещо слънце.
- Къде се срещнахте?
- В малък хотел до яхтеното пристанище. Много тих и спокоен.
- Какво искаше той?
- Искаше да доставя един пакет.
- Пакет с какво?
- С пари.
- За кого бяха парите?
- За дъщеря му.
- Не знаех, че е женен.
- Повечето хора не знаят.
- Къде е дъщеря му?
- В Белфаст заедно с майка си.
- Продължавай, Лиъм.

* * *

Службите на британското разузнаване бяха събрали купища материали за живота и делата на Еймън Куин, но никъде в техните обемисти папки не се споменаваха за съпруга или дете. Според Уолш това не било случайно. Стратегът на операциите Куин бил направил всичко възможно да запази семейството си в тайна. Лиъм твърдеше, че е присъствал на брачната церемония, а по-късно помагал за управлението на финансовите дела на семейството през годините, когато Еймън живеел в чужбина като суперзвезда на международния тероризъм. Пакетът, който Куин дал на Уолш в испанския курорт Сотогранде, съдържал сто хиляди лири в използвани банкноти. Това било най-голямото еднократно плащане, което Куин бил поверявал на стария си приятел.

— Защо толкова голяма сума? — попита Келър.

— Той каза, че ще е последното плащане за известно време.

— Каза ли защо?

— Не.

— И ти не попита?

— Не съм толкова глупав.

— И ти предаде всичките пари?

— До последната лира.

— Не си ли задържа малка такса за услугата? В крайна сметка Куин никога нямаше да разбере.

— Ти очевидно не познаваш Еймън Куин.

Кристофър попита дали Куин някога се е промъквал тайно в Белфаст, за да види семейството си.

— Никога.

— А те никога ли не са пътували извън страната, за да го видят?

— Той се страхуваше, че британците ще ги проследят. Освен това — добави Уолш, — те нямаше да го познаят. Куин имаше ново лице. Куин беше някой друг.

Което ги върна на темата за хирургичната промяна на външния вид на Еймън. Габриел и Келър разполагаха със снимките, които французите бяха заснели в Сен Бартелеми: няколко кадъра от видеозапис на летищните камери, няколко зърнести снимки, заснети от

охранителните камери на магазини, но на нито една от тях не се виждаше ясно лицето на Куин. Той беше с гъста черна коса и брада — човек, когото поглеждаш веднъж и бързо забравяш. Лиъм Уолш имаше възможността да завърши портрета на Еймън, защото бе седял срещу него преди шест месеца в една испанска хотелска стая.

Габриел бе рисувал портрети по описание при сложни обстоятелства, но никога със свидетел, който беше с вързани очи. Всъщност той бе напълно сигурен, че това е невъзможно. Келър обясни как ще се действа. В стаята присъствал още един човек, каза той, човек, който бил толкова добър със скицника и молива, колкото и с юмруците и пистолета. Този човек не бил нито ирландец, нито ълстърец. Уолш трябвало да опише за него външния вид на Куин. Той можел да погледне скицника на мъжа, но в никакъв случай не и лицето му.

— Ами ако погледна случайно?

— Не го прави.

Кристофър махна изолирбанда от очите на Лиъм. Ирландецът примигна няколко пъти. После се втренчи право във фигурата, седнала на отсрещната страна на масата, на която имаше скицник и кутия с цветни моливи.

— Току-що наруши правилата — каза спокойно Алон.

— Искаш ли да знаеш как изглежда, или не?

Габриел взе един молив.

— Да започнем с очите му.

— Те са зелени — отговори Уолш. — Като твоите.

* * *

Следващите два часа работиха без прекъсване. Уолш описваше, Алон рисуваше, Уолш коригираше, Алон преработваше рисунката. Накрая, в полунощ, портретът бе завършен. Бразилският пластичен хирург бе свършил добра работа. Той бе дал на Куин лице без характерни или запомнящи се черти. И все пак това бе лице, което Габриел щеше да познае, ако неговият притежател минеше покрай него на улицата.

Дори и да бе любопитен относно самоличността на зеленоокия мъж със скицника, Уолш с нищо не го показва. Той не се съпротивлява, когато Келър отново залепи очите му с изолирбанд, нито когато Алон му инжектира доза успокоително, която да го държи кротък в продължение на няколко часа. Те го напъхаха в брезентовия сак, както беше в безсъзнание, и избърсаха всички вещи и повърхности във вилата, до които някой от тях се бе докосвал. После го натовариха в багажника на шкодата и се настаниха на предната седалка. Кристофър шофираше. Това беше неговата територия.

Пътищата бяха пусти, дъждът бе спорадичен — в един момент се лееше проливно, в следващия преминаваше в носен от вятъра ситен ръмеж. Келър пушеше цигара след цигара и слушаше новините по радиото. Габриел гледаше през прозореца към черните хълмове и брулените от вятъра мочурища и блата. Мислите му обаче бяха заети само с Еймън Куин. Откакто бе избягал от Ирландия, Куин бе работил с някои от най-опасните хора на света. Възможно бе той да е действал по съвест или политически убеждения, но Алон се съмняваше в това. Разбира се, помисли си той, Куин бе минал през всичко това. Той бе поел по пътя на Карлос^[3] и Абу Нидал *^[4]. Еймън бе наемен терорист, който убиваше по заповед на могъщи клиенти. Но кой бе платил за „куршума“ на Куин? Кой му бе поръчал да убие една принцеса? Габриел разполагаше с дълъг списък на потенциални заподозрени. Засега обаче откриването на Куин беше с предимство. Лиъм Уолш им бе дал достатъчно места, където да търсят, като никое от тях не изглеждаше по-обещаващо от къщата в Западен Белфаст. Дълбоко в себе си Алон искаше да търсят другаде, защото гледаше на жените и децата като на забранена зона. Куин обаче не им беше оставил друг избор.

В източния край на фиорда Килари Харбър Кристофър зави по един черен път и пое по него през гъстообрасла с пирен и прещип местност. Той спря на малка поляна, изключи фаровете и двигателя и дръпна вътрешния механизъм за отваряне на багажника. Габриел посегна към дръжката на вратата, но Келър го спря.

— Остани — беше всичко, което каза, преди да отвори своята врата и да излезе на дъжда.

Уолш вече бе дошъл в съзнание. Алон чу как Кристофър му обясняваше какво ще последва. Тъй като бил сътрудничил, той щял да

бъде освободен без по-нататъшни последствия за него. При никакви обстоятелства обаче не трябвало да обсъжда своя разпит с другарите си, нито да прави опит да изпрати предупреждение на Куин. Ако го направел, каза Келър, щял да бъде мъртъв.

— Ясно ли е всичко, Лиъм?

Габриел чу как Уолш измърмори нещо утвърдително. После усети задницата на шкодата леко да се повдига, когато Кристофър помогна на ирландеца да излезе от багажника. Капакът се хлопна, Уолш се затътри слепешката през пирена, докато Келър го държеше здраво за единия лакът. За момент имаше само вятър и дъжд. След това някъде навътре в храстите пирен проблеснаха две бледи светлинки.

Кристофър скоро се върна. Той се настани зад волана, включи двигателя и пое обратно по пътя. Алон се загледа през прозореца, докато новините от размирния свят се нижеха тихо по радиото. Този път не си направи труда да пита Келър как се чувства. Това беше нещо лично. Той затвори очи и заспа. Когато се събуди, вече беше светло и те пресичаха границата със Северна Ирландия.

[1] Авторски труд по политическа философия на бившия лидер на либийската революция Муамар Кадафи, публикуван за първи път през 1975 г. Книгата излага основните виждания на автора за Третата универсална теория — форма на управление между съвременния западен капитализъм и съветския комунизъм — джамахирията. — Б.пр. ↑

[2] Перуанската комунистическа партия. — Б.пр. ↑

[4] Илич Рамирес Санчес, по прякор Карлос Чакала, е един от най-известните терористи на 70-те и 80-те години на ХХ век, излежаваш доживотна присъда във Франция за убийството на двама тайни агенти и ливански информатор. — Б.пр. ↑

[4] Палестински националист, лидер на терористичната организация „Революционен съвет на Фатах“. — Б.пр. ↑

18.

Ома, Северна Ирландия

Първият град от другата страна на границата беше Онаклой. Кристофър спря да зареди бензин до една красива каменна църква, а след това пое на север по шосе А5 към Ома, точно както Куин и Лиъм Уолш бяха направили следобедна на 15 август 1998 г. Малко след девет часа навлязоха в южните покрайнини на града, дъждът беше спрял и яркооранжево слънце грееше през една пролука в облаците. Те слязоха от колата близо до съдебната палата и отидоха пеш до едно кафене на главната улица. Келър си поръча традиционна ирландска закуска, но Алон поиска само чай и земелче. Той зърна отражението си във витрината и се порази от външния си вид. Реши, че Кристофър изглежда по-зле. Очите му бяха кървясали и със зачервени клепачи, а лицето му имаше остра нужда от бръснач. Обаче нищо в изражението му не подсказваше, че неотдавна е убил човек в обрасла с пирен и прецип местност в графство Майо.

— Защо сме тук? — попита Габриел, докато наблюдаваше първите сутрешни пешеходци, главно дребни търговци, които вървяха целеустремено по искрящите тротоари.

— Това място е приятно.

— Бил ли си тук и преди?

— Няколко пъти всъщност.

— Какво те водеше в града?

— Тук се срещам с мой информатор.

— От ИРА?

— Не съвсем.

— Къде е информаторът ти сега?

— В гробището „Грийнхил“.

— Какво се случи?

Келър имитира с ръката си пистолет и долепи „цвета“ до слепоочието си.

— От ИРА? — попита Алон.

Кристофър сви рамене.

— Не съвсем.

Храната пристигна. Келър поглъщаше лакомо своята, сякаш не беше ял от дни, а Габриел отхапваше по малко от хлебчето си без апетит. Навън облаците си играеха шеги със светлината. В един момент беше сутрин, в следващия — привечер. Алон си представи улицата, пълна с парчета стъкло и човешки крайници. Погледна към Кристофър и отново попита защо бяха дошли в Ома.

— В случай че имаш съмнения.

— За какво?

Келър погледна надолу към остатъците от закуската си и отвърна:

— За Лиъм Уолш.

Габриел не каза нищо. На отсрещната страна на улицата жена с една ръка и белези от изгаряния по лицето се опитваше да отключи вратата на магазин за дрехи. Алон предположи, че е една от ранените. В онзи ден те бяха повече от двеста: мъже, жени, младежи и девойки, малки деца. Политиците и медиите сякаш винаги се съсредоточаваха върху загиналите след някой бомбен атентат, а ранените скоро бяха забравяни — хората с обгорена плът, хората с толкова ужасни спомени, че никаква терапия или медикаменти не можеха да им донесат покой. Такива бяха постиженията на човек като Еймън Куин, човек, който можеше да изобрети запалителен снаряд, движещ се с триста метра в секунда.

— Е? — попита Кристофър.

— Не — отвърна Габриел. — Нямам съмнения.

До тротоара пред кафенето спря червен „Воксхол“ седан и от него слязоха двама мъже. Алон почувства как кръвта нахлу в лицето му, докато гледаше мъжете да се отдалечават по улицата. След това се втренчи в колата, сякаш очакваше таймерът в жабката да стигне до нулата.

— Какво щеше да направиш? — попита той внезапно.

— За кое?

— Ако знаеше къде е поставена бомбата в онзи ден.

— Щях да се опитам да ги предупредя.

— А ако бомбата всеки момент щеше да избухне? Щеше ли да рискуваш живота си?

Сервитьорката остави сметката на масата, преди Келър да успее да отговори. Габриел плати, прибра рестото в джоба си и последва Кристофър на улицата. Съдебната палата беше надясно. Вместо към нея, Келър зави наляво и поведе Алон покрай ярко оцветените магазини и витрини, стигайки до кула от синьо-зелено стъкло, която се издигаше на тротоара като надгробен камък. Това беше паметникът на жертвите на атентата в Ома, поставен на мястото, където колата бе избухнала. Габриел и Кристофър постояха там за минута, без никой от двамата да проговори, докато пешеходците минаваха забързано край тях. Повечето избягваха да срещнат погледа им. На отсрещната страна на улицата една жена със светла коса и слънчеви очила вдигна смартфон към лицето си, сякаш за да снима. Келър бързо се обърна с гръб към нея. Същото направи и Габриел.

— Какво щеше да направиш, Кристофър?

— За бомбата ли?

Алон кимна утвърдително.

— Щях да направя всичко по силите си, за да отведа хората на безопасно място.

— Дори и да умреш?

— Дори и да умра.

— Как може да си толкова сигурен?

— Защото никога нямаше да мога да се примиря.

Габриел замълча за миг, после тихо каза:

— От теб ще стане чудесен офицер от МИБ, Кристофър.

— Офицерите от МИБ не убиват терористи и не оставят трупите им в полето.

— Не — каза Алон. — Правят го само добрите.

Той погледна през рамо. Жената със смартфона вече я нямаше.

* * *

Бяха минали двацет и пет години, откакто Кристофър Келър за последен път бе стъпвал в Белфаст, и центърът на града се беше променил много в негово отсъствие. Всъщност, ако не бяха няколко забележителности, като оперния театър и хотел „Европа“, той едва ли щеше да го познае. По улиците нямаше патрулиращи британски

войници, по покривите на високите сгради нямаше военни наблюдателни постове и по лицата на пешеходците, вървящи по Грейт Виктория стрийт, нямаше страх. Градът си оставаше ясно разделен на сектантски принцип и все още имаше паравоенни графити по стените в някои от по-опасните квартали. Но по-голямата част от доказателствата за дългата и кървава война бяха изтрити. Белфаст се рекламираше като туристическа Мека. И по някаква причина, помисли си Келър, туристите наистина идваха.

Една от основните забележителности на града беше оживената Келтска музикална сцена^[1], която се бе появила отново при липсата на военни действия. Повечето от баровете и кръчмите, където се изпълняваше музика на живо, бяха разположени на улиците около катедралата „Света Ана“. „Томи О’Бойл“ се намираше на Юниън стрийт, на партерния етаж на стара тухлена фабрика във викториански стил. Още не бе станало обяд и вратата беше заключена. Кристофър натисна звънеца на домофона и бързо се обърна с гръб към камерата за наблюдение. Посрещнат от мълчание, той натисна втори път звънеца.

— Затворено е — каза един глас.

— Мога да чета — отвърна Келър с белфасткия си акцент.

— Какво искаш?

— Да говоря с Били Конуей.

Последваха няколко секунди мълчание, а след това:

— Той е зает.

— Сигурен съм, че може да намери време за мен.

— Как се казваш?

Майкъл Конъли.

— Името не ми говори нищо.

— Кажу ми, че в доброто старо време работех в пералнята „Искрящо чисто“ на Фолс Роуд.

— Тази пералня бе закрыта преди години.

— Ние смятаме да се върнем в бизнеса.

Последва ново мълчание. После гласът каза:

— Бъди така добър и ми позволи да видя лицето ти.

Кристофър се поколеба, преди да погледне в обектива на камерата за наблюдение. След десет секунди ключалката на вратата изщрака.

— Влез — нареди му гласът.

— Предпочитам да остана отвън.

— Както искаш.

Парче от вестник се запремята по сенчестия тротоар, носено от студения вятър, идващ от река Лаган. Келър вдигна яката на палтото си. Помисли си за слънчевата си тераса с изглед към долината в Корсика. Сега тя му изглеждаше чужда като място, което е посетил веднъж в детството си. Вече не можеше да си спомни аромата на хълмовете, нито да види ясно лицето на дона. Отново беше Кристофър Келър. Беше се върнал в играта.

Той чу изщракване и като се обърна, видя вратата на „Томи О’Бойл“ да се отваря бавно. В тясната пролука застана дребен слаб мъж в края на петдесетте, със сива четина на лицето и малко повече на главата. Той изглеждаше така, сякаш току-що бе видял призрак. И в известен смисъл това беше така.

— Здравей, Били — каза сърдечно Келър. — Радвам се да те видя отново.

— Мислех, че си мъртъв.

— Аз съм мъртъв. — Кристофър сложи ръка на рамото на мъжа.
— Разходи се с мен, Били. Трябва да поговорим.

[1] Келтската музикална сцена включва много различни фестивали. — Б.пр. ↑

19.

Грейт Виктория стрийт, Белфаст

Трябваше да отидат някъде, където никой нямаше да ги разпознае. Били Конуей предложи един американски магазин за понички на Грейт Виктория стрийт, където според думите му не стъпвал нито един член на ИРА. Той поръча две големи кафета и се спусна към празна маса в задния ъгъл, в непосредствена близост до пожарния изход. Това беше фобията на Белфаст — не сядай прекалено близо до прозорци, в случай че на улицата избухне бомба. Винаги си оставяй път за бягство, в случай че лоши типове влязат през предната врата. Келър седна с гръб към помещението. Конуей огледа останалите посетители над ръба на чашата си.

— Първо трябваше да се обадиш — каза той. — Едва не ми докара инфаркт.

— Щеше ли да се съгласиш да ме видиш?

— Не — отговори Били Конуей. — Не мисля, че щях да го направя.

Кристофър се усмихна.

— Ти винаги си бил честен, Били.

— Прекалено честен. Помогнах ти да вкараш много мъже в „Мейз“^[1]. — Конуей замълча, после добави: — Както и в земята.

— Това беше много отдавна.

— Не толкова отдавна. — Очите на Конуей бързо огледаха вътрешността на магазина. — След като напусна града, те ми хвърлиха доста голям бой. Казаха ми, че ти си им издал името ми в онази ферма в южната част на графство Арма.

— Не съм те издавал.

— Знам — каза Конуей. — Нямаше да съм жив, ако ме беше предал, нали?

— В никакъв случай, Били.

Очите на Конуей отново зашариха. Той бе помогнал да бъде спасен животът на безброй хора и да бъдат предотвратени материални щети за несметни милиони. И наградата му бе, помисли си Келър, да

прекара остатъка от живота си в очакване на куршум от ИРА. ИРА беше като слон. Тя никога не забравяше. И със сигурност никога не прощаваше на информатор.

— Как е бизнесът? — попита Кристофър.

— Добре. А твоят?

Келър сви неопределено рамене.

— С какъв бизнес се занимаваш сега, Майкъл Конъли?

— Не е важно.

— Предполагам, че това не е истинското ти име.

Кристофър направи гримаса, за да потвърди, че е така.

— Как се научи да говориш така?

— Как?

— Като един от нас — каза Конуей.

— Предполагам, че това е дарба.

— Имаш и други дарби — каза Били. — В онази ферма са били четирима срещу един, но дори и тогава не е бил честен бой.

— Всъщност — каза Келър — бяха петима срещу един.

— Кой беше петият?

— Куин.

Между тях се възцари мълчание.

— Ти си смел човек, за да се върнеш след всичките тези години — каза Конуей след малко. — Ако разберат, че си в града, си мъртъв. Независимо дали има, или няма мирно споразумение.

Вратата на магазина се отвори и няколко туристи — датчани или шведи, Келър не можа да реши — влязоха от улицата. Били се намръщи и отпи от кафето си.

— Екскурзоводите ги водят в кварталите и им показват къде са се случили най-големите зверства. А после ги довеждат в „Томи О’Бойл“, за да чуят музиката ни.

— Това е добре за бизнеса.

— Предполагам, че е така. — Той погледна към Келър. — Затова ли се върна? За да направиш обиколка на Конфликта?

Кристофър наблюдаваше как туристите се изнизват един по един на улицата. После извърна очи към Конуей и попита:

— Кой те разпитва, след като напуснах Белфаст?

— Беше Куин.

— Къде го направи?

— Не съм сигурен. Наистина не си спомням много, освен за ножа. Той каза, че ще извади очите ми, ако не призная, че съм шпионин на британците.

— Ти какво му каза?

— Очевидно е, че отрекох. И може да съм се помолил малко за живота си. Изглежда, че му хареса. Той винаги е бил жестоко копеле.

Келър бавно кимна, сякаш Конуей бе направил някакво велико прозрение.

— Чу ли за Лиъм Уолш? — попита Били.

— Нямахме как да не чуя.

— Кой мислиш, че стои зад това?

— От Гардата казват, че е заради наркотици.

— От Гардата говорят пълни глупости — възрази Конуей.

— Ти какво знаеш?

— Знам, че някой е влязъл в къщата на Уолш в Дъблин и е убил с абсолютна лекота трима много корави мъже. — Конуей замълча, после попита: — Звучи ли ти познато?

Келър запази мълчание.

— Защо се върна тук?

— Заради Куин.

— Няма да го намериш в Белфаст.

— Знаеш ли, че той има жена и дъщеря тук?

— Бях чувал слухове за това, но така и не успях да стигна до някакво име.

— Маги Донахю.

Били вдигна замислено очи към тавана.

— Има смисъл.

— Познаваш ли я?

— Всички познават Маги.

— Къде работи?

— От другата страна на улицата, в хотел „Европа“. Всъщност — добави Конуей, като погледна часовника си — тя вероятно е там сега.

— Какво ще кажеш за детето?

— Ходи на училище в „Света Богородица Милосърдна“. Сега трябва да е на шестнайсет.

— Знаеш ли къде живеят?

— Точно до Кръмлин Роуд в Ардойн^[2].

— Имам нужда от адреса, Били.
— Няма проблем.

[1] Затвор, разположен в покрайнините на град Лисбърн, Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Работнически квартал в Западен Белфаст, станал печално известен с многото инциденти по време на Конфликта. — Б.пр. ↑

20.

Ардойн, Западен Белфаст

На Били Конуей му отне по-малко от половин час да установи, че Маги Донахю живее на улица „Стратфорд Гардънс“ № 8 с единственото си дете — дъщеря, наречена Катрин на името на святата майка на Куин. Съседите нямаха представа за произхода на името на детето, въпреки че повечето подозираха, че отсъстващият съпруг на Маги Донахю — бил той жив или мъртъв, беше някакъв активист на ИРА, по всяка вероятност дисидент, който бе отказал да приеме принципите на Споразумението от Разпети петък. Населението на Ардойн все още таеше дълбоко същото отношение по този въпрос. По време на най-лошите дни на Конфликта Кралската ълстърска полиция бе смятала квартала за забранена зона, твърде опасна да се патрулира или дори да се влиза в нея. Повече от десетилетие след мирното споразумение тя беше сцена на размирици и сблъсъци между католици и протестанти.

За да допълва паричната издръжка, която получаваше от съпруга си, Маги Донахю работеше като сервитьорка в лоби бара на хотел „Европа“ — хотела, преживял най-много бомбени атентати в света. Този следобед тя имаше нещастieto да изпълнява поръчките на гост на име хер Йоханес Клемп. В хотелската му регистрация беше вписан мюнхенски адрес, но работата му — очевидно имаща нещо общо с интериорния дизайн — изискваше от него да прекарва доста време далеч от дома. Както при много други хора, които често пътуваха, на него беше малко трудно да му се угоди. Обядът му, както изглеждаше, бе истинска катастрофа. Салатата му беше прекалено повехнала, сандвичът му — твърде студен, млякото за кафето — развалено. Нещо по-лошо, той бе харесал клетото създание, чиято работа беше да го направи щастлив. На нея явно не ѝ допадаха опитите му за светски разговор. На малко жени им допадаха.

— Дълъг ден, а? — попита хер Клемп, когато тя отново напълни чашата му с кафе.

— Той едва сега започва.

Жената се усмихна уморено. Имаше коса с цвета на гарваново крило, бледа кожа и големи сини очи над високите скули. Някога жената бе била красива, но сега чертите на лицето ѝ се бяха изострили. Той предположи, че Белфаст я беше състарил. Или може би, помисли си, Куин бе съсипал външността ѝ.

— Оттук ли сте? — попита хер Клемп.

— Всички са оттук.

— От източната или западната част?

— Задавате много въпроси.

— Просто съм любопитен.

— За какво?

— За Белфаст — отвърна той.

— Затова ли дойдохте тук? Защото сте любопитен?

— Заради работата, опасявам се. Но разполагам с остатък от деня, така че си мислех, че мога да разгледам малко от града.

— Защо не си наемете екскурзовод? Те са много добре информирани.

— Предпочитам да си прережа вените.

— Знам как се чувствате. — Нейната ирония сякаш отскочи от него като камъче, хвърлено по високоскоростен влак. — Има ли нещо друго, което мога да направя за вас?

— Можете да си вземете почивка през останалата част от деня и да ме разведете из града.

— Не мога — беше единственото, което отвърна тя.

— В колко часа свършвате работа?

— В осем.

— Ще се отбия за едно питие и ще ви разкажа как е минал денят ми.

Жената се усмихна тъжно и каза:

— Аз ще съм тук.

* * *

Той плати сметката в брой и излезе на Грейт Виктория стрийт, където Келър чакаше зад волана на шкодата. На задната седалка

лежеше букет цветя, увити в целофан. На малкия плик четливо бе написано *Маги Донахю*.

— В колко часа свършва работа? — попита Кристофър.

— Тя каза, че в осем, но може да се е опитвала да ме избегне.

— Нали ти казах да бъдеш мил.

— Не ми е присъщо да бъда мил със съпругата на терорист.

— Възможно е тя да не знае.

— Откъде е получил съпругът ѝ сто хиляди лири в използвани банкноти?

Келър нямаше отговор на този въпрос.

— Какво ще кажеш за момичето? — попита Габриел.

— Има часове до три.

— А след това?

— Мач по хоккей на трева срещу Белфастката образцова девическа гимназия.

— Протестанти ли са?

— Повечето.

— Ще бъде интересно.

Кристофър мълчеше.

— И така, какво ще правим?

— Ще доставим цветята на „Стратфорд Гардънс“ №8.

— А после?

— Ще огледаме вътре.

* * *

Обаче отначало решиха да минат по стъпките на бурното минало на Келър. Първо бе старата сграда „Дивис Тауър“, където той бе живял сред членове на ИРА като Майкъл Конъли, после изоставената обществена пералня на Фолс Роуд, където същият този Майкъл Конъли бе претърсвал домашното пране на хората от ИРА за доказателства за експлозиви. По-надолу по пътя беше желязната порта на гробището „Милтаун“, където Елизабет Конлин — жената, която Кристофър тайно бе обичал, лежеше в гроб, който Еймън Куин ѝ бе изкопал.

— Никога ли не си идвал? — попита Габриел.

— Твърде опасно е — отвърна Келър, като поклати глава. — ИРА бди над гробовете.

След „Милтаун“ минаха покрай жилищния комплекс „Балимърфи“ и стигнаха до Спрингфийлд Роуд. Покрай северната му страна се издигаше ограда, отделяща протестантския анклав от съседния католически квартал. Първата от така наречените „мирни линии“^[1] се беше появила в Белфаст през 1969 г. като временно решение на сектантското кръвопролитие в града. Сега те бяха постоянен елемент от неговия облик — и наистина техният брой, дължина и мащаби се бяха увеличили след подписването на Споразумението от Разпети петък. Стената на Спрингфийлд Роуд представляваше зелена телена ограда, висока около десет метра. Обаче на Кюпър Уей — особено размирнен район на Ардойн, тя беше подобно на Берлинската стена съоръжение, увенчано с бодлива тел. Обитателите от двете ѝ страни я бяха изрисували с графити. Един от тях я оприличаваше на разделителната ограда между Израел и Западния бряг.

— Това прилича ли ти на мирен процес? — попита Кристофър.

— Не — отговори Габриел. — Прилича ми на ситуацията у дома.

Накрая, в един и половина на обяд, Келър зави по улица „Стратфорд Гардънс“. Подобно на своите съседи, къщата на №8 беше двуетажна тухлена постройка с бяла врата и с по един прозорец на всеки етаж. Предният двор бе обрасъл с плевели, на земята лежеше зелен казан за боклук, съборен от вятъра. Кристофър спря до бордюра и изключи двигателя.

— И човек се чуди защо Куин е решил да живее в луксозна вила във Венесуела вместо тук — каза Алон.

— Огледа ли вратата?

— Една брава, няма секретна ключалка.

— Колко време ще ти отнеме да я отключиш?

— Трийсет секунди — отвърна Габриел. — И по-малко, ако ми позволиш да оставя тук тези глупави цветя.

— Трябва да вземеш цветята.

— Предпочитам да взема пистолета.

— Аз ще задържа пистолета.

— Какво ще стане, ако вътре се натъкна на няколко приятели на Куин?

— Престори се на католик от Западен Белфаст.

— Не съм сигурен, че ще ми повярват.

— Най-добре е да го направят — каза Келър. — В противен случай си мъртъв.

— Някакви други полезни съвети?

— Пет минути и нито секунда повече.

Алон отвори вратата и излезе на улицата. Кристофър тихо изруга. Цветята още лежах на задната седалка.

[1] В Белфаст има 99 стени, наречени „мирни линии“, които са издигнати за отделяне на протестантските и католическите общности. Те са концентрирани в северната част на града. — Б.пр. ↑

21.

Ардойн, Западен Белфаст

Малък ирландски трикольор висеше отпуснато на една ръждясала планка на касата на вратата. Подобно на мечтата за обединена Ирландия, той беше избелял и окъсан. Габриел натисна бравата и както се очакваше, тя бе заключена. После извади от джоба си тънък метален инструмент и като използва техниката, на която го бяха научили на младини, внимателно го пъхна в механизма. Няколко секунди бяха достатъчни ключалката да поддаде. Когато натисна бравата за втори път, тя подканващо се отвори. Той влезе вътре и затвори тихо вратата зад себе си. Не се включи аларма, нито залая куче.

Сутрешната поща лежеше разпръсната на голия под. Той събра различните пликове, листовки, списания и рекламни приложения и бързо ги прегледа. Всичките бяха адресирани до Маги Донахю, с изключение на едно ориентирано към тийнейджърите модно списание, което бе адресирано до дъщеря ѝ. Изглеждаше, че няма никаква лична кореспонденция, само обичайните рекламни боклуци, които задръстваха пощите по цял свят. Габриел прибра в джоба си една квитанция за плащане с кредитна карта и върна останалите неща на пода. След това влезе в хола.

Беше малко помещение — само няколко квадратни метра, достатъчни да се побере един диван, телевизионен шкаф и два фотьойла с дамаска на цветя. На холната масичка имаше купчина стари списания и белфастки вестници, заедно с още отворена и неотворена поща. Една от пратките беше бюлетин и писмо за набиране на средства от политическото крило на Истинската ИРА „Движение за суверенитет на 32-те графства“. Габриел се зачуди дали нейните податели бяха наясно, че получателят е тайната съпруга на най-изкусния майстор на бомби и експлозиви на групировката им.

Той върна писмото в плика, а самия плик — на мястото му върху масичката. По стените нямаше нищо, освен един ирландски пейзаж, изобразяващ бурно море, с качество на купен от битпазар, който

висеше над дивана. На една от помощните масички имаше поставена в рамка снимка на майка и дете, направена в деня на първото причастие на детето в църквата „Светият кръст“. Габриел не можа да открие в лицето на момичето никаква прилика с Куин. В това, ако не в друго, то бе извадило късмет.

Той погледна часовника си. Откакто бе влязъл в къщата, бяха изминали деветдесет секунди. Алон дръпна настрани едното от тънките пердета и погледна навън точно когато една кола мина бавно по улицата. В нея имаше двама мъже. Те видимо обърнаха особено внимание на Келър, докато подминаваха паркираната шкода. След това колата продължи по „Стратфорд Гардънс“ и изчезна зад ъгъла. Габриел погледна към шкодата. Фаровете ѝ все още бяха загасени. После погледна екрана на блекбърито си. Нямахше предупредителни съобщения, нито пропуснати повиквания.

Той пушна пердето и влезе в кухнята. На плота имаше чаша за кафе със следи от червило, а в пълната със сапунена вода мивка бяха накиснати чинии. Алон отвори хладилника. В него имаше основно пакетирана храна, нямаше зеленчуци и плодове, нито бира, само полупразна бутилка италианско бяло вино от супермаркет на веригата „Теско“.

Затвори хладилника и започна да отваря и затваря чекмеджетата. В едно от тях намери ненадписан кремав плик, а в плика — ръкописна бележка от Куин.

Вложи ги в банката на малки вноски, така че да изглеждат като суми, получени от бакшиш. Предай моята любов на К.

Габриел пяхна писмото до квитанцията за плащане с кредитна карта в джоба на палтото си и погледна часовника си. Бяха изминали две минути и половина. Той излезе от кухнята и тръгна нагоре по стълбите.

* * *

Колата се върна в един часа и трийсет и седем минути. Отново мина бавно покрай номер 8, но този път спря до шкодата. Отначало Келър се престори, че не я е забелязал. След това равнодушно отвори прозореца си.

— Какво правите тук? — попита водачът на подчертан западнобелфастки диалект.

— Чакам една приятелка — отговори Кристофър на същия диалект.

— Как се казва приятелката ви?

— Маги Донахю.

— А вие? — попита пътникът в колата.

— Джери Кембъл.

— Откъде сте, Джери Кембъл?

— От Дъблин.

— А преди това?

— От Дери.

— Когато сте го напуснали?

— Това не ви влиза в работата.

Келър вече не се усмихваше. Не се усмихваха и двамата мъже в другата кола. Прозорецът се плъзна нагоре, колата потегли по тихата улица и за втори път изчезна зад ъгъла. Кристофър се запита колко ли време щеше да им отнеме да установят, че Маги Донахю — тайната съпруга на Еймън Куин, в този момент работеше в лоби бара на хотел „Европа“. „Две минути — помисли си той. — Може би по-малко.“ Келър извади мобилния си телефон и набра номера.

— Местните жители започват да се изнервят.

— Опитай се да им дадеш цветята.

Връзката прекъсна. Кристофър включи двигателя и стисна дръжката на пистолета. После се взря в огледалото за обратно виждане и зачака колата да се върне.

* * *

Към площадката в горния край на стълбите гледаха две врати. Алон влезе в стаята отдясно. Тя беше по-голямата от двете, въпреки че едва ли можеше да се нарече суперлюкс. Дрехи лежах по пода и върху неоправеното легло. Пердетата бяха плътно спуснати и вътре цареше мрак, нарушаван само от червените светещи цифри на будилника, който беше с десет минути напред. Габриел отвори най-горното чекмедже на нощното шкафче и освети съдържанието му с

миниатюрното си електрическо фенерче. Изписани химикалки, изхабени батерии, плик, съдържащ няколкостотин лири в използвани банкноти, друго писмо от Куин. Изглеждаше, че той иска да види дъщеря си. В писмото не се споменаваше къде живее, нито къде може да се осъществи срещата. Въпреки това, то навеждаше на мисълта, че Лиъм Уолш е бил съвсем искрен, когато твърдеше, че Куин не е имал личен контакт със семейството си, откакто е избягал от Ирландия след атентата в Ома.

Алон добави писмото към малката си колекция от доказателства и отвори вратата на гардероба. Прегледа щателно дрехите и намери няколко, несъмнено принадлежащи на мъж. Възможно беше Маги Донахю да си е намерила любовник по време на дългото отсъствие на съпруга си. Възможно беше също така тези дрехи да принадлежаха на Куин. Габриел извади една от тях — чифт вълнени панталони, които вдигна пред себе си, за да се ориентира по собствения си ръст. Спомни си, че Куин бе метър и седемдесет и седем — не беше много висок мъж, но беше по-висок от Габриел. Алон претърси джобовете за някакви вещи. В единия откри три монети в евро и малък синьо-жълт билет. Той беше скъсан — половината от него липсваше. Габриел успя да разчете четири цифри: 5846, но нищо повече. На гърба бяха запазени няколко сантиметра от магнитната лента с данни.

Алон прибра билета, върна панталона на закачалката му и влезе в банята. В аптечката намери мъжки самобръсначки, афтършейв и мъжки дезодорант. После прекоси коридора и влезе във втората спалня. По отношение на чистотата дъщерята на Куин бе пълна противоположност на майка си. Леглото ѝ бе оправено безупречно, дрехите ѝ бяха закачени грижливо в гардероба. Габриел претърси чекмеджетата на скрина ѝ. Нямаше наркотици или цигари, никакво доказателство за живот, пазен в тайна от майка ѝ. Нямаше следа и от Еймън Куин.

Провери колко е часът. Бяха изминали пет минути. Алон отиде до прозореца и видя колата с двамата мъже да преминава бавно по улицата. Когато тя се скри от поглед, блекбърито му завибрира. Той го вдигна до ухото си и чу гласа на Кристофър:

- Времето изтече.
- Още две минути.
- Не разполагаме с две минути.

Келър прекъсна връзката, без да каже нито дума повече. Габриел огледа стаята. Беше свикнал да претърсва помещения на професионалисти, не на тийнейджъри. Професионалистите криеха добре вещите си, тийнейджърите — не толкова добре. Те приемаха всички възрастни за глупаци и тяхната самоувереност обикновено ги погубваше.

Той се върна при гардероба и огледа вътрешността на обувките ѝ. След това прелисти модните ѝ списания, но от тях не излезе нищо друго, освен оферти за абонамент и тестери на парфюми. Накрая прелисти малката ѝ колекция от книги. Тя включваше история на Конфликта, написана от автор, симпатизиращ на ИРА и на каузата на ирландския национализъм. И точно в нея, мушнато между две страници, намери това, което търсеше.

То беше снимка на тийнейджърка и мъж с шапка и слънчеви очила. Те позираха на улица с избелели стари сгради, може би европейски, може би южноамерикански. Момичето беше Катрин Донахю. А човекът до нея беше баща ѝ — Еймън Куин.

* * *

На „Стратфорд Гардънс“ беше спокойно, когато Габриел излезе от къщата на номер 8. Той се измъкна през металната портичка, отиде до шкодата и се настани на пасажерската седалка. Келър мина предпазливо по бедняшките улици на католическия квартал Ардойн и се върна на Кръмлин Роуд. След това направи бърз десен завой, за да влезе в улица „Камбре“, и отпусна газта. По електрическите стълбове се вееше националният флаг на Великобритания. Бяха преминали една от невидимите граници на Белфаст. Бяха се върнали благополучно на протестантска земя.

— Откри ли нещо? — попита накрая Келър.

— Така мисля.

— Какво е то?

Алон се усмихна и каза:

— Куин.

22.

Уоринг стрийт, Белфаст

— Може да е всеки — каза Кристофър.

— Може — отговори Алон, — но не е така. Това е Куин.

Бяха в стаята на Келър в хотел „Премиер Ин“ на Уоринг стрийт. Той се намираше недалече от хотел „Европа“, но бе далеч по-малко луксозен. Келър се беше регистрирал като Адриен Лъоблан и беше говорил с персонала на английски с френски акцент. По време на краткото си преминаване през мрачното фоайе Габриел не беше казал нищо.

— Къде мислиш, че са снимани? — попита Кристофър, като продължаваше да разглежда изучаващо фотографията.

— Добър въпрос.

— Няма фирмени табели по сградите или колите по улицата. Това е почти като...

— Той е избрал мястото много внимателно.

— Може би е Каракас.

— Или може би е Сантяго, или Буенос Айрес.

— Някога бил ли си там?

— Къде?

— В Буенос Айрес — отвърна Келър.

— Бил съм няколко пъти всъщност.

— По работа или за удоволствие?

— Аз не се забавлявам.

Кристофър се усмихна и отново погледна снимката.

— На мен ми прилича малко на стария център на Богота.

— Ще трябва да се доверя на думите ти.

— Или може би е Мадрид.

— Може би.

— Дай да видя това парче от билет.

Габриел му го подаде. Келър огледа внимателно предната страна. После обърна парчето и прокара пръст по остатъка от магнитната лента.

— Преди няколко години — каза той най-сетне — донът прие поръчка за един господин, който беше откраднал много пари от хора, на които не им харесва да им крадат парите. Господинът се укриваше в град като този на снимката. Това беше стар град с повехнала красота, град с хълмове и трамваи.

— Какво беше името на господина?

— Предпочитам да не казвам.

— Къде се криеше той?

— Ще стигна и до това.

Келър отново разгледа предната страна на билета.

— Тъй като онзи господин нямаше кола, по необходимост беше редовен потребител на обществения транспорт. Следих го цяла седмица преди удара, което означаваше, че и аз трябваше да ползвам редовно обществения транспорт.

— Разпознаваш ли билета, Кристофър?

— Може би.

Келър взе блекбърито на Алон, отвори „Гугъл“ и написа няколко букви в полето за търсене. Когато се появиха резултатите, той кликна върху един от тях и се усмихна.

— Намери ли го? — попита Габриел.

Кристофър завъртя блекбърито, така че Алон да може да види екрана. На него се виждаше цялостната версия на билета, който бе открил в дома на Маги Донахю.

— Откъде е? — попита отново Габриел.

— От един град с хълмове и трамваи.

— Приемам, че нямаш предвид Сан Франсиско.

— Не — отвърна Келър. — Става дума за Лисабон.

— Това не доказва, че снимката е направена там — каза Алон след малко.

— Съгласен съм — отвърна Кристофър. — Обаче ако успеем да докажем, че Катрин Донахю е била там...

Габриел не каза нищо.

— Не видя ли случайно паспорта ѝ, когато беше в онази къща?

— Нямах този късмет.

— Тогава, предполагам, ще трябва да измислим някакъв друг начин, за да го видим.

Алон взе блекбърито и написа кратък есемес на Грeъм Сиймор в Лондон, искайки информация за всички пътувания в чужбина на Катрин Донахю, живееща на улица „Стратфорд Гардънс“ № 8 в Белфаст, Северна Ирландия. Един час по-късно, докато мракът упорито се спускаше над града, те получиха отговор.

* * *

Министерството на външните работи на Великобритания бе издало паспорта на 10 ноември 2013 г. Седмица по-късно тя се бе качила на самолет на „Бритиш Еървейс“ в Белфаст и бе отлетяла за летище Хийтроу в Лондон, където след час и половина се бе прехвърлила на друг самолет на „Бритиш Еървейс“, извършващ полет до Лисабон. Според португалските гранични власти тя бе останала в страната само три дни. Това бе единственото ѝ пътуване в чужбина.

— Нищо от това не доказва, че Куин е живял там по онова време — изтъкна Келър.

— Защо да я кара да ходи в Лисабон от всички места по света? Защо не в Монако или Кан, или Сен Мориц?

— Може би Куин е имал ограничени средства.

— Или може би държи там апартамент, нещо в очарователна стара сграда в някой от онези квартали, където никой не забелязва един чужденец да пристига и заминава.

— Познаваш ли такива места?

— Прекарах живота си в подобно място.

Кристофър помълча известно време.

— А сега какво ще правим? — попита той най-накрая.

— Предполагам, че бихме могли да вземем снимката и моя портрет по описание в Лисабон и да започнем да чукаме по вратите.

— Или?

— Да ползваме услугите на някого, който е специализиран в намирането на онези, които биха предпочели да не бъдат намерени.

— Имаш ли някакви кандидати?

— Само един.

Габриел извади блекбърито си и набра Ели Лавон.

23.

Белфаст — Лисабон

Те решиха да поемат по дългия път до Лисабон. Според Габриел по-добре беше да не стигат до града твърде бързо. По-добре беше да се погрижат за организирането на пътуването си и за евентуална опашка. За първи път Куин беше в тяхното полезрение. Той вече не беше само слух. Той беше мъж на улицата с дъщеря, застанала до него. Беше човек от плът и кръв. Той можеше да бъде намерен. И след това можеше да бъде сложен край на мъките му.

И така, те напуснаха Белфаст, както бяха влезли в него — безшумно и под фалшив претекст. Мосю Льоблан каза на администратора в „Премиер Ин“, че има малък личен проблем, за чието решаване трябва да се погрижи, хер Клемп разказа подобна история в хотел „Европа“. Като минаваше през фойето, видя Маги Донахю — тайната съпруга на убиеца, да сервира много голямо уиски на един пиян бизнесмен. Тя избегна погледа на хер Клемп, а той избегна нейния.

Те отидоха до Дъблин, оставиха колата на летището и се регистрираха в две стаи в хотел „Радисън“. На сутринта закусиха като непознати в ресторанта на хотела и след това хванаха отделни полети за Париж: Габриел пътува със самолет на ирландската авиокомпания „Еър Лингъс“, а Кристофър — със самолет на „Ер Франс“. Самолетът на Алон пристигна първи. Той взе от паркинга оставения за него сигурен ситроен и чакаше на алеята за пристигащи, когато Келър излезе от терминала.

Двамата прекараха тази нощ в Биариц, където някога Габриел бе отнел живот за отмъщение, а следващата нощ — в испанския град Витория, където някога Кристофър, по повелята на дон Антон Орсати, бе убил член на баската сепаратистка групировка ЕТА. Алон виждаше, че връзките на Келър със стария му живот започваха да отслабват, че с всеки изминал ден той приемаше все по-спокойно перспективата да работи за Грѐм Сиймор в МИБ. Куин бе поставил началото на поредица от събития, които бяха скъсали връзките на Кристофър с

Англия. А сега, двайсет и пет години по-късно, Куин водеше Келър обратно към дома.

От Витория те отидоха в Мадрид, а от Мадрид — в Бадахос, разположен край границата с Португалия. Кристофър нямаше търпение да продължат за Лисабон, но по настояване на Габриел те се отправиха още по на запад и хванаха последните за сезона слаби слънчеви лъчи в Ещорил. Двамата отседнаха в различни хотели край брега на морето и водеха живот на мъже без съпруги, без деца, без никакви грижи или отговорности. Алон прекарваше по няколко часа на ден да се увери, че не са под наблюдение. Той се изкушаваше да изпрати есемес на Киара в Йерусалим, но не го направи, нито осъществи контакт с Ели Лавон. Лавон беше един от най-опитните проследяващи агенти в света. В младостта си той бе издирил членовете на терористичната групировка „Черният септември“, които бяха извършили Мюнхенското клане по време на Олимпийските игри през 1972 г. После, след като бе напуснал Службата, Ели бе започнал частна практика, занимавайки се с проследяване на разграбени по време на холокоста ценности и от време на време на някой нацистки военнопръстъпник. Ако в Лисабон имаше никакви следи от Куин — жилище, псевдоним, друга жена или дете, Лавон щеше да ги намери.

Но когато минаха още два дни без никакво известие, дори Габриел започна да се съмнява — не в способностите на Ели, а в убеждението си, че Куин е свързан по някакъв начин с Лисабон. Може би Катрин Донахю бе пътувала до града с приятели или като участник в училищна екскурзия. Може би панталонът, който Алон бе намерил в гардероба на Маги Донахю, бе принадлежал на друг мъж, както и скъсаният трамваен билет от Лисабон. Помисли си, че ще трябва да го търсят на друго място — в Иран или Ливан, в Йемен или Венесуела, или в някое от безбройните други места, където Куин бе практикувал смъртоносния си занаят. Куин беше човек на подземния свят. Куин можеше да е навсякъде.

Ала на сутринта на третия ден от техния престой Габриел получи кратко, но обещаващо съобщение от Ели Лавон, подсказващо, че смята, че въпросният човек е чест посетител на интересувания ги град. До обяд Лавон бе сигурен в това, а в късния следобед вече бе открил един адрес. Алон звънна на Келър в хотела му и му каза, че са

готови да потеглят. Те напуснаха Ещорил, както бяха влезли в него — безшумно и под фалшив претекст, и се отправиха към Лисабон.

* * *

— Той се нарича Алварес.

— Как го произнася — на португалски или на испански?^[1]

— Зависи от настроението му.

Ели Лавон се усмихна. Те седяха на маса в кафене „Бразилейра“, в лисабонския квартал Шиадо. Беше девет и половина и кафенето беше претъпкано. Никой като че ли не обръщаше особено внимание на двамата шейсетгодишни мъже, прегърбени над чашите си с кафе в ъгъла. Те разговаряха тихо на немски — един от няколкото езика, които и двамата владееха. Габриел говореше с берлинския акцент на майка си, но немският на Лавон определено беше виенски. Той носеше жилетка под смачканото си сако от туид и шалче на врата. Косата му беше рядка и рошава, чертите на лицето му бяха безинтересни и лесно се забравяха. Това беше едно от най-големите му преимущества. Ели Лавон имаше вид на потиснат човек. В действителност той бе хищник по природа, който можеше да следи висококвалифициран разузнавач или закален терорист на всяка улица по света, без да привлече и капка внимание.

— Какво е малкото му име? — попита Алон.

— Понякога Хосе. Друг път е Хорхе.

— Националност?

— Понякога е венесуелец, понякога еквадорец. — Лавон се усмихна. — Започваш ли да схващаш модела?

— Никога ли не се опитва да мине за португалец?

— Той не владее дотолкова езика. Дори испанският му е тромав.

Очевидно има доста изразен акцент.

Някой в бара сигурно бе казал нещо смешно, защото се разнесе гръмък смях, който се отрази от настлания с плочки под и се стопи високо до тавана, където полилеите излъчваха прозирна златиста светлина. Габриел погледна над рамото на Ели и си представи, че Куин седи на съседната маса. Но това не беше Куин, беше Кристофър Келър. Той държеше чаша кафе в дясната си ръка. Дясната ръка означаваше,

че е чисто, лявата означаваше неприятности. Алон отново погледна Лавон и попита за местоположението на апартамента на Куин. Ели кимна към квартала Байро Алто.

— Каква е сградата?

Лавон направи жест с ръка, за да покаже, че е нещо средно между приемлива и окаяна.

— Има ли портиер?

— В Байро Алто?

— На кой етаж е?

— На втория.

— Можем ли да влезем вътре?

— Изненадан съм, че даже питаш — отвърна Ели. — Въпросът е дали *искаме* да влезем.

— А искаме ли?

Лавон поклати отрицателно глава.

— Когато човек извади късмет да открие временното убежище на човек като Еймън Куин, той не рискува да го пропилее, като се втурне през предната врата. Човек си осигурява постоянен наблюдателен пост и чака търпеливо целта да се появи.

— Освен ако няма други фактори, които да вземе предвид.

— Какви?

— Възможността да бъде взривена друга бомба.

— Или че една жена е на път да роди близнаци.

Габриел се намръщи, но не каза нищо.

— В случай че се чудиш — вметна Ели, — тя е добре.

— Ядосана ли е?

— Тя е по средата на осмия месец от бременността, а мъжът ѝ седи в кафене в Лисабон. Как мислиш, че се чувства?

— Как е нейната сигурност?

— Улица „Наркис“ вероятно е най-безопасната в цял Йерусалим. Узи поддържа охранителен екип пред вратата по 24 часа в денонощието. — Лавон се поколеба, после добави:

— Но всички охранители на света не могат да заместят един съпруг.

Алон запази мълчание.

— Мога ли да направя едно предложение?

— Щом трябва.

— Върни се за няколко дни в Йерусалим. Твоят приятел и аз можем да наблюдаваме апартамента. Ако Куин се покаже, ти първи ще научиш.

— Ако отида в Йерусалим — отговори Габриел, — никога няма да поискам да го напусна.

— Точно затова ти го предложих. — Ели леко се покашля. Това бе знак за предстояща интимност. — Жена ти иска да знаеш, че след месец, а може би и по-рано, отново ще станеш баща. Тя иска да присъстваш на събитието. В противен случай ще съжаляваш, че си се родил.

— Каза ли нещо друго?

— Май спомена нещо за Еймън Куин.

— Какво беше то?

— Очевидно Узи я е запознал с операцията. Жена ти не понася мъже, които взривяват невинни жени и деца. Тя иска да намериш Куин, преди да се върнеш у дома. А после — добави Лавон — иска да го убиеш.

Алон погледна Келър и каза:

— Това няма да е необходимо.

— Да — рече Ели. — Провървя ти.

Габриел се усмихна и отпи от кафето си. Лавон бръкна в джоба на сакото си и извади сребриста флашка. Постави я на масата и я побутна към Алон.

— Както беше поискал, пълното досие, което има Службата, на Тарик ал Хурани, роден в Палестина по време на Голямата арабска катастрофа^[2], застрелян на стълбището на една жилищна сграда в Манхатън малко преди да се срутят кулите близнаци. — Ели замълча, после добави: — Струва ми се, че ти беше там по това време. Аз някак си не бях поканен.

Алон се загледа мълчаливо във флашката. Там имаше части от досието, които нямаше да се насили да прочете отново, защото именно Тарик ал Хурани бе този, който в една снежна януарска нощ през 1991 г. бе сложил бомба под колата на Габриел във Виена. Експлозията беше убила сина му Дани и бе осакатила Леа, първата му съпруга. Сега тя живееше в психиатрична болница на върха на хълма Херцел, хваната в капана на спомените и със съсипано от огъня тяло. По време на

неотдавнашното си посещение при нея Габриел ѝ беше казал, че скоро пак ще става баща.

— Мислех си — каза тихо Лавон, — че знаеш наизуст това досие.

— Така е — отвърна Алон, — но искам да освежа паметта си относно един определен период от кариерата му.

— Кой период?

— Времето, което е прекарал в Либия.

— Имаш някакво подозрение ли?

— Може би.

— Има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш?

— Радвам се, че си тук, Ели.

Лавон разбърка бавно кафето си.

— Аз пък не.

* * *

Те излязоха през прочутата зелена врата на „Бразилейра“ на павирания площад, където направеният от бронз Фернандо Песоа седеше цяла вечност — наказание за това, че бе най-известният поет и литератор на Португалия. Студен вятър от река Тежу се завихри в амфитеатъра от изящни жълти сгради, издрънча трамвай, минаващ по площад „Шиадо“. Габриел си представи Куин, седящ на седалка до прозореца, Куин с промененото от хирургическата намеса лице и безмилостно сърце, Куин — проститутката на смъртта. Лавон пое нагоре по склона на хълма, вървейки бавно като шляещ се безделник. Габриел се присъедини към него и двамата си запроправяха път през лабиринта от притъмнели улици.

Ели не спря нито веднъж, за да се ориентира или да погледне картата на града. Той разказваше на немски за откритието, което неотдавна бе направил при разкопки под Стария град на Йерусалим. Когато не работеше за Службата, Лавон преподаваше библейска археология в Еврейския университет като асоцииран професор. Нещо повече, заради монументалната находка, която бе направил под Храмовия хълм, Ели Лавон се считаше за израелския вариант на Индиана Джоунс.

Той спря внезапно и попита:

— Разпознаваш ли го?

— Какво да разпознавам?

— Това място. — Като не получи отговор, Лавон се обърна. — Ами сега?

Алон също се обърна. По цялата улица не се виждаше никаква светлина. Тъмнината правеше сградите безформени, лишени от всякакви отличителни белези.

— Това е мястото, където те са стояли. — Ели направи няколко крачки нагоре по калдъръмената улица. — А човекът, който е направил снимката, е стоял тук.

— Чудя се кой ли е бил той.

— Може да е бил някой, който е минавал по улицата.

— Куин не ми прави впечатление на човек, който ще позволи на някой напълно непознат да го снима.

Лавон отново тръгна, без да каже нито дума повече, и продължи да се изкачва по стръмните улици на квартала. Той направи още няколко завоя наляво и надясно, докато Габриел загуби всякакво чувство за ориентация. Единственият му ориентир беше река Тежу, чиято блестяща като рибени люспи повърхност се появяваше от време на време в пролуките между сградите. Най-накрая Ели забави крачка, спря и кимна към входа на една жилищна кооперация. Тя беше малко по-висока от повечето сгради в Байро Алто — на четири етажа, вместо на три — и на нивото на улицата бе обезобразена с графити. Един от прозоречните капаци на втория етаж висеше косо на едната си панта, цъфнало каскадно цвете се спускаше от балкона с ръждясал парапет. Алон отиде до входната врата и разгледа внимателно домофона. Табелката за апартамент 2Б беше празна. Той постави палеца си на бутона и звънецът прозвуча ясно, сякаш през отворен прозорец или стени от хартия. После Габриел сложи леко ръка върху бравата.

— Знаеш ли колко време ще ми отнеме да отворя това нещо?

— Около петнайсет секунди — отговори Лавон, — но хубавите неща се случват на тези, които чакат.

Алон хвърли поглед към долния край на стръмната улица. На ъгъла имаше миниатюрен ресторант, където Келър равнодушно изучаваше менюто на една маса на тротоара. Точно срещу сградата имаше две ниски, приличащи на бучки захар къщи, а няколко метра

по-нататък — друга четириетажна жилищна сграда с яркожълта фасада. На входа ѝ, накъдрена като резенче салам, стояло прекалено дълго на слънце, беше залепена бележка, съобщаваща на португалски и английски, че в сградата има свободен за наемане апартамент.

Габриел откъсна бележката и я пъхна в джоба си. След това заедно с Ели мина покрай Кристофър, без да каже нито дума или да хвърли поглед, и пое надолу по хълма към реката. На сутринта, докато пиеше кафето си в „Бразилейра“, той позвъни на напечатания върху рекламната бележка телефонен номер. И на обяд, след като плати авансово наема за шест месеца и гаранционния депозит, апартаментът беше негов.

[1] На португалски името се произнася Алвареш. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид войната в Палестина през 1948 г., когато над 700 000 палестинци са принудени да станат бежанци на Западния бряг, Ивицата Газа и в съседни арабски страни. — Б.пр. ↑

24.

Квартал Байро Алто, Лисабон

Габриел се нанесе в апартамента по здрач с вида на мъж, чиято жена вече не може да понася компанията му. Той нямаше други вещи, освен една поизтъркана пътна чанта, а намръщеното му изражение даваше ясно да се разбере, че предпочита да бъде оставен на спокойствие. Ели Лавон пристигна след час, носейки две торби с провизии — продукти за утешителната трапеза^[1], или поне така изглеждаха. Келър дойде последен. Той се промъкна в сградата безшумно като нощен крадец и се настани пред единия прозорец, сякаш заемаше скрит наблюдателен пост в бандитската южна част на графство Арма. И така започна дългото наблюдение.

Апартаментът беше обзаведен, но много оскъдно. Малкото разнородни столове в хола изглеждаха така, сякаш са били купени от някой квартален битпазар, а двете спални бяха като килии на аскетични монаси. Недостигът на битови удобства нямаше никакво значение, защото един човек винаги бдеше до прозореца. Това неизменно беше Кристофър. Той бе чакал дълго време Еймън Куин да се покаже от леговището си и искаше да има честта първи да зърне плячката. Алон закачи портрета по описание на Куин на стената като семеен портрет и Келър го поглеждаше всеки път, когато някой мъж на съответната възраст и с подходящия ръст — средата на четиресетте, може би метър и седемдесет и седем — минеше по тясната улица. При изгрев-слънце на третата сутрин той бе убеден, че е видял Еймън да приближава откъм затвореното кафене.

— Това беше лицето на Куин — развълнувано прошепна той на Лавон. — Нещо по-важно, това беше походката на Куин.

Но не беше Куин, беше португалец, който, както откриха покъсно, работеше в магазин на няколко пресечки от тяхната улица. Като експерт по физическо проследяване, Ели обясни, че грешката му е един от рисковете при дългото наблюдение. Понякога наблюдателят вижда това, което иска да види. А понякога мишената стои точно пред

него и наблюдателят е твърде заслепен от умора или амбиция дори да осъзнае това.

Хазяинът смяташе, че Габриел е единственият обитател на апартамента, така че само той се показваше публично. Алон беше мъж, обхванат от покрусата, човек, разполагащ с твърде много време. Той се скиташе по стръмните улици на Байро Алто, взе се с трамвая привидно без посока, посещаваше Музея на модерното изкуство в Шиадо, пиеше следобедното си кафе в „Бразилейра“. В зеления парк край река Тежу се срещна с куриер на Службата, който му даде куфарче, пълно с уреди за работа в наблюдателен пост: монтирана на статив камера с телеобектив за нощно виждане, параболичен микрофон, сигурни радиостанции, миниатюрен предавател и лаптоп със сигурна сателитна връзка с булевард „Цар Саул“. В допълнение имаше бележка от началника на оперативния отдел, който деликатно упрекуваше Алон, че лично е наел тайна квартира, а не посредством интендантството. Също така имаше написано на ръка писмо от Киара. Габриел го прочете два пъти, преди да го изгори в мивката в банята. След това настроението му беше мрачно като пепелта, която надлежно бе отмита и изтече в канала.

— Моето предложение все още е в сила — каза Лавон.

— За какво?

— Аз ще остана тук с Келър. Ти се прибери вкъщи, за да бъдеш със съпругата си.

Отговорът на Габриел бе същият като преди и Ели повече не повдигна въпроса — дори и късно през нощта, когато масите на заведението на ъгъла бяха прибрани и дъждът ръсеше смълчаната улица. Те загасваха лампите в апартамента, така че сенките им да не се виждат отвън, и в тъмнината годините изчезваха от лицата им. Можеха да са същите двайсетгодишни младежи, които Службата бе изпратила през есента на 1972 г. да издирят извършителите на Мюнхенското клане. Операцията носеше кодовото име „Божи гняв“. Според базирания на иврит жаргон на екипа Лавон беше *айн* — наблюдател, тоест проследяващ агент. Алон беше *алеф* — ексекютор. В продължение на три години те бяха дебнали мишените си из цяла Европа, убивайки в мрака на нощта и посред бял ден, като живееха в страх, че всеки момент може да бъдат арестувани и да бъдат съдени като убийци. Бяха прекарвали безкрайни нощи в мизерни стаи,

наблюдавайки жилищни входове и мъже, живеещи тайно под чужда самоличност. Стресът и видяната кръв ги бяха лишили от сън. Транзисторът бе единствената им връзка с реалния свят. Той им съобщаваше за спечелени и загубени войни, за подал позорно оставка американски президент, а понякога в горещите летни нощи от него се лееше музика — същата музика, която слушаха обикновените двайсетгодишни младежи, младежи, които не бяха изпратени от своята страна да служат като палачи, като ангели отмъстители заради единайсет убити евреи.

Безсънието скоро се превърна в епидемия в малкия апартамент в Байро Алто. Те бяха планирали да се въртят на двучасови дежурства на наблюдателния пост пред прозореца, но докато дните се нижеха и постепенно ги обхвана колективно безсъние, тримата агенти ветерани стояха на нещо като постоянно съвместно дежурство. Те заснемаха всички, които минаваха под прозореца им, независимо от тяхната възраст, пол или национален произход. Тези, които влизаха в наблюдаваната сграда, бяха допълнително проучвани, както и самите обитатели на сградата. Постепенно техните тайни станаха известни в наблюдателния пост. Такова бе естеството на всяко продължително наблюдение. Обикновено излизаха найава малките грехове на невинните хора.

В апартамента имаше телевизор със сателитна чиния, която губеше сигнал всеки път, когато завалеше дъжд или улицата подухнеше лек вятър. Той им служеше за връзка с един свят, който с всеки изминал ден сякаш все повече излизаше извън контрол. Това беше светът, който Габриел щеше да наследи в момента, в който положеше клетва като следващ директор на Службата. Това щеше да бъде и светът на Келър, ако той го избереше. Кристофър беше последната реставрация на Алон. Неговото мръсно лаково покритие беше отстранено, платното му бе дублирано и ретуширано. Той вече не беше английският убиец. Скоро щеше да стане английският шпионин.

Като всички добри наблюдатели, Келър притежаваше вродена търпеливост. Но след седем дни, прекарани в денонощно бдение, търпението му се изчерпи. Лавон му предложи да се разходи край реката или да покара с колата нагоре по морското крайбрежие, което щеше да наруши монотонността на наблюдението, но Кристофър отказа да напусне апартамента или да предаде поста си пред

прозореца. Той снимаше лицата на хората, които минаваха по улицата — старите познайници, новопристигналите, минувачите, — и чакаше един мъж в средата на четиресетте, висок около метър и седемдесет и седем сантиметра, да се появи на входа на жилищната сграда от другата страна на тясната уличка. Ели имаше чувството, че Келър сякаш наблюдава главната търговска улица в Ома, очаквайки движещ се бавно червен „Воксхол Кавалиър“ с клекнала задница да спре до тротоара и двама мъже — Куин и Уолш, да слязат от него. Уолш вече бе наказан за греховете си. Куин щеше да бъде следващият.

Но когато измина още един ден без следа от него, Келър предложи да предприемат търсенето другаде. Според него Южна Америка беше логичното място. Можеха да се промъкнат в Каракас и да започнат да изкъртват с ритник вратите, докато намерят Куин. Габриел като че ли сериозно се замисли над идеята. В действителност той наблюдаваше около трийсетгодишна жена, която седеше сама в ресторанта в края на улицата. Тя бе оставила дамската си чанта на стола до нея. Чантата беше голяма, достатъчно голяма, за да побере тоалетни принадлежности, дори и кат дрехи за преобличане. Ципът ѝ беше отворен и тя бе обърната по такъв начин, че съдържанието ѝ бе леснодостъпно. Алон си помисли, че някоя от полевите агентки на Службата щеше да остави чантата си на същото място, особено ако в нея имаше пистолет.

— Слушаш ли ме? — попита Келър.

— Следя внимателно всяка твоя дума — излъга Габриел.

Последната дневна светлина гаснеше, а трийсетинагодишната жена все още носеше слънчеви очила. Алон фокусира телеобектива върху лицето ѝ, увеличи изображението и я снима. Разгледа внимателно жената във визьора на камерата. Помисли си, че лицето ѝ е хубаво, лице, достойно да бъде нарисувано. Имаше високи скули, малка и деликатна брадичка, безупречна бяла кожа. Слънчевите очила скриваха очите ѝ, но Габриел предположи, че са сини. Косата ѝ бе дълга до раменете и много черна. Съмняваше се, че цветът е естествен.

В момента, в който Алон я бе снимал, жената разглеждаше менюто. Сега тя гледаше към горния край на улицата. Това не беше предпочитаната гледка. Повечето посетители на ресторанта бяха обърнали глави в обратната посока, откъдето се откриваше по-хубав изглед към града. Появи се един сервитьор. Габриел твърде късно взе

параболичния микрофон и го насочи към масата. Чу как сервитьорът каза „Благодаря“ на английски, последвано от внезапно разнесла се танцувална музика. Това беше мелодията на мобилния ѝ телефон. Тя отказа разговора, като натисна един бутон, върна телефона в чантата и извади пътеводител на Лисабон. Алон отново долепи око до окуляра и увеличи изображението, но този път обективът бе насочен не върху лицето на жената, а върху пътеводителя, който тя държеше в ръка. Той беше на английски език на издателство „Фромърс“. След няколко секунди жената го затвори и поднови проучването си на улицата.

— Какво гледаш? — попита Келър.

— Не съм сигурен.

Кристофър се приближи до прозореца и проследи погледа на Габриел.

— Красива е — каза той.

— Може би.

— Новодошла ли е, или е редовна посетителка?

— Очевидно е туристка.

— Защо една красива млада туристка се храни сама?

— Добър въпрос.

Сервитьорът се появи отново, носейки чаша бяло вино, която сложи на масата до пътеводителя на Лисабон. Той отвори бележника си за поръчки, но жената каза нещо, което го накара да се оттегли, без да запише нищо. След малко сервитьорът се върна със сметката. Остави я на масата и си тръгна. Двамата не размениха нито дума.

— Какво се случи? — попита Келър.

— Изглежда, красивата млада туристка е променила намерението си.

— Питам се защо.

— Може би това има нещо общо с телефонното обаждане, което тя не прие.

Сега ръката на жената ровеше в отворената чанта. Когато се появи отново, държеше само една банкнота. Тя я постави върху сметката, затисна я с чашата с вино и се изправи.

— Предполагам, че не го е харесала — каза Габриел.

— Може да я боли главата.

Жената взе чантата си. Преметна дръжката ѝ през рамо и хвърли последен поглед към горния край на улицата. После се обърна в

обратната посока, зави зад ъгъла и изчезна от поглед.

— Много жалко — подхвърли Кристофър.

— Ще видим — каза Алон.

Той гледаше как сервитьорът прибра парите, обаче пресмяташе наум след колко време ще я види отново. Изчисли, че ще е след две минути — толкова щеше да ѝ отнеме да измине по успоредната улица обратния път до крайната ѝ цел. Габриел засече времето по часовника си и когато изминаха деветдесет секунди, отново долепи око до окуляра и започна бавно да брой. Когато стигна до двайсет, я видя да излиза от полумрака, с чанта на рамо и все още със слънчевите очила. Жената спря пред входа на наблюдаваната сграда, мушна ключ в ключалката и отвори вратата. Докато влизаше във фойето, друг наемател — около двайсет и пет годишен мъж, излизаше. Той ѝ хвърли поглед през рамо, но дали от възхищение, или от любопитство, Алон не можеше да каже. Той щракна снимка на наемателя, после погледна към тъмните прозорци на втория етаж. Десет секунди по-късно зад щорите засия светлина.

[1] Според еврейските обичаи — първото хранене на опечалените след погребение, което традиционно се предоставя от съседите и приятелите им. — Б.пр. ↑

25.

Байро Алто, Лисабон

Те я видяха отново едва в осем и половина на следващата сутрин, когато тя се появи на балкона само по хавлия — „хавлията на Куин“, помисли си Габриел, защото беше твърде голяма за нейната крехка фигура. Жената замислено поднесе цигара към устните си и огледа улицата в студената сива светлина на ранното утро. Сега очите ѝ се виждаха и както бе предположил Габриел, бяха сини. Кобалтовосини. Сини като в картините на Вермеер. Той щракна няколко снимки и ги изпрати на булевард „Цар Саул“. После видя как жената напусна балкона и изчезна зад френските врати.

Прозорецът ѝ свети още двайсет минути. След това светлината угасна и миг по-късно тя излезе от входа на сградата. Чантата висеше на едното ѝ рамо — дясното, а ръцете ѝ бяха напъхани в джобовете на палтото ѝ. Беше с ученически тип двуредно палто, а не със спортното кожено яке, което бе носила предната вечер. Походката ѝ беше енергична и токчетата на ботушите ѝ тракаха шумно по паважа. Звукът се засили, когато тя мина под прозореца на наблюдателния пост, и след това заглъхна, щом подмина затворения ресторант и се скри от погледа му.

Ситроенът, който Алон бе взел в Париж, беше паркиран зад близкия до наблюдателния пост ъгъл, на улица, която бе достатъчно широка, за да може да се спрат на нея автомобили. Келър отиде за него, докато Габриел последва жената пеш по друга калдъръмена улица, от двете страни на която се редяха магазини и кафенета. В края на улицата имаше по-широк булевард, който се спускаше по склона на хълма като приток на река Тежу. Жената влезе в едно кафене, поръча на бара и седна на плота край витрината. Алон влезе в кафене на отсрещната страна на булеварда и направи същото. Кристофър чакаше до тротоара, докато един полицаи не го накара да потегли.

В продължение на петнайсет минути позициите им останаха непроменени: жената седеше в нейното кафене, Габриел — в своето, Келър — зад волана на ситроена. Докато пиеше кафето си, жената се

взираше в мобилния си телефон и както изглеждаше, проведе поне един разговор. След това, в девет и половина, тя пхна телефона в чантата си и отново излезе на улицата. Жената измина няколко крачки на юг към реката, преди да спре внезапно и да махне на едно такси, с което се отправи в обратната посока. Алон бързо напусна кафенето и се настани на пасажерската седалка на ситроена. Келър направи обратен завой и даде газ.

* * *

Измина половин минута, преди отново да видят таксито. То си проправяше път на север през сутрешния трафик, като задминаваше с лекота камионите, автобусите, лъскавите седани немско производство на новобогаташите и хъхреците таратайки на не толкова успешите лисабонци. Габриел рядко бе действал в Лисабон и познанията му за географията на града бяха елементарни. Въпреки това имаше представа накъде се движеше таксито. Маршрутът, който то следваше, бе насочен като стрелката на компас към лисабонското летище.

Навлязоха в модерен квартал на града и се вляха в потока коли, движещи се към голямо кръгово кръстовище в края на зелен парк. Оттам се насочиха на североизток към друго кръгово кръстовище, което ги изведе на Авенида да Република. Към края на булеварда започнаха да срещат първите табели за летището. Таксито следваше указания от тях маршрут и накрая спря пред терминала за заминаващи. Жената слезе и тръгна бързо към входа, сякаш закъсняваше за полета си. Габриел инструктира Келър да остави ситроена на паркинга за кратък престой, с пистолета в багажника и ключовете в магнитната кутийка над лявото задно колело. След това слезе и последва жената в терминала.

Като мина през вратата, тя спря за малко, за да се ориентира и да разгледа подробно голямото електронно табло с разписанието на излитащите самолети, което висеше над блестящата модерна зала. След това се отправи директно към гишетото на „Бритиш Еървейс“ и се присъедини към късата опашка за първа класа. Това си беше голям късмет, защото самолетът на „Бритиш Еървейс“ летеше от Лисабон

само до една дестинация. Полет 501 беше след час. Следващият полет беше чак в седем вечерта.

Габриел извади блекбърито от джоба на палтото си и изпрати есемес до отдел „Пътувания“ на булевард „Цар Саул“, искайки два билета за първа класа за полет 501 на „Бритиш Еървейс“: единия на името на Йоханес Клемп, а другия — за Адриен Льоблан. От отдела бързо потвърдиха получаването на есемеса и помолиха Алон да изчака. След две минути на екрана му се появиха номерата на запазените места. В първа класа имаше само едно свободно място и със своята безкрайна мъдрост от отдел „Пътувания“ го бяха резервирали за Габриел. За мосю Льоблан беше запазено едно от малкото останали места в бизнес класата. То се намираше в задната част на самолета, в зоната с плачещи деца и миризма на тоалетна.

Алон изпрати друго съобщение до булевард „Цар Саул“ с искане на летище Хийтроу да ги чака автомобил. После прибра блекбърито в джоба си и погледна към жената, която с билет в ръка се насочи към гишетото за паспортен контрол. Келър изчака тя да се скрие от поглед, преди да отиде до Габриел.

— Къде отиваме? — попита той.

Алон се усмихна и отвърна:

— У дома.

* * *

Те се чекираха поотделно: нямаха куфари, нито какъвто и да било ръчен багаж. Португалският граничен полицаи подпечата фалшивите им паспорти, един служител от „Летищна сигурност“ им даде знак да минат през скенера. Имаха да убият четиресет и пет минути преди полета, така че се помотаха из парфюмираните зали на безмитната зона и си купиха по нещо за четене от един павилион за вестници, така че да не се качват в самолета с празни ръце. Жената беше в бординг залата, когато пристигнаха, вперила небесносините си очи в екрана на мобилния си телефон. Габриел седна зад нея и зачака да обявят полета. Първото съобщение бе на португалски, а второто — на английски език. Жената изчака второто, преди да стане от мястото си. Тя пусна мобилния в дамската си чанта и тръгна към пътническия

ръкав по пътеката за първа класа. Алон направи същото миг по-късно. Като подаде билета си на служителката, той погледна към Кристофър, който стоеше унило сред тълпата пътници. Келър се почеса по носа със средния си пръст и погледна намръщено едно увито в пелени бебе, което скоро щеше да се превърне в негов мъчител.

Когато Габриел се качи в самолета, жената се бе настанила на мястото си и ѝ беше поднесена чаша безплатно шампанско. Тя седеше на втория ред до прозореца, от лявата страна на корпуса. Чантата беше в краката ѝ, не съвсем правилно прибрана. В скута ѝ лежеше бордово списание. Тя все още не беше го отворила.

Жената не обърна внимание на Алон, когато той се промъкна край един шкембест пенсионер и се отпусна на мястото си на четвърти ред до пътеката, от дясната страна на самолета. Една прекалено гримирана стюардеса тикна в ръката му чаша шампанско. Имаше причина то да е безплатно — имаше вкус на газирани терпентин. Габриел постави внимателно чашата на централната конзола и кимна на съседа си по седалка — британски бизнесмен с йоркширски акцент, който крещеше нещо за липсваща пратка по мобилния си телефон.

Алон извади собствения си телефон и написа друг есемес до булевард „Цар Саул“, този път с искане за проверка на самоличността на жена на може би трийсет години, която в този момент заемаше място 2А при полет 501 на „Бритиш Еървейс“. Отговорът дойде след пет минути, точно когато Келър бавно мина край Габриел като затворник, изпратен на принудителна работа. Въпросната пътничка беше Ана Хубер, трийсет и две годишна, германска гражданка, последен известен адрес: Лесингщрасе №11, Франкфурт.

Алон изключи блекбърито и се вгледа изучаващо в жената от другата страна на пътеката. „Коя си ти? — помисли си той. — И какво правиш на този самолет?“

26.

Летище Хийтроу, Лондон

Продължителността на полета беше два часа и четиресет и шест минути. Жената, наречена Ана Хубер, прекара пътуването, без да яде и да пие нещо друго, освен шампанското. Половин час преди времето за кацане тя занесе чантата си в тоалетната и заключи вратата. Габриел се замисли за посещението на Куин в Йемен, където бе работил с Ал Кайда върху бомба, способна да взриви самолет. Помисли си, че може би така ще свърши всичко. Щеше да полети към смъртта си в някое зелено английско поле, закопчан с колан за седалката заедно с някакъв йоркширски бизнесмен. Тогава вратата на тоалетната внезапно се отвори със скърцане и жената отново се появи. Беше сресала тъмната си коса и бе добавила малко цвят на бледите си бузи. Докато се връщаше на мястото си, сините ѝ очи се плъзнаха край Алон без никакъв признак, че го е разпознала.

Самолетът излезе от един облак и се приземи тежко на пистата, от което се отвориха няколко от багажните отделения над седалките. Беше малко след един на обяд, но навън цареше сумрак, сякаш бе привечер. Бизнесменът скоро отново закрепця по мобилния си телефон — изглежда, кризата в делата му не се беше разрешила. Габриел включи блекбърито си и научи, че сребрист „Фолксваген Пасат“ ще чака пред Терминал 3. Той изпрати потвърждение, че е получил съобщението, а когато светлинният сигнал за коланите угасна, бавно се изправи и се присъедини към опашката от пътници, които чакаха да слязат от самолета. Жената, наречена Ана Хубер, бе заклещена до прозореца, прегърбена, натоварена с дамската си чанта. Когато вратите на отсека се отвориха, Алон я изчака да излезе на пътеката. Тя му кимна кратко в знак на благодарност — пак нямаше никакви признаци, че го е разпознала — и влезе в пътническия ръкав.

Германският ѝ паспорт ѝ позволи да влезе в Обединеното кралство по специалната пътека за членове на ЕС. Габриел стоеше точно зад нея, когато британският граничен полицаи попита за естеството на посещението ѝ. Алон не можа да чуе отговора ѝ, макар

че той явно се хареса на офицера, който я възнагради с топла усмивка. Габриел не получи такова посрещане. Имиграционният офицер сложи печат в паспорта му с едва прикрита рязкост и му го върна, без да го погледне в очите.

— Приятно пребиваване — каза той.

— Благодаря — отговори Алон и тръгна след жената.

Той я настигна на ескалатора, който отвеждаше пътниците в залата за пристигащи. Един редови агент от лондонската централа стоеше до парапета близо до две забулени в черно жени. Той държеше бял лист хартия, на който пишеше „Аштън“, и лицето му изразяваше голямо отегчение. Агентът натъпка листа в джоба си и се присъедини към Габриел, докато той си проправяше път между разплаканите членове на едно семейство.

— Къде е колата?

Агентът кимна към най-лявата врата.

— Върни се до парапета и вдигни листа с името си. След няколко минути ще дойде друг мъж.

Агентът изостана назад. Навън колона от таксита и летищни автобуси чакаше в мрака на ранния следобед. Жената си проправи път през трафика и се запъти към паркинга за краткосрочен престой. Това беше единственият сценарий, за който Габриел не бе помислил. Той извади блекбърито си и позвъни на Келър.

— Къде си?

— При паспортния контрол.

— Има един човек в залата за пристигащи с табела, на която пише „Аштън“. Кажи му да те заведе до колата.

Алон прекъсна връзката, без да каже нито дума повече, и последва жената на паркинга. Автомобилът ѝ — синьо беемве седан с британска регистрация — беше на второ ниво. Тя извади ключа от чантата си, отключи вратите с дистанционното и се настани на шофьорската седалка. Габриел звънна на Келър за втори път.

— Къде си в момента?

— Зад волана на един сребрист пасат.

— Вземи ме от изхода на паркинга за краткосрочен престой.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Ако не си там след две минути, ще я изпуснем.

Алон прекъсна връзката и се скри зад една бетонна колона, когато беемвето премина край него. После се спусна тичешком по рампата и се върна на нивото на терминала за пристигащи. Беемвето се показва на изхода. То мина край позицията на Габриел и изчезна от погледа му. Алон започна да набира номера на Кристофър за трети път, но спря, когато видя присветващите фарове на бързо приближаващ фолксваген. Той се шмугна на пасажерската седалка и махна на Келър да кара напред. Настигнаха беемвето, когато то завиваше към шосе А4, водещо към Западен Лондон. Кристофър отпусна педала на газта и запали цигара. Габриел отвори прозореца си и позвъни на Греъм Сиймор.

* * *

Обаждането дойде по време на кратката пауза между заседанието с ръководния му състав и посещението на шефа на йорданското разузнаване — човек, когото Сиймор тайно ненавиждаше. Греъм записа набързо главните подробности. По-късно му се искаше да не го беше правил. Жена на име Ана Хубер с германски паспорт и франкфуртски адрес току-що бе пристигнала в Лондон от Лисабон, където бе прекарала една нощ в апартамент, свързан с Еймън Куин. На летище Хийтроу бе взела синьо беемве с британска регистрация AG62 VDR от паркинга за краткосрочен престой. Сега колата пътуваше към Лондон, следвана от бъдещия шеф на израелското разузнаване и един дезертър от САС, превърнал се в професионален убиец.

Сиймор бе приел обаждането по телефона, запазен за личните му разговори. До него бе апаратът за пряка връзка с Аманда Уолъс в Темс Хаус. Той се поколеба няколко секунди, след това вдигна слушалката до ухото си. Телефонът звънна, без да набира номер. Гласът на Аманда веднага прозвуча в другия край на линията.

— Греъм — каза тя весело. — Какво мога да направя за теб?

— Опасявам се, че моята операция вече се провежда на британска територия.

— Под каква форма?

— Една кола се е отправила към центъра на Лондон.

* * *

След като затвори, Аманда Уолъс се качи в личния си асансьор и слезе до оперативния център. Настани се на обичайния си стол на командния пулт и грабна телефона, който отново я свърза с Греъм Сиймор.

— Къде са те? — попита тя.

Изтекоха десет напрегнати секунди, преди Сиймор да отговори. Беемвето приближаваше надлеза Хамърсмит. Аманда Уолъс нареди на един от техниците да пусне картина от системите за видеонаблюдение на екрана в оперативния център. Двайсет секунди по-късно тя видя синьото беемве да профучава сред трафика под дъжда.

— С каква кола е Алон?

Сиймор отговори точно когато пасатът премина пред обектива, три коли зад беемвето. Аманда нареди на техниците от оперативния център да следят движението на двете превозни средства. След това позвъни на шефа на отдел А4 — звеното за тайно наблюдение и оперативна работа на МИ5, и му нареди да постави колите под физическо наблюдение.

В оперативния център влязоха забързано другите служители от ръководния състав, в това число и заместник-директорът Майлс Кент. Аманда Уолъс го помоли да пусне за проверка регистрацията на беемвето. След по-малко от минута Кент вече имаше отговор — в базата данни нямаше сведения за AG62 VDR. Регистрационният номер бе фалшив.

— Разберете дали някое синьо беемве е било обявено за откраднато — нареди рязко Аманда.

Това търсене отне повече време, отколкото първото — близо три минути. Беемве от същата година и модел бе изчезнало преди четири дни в морския град Маргейт. Но то беше сиво, а не синьо.

— Сигурно са го боядисали — каза Аманда. — Разберете кога е оставено на паркинга на Хийтроу и ми осигурете видеозаписа.

Тя погледна към видеостената в оперативния център. Беемвето минаваше през кръстовището на Уест Кромуел Роуд и Ърлс Корт Роуд. Пасатът беше три коли зад него. Габриел Алон, когото Аманда бе

срещала само веднъж, се виждаше ясно на пасажерската седалка. Мъжът зад волана — също.

— Кой е шофьорът на преследващата кола? — попита тя Греъм Сиймор.

— Това е дълга история.

— Сигурна съм, че е така.

Беемвето приближаваше Природонаучния музей. Околните тротоари бяха претъпкани с ученици. Аманда Уолъс стисна слушалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Въпреки това, когато заговори, гласът ѝ прозвуча спокойно и уверено:

— Не съм готова да позволя това да продължи още дълго, Греъм.

— Аз ще подкрепя решението ти, каквото и да е то.

— Много мило от твоя страна. — В гласа ѝ се долови остър сарказъм. Тя все още гледеше видеостената. — Кажи на Алон да се оттеглят. Оттук ще я поемем ние.

Уолъс чу как Сиймор предаде съобщението. После вдигна слушалката на телефона, запазен за връзка с началника на Скотланд Ярд, лондонската полиция. Комисарят вдигна веднага.

— Има едно тъмносино беемве седан, което кара на изток по Кромвел Роуд. Британска регистрация AG62 VDR. Известно ни е, че регистрационният номер е фалшив, колата почти сигурно е открадната, а жената, която я кара, е свързана с известен терорист.

— Какво ще ми препоръчате?

Аманда се втрени във видеостената. Беемвето беше на Бромптън Роуд и се насочваше към Хайд Парк Корнър. През три коли зад него, движейки се със същата скорост беше сребристият пасат.

* * *

В края на площад „Бромптън“ стоеше моторизиран лондонски полицаи. Той не обърна внимание на беемвето, когато то профуча край него. Не обърна глава и при приближаването на сребристия пасат. Габриел вдигна блекбърито до ухото си.

— Какво става? — попита той Греъм Сиймор.

— Аманда е наредила на Скотланд Ярд да се намеси и да задържи жената.

— Къде са те?

— Един екип се спуска по Парк Лейн. Втори екип приближава Хайд Парк Корнър откъм „Пикадили“.

Край опръсканото от дъжда стъкло на Алон пробягаха редица луксозни магазини. Художествена галерия, шоурум за домашен дизайн, агенция за недвижими имоти, кафене на открито, където туристи посрбъваха напитки под зелена тента. В далечината зави сирена. Тя прозвуча на Габриел като дете, плачещо за майка си.

Келър внезапно удари спирачка. Отпред червената светлина на светофара бе спряла движението. Две коли — такси и частен автомобил — разделяха Алон и Кристофър от беемвето. Пред тях се простираше Бромптън Роуд. От дясната страна на улицата се издигаха пищните кули на универсалния магазин „Хародс“. Воят на сирените се усили, но полицейските патрулки все още не се виждаха.

Светофарът превключи на зелено, превозните средства потеглиха. Те минаха по улица „Монпелие“ край друга редица от магазини и кафенета. След това беемвето зави в една алея, запазена за автобуси, и спря пред клон на банка Ейч Ес Би Си. Предната врата се отвори, жената слезе и спокойно се отдалечи. В един миг тя изчезна под балдахина от чадъри, поклащащи се като гъби по протежение на тротоара.

Габриел погледна синята кола, паркирана до бордюра, тълпите туристи и пешеходци, крачещи бързо под дъжда, и приказната фасада на емблематичния универсален магазин, издигащ се на отсрещната страна на улицата. Накрая сведе поглед към блекбърито, което вибрираше безшумно в дланта му. Имаше есемес от непознат подател, който съдържаше четири думи:

ТУХЛИТЕ СА В СТЕНАТА.

Бромптън Роуд, Лондон

Те изскочиха от колата като в мъгла, размахвайки ръце като луди, и всеки викаше една и съща дума сред воя на приближаващите сирени. За няколко секунди никой не реагира. Тогава Алон взе беретата от жабката на колата и пешеходците се отдръпнаха от страх. Страхът се оказа ефективно средство. Той накара тълпата да се отдалечи от беемвето, като помогна на падналите да се изправят на крака, докато Келър отчаяно се опитваше да евакуира хората от един автобус на два етажа. Ужасените пътници задръстиха предната и задната врата. Кристофър ги издърпваше и хвърляше на улицата като парцалени кукли.

Шофьорите, които пътуваха в двете посоки по Бромптън Роуд, бяха спрели, за да гледат суматохата. Габриел удряше с юмруци по предните стъкла на колите и махаше на водачите им да потеглят, но нямаше смисъл. Движението бе безнадеждно задръстено. Къдрокосо двегодишно момченце беше здраво закопчано с колан за детското столче на задната седалка на един бял форд. Алон сграбчи дръжката, но вратата бе заключена и ужасената майка на детето, мислейки го явно за луд, отказа да я отключи.

— Има бомба! — извика той през стъклото. — Махайте се! — Но жената само гледаше неразбиращо и безмълвно, а детето се разплака.

Келър беше приключил с евакуацията на автобуса и чукаше бясно по прозорците на банка Ейч Ес Би Си. Габриел отмести очи от детето и се загледа над покривите на неподвижните автомобили към отсрещния тротоар. На тротоара пред „Хародс“ се беше събрала тълпа минувачи. Той се затича към тях, като крещеше и размахваше пистолета си, и хората се разпръснаха ужасени. В паническото си бягство една бременна жена падна на тротоара. Алон се втурна към нея и я вдигна на крака.

— Можете ли да ходите?

— Така мисля.

— Побързайте! — извика той към нея. — Заради вашето дете.

Той я побутна да върви в безопасната посока и взе да пресмята наум колко време е изминало, откакто бе получил есемеса на своето блекбъри. „Двайсет секунди — помисли си, — най-много трийсет.“ За този кратък период от време те бяха успели да разкарат над сто души от мястото, което скоро щеше да бъде епицентър на взрива, но улицата все още бе задръстена с коли, в това число и белият форд.

От входа на „Хародс“ започна да излиза поток от купувачи. С пистолет в ръка, Габриел ги подкара обратно във фоайето, като им крещеше да се укрият по-навътре в сградата. Когато се върна на улицата, видя, че трафикът не е помръднал. Белият форд сякаш му махаше като символ за капитулация. Жената все още седеше зад волана, парализирана от нерешителност, не знаейки какво щеше да се случи. На задната седалка детето пищеше неутешимо.

Беретата се изплъзна от ръката му и в следващия момент той се затича, порейки въздуха с ръце, сякаш се опитваше да стигне дотам побързо. Когато посегна към вратата на колата, блясъкът на ярка бяла светлина го заслепи като светлината на хиляди слънца. Той отскочи от палещата взривна вълна и падна безпомощно назад във вихър от стъкло и кръв. Детска ръчичка посегна към него, той я хвана за кратко, но тя се изплъзна от ръката му. После над него се спусна мрак, настъпи гробна тишина, всичко застина, а след това вече нямаше нищо.

ВТОРА ЧАСТ
СМЪРТТА НА ШПИОНИНА

28.

Лондон

По-късно от столичната полиция определиха, че са изтекли четиресет и седем секунди от момента, в който жената бе изоставила колата на Бромптън Роуд, до взрива на бомбата, поставена в багажника ѝ. Тя тежеше 225 кг и бе направена от експерт. Те и не очакваха друго от Куин.

Първоначално обаче от Скотланд Ярд не знаеха, че е била дело на Куин. Всичко това щеше да се изясни по-късно, след хоканията, заплахите за оставки и наказания и неизбежната кървава баня. В лондонската полиция знаеха само това, което им бе казано от Аманда Уолъс, шефката на МИ5, минути преди да настъпи катастрофата. Трийсет и две годишна жена с германски паспорт била взела откраднатото беемве последен модел от паркинга за краткосрочен престой на Терминал 3 на летище Хийтроу и карала сама към централната част на Лондон. На МИ6 било съобщено от високопоставен служител на чуждо разузнаване — самоличността на служителя не беше разкрита, — че жената е свързана с известен терорист и експерт в изработката на бомби. Аманда Уолъс бе препоръчала на началника на Скотланд Ярд да вземе всички подходящи мерки, за да спре колата и да арестува жената. В отговор комисарят бе изпратил екипи на СО-19 — елитното въоръжено подразделение на столичната полиция. Първият техен автомобил бе пристигнал на мястото на инцидента в момента на взрива. И двамата офицери бяха загинали.

От синьото беемве не бе останало нищо, освен кратер с диаметър двайсет метра и дълбочина десет метра на мястото, където бе стояло. По-късно бе намерено парче от покрива му да плува в езерото Серпънтайн, отдалечено на повече от половин километър. Автомобили и автобуси горяха като живи въглени на улицата, гейзер, изригнал от скъсания водопровод, прочистваше откъснатите крайници на загиналите и ранените. Странното бе, че сградите от северната страна на улицата, които бяха най-близо до колата, имаха само средни

поражения. Всъщност „Хародс“ бе поел силата на ударната вълна. Взривът бе отнесъл фасадата на сградата, разкривайки вътрешността ѝ като етажите на кукленска къща — спално бельо и кърпи и халати за баня, мебели и аксесоари за дома, изискана бижутерия и парфюмерия, дамско облекло. Дълго време след експлозията замаяните клиенти на грузинския ресторант седяха вторачени в разбитата улица под краката им. Прочутата чайна беше популярна сред заможните жени от богатите на петрол емирства от Персийския залив. Забулени в черните си фереджета, те приличаха на накацали върху жица гарвани.

Броят на жертвите се оказа труден за изчисление. Привечер мъртвите бяха петдесет и двама и имаше над четиристотин ранени, много от които в критично състояние. Няколко телевизионни експерти изразиха облекчение, дори изненада, че цифрите не са много високи. Оцелелите разказваха за двама мъже, които отчаяно се опитвали да отпратят минувачите на безопасно разстояние в секундите преди бомбата да избухне. Техните усилия се виждаха ясно на видеозаписа, който бе излъчен по Би Би Си. Въръжен, единият мъж подтикваше пешеходците на тротоара да бягат, докато другият вадеше пътници от лондонски автобус. Имаше неяснота по отношение на тяхната идентичност. Автомобилът им, също като колата с бомбата, беше разкъсан на парчета и никой от двамата не се появи, поне не и пред обществеността. Скотланд Ярд ги игнорира, МИ5 и Секретната разузнавателна служба избраха да не ги коментират. Видеозаписът от системата за наблюдение показваше как единият от мъжете се заслони секунди преди бомбата да избухне, но другият за последно се виждаше как тича към бял автомобил „Форд Фиеста“, заклецен в объркания трафик по Бромптън Роуд. Пътниците в колата — майка и малкият ѝ син, бяха изгорели в огнения ад. Предполагаше се, че мъжът също е сред загиналите, въпреки че трупът му така и не бе намерен.

Първоначалният шок и отвращение бързо отстъпиха място на гнева и усиленото издирване на извършителите. Списъкът с възможните заподозрени се оглавяваше от „Ислямска държава“ — крайно радикалната джихадистка групировка, която чрез терор и обезглавяване прокарваше своя път към създаването на ислямски халифат, простиращ се от град Халеб почти до портите на Багдад. Групировката се бе заклела да атакува Запада и в нейните редици влизаха няколкостотин жители на Обединеното кралство, които бяха

задържали ценните си британски паспорти. Със сигурност, заявяваха телевизионните експерти, „Ислямска държава“ имаше както мотив, така и потенциал да нанесе удар в центъра на Лондон. Обаче говорител на „Ислямска държава“ отрече групировката да е участвала, както направиха и няколко други членове на глобалния ислямистки смъртоносен конгломерат, известен като Ал Кайда. Отговорността за атентата пое малка палестинска фракция, както и така наречените „Мъченици на двете свети джамии“. Нито едно от твърденията не беше взето на сериозно.

Единственият човек, който можеше да отговори на въпроса за отговорността, беше жената, която бе докарала бомбата до нейната цел: Ана Хубер — трийсет и две годишна, германска гражданка, последен известен адрес: Лесингщрасе №11, Франкфурт. Но четиресет и осем часа след нападението местонахождението ѝ си оставаше загадка. Опитите да се проследят действията ѝ по електронен път се оказаха безплодни. Системата за видеонаблюдение я показваше за кратко как върви по Бромптън Роуд към Найтсбридж. Но след експлозията, когато димът, отломките и паникьосаните тълпи изпълниха улицата, камерите я бяха изгубили от ползрение. Никоя жена с името Ана Хубер не бе напускала страната със самолет или влак, никоя жена с това име не бе преминавала друга европейска граница. Екипи на германската федерална полиция обискираха апартамента ѝ и намериха четири необитаеми помещения, в които нямаше и следа от лицето, което може да е живяло в тях. Съседите я описаха като тиха и затворена. Един каза, че е била международен социален работник и е прекарвала по-голяма част от времето си в Африка. Друг каза, че е работела нещо в туристическата индустрия. Или пък може би в областта на журналистиката?

Отговорността за защитата на британската родина от терористични атаки се падаше предимно на МИ5 и Центъра за съвместен анализ на тероризма. В резултат на това общественият и политическият гняв заради бомбения атентат на Бромптън Роуд се насочи главно срещу Аманда Уолъс. Думата *затруднена* започна да се появява пред името ѝ в пресата или когато се споменаваше по телевизията или радиото. Неназовани източници от столичната полиция се оплакаха, че Службата за сигурност далеч не е била „щедра“ на сведения, свързани с атаката. Един старши следовател

оприличи придвижването на информацията от Темс Хаус към Скотланд Ярд с движението на ледник. По-късно той поясни изказването си, наричайки сътрудничеството между двете организации „липсващо“.

Впоследствие в пресата се появиха неласкави изказвания за стила на управление на Аманда. Говореше се, че подчинените ѝ се боят от нея, че много висши служители си търсят по-добра работа в момент, когато Великобритания най-малко можеше да си го позволи. За госпожа Уолъс се писа, че има трудни отношения с нейния колега Греъм Сиймор — началника на МИ6. Говореше се, че двамата почти не си говорят, че по време на едно кризисно заседание на Номер 10^[1] те дори се държали така, сякаш другият не присъствал. Един изтъкнат бивш шпионин заяви, че отношенията между двете разузнавателни служби на Великобритания са стигнали най-ниското си ниво от три десетилетия насам. Един уважаван журналист, който отразяваше въпросите за сигурността в „Гардиън“, написа, че „британското разузнаване се намира в криза със сила десет бала^[2]“, и за пръв път той беше прав.

И тогава започна протестно бдение пред Темс Хаус, насочено срещу Аманда Уолъс. То не продължи дълго — два, най-много три дни. После Аманда му сложи край. Избраното от нея оръжие бе същият уважаван кореспондент от „Гардиън“ — мъж, когото тя се бе опитвала да спечели на своя страна в продължение на години. Неговата статия не започваше с бомбения атентат на Бромптън Роуд, а със смъртта на принцесата — и оттам нататък нещата ставаха още по-зле. Името на Куин бе посочено на видно място, както и това на Греъм Сиймор. Това беше, както се изрази един политически коментатор, най-добрият пример за убийство чрез изтичане на информация в пресата, който някога бил виждал.

До средата на сутринта бе започнало друго протестно бдение. Този път срещу началника на Секретната разузнавателна служба на Нейно Величество. Той не направи изявление и следваше обичайния си график до единайсет и половина, когато служебният му ягуар със затъмнени стъкла бе забелязан да минава през портите на Даунинг стрийт. Началникът остана в Номер 10 по-малко от час. По-късно пресекретарят на премиера — Саймън Хюит, отказа да потвърди, че топшпионинът е стъпвал там. Малко след два часа неговият ягуар бе

видян да влиза в подземния гараж на Воксхол Крос, но както се оказа, Грѐм Сиймор не беше в него. Той седеше на задната седалка на необозначен микробус, който по това време вече бе далеч от Лондон.

[1] Популярно кратко наименование на Даунинг стрийт № 10, където се намира резиденцията на британския министър-председател и седалището на британското правителство. — Б.пр. ↑

[2] Аналогия със скалата на Бофорт за силата на вятъра, която категоризира движението на въздушните маси в 12 степени (бала) — от безветрие до ураган. — Б.пр. ↑

29.

Дартмур, Графство Девън

Пътят нямаше име и не фигурираше на нито една карта. Гледан от космоса, той приличаше на резка през пустошта, може би следа от коритото на поток, който е протичал през тази земя в дните, когато хората са строели мегалитни кръгове. В началото му имаше табела, ръждясала и очукана от времето, която предупреждаваше, че пътят е частен. А в края му имаше порта, която излъчваше дискретно достолепие.

Дворът отвъд портата беше запустял и неприветлив — облик, придобит с годините. Човекът, който беше построил къщата, бе спечелил парите си в корабоплаването. Той я бе завещал на единствения си син, а синът, който нямаше наследници, я беше поверил на грижите на Секретната разузнавателна служба, където бе работил почти половин век. Той бе служил в редица далечни краища на империята под много различни имена, но най-вече бе известен с псевдонима Уормуд^[1]. Службата бе дала това име на къщата в негова чест. Онези, които отсядаха там, намираха името за подходящо.

Тя бе разположена на едно възвишение в имота и бе построена от девънски камък, който бе потъмнял от годините и занемаряването. Зад нея, в другия край на неравния двор, се намираше оборът, преустроен в офиси и жилищни помещения за персонала. Когато не беше заета, вилата „Уормуд“ се охраняваше от един-единствен пазач на име Париш. Но когато в нея отсядаше някой гост — гостите винаги се наричаха „посетители“, — персоналет можеше да стигне до десет човека. Много зависеше от това какъв бе гостът и хората, от които се криеше. На „приятел“ с неколцина врагове можеше да се даде свобода да се движи из мястото. Обаче някой ирански или руски дезертъор се третираше почти като затворник.

Двамата мъже, които пристигнаха вечерта след бомбения атентат на Бромптън Роуд, бяха някъде по средата. Те се бяха появили само с няколко минути предизвестие, придружени от един помощник на шефовете, който използваше работното име Дейвис, и лекар, който

лекуваше нелечими рани. Лекарят бе прекарал остатъка от нощта да върне към живота по-възрастния от двамата мъже. По-младият бе наблюдавал всяко негово движение.

Той беше англичанин, емигрант, човек, който бе живял в друга страна и бе говорил друг език. По-възрастният мъж беше легенда. Двама от членовете на персонала се бяха грижили за него веднъж след инцидент в Хайд Парк, в който бе замесена дъщерята на американския посланик. Той беше джентълмен, артист по душа, малко потаен, малко своенравен, но мнозина от неговия вид бяха такива. Те щяха да бдят над него, да се грижат за раните му и след това да го изпратят по пътя му. И нямаше да споменат нито веднъж името му, защото — що се отнася до тях, той не съществуваше. Той беше човек без минало или бъдеще. Той беше празна страница. Той беше мъртъв.

През първите четиресет и осем часа от неговия престой мъжът беше по-кротък от обикновено. Говореше само с лекаря, който лекуваше раните му, и с англичанина. На персонала не казваше нищо друго, освен тихо „благодаря“, когато му носеха храна или чисти дрехи. Той не напускаше малката си стая с изглед към пустошта, като единствената му компания бяха телевизорът и лондонските вестници. Мъжът поиска само едно нещо — своето блекбъри. Постоянният му охранител Париш търпеливо му обясни, че на гостите, дори и на гост от неговия ранг, не е разрешено да използват лични комуникационни устройства във вила „Уормуд“ или в рамките на нейния двор.

— Трябва да знам имената им — каза раненият мъж на третата сутрин от престоя си, когато Париш лично му занесе чай и препечена филийка.

— Чии имена, сър?

— На жената и детето. Полицията не съобщи имената им.

— Опасявам се, че не съм в състояние да ви ги кажа, сър. Аз съм само охранител.

— Намерете ми имената им — каза мъжът отново и Париш, искайки да излезе от стаята, обеща да направи всичко възможно. — Ами моето блекбъри?

— Съжалявам — отвърна Париш. — Такива са тукашните правила.

На четвъртия ден мъжът бе достатъчно силен, за да излезе от стаята си. По обяд той седеше в градината, когато англичанинът тръгна

да поскита из пустошта, и беше там по залез-слънце, когато англичанинът се върна, следван от двама грохнали бодигардове. Англичанинът правеше походи всеки следобед, независимо от времето — дори и на петия ден, когато над пущинака фучеше силен вятър. Този ден той настоя да носи раница, натъпкана за тежест с каквито отломки персоналът можа да намери. Двамата бодигардове бяха полумъртви, когато се върнаха, залитайки, във вилата. Тази вечер в жилищните помещения на трансформирания обор те говориха приглушено с благоговение за мъжа с почти свръхчовешка сила и издръжливост. Единият от бодигардовете беше бивш боец от САС и смяташе, че разпознава отличителните белези на полка. „Долавя се в походката му — каза той — и в начина, по който очите му наблюдаваха очертанията на терена. Понякога изглеждаше така, сякаш го виждаше за първи път, а друг път сякаш се питаше как е могъл въобще да го напусне.“ Бодигардовете бяха охранявали във вилата всякакви хора — дезертъори, шпиони, разкрити полеви агенти, измамници, търсеци пари, осигурени от данъкоплатците, — но този човек бе различен. Той беше специален. Беше опасен. Той имаше тъмно минало. И може би светло бъдеще.

На шестия ден — деня, в който излезе статията на „Гардиън“ и който по-късно щеше да бъде запомнен като деня, в който британското разузнаване се разкъса на парчета — по-младият от двамата мъже се отправи към скалистия хълм на шестнайсеткилометров поход, който щеше да стане трийсет и два километра, ако проклетият маниак настояеше да върви и в двете посоки. На осмия километър от началото на прехода, докато пресичаше едно брулено от вятъра плато, той внезапно спря, сякаш предусетил наличието на опасност. Англичанинът вдигна глава и се обърна наляво с животинска пъргавина. После застана неподвижно, вперил поглед в целта.

Тя беше необозначен микробус, който се движеше по шосето от Постбридж. Мъжът го наблюдава, докато той зави по безименния път. Продължи да го наблюдава, когато се стрелна сред живите плетове като стоманено топче в лабиринт. След това наведе глава и отново тръгна. Англичанинът вървеше с тежката раница на гърба и с темпо, което бодигардовете трудно можеха да следват. Той вървеше, сякаш бягаше от нещо. Вървеше така, сякаш си идваше у дома.

* * *

Портата се отвори, когато микробусът стигна края на пътя. Само Париш беше там, за да го посрещне. „Позорна гледка“ — помисли си той, като видя началника на Секретната служба на Нейно Величество да се измъква от задната врата на един обикновен микробус. „Измъкна се бавно — каза той вечерта на другите, — като някой джихадист, който е бил заловен на бойното поле и е бил подложен на бог знае какви мъчения.“ Париш почтително се ръкува с началника, докато вятърът рошеше гъстата му прошарена коса.

— Къде е той? — попита Сиймор.

— Кой по-точно, сър?

— Нашият приятел от Израел.

— В стаята си, сър.

— А другият?

— Ей там — отвърна Париш, като посочи към пустошта.

— Кога ще се върне?

— Трудно е да се каже, сър. Понякога не съм сигурен, че той изобщо ще се върне. Прави ми впечатление на човек, който може да ходи много дълго, ако си го постави за цел.

Сиймор се усмихна съвсем леко.

— Да кажа ли на охранителния екип да го доведе, сър?

— Не — отвърна Греъм Сиймор, влизайки във вилата. Аз ще се погрижа за това.

[1] На английски думата означава „пелин“. — Б.пр. ↑

30.

Вила „Уормуд“, Дартмур

Във вила „Уормуд“ бе инсталирана сложна система за аудио- и видеонаблюдение, способна да запише всяка дума и действие на нейните гости. Греъм Сиймор нареди на Париш да изключи системата и да отпрати целия персонал, освен готвачката — госпожица Ковънтри, която им сервира кана с чай „Ърл Грей“ и прясно изпечени кифлички с гъста девънширская сметана. Те седнаха на малката маса в кухнята, която бе поставена в уютна ниша с прозорци от всички страни. На един стол лежеше разтворен като неканен гост вестник „Гардиън“. Сиймор го погледна с изражение, мрачно като пустошта.

— Виждам, че си в течение на новините.

— Нямахте кой знае какво да правя.

— Това беше за твое добро.

— И за твоето също.

Сиймор отпи от чая си, но не каза нищо.

— Ще оцелееш ли?

— Така си мисля. В крайна сметка с министър-председателя сме доста близки.

— Той ти дължи политическия си живот, да не говорим за брака си.

— Всъщност ти беше този, който спаси кариерата на Джонатан. Аз бях само твоят таен помощник. — Греъм вдигна вестника и се намръщи, като прочете заглавието.

— То е забележително точно — каза Габриел.

— Би трябвало да е така. Той имаше добър източник.

— Струва ми се, че приемаш всичко това доста добре.

— Какъв избор имам? Пък и това не беше лично. Беше акт на самозащита. Аманда нямаше намерение да поеме вината.

— Резултатът е същият.

— Да — каза мрачно Сиймор. — В британското разузнаване цари пълен хаос. А според широката общественост аз категорично съм виновен за това.

— Странно е как всичко се получи по този начин.

В стаята се възцари тишина.

— Ще има ли още изненади? — попита Сиймор.

— Един труп в графство Майо.

— На Лиъм Уолш ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Предполагам, че си го е заслужил.

— Определено.

Греъм отхапа замислено от кифличката си.

— Съжалявам, че те забърках във всичко това. Трябваше да те оставя в Рим да завършиш картината на Караваджо.

— А аз трябваше да ти кажа, че една жена, която току-що бе прекарала нощта в тайния лисабонски апартамент на Еймън Куин, се е качила на самолет за Лондон.

— Щеше ли да има някаква разлика?

— Можеше и да има.

— Ние не сме полицаи, Габриел.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз щях да постъпя по същия начин, както и ти. Нямах да я арестувам на летище Хийтроу. Щях да я оставя да тръгне и да се надявам да ме отведе до целта.

Сиймор върна вестника на празния стол.

— Трябва да призная — каза той след малко, — че не изглеждаш зле за човек, който неотдавна се срещна лице в лице с 225-килограмова бомба. В крайна сметка ти може би наистина си архангел.

— Ако бях архангел, щях да намеря начин да ги спася всичките.

— Въпреки това ти спаси много хора, най-малко сто души по наши изчисления. И щеше да се отървеш без драскотина, ако бе проявил здрав разум и се беше скрил в „Хародс“.

Алон не отговори.

— Защо го направи? — попита Греъм. — Защо се затича обратно към улицата?

— Аз ги видях.

— Кого?

— Жената и детето, които бяха в онази кола. Опитах се да я предупредя, но тя не разбра. Тя нямаше...

— Вината не е твоя — прекъсна го Сиймор.

— Знаеш ли имената им?

Греъм се загледа през прозореца. Залязващото слънце сякаш бе запалило пожар в пустошта.

— Жената се казва Шарлот Харис. Била е от Шепърдс Буш.

— А момченцето?

— Името му е Питър, бил е кръстен на дядо си.

— На колко години беше то?

— На две години и четири месеца. — Сиймор замълча и се вгледа в Габриел. — Горедолу на същата възраст като сина ти, нали?

— Това няма значение.

— Разбира се, че има.

— Дани беше с няколко месеца по-голям.

— И е бил закопчан с колана на столчето си в колата, когато бомбата е избухнала.

— Свърши ли, Греъм?

— Не. — Сиймор остави тишината да се промъкне в стаята. — Сега си на път отново да станеш баща. Както и началник. И бащите, и началниците не се изправят директно пред 225-килограмови бомби.

Навън слънцето бе кацнало на върха на един далечен хълм. Огнената жар в пустошта бавно помръкваше.

— Какво знаят в моята служба? — попита Алон.

— Знаят, че си бил близо до бомбата, когато тя избухна.

— Как са узнали?

— Жена ти те е познала на видеозаписа от охранителната система. Както можеш да очакваш, тя изгаря от нетърпение да се прибереш у дома. Узи също. Той заплаши, че ще долети в Лондон и лично ще те върне.

— Защо не го направи?

— Шамрон го убеди да стои настрана. Той смята, че е най-добре да се изчака нещата да утихнат.

— Мъдър ход.

— Ти очакваше ли нещо друго?

— Не и от Шамрон.

Ари Шамрон беше бившият генерален директор на Службата, заемал този пост два мандата, той беше *мемунех*^[1], единственият, вечният шеф. Шамрон бе създал Службата по свое подобие, беше написал нейния език, беше създал нейните закони, беше й вдъхнал

душа. Дори и сега — в напреднала възраст и с разклатено здраве — той пазеше ревниво своето творение. Именно заради Шамрон Габриел скоро щеше да наследи своя приятел в качеството на директор на Службата. И пак заради Шамрон той се бе спуснал като луд към един бял форд с дете, закопчано с колан на задната седалка на колата.

— Къде е телефонът ми? — попита Алон.

— В нашата лаборатория.

— Вашите техници забавляваха ли се, докато разбият нашия софтуер?

— Нашият е по-добър.

— Тогава, предполагам, са успели да разберат къде е бил Куин, когато е изпратил онова съобщение.

— От Правителствения комуникационен център смятат, че есемесът е дошъл от мобилен телефон в Лондон. Въпросът е как се е сдобил с твоя личен номер?

— Предполагам, че го е взел от същите хора, които са го наели да ме убие.

— Някакви заподозрени?

— Само един.

[1] Старозаветно понятие, което в точен превод означава „отговорник“. Използва се в Израел като почетно звание за заслужил деец към държавата. — Б.пр. ↑

31.

Вила „Уормуд“, Дартмур

В стенния гардероб в коридора висяха непромокаеми якета „Барбур“, край стената в задното антре бяха наредени гумени ботуши. Госпожица Ковънтри ги убеди да вземат фенер: нощта се спускала внезапно над пустошта, обясни тя, и дори опитните туристи понякога губели ориентация сред монотонния пейзаж. Фенерът беше армейски и лъчът му бе силен като прожектор. Ако се изгубеха, пошегува се Габриел, докато се обличаше, биха могли да го използват, за да сигнализират на някой минаващ самолет.

По времето, когато напуснаха вилата, слънцето беше само спомен. Ивици оранжева светлина се стелеха ниско над хоризонта, но лунният сърп вече плуваше в небето и на изток блестяха със студена светлина рой звезди. Обезсилен от хилядите болезнени натъртвания, Алон вървеше неуверено по пътеката с изключен фенер в ръка. Сиймор — по-висок и за момента в по-добра форма, крачеше до него, сбърчил съсредоточено чело, докато слушаше обяснението на Габриел какво се бе случило и нещо по-важно — защо се беше случило. Началото на заговора било поставено в една вила наред брезова гора, на брега на едно замръзнало езеро. Там Алон бил извършил непросртимото деяние срещу човек като самия него — мъж на честта, мъж, защитен от отмъстителна служба — и затова Габриел бил осъден на смърт. Но не само той, и друг мъж щял да загине заедно с него. И трети човек, който е бил съучастник в случая, също щял да бъде наказан. Мъжът щял да бъде опозорен, а стабилността на неговата служба щяла да бъде разклатена от скандал.

— Аз ли съм този човек? — попита Сиймор.

— Ти — отвърна Алон.

Мъжете, които стояли зад заговора, продължи той, не са действали прибързано. Те са го планирали много внимателно заедно с техния политически господар, който е следил всеки етап от подготовката. Куин е бил оръжието им. Той е бил идеалната стръв. Мъжете, които стояли зад заговора, не са имали установени връзки с

майстора на бомби, но сигурно пътищата им са се пресекли. Те са го откарали със самолет в тяхната централа, отнесли са се с него като с побеждаващ герой, обсипали са го с играчки и пари. И след това са го изпратили да извърши терористичен акт — убийство, което щяло да шокира цяла една нация и да задейства останалата част от заговора.

— Принцесата ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Не можеш да докажеш и дума от това.

— Не — отвърна Алон. — Все още не.

В продължение на няколко дни след убийството ѝ, продължи той, британското разузнаване не е имало представа за участието на Куин. После Узи Навот е пристигнал в Лондон с информация от важен ирански източник. Сиймор е долетял в Рим, Габриел — на остров Корсика. След това, с Келър като негов водач, той започнал да се рови из смъртоносното минало на Куин. Двамата открили държано в тайна семейство в Западен Белфаст и малък апартамент в хълмист квартал на Лисабон, където жена, наречена Ана Хубер, прекарала една нощ, наблюдавана от трима мъже. Двама от мъжете се качили на самолета с нея и започнало следващото действие от заговора. На летище Хийтроу било оставено откраднато и пребоядисано синьо беемве, снабдено с фалшиви регистрационни номера. Жената се качила на колата и я закарала на Бромптън Роуд. Тя я паркирала на улицата срещу една от лондонските забележителности, активирала бомбата и се сляла с тълпата, докато двамата мъже отчаяно се опитвали да спасят живота на колкото се може повече хора. Те знаели, че бомбата всеки момент ще избухне, защото Куин им го бил казал. Със загадъчния си есемес Куин все едно се беше подписал. А през цялото това време мъжете, които го били наели, са наблюдавали.

— Може би — добави Габриел — те все още наблюдават.

— Смяташ, че са проникнали в моята служба, така ли? — попита Сиймор.

— Те са го направили отдавна.

Греъм замълча и погледна през рамо към изчезващите светлини на вила „Уормуд“.

— Тук безопасно ли е за теб?

— Ти ми кажи.

— Париш познаваше баща ми. Той е невероятно лоялен. Независимо от това — добави Сиймор, — може би трябва да те преместим в скоро време, просто за по-сигурно.

— Страхувам се, че е твърде късно за това, Греъм.

— Защо?

— Защото аз вече съм мъртъв.

Сиймор се вгледа за миг в Алон, напълно озадачен. И после разбра.

— Искам да се свържеш с Узи по обичайната си връзка — каза Габриел. — Кажи му, че съм издъхнал от раните си. Изрази му дълбоките си съболезнования. Кажи му да изпрати Шамрон да прибере тялото ми. Не мога да направя това без Ари.

— Какво да направиш?

— Ще убия Еймън Куин — отвърна студено Габриел. — А после ще убия човека, който е платил за куршума.

— Остави Куин на мен.

— Не — каза Алон. — Куин е мой.

— Не си в състояние да преследваш когото и да било, да не говорим за един от най-опасните терористи в света.

— Тогава, предполагам, ще имам нужда от някого, който да носи багажа ми. Той вероятно трябва да е някой от МИ6 — добави бързо Габриел. — Някой, който да се грижи за британските интереси.

— Имаш ли някого предвид?

— Имам — отговори Алон, — обаче има един проблем.

— Какъв е проблемът?

— Той не е от МИ6.

— Не — каза Сиймор. — Още не е.

Греъм проследи погледа на Габриел в притъмнелия пейзаж. Отначало нямаше нищо. След това три мъжки фигури бавно изплуваха от мрака. Дватама мъже се движеха бавно, видимо уморени, а третият вървеше енергично по пътеката, сякаш му предстоеше да измине още много километри. Той спря за кратко и като вдигна поглед, махна сковано с ръка. После внезапно вече стоеше пред тях. Усмивайки се, мъжът протегна ръка на Сиймор.

— Греъм — каза той приветливо. — Отдавна не сме се виждали. Ще останеш ли за вечеря? Чух, че госпожица Ковънтри ще прави прочутия си овчарски пай.

След това се обърна и тръгна в тъмнината. Миг по-късно вече го нямаше.

32.

Вила „Уормуд“, Дартмур

Тази вечер Греъм Сиймор наистина остана за вечеря във вила „Уормуд“, а също и дълго време след това. Госпожица Ковънтри им сервира овчарски пай и прилично червено вино на масата в кухнята и след това ги остави на топлеция огън на камината в хола и на миналото. Габриел до голяма степен остана наблюдател на разговорите, свидетел, който си водеше бележки. Келър говори най-много. Той разказа за работата си под прикритие в Белфаст, за смъртта на Елизабет Конлин и за Куин. Разказа също за нощта през януари 1991 г., когато бойният му отряд бе попаднал под въздушните удари на коалиционните сили в Западен Ирак, и за дългото си странстване, докато попадне в отворените обятия на дон Антон Орсати. Сиймор предимно слушаше, без да го прекъсва и без да го съди, дори когато Кристофър описа някои от многобройните убийства, които бе извършил по заповед на дона. Греъм не се интересуваше от раздаването на правосъдие. Той се интересуваше само от Келър.

И така, той отвори бутилка от най-доброто малцово уиски във вилата, сложи една цепеница върху купчината жарава в камината и предложи споразумение, което би довело до репатрирането на Келър. Той щеше да бъде назначен на работа в МИБ с ново име и идентичност. Кристофър Келър щеше да остане мъртъв за всички, освен за близките си и за службата. Той щеше да се занимава със случаите, които са подходящи за специалните му умения. При никакви обстоятелства Келър нямаше да изготвя официални документи на някое бюро във Воксхол Крос. В МИБ имаше достатъчно анализатори, които да правят това.

— А ако срещна случайно някой стар приятел на улицата?

— Кажу ми, че се е припознал, и продължи да вървиш.

— Къде ще живея?

— Където си поискаш, стига да е в Лондон.

— Какво ще кажеш за моята вила в Корсика?

— Ще видим.

От своя наблюдателен пост край огъня Габриел леко се усмихна. Кристофър продължи да задава въпроси:

— За кого ще работя?

— За мен.

— Какво ще правя?

— Каквото ми потрябва.

— А когато те няма?

— Аз няма да ходя никъде.

— Аз прочетох друго във вестниците.

— Едно от нещата, които скоро ще научиш, работейки за МИБ, е, че вестниците почти винаги грешат. — Сиймор вдигна чашата си и разгледа цвета на уискито на светлината на огъня.

— Какво ще кажем на персонала? — попита Келър.

— Възможно най-малко.

— Няма начин да премина традиционното проучване.

— Не мисля така.

— Какво ще кажеш за парите ми?

— Колко са?

Кристофър му отговори честно. Сиймор изненадано повдигна вежди.

— Ще трябва да измислим нещо с адвокатите.

— Не харесвам адвокатите.

— Е, не можеш да ги държиш скрити в тайни банкови сметки.

— Защо не?

— По очевидни причини: служителите на МИБ нямат право да имат такива сметки.

— Аз няма да бъда нормален служител на МИБ.

— Въпреки това трябва да играеш по правилата.

— Никога не съм го правил преди.

— Да — каза Греъм. — Ето защо си тук.

* * *

И така продължиха дълго след полунощ, докато най-накрая постигнаха споразумение и Сиймор отново се напъха в задната част на неотговарящия на ранга му необозначен микробус. Той остави във

вилата един лаптоп, чрез който не можеше да се осъществи връзка с външния свят, и защитена с парола флашка, която съдържаше два видеозаписа. Първият бе монтаж от подбрани кадри от камерите на системата за видеонаблюдение, показващи докарването на синьото беемве до летище Хийтроу. За първи път колата се появяваше в полезрението на камерите за видеонаблюдение близо до Бристол няколко часа преди атентата. Шофьорът караше право към Лондон по магистрала М4. Той носеше шапка и слънчеви очила, които скриваха чертите му за камерите. Водачът на автомобила спря веднъж да зареди гориво, плати в брой и не каза нищо на служителя на бензиностанцията по време на плащането. Той не разговаря с никого на паркинга на Терминал 3 на Хийтроу, където остави беемвето в 11:30 часа — половин час след като самолетът на „Бритиш Еървейс“, извършващ полет 501, бе излетял от Лисабон. След като измъкна един куфар от задната седалка, мъжът влезе в терминала и се качи на влака „Хийтроу Експрес“ до лондонската гара Падингтън, където го чакаше мотоциклет. Един час по-късно мотоциклетистът излезе извън обхвата на системата за видеонаблюдение на един провинциален път, южно от град Лутън. До момента мотоциклетистът оставаше в неизвестност. Откъде бе тръгнал автомобилът в деня на атентата, никога не бе установено.

Вторият видеозапис бе посветен изцяло на жената. Той започваше с нейното преминаване през летище Хийтроу и завършваше с изчезването ѝ сред дима и хаоса, който бе предизвикала на лондонската улица „Бромптън Роуд“. Към него Габриел добави няколкоминутен „видеоматериал“ от собствената си памет. В него имаше кадри на жена, която седеше сама в един уличен ресторант, на жена, която спираше внезапно такси на оживен булевард, и на жена в самолет, която го гледаше право в лицето, без никакви признаци за разпознаване. Помисли си, че е добра, че е достоен противник. Жената бе знаела, че я следят опасни мъже, и все пак нито веднъж не бе показала страх или дори някакво безпокойство. Възможно бе Куин да я бе срещнал по време на пътуванията си из преизподнята на глобалния тероризъм, но Алон се съмняваше в това. Жената беше професионалист, и то елитен професионалист. Тя беше от по-голям калибър, от по-висока класа.

Габриел отново изгледа видеозаписа от самото начало, видя как беемвето влезе в лентата за автобуси пред банка Ейч Ес Би Си, как жената слезе от него и спокойно се отдалечи. После видя как двама мъже изскачат от сребрист „Фолксваген Пасат“ — единият, въоръжен с пистолет, другият, разчитащ само на груба сила — и подкарват тълпите към безопасно място. На четиресет и петата секунда на улицата настъпи мъртвешка тишина и спокойствие. След това се виждаше как един мъж се втурва стремглаво към един бял форд, заклещен в застиналия трафик. Бомбата заличи кадъра. Тя трябваше да заличи от земята и мъжа. Може би Греъм Сиймор беше прав. Може би в крайна сметка Габриел беше архангел.

Почти се разсъмваше, когато той изключи лаптопа. Както бе инструктиран, Алон го върна на пазача Париш по време на закуската, заедно с написана на ръка бележка, която трябваше да бъде предадена лично на Греъм Сиймор във Воксхол Крос. В нея Габриел искаше разрешение да проведе две срещи: едната с най-видния лондонски политически журналист, а другата с най-известния родоотстъпник на света. Сиймор одобри и двете искания и изпрати един служебен ван без обозначения във вила „Уормуд“. В късния следобед на същия ден ванът се носеше с пълна скорост покрай стръмните крайморски скали на полуостров Лизард в Западен Корнуол. Келър, изглежда, не беше сам. Покойният Габриел Алон също се прибираше у дома.

33.

Заливчето Гънуолоу, Корнуол

Беше я видял за първи път от палубата на един кеч^[1], намиращ се на миля навътре в морето — малката къща в южния край на заливчето Гънуолоу, кацнала на върха на скалите като митничарската колиба в Пурвил от едноименната картина на Моне. Под нея имаше пясъчен полумесец, където един стар, претърпял корабокрушение кораб спеше под коварния прибой. Отвъд къщата, отвъд карминената морска армерия^[2] и червената власатка^[3], с които бяха обрасли върховете на скалите, се издигаше полегат зелен склон, пресечен от живи плетове. В този момент Габриел не виждаше нищо от това, защото се бе свил като бежанец в задната част на служебния ван. Той обаче знаеше, че са наблизно, защото се ориентираше по пътя. Алон познаваше всеки завой и всяка права отсечка, всеки наклон и всяка дупка, лая на всяко куче пазац, свежия мирис на говежди тор на всяко пасище.

И така, когато ванът взе трудния десен завой при кръчмата „Агне и флаг“ и започна последното спускане по склона към брега, той леко се поизправи в очакване. Ванът намали, вероятно за да избегне някой рибар, който идваше откъм заливчето, а след това направи още един остър завой, този път наляво, и влезе в частната алея за коли. Задната врата на вана внезапно се отвори и един охранител от МИБ го посрещна в собствения му дом, сякаш беше някой чужденец, който стъпваше за първи път в Корнуол.

— Господин Карлайл — изрева той, за да надвика вятъра. — Добре дошли в Гънуолоу. Надявам се, че сте пътували добре, сър. Трафикът определено може да бъде ужасен по това време на деня.

Въздухът беше хладен и солен, късното следобедно слънце бе яркооранжево, морето беше огненочервено и изпъстрено с бели зайчета. Габриел се спря за миг на алеята, изгарящ от копнеж, докато охранителят го побутна учтиво да върви към входа, защото бе получил строги заповеди да не му позволява да се показва пред света, който скоро щеше да повярва, че е мъртъв. Като вдигна поглед, Алон си представи Киара, застанала с укорително изражение на вратата, със

спускащи се над раменете буйни коси, скръстила ръце пред плоския си корем. Но като изкачи трите стъпала, тя изчезна. Той машинално закачи мушамата си на закачалката в антрето и прокара ръка по стария си велурен каскет, който носеше при кратките си престои край скалите. След това, като се обърна, видя Киара за втори път. Тя извади тежко глинено гърне от фурната и когато повдигна капака му, ароматът на телешко месо, вино и градински чай изпълни вилата. Снимки на липсващ портрет на Рембранд лежаха разпръснати върху кухненския плот, където тя работеше. Габриел току-що се беше съгласил да намери платното за търговеца на картини Джулиан Ишърууд, без да знае, че търсенето ще го отведе право в сърцето на иранската ядрена програма. Той бе успял да открие и унищожи четири тайни съоръжения за обогатяване на уран — изумително постижение, което значително забави напредъка на Иран в създаването на ядрено оръжие. Иранците със сигурност не гледаха на извършеното от Алон в същата ласкателна светлина. В действителност те искаха смъртта му също толкова силно, колкото и мъжете, които бяха наели Еймън Куин.

Призракът на Киара изчезна. Той отвори френските прозорци и за миг си представи, че чува църковните камбани на Лионес^[4] — митичното потънало кралство, да бият под повърхността на морето. Самотен рибар стоеше, нагазил до кръста в приборя, плажът беше пуст, с изключение на една жена, която вървеше край водата, следвана на няколко крачки от мъж в непромокаемо ветроходно яке. Тя се движеше на север, което означаваше, че виждаше стройната ѝ фигура в гръб. Откъм морето духна хладен вятър, достатъчно студен, за да накара Габриел да потръпне, и в мислите си той я наблюдаваше как върви по заледена улица в Санкт Петербург. Тогава, както и сега, той я гледаше отгоре — беше застанал до парапета на един църковен купол. Жената бе знаела, че е там, но не бе погледнала нагоре. Тя беше професионалист, и то елитен професионалист. Беше от по-голям калибър, от по-висока класа.

Междувременно жената бе стигнала до северния край на плажа. Тя се обърна кръгом и мъжът с непромокаемото яке се обърна с нея. Морските пръски прибавяха приказен характер на картината. Жената спря, за да погледа как рибарят вади един мятащ се костур от приборя, и като се засмя на нещо, което бе казал мъжът, взе едно камъче от края на приливната ивица и го хвърли в морето. Като се обърна напред, тя

отново спря, очевидно разсеяна от нещо неочаквано, което бе видяла. Може би това беше мъжът, който стоеше до парапета на терасата по начина, по който бе стоял мъжът до парапета на един църковен купол в Санкт Петербург. Жената хвърли още едно камъче в бурното море, наведе глава и продължи да върви. Сега, както и тогава, Маделин Харт не погледна нагоре.

* * *

Това бе започнало като любовна връзка между премиера Джонатан Ланкастър и една млада жена, която работеше в Централата на неговата партия. Но жената не беше обикновена жена — беше спящ руски агент, заселен в Англия още като дете — и любовната връзка не беше обикновена любовна връзка. Тя беше част от щателно подготвен руски заговор, целящ да окаже натиск върху министър-председателя, за да подпише издаването на доходоносен лиценз за извършване на сондажи в Северно море от притежавана от Кремъл енергийна компания, наречена „Волгатек — нефт и газ“. Габриел беше научил истината от мъжа, който бе ръководил операцията — офицера от СВР^[5] Павел Жиров. След това Алон и екипът му от оперативни агенти на Службата бяха измъкнали Маделин Харт от Санкт Петербург и я бяха извели нелегално от страната. Скандалът, предизвикан от нейната измяна, беше най-лошият в британската история. В отговор Джонатан Ланкастър, лично унижен и политически уязвен, анулира сделката за Северно море и замрази руските пари в британските банки. По приблизителна оценка руският президент лично бе загубил няколко милиарда долара. „Честно казано — помисли си Габриел, — цяло чудо е, че е чакал толкова дълго, за да отвърне на удара.“

Целта на КГБ бе била да превърне Маделин Харт в англичанка и чрез дългогодишно обучение и манипулации те бяха успели да го направят. Познанията ѝ по руски език бяха ограничени и тя не изпитваше преданост към страната, която бе напуснала като дете. Нейното желание при завръщането ѝ в Англия бе да възобнови стария си живот, но от политически съображения и съображения за сигурност това се бе оказало невъзможно. Габриел ѝ беше дал да ползва любимата му вила в Корнуол. Знаеше, че мястото ще ѝ хареса. Тя бе

отгледана със социални помощи в общинско жилище в Базилдън, Англия. Маделин не искаше нищо повече в живота, освен една стая с изглед^[6].

— Как ме намерихте? — попита тя, като се изкачи по стълбите на терасата. И после се усмихна. Това беше същият въпрос, който бе задала на Габриел онзи следобед в Санкт Петербург. Очите ѝ бяха все така синьо-сиви, широко отворени от възмущение. Сега те се присвиха от безпокойство, докато оглеждаше внимателно нараняванията по лицето му. — Определено изглеждате ужасно — каза Маделин със специфичния си английски акцент. Беше комбинация от лондонски и есекски акцент, но без следа от московски. — Какво се случи?

— Беше ски инцидент.

— Не ми правите впечатление на човек, каращ ски.

— Беше ми за първи път.

Последва момент на леко неудобство, когато тя го покани да влезе в собствения му дом. Маделин окачи палтото си на закачалката до неговото и влезе в кухнята да направи чай. Тя напълни електрическата кана с минерална вода и извади от шкафа стара кутия от „Харни енд Санс“. Габриел я беше купил преди сто години от магазина „Морисънс“ в Маразайън. Той седна на любимия си стол и се загледа как друга жена населяваше пространството, заето обикновено от съпругата му. Лондонските вестници лежаха на плота, непрочетени. Във всички тях на видно място бяха поместени статии за трагичния бомбен атентат на Бромптън Роуд и вътрешните борби между разузнавателните служби на Великобритания. Алон погледна към Маделин. Студеният морски въздух бе придал лека руменина на бледите ѝ бузи. Тя изглеждаше доволна, дори щастлива, и изобщо не приличаше на съсипаната жена, която бе открил в Санкт Петербург. Изведнъж сърце не му даде да ѝ каже, че тя бе причината за всичко, което се беше случило.

— Бях започнала да си мисля, че никога повече няма да ви видя — каза тя. — Мина...

— Твърде много време — довърши Габриел, като я прекъсна.

— Кога за последен път сте идвали в Обединеното кралство?

— Бях тук това лято.

— По работа или за удоволствие?

Той се поколеба, преди да отговори. Дълго време след нейното бягство от Русия Алон дори не бе искал да каже на Маделин истинското си име. Родоизменниците имаха навика да ги обзема носталгия.

— Беше бизнес начинание — отвърна ѝ най-накрая.

— Успешно, надявам се.

Габриел трябваше да помисли над това.

— Да — каза след малко. — Предполагам, че е така.

Тя вдигна каната и наля горещата вода в тумбест порцеланов чайник, който Киара бе купила от един магазин в Пензанс. Докато я гледаше, Алон попита:

— Щастлива ли сте тук, Маделин?

— Живея със страх, че ще ме изгоните.

— Защо си мислите подобно нещо?

— Никога преди не съм имала собствен дом — отвърна тя. — Нямах майка, нито баща, само КГБ. Станах личността, която исках да бъда. А след това те ми отнеха и това.

— Можете да останете тук колкото искате.

Маделин отвори хладилника, извади кутия мляко и наля от него в малката керамична каничка на Киара.

— Топло или студено? — попита тя.

— Студено.

— Захар?

— Боже, не.

— Може да има кутия с бисквити „Маквитис“ в кухненския шкаф.

— Аз съм ял. — Габриел сипа мляко на дъното на чашата си и после наля чая. — Добре ли се държат моите съседи?

— Те са малко любопитни.

— Нима!

— Изглежда, направили сте им силно впечатление.

— Не съм бил аз.

— Не — каза Маделин. — Бил е Джовани Роси, великият италиански реставратор на картини.

— Не е толкова велик.

— Не това казва Вера Хобс.

— Как са кифличките ѝ тези дни?

— Почти толкова хубави, колкото кифличките в кафенето в края на нос Лизард.

Усмивката му сигурно издаде колко много му липсваше да е тук.

— Не знам как сте могли да напуснете това място — каза тя.

— Нито пък аз.

Маделин го изгледа замислено над ръба на чашата си.

— Вие ли сте вече шефът на вашата служба?

— Не още.

— Кога ще станете?

— След няколко месеца, може би и по-скоро.

— Ще прочета ли за това във вестниците?

— Сега правим обществено достояние името на нашия директор, точно като МИБ.

— Горкият Греъм — каза тя, като хвърли поглед към вестниците.

— Да — отвърна неопределено Алон.

— Мислите ли, че Джонатан ще го уволни?

Странно беше да я чуе да говори за премиера, използвайки малкото му име. Зачуди се как ли го е наричала в онези ноци на Даунинг стрийт, когато Даяна Ланкастър е отсъствала.

— Не — отвърна той след малко. — Не мисля.

— Греъм знае твърде много.

— Това трябва да се отчете.

— А и Джонатан е много лоялен.

— Към всички, освен към съпругата си.

Забележката му я засегна.

— Съжалявам, Маделин. Не трябваше...

— Всичко е наред — отвърна тя бързо. — Заслужила съм си го.

Внезапно слабите ѝ жилести ръце сякаш не можеха да си намерят място. Тя ги овладя, като извади пакетчетата чай от чайника, добави малко гореща вода и отново го захлупи.

— Тук всичко ли е, както си го спомняте? — попита Маделин.

— Жената до кухненския плот е различна. Иначе всичко си е същото.

Тя се усмихна смутено, но не каза нищо.

— Тършувахте ли из нещата ми? — поинтересува се той.

— Постоянно.

— Намерихте ли нещо интересно?

— За съжаление, не. Всичко е така, сякаш човекът, който е живял тук, не съществува.

— Точно като Маделин Харт.

В очите ѝ се появи тревога. Тя огледа бавно стаята, нейната стая с изглед.

— Ще ми кажете ли някога защо изглеждате толкова ужасно?

— Бях на Бромптън Роуд, когато бомбата избухна.

— Защо?

Габриел ѝ отговори честно.

— Значи, вие сте агентът от чуждото разузнаване.

— Опасявам се, че е така.

— И вие сте този, който се опитваше да накара хората да се отдалечат на безопасно разстояние.

Той не каза нищо.

— Кой беше другият мъж?

— Не е важно.

— Винаги казвате това.

— Само когато наистина е така.

— А жената? — попита Маделин.

— Според паспорта ѝ тя се е...

— Да — прекъсна го тя. — Прочетох го във вестника.

— Гледахте ли записа от системата за видеонаблюдение?

— Всъщност нямаше кой знае колко много за гледане. Една жена слиза от кола, спокойно се отдалечава и улицата се разтърсва от експлозия.

— Много професионално.

— Много — съгласи се Маделин.

— Видяхте ли снимката ѝ от летище Хийтроу?

— Изображението бе доста зърнесто.

— Мислите ли, че е германка?

— Бих казала, че е наполовина.

— А другата половина?

Тя се загледа в морето.

[1] Малък двумачтов платноход. — Б.пр. ↑

[2] Многогодишно тревисто растение с дълги и тънки тъмнозелени листа, събрани в туфа, и кръгли съцветия. — Б.пр. ↑

[3] Нискорастяща трева с многобройни прикоренови вегетативни издънки и тесни листа. — Б.пр. ↑

[4] Историята за потъналата земя Лионес, наричана често „Английската Атлантида“, е включена в средновековния Артуров цикъл. Лионес обикновено се локализира между английското графство Корнуол и островите Сили. — Б.пр. ↑

[5] Служба за външно разузнаване на Русия. — Б.пр. ↑

[6] „Стая с изглед“ — име на роман от английския писател Едуард Морган Фостър. Това е любимата книга на героинята Маделин Харт, спомената в романа „Английското момиче“ на Даниъл Силва. — Б.пр. ↑

34.

Заливчето Гънуолоу, Корнуол

Имаше всичко на всичко четири снимки: една, която Габриел бе направил на жената, седяща сама в ресторанта, и още три, които ѝ бе направил, докато тя стоеше на балкона с ръждясал парапет на Куин. Той ги подреди върху плота, където някога бе наредил снимките на откраднатата картина на Рембранд за Киара, и изпита лека вина, когато Маделин се наведе да ги разгледа.

— Кой е направил снимките?

— Не е важно.

— Имате точно око.

— Почти толкова точно като на Джовани Роси.

Тя взе първата снимка: една жена със слънчеви очила седеше сама на маса в уличен ресторант и гледаше в посока, която ѝ предоставяше посредствена гледка към града.

— Не си е закопчала дамската чанта.

— И вие го забелязахте.

— Една нормална туристка щеше да закопчае чантата си заради крадците и джебчиите.

— Така е.

Маделин върна снимката на мястото ѝ върху плота и взе друга. На нея се виждаше жена, която стоеше облегната на парапета на балкон, от който се спускаше цъфнало каскадно цвете. Жената държеше цигара пред устните си, така че се виждаше долната страна на дясната ѝ ръка. Маделин се наведе по-близо и замислено сбърчи чело.

— Виждате ли това? — попита тя.

— Кое?

Маделин вдигна снимката към него.

— Тя има белег.

— Може да е дефект на снимката.

— Може, но не е. Това е дефект на момичето.

— Откъде сте сигурна?

— Защото — отвърна Маделин — бях там, когато това се случи.

— Познавате ли я?

— Не — отговори тя, загледана в снимката, — но познавах момичето, което беше.

35.

Заливчето Гънуолоу, Корнуол

Алон беше чул за първи път историята на брега на едно замръзнало руско езеро от устата на мъж, наречен Павел Жиров. Сега във вилата на брега на морето той я чу отново от жената, която беше станала Маделин Харт. Тя не знаеше истинското си име, а за биологичните си родители знаеше малко. Баща ѝ бил високопоставен генерал от КГБ, може би шефът на всемогъщото Първо главно управление. Майка ѝ — машинописка в КГБ на не повече от двайсет години, не живяла дълго след раждането ѝ. Свръхдоза от хапчета за сън и водка била отнела живота ѝ — или поне така били казали на Маделин.

Тя била дадена в сиропиталище. Не истинско сиропиталище, а сиропиталище на КГБ, където, както Маделин обичаше да казва, била отгледана от вълци. В един момент — тя не можеше да си спомни точно кога — нейните надзирателки спрели да говорят с нея на руски. Известно време тя живяла в пълна тишина, докато и последните следи от руския език се изтрили от паметта ѝ. После била поставена под грижите на екип, който ѝ говорел само на английски език. Гледала видеозаписи на британски детски програми и четяла английски детски книги. Ограниченото ѝ запознаване с британската култура не допринесло много за нейното произношение. Маделин говорела английски, както каза тя, като репортер за Радио Москва.

Сиропиталището, където живеела, се намирало в предградията на Москва, недалеч от седалището на Първо главно управление в Ясенево, което КГБ наричало Московски Център. Накрая тя била преместена в тренировъчен лагер на КГБ във вътрешността на Русия, близо до затворен град, който нямал име, а само номер. Лагерът включвал малък английски град с луксозни магазини, парк, автобус с говорещ английски шофьор, както и английски тип тухлени къщи, където обучаваните живеели заедно като семейства. В отделна част от лагера имало малък американски град с кинотеатър, където се проектирали популярни американски филми. Далеч от

американското градче имало немско село. То се управлявало съвместно с източногерманското Щази^[1]. Храната се докарвала със самолет веднъж седмично от Източен Берлин: немски колбаси, бира, прясна немска шунка. Всички били единопдушни, че немскоговорещите обучавани получавали най-доброто.

През по-голяма част от времето обучаваните били държани в техните отделни фалшиви светове. Маделин живеела с мъжа и жената, които в крайна сметка се преселили с нея във Великобритания. Тя ходела на английско училище, където се спазвали стриктни правила, пиела чай с кърмпети^[2] в малко английско кафене и играела в английски парк, който неизменно бил затрупан с поне една педя руски сняг. От време на време обаче ѝ позволявали да гледа някой американски филм в американското градче или да вечеря в бирарията на открито в германското село. При едно от тези излизания тя се запознала с Катерина.

— Тя, предполагам, не живееше в американското градче — каза Габриел.

— Не — отговори Маделин. — Катерина беше немско момиче.

Тя била с няколко години по-голяма от Маделин, девойка на прага да се превърне в жена. Катерина вече била красива, но не толкова красива, колкото щяла да стане. Говорела малко английски — обучаваните по германската програма изучавали по два езика — и се радвала да упражнява езика с Маделин, чийто английски, макар и със странен акцент, бил перфектен. По правило приятелствата между обучаваните в различните училища не се окуражавали, но в случая с Маделин и Катерина инструкторите направили изключение. От известно време Катерина била в депресия. Нейните надзорници изобщо не били убедени, че е подходяща да живее на Запад като нелегална.

— Как се беше озовала тя в програмата за нелегални? — поинтересува се Алон.

— Почти по същия начин като мен.

— Баща ѝ ли е бил от КГБ?

— Всъщност е била майка ѝ.

— А бащата?

— Той бил немски разузнавач, набелязан за прелъстяване и сексуално изнудване. Катерина е резултат от тази връзка.

— Защо майката не е направила аборт?

— Тя е искала бебето. Те са ѝ го отнели, а после са отнели и живота ѝ.

— А белегът?

Маделин не отговори. Вместо това отново взе снимката — снимката на младата жена, която бе познавала като Катерина, стояща на един балкон в Лисабон.

— Какво е правила там? — попита тя. — И защо е оставила бомба на Бромптън Роуд?

— Тя беше в Лисабон, защото началниците ѝ са знаели, че наблюдаваме апартамента.

— А бомбата?

— Беше предназначена за мен.

Маделин рязко вдигна очи.

— Защо са се опитали да ви убият?

Габриел се поколеба, а сетне отговори:

— Заради вас, Маделин.

В стаята настъпи тишина.

— Какво си мислехте, че ще се случи — каза тя най-накрая, — след като убихте офицер от КГБ на руска земя и после ми помогнахте да избягам на Запад?

— Смятах, че руският президент ще се ядоса. Обаче не мислех, че ще постави бомба на Бромптън Роуд.

— Подценявате руския президент.

— Никога — отговори Габриел. — Двамата с руския президент имаме дълга история.

— Той опитвал ли се е да ви убие и преди това?

— Да — отвърна Алон, — но това е първият път, в който успя да го направи.

Синьо-сивите ѝ очи го погледнаха въпросително. И после тя разбра.

— Кога умряхте? — попита Маделин.

— Преди няколко часа в една британска военна болница. Борих се упорито, но напълно безполезно. Нараняванията ми бяха твърде тежки.

— Кой друг знае?

— Моята служба и съпругата ми, естествено, бяха дискретно уведомени за моята кончина.

— Ами Московският център?

— Ако те, както подозирам, четат електронната поща на МИБ, вече вдигат чаши с водка за моята смърт. Но просто за да съм сигурен, ще го демонстрирам пределно ясно.

— Има ли нещо, което мога да направя?

— Кажете хубави неща за мен на погребението ми. И вземайте повече от един бодигард, когато отивате да се разхождате по плажа.

— Всъщност те бяха двама.

— Рибарят ли беше вторият?

— За вечеря ще имаме печен лаврак. — Тя се усмихна и попита: — Какво ще правите с цялото свободно време, което ще имате сега, когато сте мъртъв?

— Ще намеря хората, които ме убиха.

Маделин взе снимката на стоящата на балкона Катерина.

— Какво ще правите с нея? — попита тя.

Габриел помълча известно време, после отвърна:

— Вие така и не ми разказахте за белега на ръката ѝ.

— Това се случи по време на тренировъчно упражнение.

— Какъв вид упражнение?

— За извършване на безшумно убийство. — Маделин го погледна и добави мрачно: — КГБ започва отрано.

— Вие обучавана ли сте?

— Аз бях твърде малка — отвърна тя и поклати глава. — Но Катерина беше по-голяма и те имаха други планове за нея. Един ден инструкторът ѝ подаде нож и ѝ каза да го убие. Катерина се подчини. Тя винаги се подчиняваше.

— Продължавайте.

— Дори и след като той я обезоръжи, тя продължи да го напада. Накрая се нарани със собственото си оръжие. Извади късмет, че не кърви до смърт. — Маделин сведе очи към снимката. — Според вас къде е тя сега?

— Предполагам, че е някъде в Русия.

— В града без име. — Маделин върна снимката на Габриел. — Да се надяваме, че ще остане там.

* * *

Когато се върна във вила „Уормуд“, Габриел се качи по стълбите до стаята си и се отпусна изтощен на леглото. Копнееше да се обади на жена си, но не посмя. Враговете му сигурно следяха мрежата за следи от гласа му. Мъртвите не звъняха по телефона.

Когато сънят най-накрая го обори, той бе изпълнен с неспокойни сънища. В един от тях Габриел пресичаше нефа^[3] на катедралата във Виена, носейки дървена кутия, пълна с неговите реставраторски материали и инструменти. В притвора го чакаше млада германка, за да го заговори, както бе направила онази нощ, но в съня му тя беше Катерина и от дълбоката рана на ръката ѝ течеше кръв. „Можете ли да я поправите?“ — попита тя, като му показа раната си, но той мина край нея, без да каже дума, и пое по тихите виенски улички, стигайки до площада в стария еврейски квартал. Площадът беше покрит със сняг и задръстен с лондонски автобуси. Една жена се опитваше да запали двигателя на „Мерцедес“ седан, но той се давеше, защото бомбата черпеше енергия от акумулатора. Синът му беше закопчан в детското си столче на задната седалка, но жената зад волана не беше съпругата му. Беше Маделин Харт. „Как ме намерихте?“ — попита тя през счупеното стъкло на прозореца ѝ. И в този момент бомбата избухна.

Сигурно бе извикал в съня си, защото Келър стоеше на вратата, когато се събуди. Госпожица Ковънтри им сервира закуска в кухнята и след това ги видя да потеглят в студената мъглива утрин на поход през пустошта. Краката на Габриел бяха отслабнали от бездействието, но Кристофър се смили над него. Изминаха първата миля с умерено темпо, което постепенно се ускори, докато Алон разказваше за Маделин и за детето, родило се в резултат на организиран от КГБ любовен капан, на име Катерина. Те щяха да я намерят, заяви Габриел. И после щяха да изпратят съобщение на Кремъл, което нямаше да има нужда от превод.

— Не забравяй и Куин — каза Келър.

— Може би не е имало Куин. Може би Куин е бил просто име и неговата репутация. Може би той е бил стръвта, която са хвърлили във водата, за да ни примамят да се покажем.

— Не вярваш наистина на това, нали?

— Мина ми през ума.

— Куин е убил принцесата.

— Според източник от иранското разузнаване — каза Алон многозначително.

— Кога ще можем да тръгнем?

— След погребението ми.

Като се върнаха във вила „Уормуд“, той намери дрехи за преобличане, сгънати в долния край на леглото му. Габриел взе душ, облече се и се качи още веднъж в задната част на вана. Този път той го откара на изток до една тайна квартира в Хайгейт. Къщата му бе позната — беше отсядал в нея и преди. Като влезе, Алон метна палтото си върху облегалката на един стол в хола и се качи по стълбите до малкия работен кабинет на втория етаж. Той имаше тесен като амбразура прорез, който гледаше към задънена улица — гледката на мъртвец. Дъждовната вода шумеше в улуците, под стряхата гъргореха гълъби. Измина половин час — достатъчно време, за да се спусне тъмнината и уличните лампи да се запалят с примигване. После една сива кола се заизкачва бавно по склона на хълма, карана, както изглеждаше, прекалено внимателно. Тя спря пред тайната квартира и шофьорът — млад мъж с невинно лице — слезе. След него слезе и една жена — жената, която щеше да информира света за трагичната му смърт. Той погледна часовника си и се усмихна. Тя беше закъсняла. Винаги го правеше.

[1] Министерство на държавната сигурност на бившата Източна Германия. — Б.пр. ↑

[2] Малки питки от тесто с мая, които се приготвят на тиган като палачинките, но се използват метални пръстени, за да се получи формата. — Б.пр. ↑

[3] Главният кораб на църква. — Б.пр. ↑

36.

Хайгейт, Лондон

— Категорично не — каза Саманта Кук. — Нито сега, нито когато и да било. Не и след милион скапани години.

— Защо не?

— Трябва ли да изброявам причините?

Тя стоеше в средата на хола, протегнала напред ръка с обърнатата нагоре длан — инквизитор, очакващ отговора на въпроса си. При влизането си Саманта бе пуснала дамската си чанта на седалката на едно избеляло кресло, но още не бе съблякла мокрото си палто. Косата ѝ бе пепеляворуса и дълга до раменете, а сините ѝ очи гледаха изучаващо. В момента те се вираха невярващо в лицето на Габриел. Година по-рано той бе осигурил на Саманта Кук и на вестник „Телеграф“, за който тя работеше, един от най-сензационните материали в историята на британската журналистика: интервю с Маделин Харт — руската шпионка, която беше тайна любовница на премиера. Сега в замяна той я молеше за услуга. Още една сензационна новина, този път свързана с неговата смърт.

— Като за начало — каза тя, — това не би било етично. В никакъв случай.

— Харесва ми, когато британските журналисти говорят за етика.

— Аз не работя за таблоид. Работя за сериозен вестник.

— Точно затова имам нужда от вас. Ако информацията излезе в „Телеграф“, хората ще си помислят, че е вярна. Ако излезе в...

— Вече изяснихте становището си. — Саманта съблече палтото си и го метна върху чантата си. — Мисля, че имам нужда от питие.

Алон кимна към масичката за сервиране на колела.

— Ще се присъедините ли към мен?

— За мен е малко рано, Саманта.

— За мен също. Имам да пиша статия.

— За какво ще е тя?

— За новия план на Джонатан Ланкастър да оправи Националната здравна служба. Наистина увлекателен материал.

— Аз имам по-добра история.

— Сигурна съм, че е така. — Тя посегна към бутилката с джин „Бийфийтър“, поколеба се и вместо нея взе уиски „Дюърс“: наля си два пръста в чаша от шлифован кристал, сложи лед и достатъчно вода, за да запази бистър ума си. — На кого е тази къща?

— Принадлежи на семейството от много години.

— Никога не съм знаела, че сте английски евреин. — Саманта вдигна декоративната купа от помощната масичка и я обърна с дъното нагоре.

— Какво търсите?

— Бръмбари.

— Хората от службата за борба с вредителите идваха миналата седмица.

— Имах предвид подслушвателни устройства.

— О!

Тя се взря в абажура.

— Не си правете труда.

Саманта вдигна очи към него, но не каза нищо.

— Никога ли не сте публикували информация, която се е оказала невярна?

— Не и преднамерено.

— Наистина ли?

— Не и толкова значима — доуточни тя.

— Разбирам.

— Понякога — каза Саманта, доближила чашата до устните си — съм считала за необходимо да публикувам някоя непълна история, за да накарам обекта на статията да се почувства принуден да я завърши.

— Провеждащите разпит правят същото.

— Но аз не изтезвам с вода хората, за които пиша, нито им изтръгвам ноктите.

— А трябва. Ще получите по-добри истории.

Тя се усмихна неволно.

— Защо? — попита Саманта. — Защо искате да ви убия в пресата?

— Опасявам се, че не мога да ви кажа.

— Обаче трябва да ми кажете. В противен случай няма да има статия. — Тя беше права и го знаеше. — Какво ще кажете да започнем с основните факти? Кога сте починали?

— Вчера следобед.

— Къде?

— В една британска военна болница.

— Коя болница?

— Не мога да ви кажа.

— След продължително боледуване ли?

— Всъщност бях тежко ранен при бомбен атентат.

Усмивката ѝ се изпари. Тя сложи внимателно чашата си в края на масичката.

— Къде свършват лъжите и къде започва истината?

— Не са лъжи, Саманта, а заблуда.

— Къде? — пак попита тя.

— Аз бях агентът, който предупреди британското разузнаване за бомбата на Бромптън Роуд. Аз бях единият от мъжете, които се опитаха да накарат пешеходците да избягат на безопасно място, преди тя да избухне. — Той замълча, после добави: — И аз бях мишената.

— Можете ли да го докажете?

— Вижте видеозаписа от системата за видеонаблюдение.

— Гледах го. Той може да е всеки.

— Но не е всеки, Саманта. Това беше Габриел Алон. И сега той е мъртъв.

* * *

Тя допи питието си и си наля още едно — повече уиски и по-малко вода.

— Ще трябва да кажа на моя редактор.

— Невъзможно.

— Бих поверила живота си на моя редактор.

— Но сега не говорим за вашия живот, а за моя.

— Вече нямате живот, не помните ли? Вие сте мъртъв.

Габриел се втрени в тавана и бавно издиша. Започваше да се изморява от „фехтовката“.

— Съжалявам, че ви накарах да биете целия път дотук — каза той след малко. — Господин Дейвис ще ви закара обратно до редакцията ви. Нека се престорим, че това не се е случило.

— Но аз още не съм изпила питието си.

— Ами вашият материал за плана на Джонатан Ланкастър да спаси Националната здравна служба?

— Той е пълна глупост.

— Планът или материалът?

— И двете. — Саманта Кук се приближи до масичката с напитките и използва сребърната щипка, за да извади бучка лед от кофичката. — Знаете ли, вече ми дадохте доста добра история.

— Повярвайте ми, Саманта. Ще има и още.

— Откъде знаехте, че в колата има бомба?

— Това все още не мога да ви кажа.

— Коя беше жената?

— Тя не е Ана Хубер. И не е от Германия.

— Откъде е?

— От малко по-далеч на изток.

Саманта Кук пусна бучката лед в питието си и замислено остави щипката на масичката. Беше с гръб към Алон. Независимо от това той видя, че води трудна борба с журналистическата си съвест.

— Тя е рускиня. Това ли ми казвате?

Габриел не отговори.

— Ще приема мълчанието ви за „да“. Въпросът е защо една рускиня би оставила кола бомба на Бромптън Роуд?

— Вие ми кажете.

Саманта си даде вид, че размишлява.

— Предполагам, че са искали да изпратят послание до Джонатан Ланкастър.

— И каква е същността на посланието?

— Не се ебавай с нас — отвърна тя студено, — особено когато става дума за пари. Онези права за извършване на сондажи в Северно море щяха да носят милиарди на Кремъл. Обаче Ланкастър им ги отне.

— Всъщност аз бях този, който им ги измъкна от ръцете. Точно затова руският президент и неговите поддръжници искаха смъртта ми.

— И сега искате да ги накарате да мислят, че са успели, така ли?

Той кимна утвърдително.

— Защо?

— Защото това ще улесни работата ми.

— Каква работа?

Габриел не отговори.

— Разбирам — каза тихо Саманта, седна и отпи от уискито си.

— Ако някога стане публично достояние, че аз...

— Мисля, че знаете що за човек съм.

— Какъв искате да е източникът на информацията?

— Британското разузнаване.

— Още една лъжа.

— Заблуда — поправи я той меко.

— А ако се обадя във вашата служба?

— Няма да ви отговорят. Но ако позвъните на този номер — каза Алон, като ѝ подаде листче, — един доста необщителен джентълмен ще потвърди преждевременната ми смърт.

— Той има ли си име?

— Узи Навот.

— Шефът на службата ви?

Габриел кимна утвърдително.

— Обадете му се по нормална линия. Ала каквото и да правите, не споменавайте факта, че неотдавна сте говорили с покойника. Московският център ще подслушва.

— Ще ми трябва и британски източник. И то истински.

Той ѝ подаде друго листче с друг телефонен номер.

— Това е личният му телефон. Не злоупотребявайте с тази привилегия.

Тя пъкна и двете листчета в чантата си.

— Колко бързо можете да публикувате материала?

— Ако го напиша сбито, мога да го пусна в утрешния брой.

— По кое време ще се появи на сайта?

— Около полунощ.

Между тях се възцари тишина. Саманта вдигна чашата към устните си, но спря. Чакаше я дълга нощ.

— Какво ще стане, когато светът научи, че не сте мъртъв? — попита тя.

— Кой казва, че ще научи?

— Възнамерявате да останете мъртъв, така ли?

— В това има едно голямо предимство — отвърна Габриел.

— Какво е то?

— Никой вече няма да се опитва да ме убие.

Саманта Кук остави чашата си в края на масата и се изправи.

— Има ли нещо специално, което искате да кажа за вас?

— Кажете, че съм обичал страната и народа си. Кажете също, че много обичах и Англия.

Алон ѝ помогна да облече палтото си. Тя метна през рамо чантата си и протегна ръка.

— За мен беше удоволствие да ви опозная до голяма степен — каза тя. — Мисля, че ще ми липсват.

— Никакви сълзи повече, Саманта.

— Да — каза тя. — Сега ще мислим за отмъщение.

37.

Вила „Уормуд“, Дартмур

Когато се върна във вила „Уормуд“ същата вечер, Габриел видя служебен на вид седан, паркиран на алеята. В кухнята госпожица Ковънтри раздигаше масата след вечеря, а в кабинета двама мъже играеха разгорещено шах. И двамата воюващи пушеха. Фигурите приличаха на войници, изгубени в мъглата на битката.

— Кой печели? — попита Алон.

— Кой, мислиш? — отговори с въпрос Ари Шамрон. Погледна към Келър и запита: — Ти някога ще местиш ли?

Кристофър го направи. Шамрон издиша тъжно и добави втория офицер на Келър към своя малък военнопленнически лагер. Фигурките бяха строени в две стройни редици до пепелника. Ари винаги бе налагал известна дисциплина на онези, които имаха нещастieto да попаднат в ръцете му.

— Хапни нещо — каза той на Габриел. — Това няма да отнеме много време.

Госпожица Ковънтри бе оставила чиния с агнешко с грах в топлата фурна. Той яде сам на масата в кухнята, като слушаше развоя на играта в съседната стая. Потракването на шахматните фигури, щракането на старата запалка „Зипо“ на Шамрон: това беше странно успокояващо. От мъчителното мълчание на Келър Алон заключи, че битката не върви добре. Той изми чинията и приборите си, постави ги на сушилника и се върна в хола. Ари топлеше ръцете си на огъня в камината. Беше облечен с изгладени панталони в цвят каки, бяла риза от оксфордски памук и старо кожено яке с дупка на дясното рамо. Светлината на огъня се отразяваше в стъклата на очилата му с грозна метална рамка.

— Е? — попита Габриел.

— Той се бори упорито, но безрезултатно.

— Как е неговата игра?

— Той е смел, опитен, но му липсва стратегическа визия. Доставя му голямо удоволствие да убива, но не може да осъзнае, че

понякога е по-добре да оставиш някой враг жив, отколкото да го убиеш.

Шамрон погледна Алон и се усмихна.

— Той е изпълнител, а не стратег.

Погледът на Ари се върна на огъня.

— Така ли си представяше, че ще бъде?

— Кое?

— Последната ти нощ на земята.

— Да — отвърна Габриел. — Точно така си представях, че ще бъде.

— Затворен с мен в тайна квартира. Британска тайна квартира — добави пренебрежително Шамрон. Огледа стените и тавана. — Подслушват ли?

— Те казват, че не подслушват.

— Вярваш ли им?

— Да.

— Не трябва. Всъщност — каза Ари — ти преди всичко не трябваше да се забъркваш в това търсене на Куин. Държа да отбележа, че аз бях против. Узи надделя.

— Откога слушаш Узи?

Шамрон сви рамене, признавайки поражението си.

— От известно време имах празно квадратче срещу името на Еймън Куин — каза той. — Исках ти и приятелят ти да сложите отметка в него, преди някой друг самолет да падне от небето.

— Квадратчето все още е празно.

— Но не задълго. — Пламъчето на запалката на Ари Шамрон проблесна. Острата миризма на турски тютюн се смеси с аромата на дъбови дърва и въглища.

— А какво ще кажеш за теб? — попита Габриел. — Мислил ли си, че това ще свърши така?

— С твоята смърт ли?

Алон кимна утвърдително.

— Твърде много пъти, за да ги броя.

— Онази нощ в пустинята Руб ел Хали — каза Габриел.

— Какво ще кажеш за Харич?

— И за Москва.

— Да — кимна Шамрон. — Винаги ще я има Москва. Точно заради Москва сме тук.

Той пуши известно време мълчаливо. Обикновено Габриел го молеше да спре, но не и този път. Ари беше в траур. Той беше на път да изгуби син.

— Твоята приятелка от „Телеграф“ току-що е разговаряла по телефона с Узи.

— Как е минало?

— Очевидно той е говорил много добре за теб — огромен талант, голяма загуба за страната. Изглежда, в Израел тази вечер е по-малко безопасно. — Шамрон замълча, после добави: — Мисля, че той всъщност се радва.

— На коя част?

— На всичко. В крайна сметка — поясни Ари, — ако си мъртъв, не можеш да станеш следващият началник.

Алон се усмихна.

— Не позволявай на въображението си да се развихри — каза Шамрон. — Веднага щом всичко това приключи, си заминаваш у дома в Йерусалим, където чудодейно ще възкръснеш.

— Точно като...

Ари вдигна ръка. Той бе израснал в едно село в Източна Полша, където се извършвали постоянни погроми. Шамрон все още се помиряваше с християнството.

— Изненадан съм, че не пристигна в Англия с екипа за извеждане — каза Габриел.

— Тази мисъл ми мина през ума.

— Но?

— Важно е да изпратим на руснаците посланието, че ще платят висока цена, ако убият нашия бъдещ шеф. Иронията е, че съобщението ще бъде изпратено от теб.

— Смяташ ли, че руснаците разбират от ирония?

— Толстой е разбирал. Обаче царят разбира само от сила.

— Какво ще кажеш за иранците?

Шамрон обмисли въпроса, преди да отговори.

— Те имат да губят по-малко — каза накрая. — Ето защо трябва да действваме с тях по-внимателно.

Той хвърли фасата си в огъня и извади друга цигара от смачкания си пакет.

— Човекът, когото търсиш, е във Виена. Отседнал е в хотел „Интерконтинентал“. От интендантството са уредили квартира за теб и Келър. Там ще намерите и двама стари приятели. Използвайте ги, както намерите за добре.

— Ами Ели?

— Той все още седи в онази противна дупка в Лисабон.

— Убеди го да отиде във Виена.

— Искаш ли лисабонският апартамент да остане под наблюдение?

— Не — отвърна Алон. — Куин никога повече няма да стъпи там. Лисабон изигра ролята си.

Ари бавно кимна в знак на съгласие.

— Що се отнася до комуникацията с теб — каза той, — ще трябва да го направим по старомодния начин, както по време на операцията „Божи гняв“.

— Трудно е да действаш по старомодния начин в съвременния свят.

— Ти притежаваш дарбата да направиш четиристотингодишна картина отново да изглежда като нова. Сигурен съм, че ще измислиш нещо. — Шамрон погледна ръчния си часовник. — Искан ми се да можеше да проведеш един последен телефонен разговор с жена си, но се страхувам, че това е невъзможно при тези обстоятелства.

— Как прие тя новината за моята смърт?

— Както можеше да се очаква. — Ари погледна Габриел.

— Ти си късметлия. Няма много жени, които биха оставили съпрузите си да тръгнат на война срещу Кремъл през последните седмици на бременността си.

— Това е част от сделката.

— И аз така си мислех. Посветих живота си на моя народ и моята страна. И в течение на времето прогоних всичките си любими хора. — Шамрон замълча, после добави: — Всички, освен теб.

Навън отново заваля дъжд — внезапен порой, от който едри капки западаха със съскане върху скарата на камината. Ари сякаш не забеляза, втренчил поглед в часовника си. Времето винаги бе било негов враг, но никога повече от сега.

— Колко време остава? — попита той.

— Не много — отговори Габриел.

Шамрон пушеше мълчаливо, докато дъждовните капки се принасяха в жертва върху нажежената до червено решетка.

— Така ли си представяше, че ще бъде? — попита той.

— Точно така си го представях.

— Ужасно е, нали?

— Кое, Ари?

— Детето да умре преди родителя. Това преобръща естествения ред на нещата. — Той хвърли угарката си в огъня.

— Човек не може да скърби подобаващо. Може само да мисли за отмъщение.

* * *

Също като Габриел, Ари Шамрон се бе приспособил само донякъде към съвременния свят. Той носеше неохотно мобилен телефон, защото знаеше по-добре от повечето хора до каква степен тези устройства можеха да се обърнат срещу своите потребители. В момента телефонът лежеше в дървената кутия на бюрото на Париш, запазена за забранените вещи на „гостите“. Париш не се срамуваше да признае, че не харесва стареца. *Пуши! Мили боже, колко пуши!* Беше по-лош от младия англичанин, който постоянно бродеше из пустошта. Старецът миришеше като пепелник. Приличаше на истински смъртник. *А зъбите му!* Усмивката му беше като железен капан и почти толкова приятна.

Не беше ясно дали старият господин планираше да прекара нощта във вилата. Той с нищо не бе подсказал какви са намеренията му, а Париш не беше получил други указания от Воксхол Крос, освен една любопитна бележка по отношение на уебсайта на вестник „Телеграф“. Париш трябваше да го проверява редовно от полунощ нататък. Там щеше да излезе статия, която щеше да представлява интерес за двамата мъже от Израел. От Воксхол Крос не си бяха направили труда да споменат *защо* тя щеше да ги заинтересува. Несъмнено това щеше да е очевидно. Париш трябваше да разпечата тази статия и да я даде на двамата мъже — без коментар и с

подобаваша тържественост, каквото и да означаваше това. Той бе работил за МИБ почти трийсет години на различни длъжности. Беше свикнал да получава странни инструкции от централата. От опит знаеше, че те съпътстват важни операции.

И така, Париш остана на бюрото си до късно през нощта, дълго след като госпожица Ковънтри бе закарана до дома ѝ в потъналото в мрак село Девън и дълго след като охранителите, изтощени да търчат цял ден след младия англичанин през пустошта, си бяха легнали да спят. Охраната мина на електронен режим, което означаваше, че се осъществява от машини, а не от хора. Париш прочете няколко страници от П. Д. Джеймс^[1], да бъде благословена душата ѝ, и послуша малко Хендел по радиото. Ала основно слушаше шума на дъжда. Още една гадна нощ. Кога ли щеше да свърши?

Най-накрая, когато стана полунощ, той влезе в интернет и написа адреса на „Телеграф“. На страницата му имаше обичайните брътвежи: устминстърска караница за Националната здравна служба, бомбен атентат в Багдад, нещо за любовния живот на попзвезда, която Париш намираще за много отблъскваща. Обаче нямаше нищо, което би могло да представлява дори и мъничък интерес за „гостите“ от Светите земи. О, имаше някакъв слабичък лъч надежда по отношение на преговорите за ядрената програма на Иран, но със сигурност не беше нужно точно Париш да им казва за това.

Така че той се върна към книгата си от П. Д. Джеймс и музиката на Хендел до дванайсет и пет, когато кликна на иконката за презареждане на страницата и видя същите глупости, както преди. В дванайсет и десет нищо не се беше променило. Но когато презареди страницата в дванайсет и петнайсет, тя замръзна като леден блок. Париш не беше експерт в областта на кибернетиката, но знаеше, че уебсайтове често блокират в периоди на преход или натоварен трафик. Знаеше също, че никакъв брой кликания или почукване на клавишите няма да ускори процеса, така че си позволи да прочете още няколко изречения от романа, докато уебстраницата се освободи от дигиталните ограничения.

Случи се точно в дванайсет часа и седемнайсет минути след полунощ. Страницата се раздвижи и в най-горната ѝ част се появиха три думи. Бяха написани с едър шрифт, едър колкото Дартмур. Париш спомена всеу името Господне, веднага съжали и кликна на иконката за

разпечатване. После пхна страниците в джоба на палтото си и пое през двора към задната врата на вилата. Докато вървеше, не спираше да прехвърля през ума си странните инструкции, които бе получил от Воксхол Крос. *С подобаваща тържественост, наистина!* Но как точно трябваше да се съобщи на един човек, че е мъртъв?

[1] Известна британска авторка на популярни криминални романи, наричана често „съвременната Агата Кристи“. — Б.пр. ↑

Лондон — Кремъл

Новината остана там почти един час, без да бъде съобщена от останалите медии, може би незабелязана. След това един режисьор от „Би Би Си Уърлд Сървис“, подтикнат от телефонното обаждане на редактор от „Телеграф“, включи историята в новинарския бюлетин в един часа. В този момент Израелското радио слушаше емисията и след няколко минути започнаха да звънят телефони и репортерите бяха вдигнати от леглата си. Същото се случи и с членовете — бивши и настоящи, на влиятелните национални служби за сигурност и разузнаване. Официално никой не повярва на информацията. Неофициално предположиха, че вероятно е вярна. От Министерството на външните работи казаха само, че ще проучат внимателно съобщението, от канцеларията на премиера заявиха, че се надяват да е станала някаква грешка. Независимо от това, когато на сутринта първите слънчеви лъчи огряха Йерусалим, ефирът се изпълни с траурна музика. Габриел Алон — ангелът отмъстител на Израел, следващият поред да оглави Службата, бе мъртъв.

В Лондон обаче новината за смъртта на Алон стана повод за полемики, а не за скръб. Той имаше много преживелици на британска земя, някои от които бяха станали достояние на обществеността, но повечето за щастие не бяха известни. Сред тях бяха операциите му срещу финансиращия тероризма саудитски милиардер Зизи ал Бакари и срещу любимия на Кремъл търговец на оръжие Иван Харков, драматичното спасяване на дъщерята на американския посланик Елизабет Холтън край Уестминстърското абатство, както и кошмарът в Ковънт Гардън. Но защо беше следил колата бомба по Бромптън Роуд? И защо се бе втурнал стремглаво към белия форд, заклещен сред застиналия трафик? Съвместно с МИ6 ли бе работил, или бе пристигнал в Лондон по собствено желание? Беше ли прочутият израелски разузнавач виновен по някакъв начин за трагедията? Британското разузнаване отказа всякакъв коментар, както направи и столичната полиция. Премиерът Ланкастър — на обиколка в едно

западнало държавно училище в лондонския Ийст Енд, игнорира репортерското питане по въпроса, което останалите британски медии приеха като доказателство, че историята е вярна. Водачът на опозицията поиска парламентарно разследване, а имамът на най-радикалната джамия в Лондон едва сдържа радостта си. Той нарече смъртта на Алон „дългоочакван и радушно приветстван дар от Аллах за палестинския народ и ислямския свят като цяло“. Кентърбърийският архиепископ деликатно разкритикува коментарите като „безполезни“.

В ресторант „Грийнс“ — елегантната кръчма в квартала Сейнт Джеймс, посещавана от представителите на лондонския артистичен свят, настроението определено беше траурно. Те познаваха Габриел Алон не като разузнавач, а като един от най-добрите реставратори на картини от неговото поколение, макар че някои от тях неволно се бяха оказвали въввлечени в операциите му, а други му бяха сътрудничили доброволно. Известният търговец Джулиан Ишъруд, който бе възлагал поръчки на Габриел от незапомнено дълго време, скърбеше неутешимо. Дори дундестият Оливър Димбълби — развратният търговец от Бъри стрийт, за когото се смяташе, че е неспособен да пролее сълза, бе видян да риде над чаша „Монтраше“, която си бе откъмнал от Родри Хъчинсън. Джеръми Краб — директорът на отдел „Стари майстори“ в достопочтената аукционна къща „Бонамс“, нарече Алон „наистина един от най-великите“. Да не остане по-назад, Саймън Менденхол — главният аукционер на „Кристис“ с постоянен слънчев тен, каза, че светът на изкуството вече няма да бъде същият. Саймън никога не бе виждал Габриел Алон и вероятно нямаше да може да го идентифицира при полицейско разпознаване. Въпреки това той някак си бе изрекъл една безспорна истина, което рядко му се случваше.

Имаше тъга и от другата страна на океана, в Америка. Един от бившите президенти, за когото Алон бе изпълнявал много тайни поръчки, каза, че израелският разузнавач е изиграл решаваща роля за опазването на американската страна от друг драматичен терористичен акт като този от 11 септември. Дългогодишният шеф на Националната тайна служба на ЦРУ Ейдриън Картър го нарече „партньор, приятел, може би най-смелият човек, когото съм познавал“. Зоуи Рийд — един от стожерите на Си Ен Би Си, се запъна, докато четеше новината за смъртта на Алон. Сара Банкрофт, специален уредник в Музея на модерното изкуство в Ню Йорк, необяснимо отмени срещите си за

деня. Няколко часа по-късно тя каза на секретарката си, че ще си вземе отпуск до края на седмицата. Хората, които бяха свидетели на внезапното ѝ тръгване от музея, казаха, че изглеждала като обезумяла.

Не беше тайна, че Габриел обичаше Италия, и по-голямата част от Италия също го обичаше. Във Ватикана Негово Светейшество папа Павел VII се оттегли в личния си параклис, след като чу новината, докато всесилният му личен секретар, монсеньор Луиджи Донати, проведе няколко спешни телефонни разговора, опитвайки се да установи дали тя е вярна. Един от тези разговори беше с генерал Чезаре Ферари — шефа на прочутия Артистичен отдел на карабинерите. Генералът нямаше какво да докладва. Нито Франческо Тиеполо, собственикът на известна реставраторска фирма във Венеция, който бе наемал Габриел тайно да реставрира някои от най-прочутите олтарни картини в храмовете на града. Съпругата на Алон беше от старото еврейско гето, а тъстът му беше главният равин на Венеция. Донати позвъни неколkokратно в канцеларията и дома на равина. Като не получи отговор на нито едно от позвъняванията, личният секретар на папата нямаше друг избор, освен да приеме най-лошото.

На няколко други места по света обаче реакцията по повод смъртта на Габриел Алон беше много по-различна — особено в комплекса от строго охранявани сгради, разположен в югозападното московско предградие Ясенево. Някога комплексът бе служил за седалище на Първо главно управление на КГБ. Сега той принадлежеше на Службата за външно разузнаване. Независимо от това, повечето хора, които работеха там, все още го наричаха със старото му кагебистко име — Московския център.

В повечето сгради на комплекса животът си вървеше нормално през този ден. Но не и в намиращия се на третия етаж кабинет на полковник Алексей Розанов. Той бе пристигнал в Ясенево в три часа сутринта наред със заслепяваща снежна буря и бе прекарал остатък от предобедна в напрегната размяна на каблогограми с *резидента* на СВР в Лондон и близък негов приятел Дмитрий Улянин. Каблогограмите бяха защитени от най-новия шифър на СВР и се предаваха по най-сигурната връзка на службата. Независимо от това, Розанов и Улянин обсъдиха въпроса, сякаш беше рутинен проблем, касаещ искането за издаване на виза на британски бизнесмен. В един следобед Улянин и неговата

добре подсигурана с персонал лондонска *резидентура* бяха видели достатъчно, за да се убедят, че съобщението на „Телеграф“ е вярно. Циник по природа, Розанов все пак си оставаше скептичен. Най-накрая, в два часа следобед, той вдигна слушалката на сигурния си телефон и набра директно Улянин. Дмитрий имаше окуражаващи новини.

— Забелязахме Стареца да напуска голямата сграда край Темза преди около час.

Голямата сграда край Темза беше щабквартирата на МИБ, а Стареца беше Ари Шамрон. Лондонската *резидентура* бе следила периодично Шамрон след пристигането му в Обединеното кралство.

— Къде отиде после?

— Отиде на летище Хийтроу и се качи на самолет на „Ел Ал“ до „Бен Гурион“. Между другото, Алексей, полетът се забави с няколко минути.

— Защо?

— Изглежда, наземният състав трябваше да качи един последен багаж в товарното отделение.

— Какъв беше той?

— Ковчег.

По защитената линия се чуваше пукане и съскане през десетте дълги секунди, през които Алексей Розанов запази мълчание.

— Сигурен ли си, че беше ковчег? — попита той най-накрая.

— Моля те, Алексей!

— Може да е бил някой наскоро починал британски евреин, който е пожелал да бъде погребан в Обетованата земя.

— Не беше така — отвърна Улянин. — Стареца стоя, изпънат мирно на пистата, докато качат ковчега.

Розанов прекъсна връзката, поколеба се, после набра най-важния номер в Русия. Отговори му мъжки глас. Алексей го позна. В Кремъл мъжът бе известен само като Портиера.

— Трябва да видя шефа — каза Розанов.

— Шефът е ангажиран целия следобед.

— Важно е.

— Същото важи и за взаимоотношенията ни с Германия.

Алексей тихо изруга. Беше забравил, че германският канцлер е в града.

— Това ще отнеме само няколко минути — каза той.

— Има кратка почивка между последната среща и вечерята. Може и да успея да те вмъкна в нея.

— Кажи му, че имам добра новина.

— Добре е да е така — каза Портиера, — защото канцлерът му чете голямо конско за Украйна.

— В колко часа да съм там?

— В пет — отвърна Портиера и линията прекъсна. Алексей Розанов остави слушалката и се загледа в сипещия се над Ясенево сняг. След това си помисли за ковчега, който е бил натоварен на израелския реактивен самолет на летище Хийтроу, докато един старец е стоял, изпънат мирно на пистата, и се усмихна за първи път от почти година.

* * *

В действителност бяха точно десет месеца. Десет месеца, откакто Алексей Розанов бе научил, че старият му приятел и другар Павел Жиров е бил намерен — вкочанен, с два куршума в мозъка — в една брезова гора в Тверска област. Десет месеца, откакто бе привикан в Кремъл за среща със самия президент на Руската федерация. Шефът поиска Розанов да предприеме мисия за отмъщение. Поредица от безразборни убийства нямаше да свърши работа. Шефът искаше да накаже враговете си по начин, който щеше да всее раздор в редиците им и да ги накара да си помислят добре дали отново ще се месят във вътрешните работи на Русия. Повече от всичко обаче шефът искаше да се увери, че Габриел Алон никога няма да оглави тайната разузнавателна служба на Израел. Шефът имаше големи планове. Той искаше да възстанови помръкналата руска слава, да възвърне загубената ѝ империя. А Габриел Алон, разузнавач от една миниатюрна страна, бе един от най-упоритите му противници.

Розанов бе размишлявал дълго и упорито върху своя план, беше го разработил грижливо и бе сглобил нужните детайли. След това, с благословията на президента на Федерацията, той бе поръчал убийството, което бе задвижило оперативния механизъм. Шефът на МИБ Грѐм Сиймор бе реагирал, както бе очаквал Алексей. Същото бе

направил и Алон. Сега трупът му лежеше в търбуха на реактивния самолет, пътуващ за летище „Бен Гурион“. Розанов предположи, че ще го погребат на Елеонския хълм, в съседство с гроба на сина му. Всъщност това не го интересуваше особено много. Интересуваше го само, че Алон вече не е между живите.

Той отвори най-долното чекмедже на бюрото си. В него имаше бутилка, чаша и пакет цигари „Дънхил“ — навик, който бе придобил, докато работеше в Лондон преди разпадането на Съветския съюз, или „голямата катастрофа“, както го наричаше Розанов. Не бе близвал алкохол, нито бе пушил цели десет месеца. Сега си наля щедра доза водка и извади цигара „Дънхил“. Нещо го накара да се поколебае, преди да я запали. Алексей посегна отново към телефона, спря и вместо това мушна едно дивиди в компютъра си. Дискът забръмча тихо и на екрана се появи Бромптън Роуд. Той изгледа записа от началото до края. След това гледа как мъжът се втурна стремглаво към белия автомобил. Когато картината на екрана се размаза, Алексей Розанов се усмихна за втори път.

— Ама че глупак! — каза той тихо и драсна клечка кибрит.

* * *

Алексей Розанов поръча кола от гаража за четири часа. Тъй като се движеше срещу кошмарния уличен трафик на Москва, му отне само четиресет минути да стигне до Боровицката кула на Кремъл. Той влезе в Големия кремълски дворец и ескортиран от очакващ го помощник, се качи на горния етаж до кабинета на президента. Портиера беше на бюрото си в преддверието. Неговото мрачно изражение бе идентично с обичайното изражение и на президента.

— Подранил си, Алексей.

— По-добре, отколкото да закъснея.

— Седни.

Розанов седна. Стана пет часът и отмина. Същото се случи и с шест часа. Най-после, в шест и половина, Портиера дойде за него.

— Той може да ти отдели две минути.

— Две минути са ми достатъчни.

Портиера преведе Алексей през една мраморна зала до масивна позлатена двукрила врата. Охранителят отвори едното крило и Розанов влезе сам. Кабинетът бе огромно, прилично на пещера помещение, което тънеше в мрак, нарушаван единствено от запалена сферична лампа, осветяваща бюрото, на което седеше шефът. Той бе свел поглед към купчина документи и продължи да ги преглежда дълго след влизането на Алексей. Служителят от СВР стоеше мълчаливо пред бюрото, скръстил защитно ръце пред слабините си.

— Е? — попита най-сетне президентът. — Вярно ли е, или не?

— Нашият лондонски *резидент* казва, че е мъртъв.

— Не питам лондонския *резидент*. Питам теб.

— Вярно е, господин президент.

Шефът погледна нагоре.

— Сигурен ли си?

Розанов кимна утвърдително.

— Кажете го, Алексей.

— Той е мъртъв, господин президент.

Президентът отново сведе поглед към документите си.

— Припомни ми колко дължим на ирландеца.

— Според нашето споразумение — отвърна благоразумно Розанов — той трябва да получи десет милиона при приключване на първия етап на операцията и още десет милиона след втория етап.

— Къде е той сега?

— В една тайна квартира на СВР.

— Къде точно, Алексей?

— В Будапеща.

— А жената?

— Тя е тук, в Москва — отговори Розанов, — и чака заповед за заминаване.

Между тях се възцари тишина като на гробище през нощта. Алексей почувства облекчение, когато шефът най-накрая проговори.

— Искам да се направи малка промяна — каза той.

— Какъв вид промяна?

— Кажете на ирландеца, че ще получи всичките двайсет милиона след завършване на *двата* етапа на операцията.

— Това може да се окаже проблем.

— Не, няма.

Президентът бутна една папка през масивното си бюро. Розанов я отвори и погледна в нея. „Смъртта решава всички проблеми — помисли си той. — Няма човек, няма проблем.“

39.

Лондон — Виена

Габриел Алон, разбира се, не беше мъртъв. Всъщност в момента, в който Алексей Розанов влизаше в Кремъл, той се качваше на самолет на „Бритиш Еървейс“ на лондонското летище Хийтроу. Косата му бе напълно посребрена, а очите му вече не бяха зелени. В джоба на палтото си той носеше британски паспорт и няколко кредитни карти на същото име — подарък от Греъм Сиймор, даден му с одобрението на самия министър-председател. Мястото му беше в първа класа, на третия ред до прозореца. Когато се отпусна на него, една стюардеса му предложи питие и набор от вестници. Той си избра „Телеграф“ и прочете съобщението за своята смърт, докато червените тухлени сгради в западните покрайнини на Лондон изчезнаха далеч под него.

Продължителността на полета от Хийтроу до Виена беше два часа. Габриел се престори, че чете, после се престори, че спи, след това изяде неохотно пакетираната храна, която му поднесоха, като отхвърли любезно опита за разговор на своя съсед по седалка. Мъртвите хора, изглежда, не говореха в самолетите. Нито носеха клетъчни устройства. Когато самолетът се приземи на летище Швехат във Виена, той бе единственият пътник в първа класа, който не посегна автоматично за мобилния си телефон. „Да — помисли си Алон, докато сваляше пътната си чанта от багажното отделение над главата си, — смъртта има своите предимства.“

В летищната сграда той се отправи, следвайки табелите, към паспортния контрол, като спираше от време на време да се ориентира, независимо от факта, че можеше да намери пътя си там със завързани очи. Погледът на младия граничен полицаи се задържа малко по-дълго върху лицето му.

— Господин Стюарт? — попита той, като погледна паспорта.

— Да — отговори Габриел с неутрален акцент.

— За пръв път ли пристигате в Австрия?

— Не.

Граничният полицай прелисти страниците на паспорта и намери доказателство за предишните му посещения.

— Този път какво ви води тук?

— Музиката.

Австриецът подпечата паспорта и му го върна без коментар. Габриел се придвижи до залата за пристигащи, където Кристофър Келър бе застанал до павилион за обмен на валута. Той последва Алон навън до паркинга за краткосрочен престой. Там беше оставено едно тъмносиво „Ауди А6“.

— По-добре е от шкода — каза Келър.

Алон извади ключовете, които бяха залепени от вътрешната страна на левия заден калник, и огледа шасито за бомба. После отключи вратите, хвърли чантата си на задната седалка и седна зад волана.

— Може би аз трябва да карам — каза Кристофър.

— Не — отговори Габриел и включи двигателя. Това беше неговата територия.

* * *

Той нямаше нужда от карта или навигационно устройство — паметта му служеше като водач. Алон следва източния аутобан до Дунавския канал^[1] и след това се отправя на запад между жилищните блокове на района Ландщрасе, за да стигне до Щатпарк. Хотел „Интерконтинентал“ се издигаше край южната страна на парка, на улица „Йоханесгасе“. В околните улици имаше необичаен брой униформени полицаи и още повече на автомобилната алея на хотела.

— Ядрените преговори — обясни едно пиколо, когато Габриел слезе от колата и измъкна чантата си от задната седалка.

— Коя делегация е отседнала тук? — попита той, но пиколото изви устни във фалшива усмивка и каза:

— Приятен престой, господин Стюарт.

Във фоайето имаше още полицаи — униформени и цивилни, както и няколко здравеняци без вратовръзки, които приличаха на хора от иранските служби за сигурност. Алон и Келър минаха покрай тях, за да отидат до рецепцията, регистрираха се и се качиха с асансьора до

четвъртия етаж. На Келър бе дадена стая 428. Габриел беше в 409. Той прокара електронната карта през четящото устройство на бравата и за момент се поколеба, преди да натисне дръжката. Като влезе, от радиото на нощното шкафче се носеше тиха музика от Моцарт. Алон го изключи, претърси старателно стаята и закачи акуратно дрехите си в гардероба заради обслужващия персонал. След това вдигна телефона и набра оператора на хотела.

— Свържете ме с Феликс Адлер, моля.

— С удоволствие.

Телефонът иззвъня два пъти. След това се чу гласът на Ели Лавон.

— В коя стая сте, хер Адлер?

— В 712.

Габриел затвори телефона и тръгна нагоре по стълбите.

[1] Ръкав на река Дунав, който протича през Виена. Въпреки наименованието му не е канал, т.е. не е изкуствено създаден. — Б.пр. ↑

40.

Хотел „Интерконтинентал“, Виена

Ели Лавон отключи вратата и го дръпна бързо вътре. Лавон не беше единственият в стаята. Яков Росман се взираше през един процепа между пердетата, а Михаил Абрамов се бе изтегнал на двойното легло, вперил мрачно очи в някакъв футболен мач от Висшата лига. Никой от мъжете не изглеждаше особено облекчен да види, че Габриел е все още сред живите, най-малко пък Михаил. Той самият бе умирал няколко пъти.

— Добри новини от дома — каза Ели. — Тялото ти е пристигнало благополучно. Сега пътува за Йерусалим.

— Колко далеч ще стигнем с този фарс?

— Достатъчно далеч, за да забележат руснаците.

— А жена ми?

— Тя скърби, разбира се, но е заобиколена от приятели.

Алон измъкна дистанционното от ръката на Михаил и прегледа новинарските канали. Очевидно неговите петнайсет минути бяха свършили, защото дори от Би Би Си бяха продължили с други новини. Той спря на Си Ен Ен, където един репортер стоеше пред седалището на Международната агенция за атомна енергия — мястото на преговорите между Съединените щати, техните европейски съюзници и Ислямска република Иран. За съжаление на Израел и сунитските арабски държави от Близкия изток, двете страни в преговорите бяха на път да сключат сделка, която щеше да остави Иран потенциална ядрена сила.

— Изглежда, смъртта ти не можеше да настъпи в по-лош момент — каза Лавон.

— Направих всичко, което можах. — Габриел огледа другите обитатели на стаята и добави: — Всички го направихме.

— Да — съгласи се Ели. — Но така направиха и иранците.

Алон отново погледна телевизионния екран.

— Нашият приятел там ли е?

Лавон кимна утвърдително.

— Не седи на масата с преговарящите, но е част от иранския помощен персонал.

— Осъществявали ли сме някакъв контакт с него, откакто е пристигнал във Виена?

— Защо не питаш неговия наблюдаващ офицер?

Габриел погледна Яков Росман, който все още се взираше в улицата долу. Той имаше къса черна коса и сипаничаво лице. Яков бе прекарал кариерата си да ръководи агенти в някои от най-опасните места на света: Западния бряг, Ивицата Газа, Ливан, Сирия и сега Иран. Като правило той лъжеше своите агенти и знаеше, че от време на време те също го лъжат. Някои лъжи бяха приемлива част от сделката, но не и лъжата, която му беше казал неговият високо ценен ирански източник. Тя беше част от заговор за убийството на бъдещия шеф на Службата и затова иранецът трябваше да бъде наказан. Не веднага обаче. Първо щеше да му бъде дадена възможност да изкупи греховете си.

— Обикновено се отбивам в града — обясни Яков — всеки път, когато двете страни преговарят. Американците невинаги са толкова словоохотливи в официалните си съобщения за това, което се случва на масата за преговори. Реза попълва празнините за нас.

— Значи, той няма да се изненада, ако му се обадиш, така ли?

— Ни най-малко. В действителност — добави Яков — той вероятно се чуди защо още не съм се свързал с него.

— Навярно си мисли, че пазиш *шива*^[1] за мен в Йерусалим.

— Да се надяваме, че е така.

— Къде е семейството му?

— Прекосиха границата преди няколко часа.

— Някакви проблеми?

Яков поклати отрицателно глава.

— И Реза не знае нищо?

Яков се усмихна.

— Не още.

Той поднови наблюдението си на улицата. Алон погледна Лавон и попита:

— В коя стая е отседнал?

Ели кимна към стената.

— Как успяхте да го направите?

— Хакнахме системата на хотела и видяхме номера на стаята му.

— Влизахте ли в нея?

— Всеки път, когато ни се прииска.

Магьосниците от Техническият отдел на Службата бяха разработили вълшебна електронна карта, способна да отвори всяка електронна брава на хотелска стая в света. Първото прокарване на картата открадваше кода. Второто отключваше бравата.

— Освен това оставихме нещичко след себе си — добави Лавон.

Той се наведе и увеличи звука на лаптопа. От радиото на нощното шкафче в съседната стая се носеше концерт на Бах.

— Какво е покритието? — попита Габриел.

— Само в стаята. Не се занимавахме с телефона. Той никога не го използва за външни обаждания.

— Нещо необичайно?

— Говори насън и си попейва тайно. Освен това няма нищо друго.

Ели намали звука на лаптопа, а Алон погледна към телевизионния екран. Този път някакъв репортер стоеше на балкон с изглед към Стария град на Йерусалим.

— Чух, че е бил на път да стане баща — каза Михаил.

— Наистина ли? — попита Габриел.

— На близнаци.

— Не думай.

Преструвайки се на отегчен, Михаил превключи на футболния мач. Алон се върна в стаята си и зачака телефонът да звъне.

* * *

Бляскавата централа на Международната агенция за атомна енергия се намираше на отсрещния бряг на река Дунав, в района на Виена, известен като Международния център. Разговорите между американците и иранците продължиха там до осем часа вечерта, когато двете страни, в рядка проява на единомислие, се съгласиха, че е време да направят прекъсване за през нощта. Главният преговарящ от страна на САЩ се появи за кратко пред репортерите, за да каже, че е постигнат напредък. Иранският ѝ колега не беше толкова

оптимистичен. Той промърмори нещо за американската непреклонност и се настани на задната седалка на официалната си лимузина.

Иранският кортеж пристигна в хотел „Интерконтинентал“ в осем и половина. Членовете на делегацията прекосиха фоайето под усилена охрана и се качиха в няколкото асансьора, запазени за тяхно удобство, за огромно недоволство на другите гости на хотела. Само един член на делегацията — Реза Назари, офицер ветеран от ВЕВАК, който се представяше за ирански дипломат — бе настанен на седмия етаж. Той тръгна по пустия коридор към стая 710, прокара електронната си карта през четящото устройство на бравата и влезе. Звукът от затварянето на вратата се чу в съседната стая, където бе останал само един мъж — Яков Росман. Благодарение на преподавателя, скрит под леглото на иранеца, Яков чу и други звуци: шума от подхвърлено на стола палто, тупването на обувки на пода, обаждането до румсървиса, пускането на водата в тоалетната. Яков намали звука на лаптопа, вдигна слушалката на телефона и набра един номер. Две позвънявания, после се чу гласът на Реза Назари. Яков обясни на английски какво иска.

— Невъзможно е, приятелю — отвърна Назари. — Не и тази вечер.

— Всичко е възможно, Реза. Особено тази вечер.

Иранецът се поколеба, след това попита:

— Кога?

— След пет минути.

— Къде?

Яков му каза какво да направи, затвори телефона и усили звука на лаптопа. Чу отменянето на поръчката към румсървиса, шума от обущането на обувките и обличането на палтото, щракването при затварянето на вратата, стъпките в коридора. Той отново посегна към телефона и набра стая 409. Две позвънявания, после прозвуча гласът на един мъртвец. Мъртвецът изглеждаше доволен от новината. „Всичко е възможно — помисли си Яков, като затваряше телефона. — Особено тази вечер.“

* * *

Три етажа по-долу, Габриел стана от леглото си и отиде спокойно до прозореца. Пресметна наум колко време ще мине, преди мъжът, който бе участвал в заговора за неговото убийство, да се появи в осветената зона пред хотела. Нужни бяха само четиресет и пет секунди, за да изскочи той от входа. Погледнат отгоре, мъжът изглеждаше безобидна фигура, точица в нощта, нищожно човече. Той се запъти към улицата, изчака пролука в рехавия вечерен трафик, за да пресече, а след това навлезе в Щатпарк — тъмен ромб в иначе осветения град. Никой от иранската делегация не го следеше, само един дребен мъж с филцова шапка, който бе регистриран в хотела под името Феликс Адлер.

Габриел отиде до телефона и проведе два разговора: единия с госта в стая 428, а другия — с пиколото, за да поиска колата си. После пъкна беретата в колана на джинсите си, облече кожено яке и нахлупи каскет ниско над очите си, за да прикрие лицето си, което този ден се бе появявало на твърде много телевизионни екрани. Коридорът пред стаята му беше празен, както и асансьорът, който го свали до фойето. Той премина незабелязано сред охранителите и полицейските служители и излезе навън в студената нощ. Едно ауди чакаше на автомобилната алея и Келър вече се бе настанил зад волана му. Алон го насочи към източния край на Щатпарк и те вече бяха спрели край тротоара, когато Реза Назари се появи в светлината на лампата. Там чакаше мерцедес с изгасени фарове, в който имаше двама мъже. Назари се настани на задната седалка и колата бързо потегли. Иранецът не знаеше, че току-що е направил втората най-голяма грешка в живота си.

Габриел гледаше как стоповете на автомобила изчезват надолу по елегантната виенска улица. После видя хер Адлер да излиза от парка. Той свали шапката си — знак, че иранецът няма опашка, и тръгна обратно към хотела. Хер Адлер бе поискал разрешение да пропусне тазвечерните тържества. Той никога не си беше падал по грубостите.

[1] При евреите — период от седем дни на траур след смъртта на близък роднина. — Б.пр. ↑

41.

Долна Австрия

— Къде отиваме?

— На някое тихо място.

— Не мога да отсъствам от хотела задълго.

— Не се притеснявай, Реза. Тази вечер никой няма да си легне преди полунощ.

Яков хвърли продължителен поглед през рамо. Виена вече беше само едно петно от жълта светлина на хоризонта. Пред тях се простираха хълмистите нивя и лозя на Долна Австрия. Михаил караше с няколко километра над допустимата скорост. Той държеше волана с една ръка, а с другата потропваше нервно по скоростния лост. Това, изглежда, дразнеше Реза Назари.

— Кой е твоят приятел? — попита той Яков.

— Можеш да се обръщаш към него с името Исак.

— Синът на Авраам, клетото дете. Добре че се е появил архангелът. В противен случай... — Гласът му заглъхна. Той се загледа през прозореца към тъмните поля. Защо не се срещнахме на обичайното ни място?

— Промяна на декора.

— Защо?

— Случайно да си гледал новините днес?

— За Алон ли?

Яков кимна утвърдително.

— Моите съболезнования — каза иранецът.

— Спести ми го, Реза.

— Той щеше да става началник на службата ви, нали?

— Носеха се такива слухове.

— Така че сега, предполагам, Узи ще запази работата си. Той е добър човек, но не е Габриел Алон. Узи получи всички заслуги за взривяването на нашите съоръжения за обогатяване на уран, но всички знаят, че Алон бе този, който вмъкна онези повредени центрофуги в нашата мрежа за доставки.

— Какви центрофуги?

Реза Назари се усмихна. Това бе професионална усмивка, внимателна, дискретна. Той беше дребен слаб мъж с дълбоко поставени кафяви очи и ниско подстригана брада, по-скоро чиновник, отколкото полеви агент, човек с умерени възгледи — или поне така заяви, когато направи първоначалното си предложение към Службата две години по-рано, по време на едно работно посещение в Истанбул. Каза, че иска да спести на страната си още една катастрофална война, че иска да служи като мост между Службата и прогресивно мислещите като него хора във ВЕВАК. Мостът не излезе евтин. На Назари бяха платени над един милион долара — потресаваща сума по стандартите на Службата. В замяна той бе предоставял непрестанно висококвалифицирана информация, която бе дала на израелските политици и военни лидери безпрецедентен поглед върху иранските намерения. Реза Назари бе толкова ценен, че Службата бе създала убежище за неговото семейство, в случай че някога предателството му бъдеше разкрито. Без знанието на Реза процедурата по извеждането му бе задействана по-рано същия ден.

— Ние бяхме по-близо до създаването на ядрено оръжие, отколкото си давахте сметка — каза Назари. — Ако Алон не беше взривил онези четири съоръжения за обогатяване, след една година щяхме да имаме готово оръжие. Обаче ние възстановихме онези съоръжения и добавихме още няколко. И сега...

— Отново сте близо.

Реза кимна утвърдително.

— Но това, изглежда, не притеснява вашите приятели в Америка. Президентът иска да сключи своето споразумение. Време е да се оправят сметките, както се казва.

— Сметките на президента не интересуват нашата служба.

— Но вие споделяте неговото заключение, че сдобиването на Иран с ядрено оръжие е неизбежно. Узи няма стремеж към военна конфронтация. Обаче Алон беше друго нещо. Ако имаше възможност, той щеше да ни изравни със земята. — Иранецът бавно поклати глава. — Интересно защо Алон е следил онази кола в Лондон.

— Да — каза Яков. — Наистина е интересно.

Един пътен знак прелетя край прозореца на Назари: „Чехия 42 км“. Той отново погледна часовника си.

- Защо не се срещнахме на обичайното ни място?
— Имаме малка изненада за теб, Реза.
— Каква изненада?
— Нещо, с което да покажем нашата благодарност за всичко, което си направил.
— Колко остава?
— Не е далече.
— Трябва да се върна в хотела най-късно до полунощ.
— Не се притеснявай, Реза. Ще спазиш вечерния си час.

* * *

Яков Росман беше напълно искрен за две важни неща. Той наистина имаше изненада за своя ценен агент и те не бяха далече от мястото, където отиваха. Това беше вила, намираща се на около пет километра западно от град Айбестал — старомодна спретната къща, която граничеше от едната страна с лозе, а от другата — с пусто поле. Отвън вилата бе в приятно италианско жълто с обрамчени в бяло прозорци. Бе приветлива във всяко едно отношение, освен дето беше изолирана. Повече от километър делеше къщата от най-близкия ѝ съсед. Никой нямаше да откликне на нечий вик за помощ. Изстрелът от пистолет, дори без заглушител, щеше да заглъхне сред хълмистата местност.

Вилата бе разположена на около петдесет метра от пътя и до нея се стигаше по непавирана алея, от двете страни на която се издигаха борове. Зад нея бе паркиран автомобил „Ауди А6“, от чийто двигател се носеше тихо цъкане и капакът му беше топъл на допир. Михаил спря до него, изключи двигателя, изгаси фаровете. Яков погледна Назари и се усмихна радушно.

- Не си донесъл нищо глупаво тази вечер, нали, Реза?
— Като например?
— Пистолет.
— Не нося пистолет — отговори иранецът. — Само жилетка с експлозиви.

Усмивката на Яков помръкна.
— Разтвори си палтото — каза той.

— От колко време работим заедно?

— От две години — отвърна Яков, — но тази вечер е различна.

— Защо?

— Ще видиш след минута.

— Кой е там?

— Разтвори палтото си, Реза.

Иранецът го направи. Яков извърши бързо, но щателно претърсване. Не намери нищо друго, освен портфейл, мобилен телефон, пакет френски цигари, запалка и ключ за стаята във виенския хотел „Интерконтинентал“. Той напъха всички предмети в джоба на седалката и кимна в огледалото за обратно виждане. Михаил слезе иззад волана и отвори вратата на Назари. На внезапно блесналата светлина Яков видя първите признаци на нещо повече от опасения по лицето на иранеца.

— Нещо не е наред ли, Реза?

— Ти си израелец, аз съм иранец. Защо трябва да съм нервен?

— Ти си най-важният ни сътрудник, Реза. Някой ден ще напишат книга за нас.

— Нека да бъде издадена дълго след като умрем.

Назари слезе от колата и вървейки редом с Михаил, тръгна към входа на вилата. Разстоянието беше само двайсет крачки — достатъчно дълго, за да се измъкне Яков от задната седалка и да извади пистолета от кобура на хълбока си. Той пъхна оръжието в джоба на палтото си и беше на крачка зад своя агент, когато стигнаха до вратата. Михаил я отвори с едно бутване. Назари се поколеба, после, побутнат от Яков, последва Михаил вътре.

Антрето тънеше в полумрак, но от стаята идваше светлина и във въздуха се стелеше лек дим, който миришеше на изгорели дърва. Михаил го въведе в хола, където в камината гореше буен огън. Алон и Келър стояха пред него, с гръб към стаята, сякаш потънали в мисли. Като видя двамата мъже, Назари замръзна намясто, а след това отстъпи назад. Яков го хвана за едната ръка, Михаил — за другата. Дватама повдигнаха леко Назари, така че подметките му не стигаха до голия дървен под.

Габриел и Кристофър се спогледаха усмихнато, сякаш на някаква неизречена тяхна си шега за сметка на госта им. После Габриел бавно

се обърна, като че ли до този момент не бе забелязал раздвижването зад него. Назари се извиваше като увиснала на въдицата риба, хлътналите му очи бяха ококорени от ужас. Алон го огледа спокойно, килнал леко глава на една страна и подпрял с ръка брадичката си.

— Нещо не е наред ли, Реза? — попита той най-накрая.

— Ти си...

— Мъртъв? — Габриел се усмихна. — Съжалявам, Реза, но изглежда, сте пропуснали.

На масичката за кафе лежеше пистолет „Глок“ 45-и калибър — оръжие с поразяваща мощ, оръжие за масово унищожение. Алон се пресегна, взе пистолета за дръжката, преценявайки теглото и баланса му. Предложи пистолета на Келър, който протегна отбранително ръка, сякаш му предлагаше жив въглен от огъня. После Габриел приближи бавно до Назари и спря на три крачки от него. Пистолетът беше в дясната ръка на Алон. С лявата си ръка той посегна със скоростта на нападаща змия и сграбчи иранец за гърлото. Лицето на Назари моментално придоби цвета на зряла слива.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попита Габриел.

— Съжалявам — изпъшка иранецът.

— Аз също, Реза. Но се опасявам, че е твърде късно за това.

Алон стисна по-силно, докато почувства, че хрущялът започна да пращи. След това допря дулото на пистолета в челото на Назари и натисна спусъка. Когато пистолетът изгърмя, Келър се обърна и се загледа в огъня. „Това беше лично — помисли си той. — А когато нещо е лично, има тенденцията да се обърка.“

42.

Долна Австрия

Патронът 45-и калибър, с който Алон стреля в Реза Назари, не съдържаше оловен куршум, но барутният му заряд бе достатъчен да възпроизведе оглушителен гърмеж и ярък пламък, от който в средата на челото остана малко, кръгло, изгорено място, приличащо на молитвен белег на ревностен мюсюлманин. Той също така бе достатъчен да запрати Назари като камък на пода. В продължение на няколко секунди той не помръдна, нито си пое дъх. След това Яков коленичи и го зашлеви с опакото на ръката през лицето, което го върна в съзнание.

— Копеле — изхриптя иранецът. — Шибано копеле!

— Ако бях на твое място, Реза, щях да внимавам какво говоря. Ако не, следващият патрон, който ще изстрелям, ще бъде истински.

Има хора, които от страх изпадат в ступор, и други, които реагират с безполезна демонстрация на фалшива храброст. Реза Назари избра второто може би вследствие на обучението си, може би защото се боеше, че няма нищо за губене. Той се опита да нанесе силен ритник, който Габриел избегна с лекота, после сграбчи крака на Михаил в опит да го повали на земята. Един безмилостен удар под плешките бе достатъчен да спре атаката му. След това Михаил отстъпи встрани, за да позволи на Яков да довърши работата. В продължение на две години Яков се бе грижил за агента си, беше го ласкал, беше му плащал прекомерно големи суми. Сега, в рамките на две ужасни минути, той му нанесе побой, съответстващ на престъпленията му. Яков обаче избягваше да удря иранеца по лицето. Беше важно Назари да запази приличния си вид.

Келър не участва в побоя на Реза. Вместо това мълчаливо бе поставил пред огъня дървен стол без облегалки за ръцете. Назари се строполи вяло на него и не оказа съпротива, когато Яков и Михаил го омотаха с тиксо за задната облегалка. След това завързаха и краката му, докато Алон спокойно презареди пистолета. Той показа всеки патрон

на иранеца, преди да го вкара в пълнителя. Нямаше други халосни. Оръжието бе заредено с бойни патрони.

— Разполагаш с прост избор — каза Габриел, след като пъкна пълнителя в дръжката и вкара първия патрон в цевта. — Може да живееш или да се превърнеш в мъченик. — Допря дулото между очите на Назари. — Кое от двете ще бъде, Реза?

Иранецът се втренчи мълчаливо в пистолета. Накрая каза:

— Искам да живея.

— Мъдър избор. — Алон свали пистолета. — Но се боя, че не можеш да получиш даром живота си, Реза. Трябва да си платиш за това.

— Колко?

— Първо, ще ми кажеш как ти и твоите руски приятели скроихте плана да ме убиете.

— А след това?

— Ще ми помогнеш да ги намеря.

— Не те съветвам да го правиш, Алон.

— Защо?

— Защото човекът, който поръча смъртта ти, е твърде важен, за да бъде убит.

— Кой е той?

— Ти ми кажи.

— Шефът на СВР?

— Не бъди глупав — отвърна невярващо Назари. — Нито един шеф на СВР няма да тръгне да те преследва без одобрение. Заповедта е дошла отгоре.

— От руския президент ли?

— Разбира се.

— Откъде знаеш?

— Повярвай ми, Алон, знам.

— Може и да се изненадаш, Реза, но ти си последният човек на света, на когото вярвам точно сега.

— Мога да те уверя — каза Назари, взирайки се в пистолета, — че чувството е взаимно.

* * *

Той поиска да бъде отвързан и да се отнасят към него с поне малко уважение. Габриел отказа и на двете му искания, въпреки че удовлетвори желанието му да пие вода дори и само за да промие нараненото си гърло. Яков държеше чашата до устните на своя агент, докато той пиеше, а след това попи няколкото капки вода, паднали на предницата на сакото му. Жестът не остана незабелязан от иранец.

— Може ли една цигара? — попита той.

— Не — отвърна Алон.

Назари се усмихна.

— Значи, в крайна сметка е вярно. Великият Габриел Алон не обича тютюневия дим. — Все още усмихнат, той погледна към Яков. — Но не и моят приятел тук. Спомням си първата ни среща в онази хотелска стая в Истанбул. Мислех, че ще задействаме противопожарната аларма.

Моментът изглеждаше добър, колкото и всеки друг, за начало на разпита, така че Габриел започна от онзи есенен ден преди две години, когато Реза Назари бе пристигнал в Истанбул за поредица от срещи с турското разузнаване. По време на една почивка в програмата си той бе отишъл до малък хотел край Босфора и в една стая на горния етаж се бе срещнал за първи път с мъж, когото щеше да познава само като „господин Тейлър“. Реза бе казал на господин Тейлър, че иска да предаде страната си, и като доказателство за добрите си намерения му беше дал флашка, пълна с висококласифицирана информация, в това число и документи, свързани с ядрената програма на Иран.

— Документите автентични ли бяха?

— Разбира се.

— Открадна ли ги?

— Нямаше нужда да го правя.

— Кой ти ги даде?

— Моите началници в Министерството на разузнаването.

— Бил си неискрен от самото начало, така ли?

Назари кимна утвърдително.

— Кой беше надзорният ти офицер?

— Предпочитам да не казвам.

— И аз предпочитам да не ти пръскам мозъка по стената, но ще го направя, ако се наложи.

— Беше Есфакани.

Мохсен Есфяхани беше заместник-началник на ВЕВАК.

— Каква беше целта на операцията? — попита Габриел.

— Да повлияе на мисленето на Службата по отношение на иранските възможности и намерения.

— *Такия.*

— Наречи го, както искаш, Алон. Ние, персите, го практикуваме много отдавна. Дори по-отдавна и от евреите.

— Ако бях на твое място, Реза, щях да сведа самохвалството до минимум. В противен случай ще оставя господин Тейлър да прави с теб каквото си поиска.

Иранецът потъна в мълчание. Габриел го попита за милионите долари, които Службата бе превела в една частна банка в Люксембург, за да ги ползва Назари.

— Ние предположихме, че ще наблюдавате парите — отговори Реза, — затова Есфяхани ме инструктира да похарча част от тях. Купих подаръци за децата и перлено колие за жена ми.

— Нищо ли не купи за Есфяхани?

— Златен часовник, но той ме накара да го върна. Мохсен е истински вярващ. Той е като теб, Алон. Напълно неподкупен.

— Къде си чул подобно нещо?

— Досието ти при нас е много дебело. — Назари замълча, после добави: — Почти толкова дебело, колкото и това на Московския център. Но в крайна сметка, предполагам, че това е напълно разбираемо. Ти никога не си стъпвал на иранска територия, поне доколкото знаем. Обаче в Русия... — Усмихна се. — Е, нека просто кажем, че там имаш много врагове, Алон.

* * *

Сред многото неща, които Службата не знаеше за своя ценен агент, бе, че той е служил като основна свръзка на ВЕВАК със СВР. Причината била съвсем проста, обясни Назари. Той бил изучавал руска история в университета, говорел свободно руски и бил действал в Афганистан по време на съветската окупация. В Кабул се срещнал с много офицери от КГБ, в това число и с млад мъж, който изглеждал предопределен за израстване в кариерата. Така се и оказало, сега

мъжът бил един от най-силните играчи в Московския център. Назари редовно се срещал с него по различни въпроси, като се започне от ядрената програма на Иран и се стигне до гражданската война в Сирия, където ВЕВАК и СВР били работили неуморно, за да осигурят оцеляването на техния широко критикуван клиентски режим.

— Как се казва той? — попита Габриел.

— Също като теб — отговори Реза, — той използва много различни имена. Но ако трябва да гадая, бих казал, че истинската му фамилия е Розанов.

— А малкото име?

— Алексей.

— Опиши го.

Иранецът предложи малко неясно описание на мъж, висок около метър и осемдесет, с оредяваща сиворуса коса, която решил като президента на Русия.

— Години?

— Може би на петдесет.

— Езици?

— Той може да говори всеки език, който си поиска.

— Колко често се срещате?

— Веднъж на всеки два-три месеца и по-често, ако е необходимо.

— Къде?

— Понякога аз пътувам до Москва. Обикновено се срещаме на неутрален терен в Европа.

— Какъв вид неутрален терен?

— Тайни квартири, ресторанти. — Реза сви рамене. — Обичайните неща.

— Кога се видяхте за последен път?

— Преди месец.

— Къде?

— В Копенхаген.

— Къде по-точно?

— В малък ресторант в Нихавн^[1].

— Онази вечер говорихте ли за ядрени оръжия и Сирия?

— Всъщност — отвърна Назари — в дневния ред имаше само една точка.

— За какво беше тя?
— За теб.

[1] Старото пристанище на Копенхаген — обект с историческо значение и място, където е съсредоточен нощният живот в града. Някогашните търговски къщи и публични домове са превърнати в стилни ресторанти и кафенета. — Б.пр. ↑

43.

Долна Австрия

Но те малко изпреварвали събитията, защото в Копенхаген не за първи път Реза Назари и Алексей Розанов били обсъждали дълго и упорито въпроса за Габриел Алон. Името му заемало значително място в техните разговори при много от предишните им срещи, но никога не било обсъждано с такава настойчивост и ожесточение, както по време на вечерята, състояла се десет месеца по-рано в старата част на Цюрих. Службата за външно разузнаване на Русия била в криза. Замръзналото тяло на Павел Жиров неотдавна било открито в Тверска област, Маделин Харт била избягала във Великобритания, а руската енергийна компания, собственост на Кремъл, току-що била лишена от правото да извършва сондажи за петрол в Северно море.

— И причината за всичко това — каза Назари — беше ти.

— Кой го казва?

— Казва го единственият човек, който има значение в Русия. Казва го Шефа.

— Предполагам, че Шефа е поискал да бъде убит.

— Не само да бъдеш убит — отговори Назари. — Той искаше това да стане по такъв начин, че Русия да не бъде замесена. Искаше също да накаже англичаните. И по-специално Греъм Сиймор.

— Ето защо руснаците са избрали Еймън Куин.

Реза не каза нищо.

— Приемам, че името Куин ти е познато.

— Аз го смятах за приятел.

— Защото именно ти си ангажирал Куин да конструира противотанково оръжие за „Хизбула“.

Назари кимна утвърдително.

— Оръжие, което може да изстреля запалителен снаряд, движещ се с триста метра в секунда.

— То беше много ефективно, както установи израелската армия.

Яков посегна ядосано към Реза, но Габриел го възпря и продължи с въпросите си:

— Какво поиска Розанов от теб?

— На онзи етап — само да го представя.

— И ти се съгласи?

— Що се отнася до теб — отвърна Назари, — нашите интереси съвпадаха с тези на руснаците.

По онова време, продължи иранецът, Куин живеел във Венесуела под закрилата на умирация Уго Чавес. Неговото бъдеще било несигурно. Изобщо не било ясно дали наследникът на Чавес щял да му позволи да остане в страната, или да използва венесуелски паспорт. Куба била някаква възможност, но Куин не искал да живее под властта на братята Кастро. Той се нуждаел от нов дом, от нов спонсор.

— Моментът — каза Назари — не можеше да бъде по-подходящ.

— Къде се срещнахте?

— В един хотел в центъра на Каракас.

— Имаше ли още някой там?

— Розанов доведе една жена.

Алон му показа снимката на Катерина, стояща на балкона на Куин в Лисабон. Реза кимна утвърдително.

— Каква беше нейната роля в операцията?

— Аз не бях посветен във всички подробности. На онзи етап просто трябваше да бъда свързката с Куин.

— Колко му беше платено?

— Десет милиона.

— Предварително?

— След приключване на задачата.

— Моята смърт?

Назари погледна към Келър и отвърна:

— И неговата също.

Което ги отведе отново до Копенхаген. Онази вечер Алексей Розанов бил изнервен, но и развълнуван. Първата мишена била набелязана. Единственото, което трябвало да направи Розанов, било някой да прошепне името на Куин в ухото на израелското и британското разузнаване. Той поискал от Назари да бъде негов пратеник, но Реза незабавно му отказал.

— Защо?

— Защото не желаех да правя нещо, което би могло да застраши положението ми пред господин Тейлър.

— Какво те накара да промениш решението си?

Иранецът запази мълчание.

— Колко ти плати той, Реза?

— Два милиона.

— Къде са парите?

— Той искаше да ги депозира в московска банка, но аз настоях за Швейцария.

Габриел поиска от Назари името на банката, номера на сметката, както и всички пароли. Иранецът предостави информацията. Банката беше в Женева. Неотдавна Службата бе сметнала за необходимо да разгледа баланса на финансовата институция. Нямахме да е никак сложно да се доберат до парите на Реза.

— Предполагам, че не си споменал нищо за това на Мохсен Есфакхани.

— Не — отговори Назари след кратко колебание. — Мохсен не знае нищо.

— А жена ти? — попита Габриел. — На нея спомена ли й за парите?

— Защо ме питаш за това?

— Защото съм любопитен по природа.

— Не — отвърна иранецът отново след кратко колебание. — Жена ми не знае нищо.

— Може би трябва да й кажеш.

Алон взе от Михаил един мобилен телефон и го подаде на Назари. Иранецът се втренчи неразбиращо в апарата.

— Хайде, Реза. Обади й се.

— Какво сте направили?

— Задействахме противопожарната аларма.

— Какво означава това?

Обяснението му даде Яков:

— Помниш ли убежището, което създадохме за теб и семейството ти, Реза? Убежище, което не е било необходимо, защото ти никога не си бил искрен?

Паниката плъзна като горски пожар по лицето на иранеца.

— Обаче ти никога не си споменал нищо за това на съпругата си — продължи Яков. — Всъщност си запазил убежището за всеки случай, ако нещата тръгнат катастрофално за теб във ВЕВАК и имаш

нужда от пристан в бурята. Единственото, което трябваше да направим, бе да задействаме противопожарната аларма и те...

— Къде са те? — прекъсна го Назари.

— Мога да ти кажа къде *не са*, Реза, и това е Ислямска република Иран.

В хлътналите очи на иранеца се появи заплашително спокойствие. Те се преместиха бавно от Яков към Габриел.

— Току-що допусна грешка, приятелю. Човек като теб най-добре знае опасностите, които крие вземането на прицел на невинни членове на семейството.

— Това е едно от най-големите предимства да бъдеш мъртъв, Реза. Вече не ме възпира гузна съвест. — Алон замълча, после добави: — Това прояснява мисълта ми. — Отдръпна мобилния телефон. — Въпросът е дали проясних и твоето мислене.

Погледът на Назари се премести от лицето на Габриел към огъня. В очите му вече не се четеше заплашително спокойствие. То бе заменено от отчаяние, от осъзнаването, че няма друг избор, освен да се остави на милостта на един смъртен враг.

— Какво искаш от мен? — попита той най-накрая.

— Искам да спасиш семейството си и себе си.

— И как бих могъл да го направя?

— Като ми помогнеш да намеря Еймън Куин и Алексей Розанов.

— Това е невъзможно, Алон.

— Кой го казва?

— Казва го Шефа.

— Сега аз съм Шефа — каза Габриел. — И ти работиш за мен.

* * *

Те прекараха следващия час да преповтарят всичко отначало. Особено внимание бе отделено на подробностите за банковата сметка в Женева и обстоятелствата около последната среща на Назари с Алексей Розанов в Копенхаген. Точната дата, името на ресторанта, часът и начинът на тяхното пристигане, имената на хотелите, където бяха отседнали.

— Кога е следващата ви среща? — попита Алон.

— Нямаме нищо запланувано.

— Обикновено кой пръв установява контакт?

— Зависи от състоянието на нещата. Ако Алексей има какво да обсъдим, той установява контакта и предлага мястото. Ако аз имам нужда да се видя с него...

— Как се свързваш с него?

— По начин, който вие и американската Агенция за национална сигурност не можете да проследите.

— Като пускате „бъбрив“ имейл до безобиден наглед акаунт ли?

— Понякога — отвърна Назари — най-простите начини са най-добрите.

— Какъв е адресът на Розанов?

— Той използва няколко.

После Реза изрецитира по памет четири интернет адреса. Всичките представляваха произволни комбинации от букви и цифри. Това беше впечатляваща проява на добра памет.

Вече приближаваше единайсет часът. Имаше време колкото да върнат Назари в „Интерконтинентал“ до вечерния му час. Габриел предупреди иранеца за последствията от всяко нарушение на техния набързо изготвен договор. След това го освободи от стола. Реза изглеждаше изненадващо добре за човек, който е бил подложен на побой и фалшива екзекуция. Единственото видимо доказателство за неговото изпитание беше малкото изгорено петно в средата на челото му.

— Сложи малко лед върху него, когато се прибереш в стаята си — каза Яков, докато го напъхваше в колата. — Искаме да изглеждаш добре за утрешните преговори.

Те го свалиха в източния край на Щатпарк и Михаил го проследи до хотела. Фоайето беше пусто, Назари се качи сам в асансьора, който го отведе до седмия етаж, където го чакаше оборудваната му с подслушвателни устройства стая. Прегърбен пред лаптопа в съседната стая, Ели Лавон слушаше това, което последва: мъж, който повръща неистово в тоалетната, мъж, който плаче неудържимо, след като телефонното позвъняване до дома му в Техеран остана без отговор. Лавон намали силата на звука и даде на своя обект на подслушване поне малко уединение. „Игри за големи момчета — помисли си той — по правила за големи момчета.“

44.

Воробъовите хълмове, Москва

Сънят на Катерина Акулова протичаше както винаги. Тя вървеше през брезова гора близо до стария ѝ тренировъчен лагер, когато дърветата се отдръпнаха настрани като завеса и се появи кристалносиньо езеро. Нямаше нужда да се съблича, в сънищата си винаги беше без дрехи, независимо от ситуацията. Катерина се плъзна под спокойната гладка повърхност и заплува из улиците на нейното ерзац^[1] германско село. След това водата се превърна в кръв и тя осъзна, че се дави в нея. Жадуваща за кислород, с блъскащо в гърдите сърце, тя загреба бясно към една малка светла точка. Но всеки път, когато се покажеше на повърхността, някаква ръка отново я натискаше надолу. Това беше женска ръка — гладка, безупречна. Въпреки че никога не бе чувствала нейното докосване, Катерина знаеше, че е ръката на майка ѝ.

Накрая тя седна изправена в леглото, задъхана, сякаш не бе поемала въздух в продължение на няколко минути. Косата ѝ беше влажна и слепнала от пот, ръцете ѝ трепереха от страх. Катерина посегна за цигарите си, запали с мъка една и пое дълбоко дима. Както винаги, никотинът я успокои. Тя погледна часовника и видя, че приближава обяд. Някак си бе спала почти дванайсет часа. Навън снегът от предишната вечер бе спрял да вали и белият диск на слънцето грееше ниско в светлото небе. Зимата, изглежда, бе дала няколко часа отсрочка на Москва.

Тя спусна крака на пода, отиде в кухнята и си направи чаша кафе. Изпи го, докато стоеше до кафемашината, и веднага си приготви второ. Мобилният ѝ телефон за разговори със СВР лежеше на плота. Катерина го вдигна и се взря намръщено в екрана му. Все още нямаше заповед за заминаване от Алексей. Бе убедена, че това не е поради недоглеждане от страна на Розанов. Алексей си имаше причини. Той винаги имаше причини.

Катерина провери синоптичната прогноза. Температурата бе няколко градуса над нулата, което беше рядкост за Москва по това

време на годината, и се очакваше да няма облаци през остатъка от следобеда. Тя отдавна не бе спортувала и реши, че бягането ще ѝ се отрази добре. Катерина занесе кафето си в спалнята и се облече — отдолу фланелка с дълъг ръкав и клин, а отгоре плътен анцуг. Обу чифт нови маратонки — оригинални американски маратонки, а не евтините, банални имитации, които излизаха от руските фабрики. По-добре да тичаш бос, отколкото с руски маратонки. След това нахлузи чифт дебели ръкавици и напъха косата си под вълнена шапка. Единственото, което остана, бе пистолетът ѝ — деветмилиметров „Макаров“, който мразеше да носи, когато тичаше. Освен това, ако някой подпийнал водка перверзник бе достатъчно глупав да се опита да ѝ направи нещо, Катерина бе повече от способна да се грижи за себе си. Веднъж бе пребила до безсъзнание един извратеняк на алея в парка „Горки“. Алексей бе довършил работата или поне така се говореше в Московския център. Катерина никога не си бе направила труда да пита за съдбата на мъжа. Той си я заслужаваше, каквато и да бе тя.

Тя направи няколко упражнения за разтягане, докато пушеше втората си цигара и пиеше третата си чаша черно кафе. После слезе с асансьора до фоайето и без да обръща внимание на махмурлийския поздрав на небръснатия портиер, излезе на улицата. Тротоарите бяха изринати от снега и Катерина се затича, поддържайки леко темпо, на запад към Мичурински проспект. Той минаваше край Московския държавен университет — учебното заведение, което Катерина можеше да посещава, ако беше нормално дете, а не дъщеря на агентка от КГБ, която бе забравила да взема противозачатъчни мерки, докато бе поставяла любовен капан.

В подножието на хълма тя зави надясно по леко извитата улица „Косигин“. Между двете платна имаше павирана алея, от двете страни на която се издигаха дървета с голи клони. Краката на Катерина започнаха да се загреват, тя усети първите капчици пот да избиват под анцуга ѝ. Младата жена удължи крачка и ускори темпото. Мина край красива църква в зелено и бяло и панорамната площадка на Воробьовите хълмове, където двама усмихнати младоженци позираха за снимки на фона на града. Това беше традиция за руските брачни двойки — нещо, което Катерина никога нямаше да преживее. В случай че се омъжеше, което бе малко вероятно, от СВР трябваше да одобрят нейния съпруг. Сватбата щеше да се проведе тайно и нямаше да

присъстват никакви фотографии. Нямахте да присъстват и семействата им. За Катерина това не беше проблем, защото тя нямаше семейство.

Намерението ѝ бе да тича до Руската академия на науките и след това да поеме обратно към къщи по крайбрежната улица. Но когато мина покрай бляскавия вход на хотел „Корстон“, си даде сметка, че е следена от един „Рейндж Роувър“ със затъмнени прозорци. Беше го видяла за първи път на Московски проспект и за втори път при панорамната площадка на Воробьовите хълмове, където един от пътниците му — облечен с кожено яке мъж, се бе преструвал, че се любува на гледката. Сега автомобилът бе паркиран пред „Корстон“ и мъжът с коженото яке вървеше между дърветата към Катерина. Той беше висок над метър и осемдесет, тежеше над сто килограма и вървеше с леко поклащане на раменете — като човек, който прекарва голяма част от времето си в гимнастически салон.

Беше в разрез с обучението на Катерина да обърне гръб на потенциална заплаха, така че тя продължи да тича със същото темпо към мъжа, като гледаше право напред, сякаш само бегло си даваше сметка за присъствието му. Ръцете му бяха мушнати в джобовете на коженото яке. Когато Катерина се опита да мине край него, той измъкна дясната си ръка и я сграбчи за предмишницата. Сякаш я стиснаха челюстите на багер. Краката ѝ загубиха опора и щеше да падне на земята, ако ръката му не я държеше изправена.

— Пусни ме! — каза рязко Катерина.

— *Нет*^[2] — отвърна той хладно.

Тя се помъчи да се отскубне — повече като предупреждение, отколкото като истински опит за бягство, но той я стисна още по-силно. Следващите ѝ движения бяха извършени по инстинкт. Катерина скочи с всичка сила върху горната част на стъпалото на десния му крак и го заслепи, като заби двата си пръста в очите му. Щом хватката му се охлаби, тя се завъртя и го изрита с коляно в слабините. После се завъртя отново и му нанесе жесток удар в слепоочието, който го просна на земята. Катерина се канеше да смаже с крак оголената му шия, но се спря, когато чу смях на пътеката зад гърба си. Тя се подпря с ръце на коленете, като дишаше учестено ледения въздух. Усети в устата си вкус на кръв. Представи си, че това е кръвта от сънищата ѝ.

* * *

— Защо го направи?

— Защото исках да се уверя, че си готова да се върнеш на терен.

— Аз винаги съм готова.

— Показа го доста нагледно. — Алексей Розанов бавно поклати глава. — На този нещастник никога повече няма да му трябва презерватив. Мисля, че е късметлия в известен смисъл.

Бяха на задната седалка на служебната кола на Розанов, която бе заклещена в трафика по улица „Косигин“. Очевидно имаше произшествие някъде напред. Такива постоянно се случваха.

— Кой беше този? — попита Катерина.

— Младият мъж, когото едва не уби ли?

Тя кимна утвърдително.

— Той неотдавна завърши Червенознаменния институт^[3]. До днес възлагах големи надежди на него.

— За какво възнамеряваше да го използваш?

— За силова работа — отвърна Розанов без следа от ирония.

Колата пълзеше напред със скоростта на пешеходец. Алексей измъкна пакет „Дънхил“ от горния джоб на палтото си и замислено извади цигара.

— Когато се прибереш в апартамента си — каза той след малко, — ще намериш в антрето куфар, заедно с паспорт и самолетни билети. Заминаваш рано сутринта.

— Закъде?

— Ще прекараш една нощ във Варшава, за да затвърдиш самоличността си. След това ще прекосиш Европа, за да стигнеш до Ротердам. Там сме ти резервирани стая в хотел близо до фериботния терминал. Една кола ще те чака на отсрещната страна.

— Каква кола?

— „Рено“. Ключът ще бъде скрит на обичайното място. Оръжията ще са скрити отзад. Осигурили сме ти картечен пистолет „Скорпион“^[4]. — Розанов се усмихна. — Ти винаги си харесвала тази марка, нали, Катерина?

— Какво ще кажеш за Куин? — попита тя.

— Той ще се срещне с теб в твоя хотел. — Алексей замълча, после добави: — Не очаквам да бъде в добро настроение.

— Какво не е наред?

— Президентът реши да отложи плащането на Куин, докато той не приключи втората фаза на операцията.

— Защо президентът реши така?

— За да даде стимул на Куин — отговори Розанов. — Нашият ирландски приятел има навика да взема нещата в свои ръце. Онзи есемес, който той настоя да изпрати на Алон, едва не провали една отлично планирана операция.

— Ти изобщо не трябваше да му даваш номера на Алон.

— Нямах друг избор. Куин беше съвсем конкретен в изискванията си. Той искаше Алон да разбере, че в колата има бомба. Искаше да знае и кой я е поставил там.

Бяха успели да се придвижат малко по малко обратно до панорамната площадка на Воробьовите хълмове. Младоженците ги нямаше, тяхното място бе заела нова брачна двойка. С тях се снимаше и дете — шест-седемгодишно момиченце с бяла рокля и цвете в косите.

— Хубаво момиченце — каза Алексей.

— Да — отвърна сдържано Катерина.

Розанов се взря изпитателно в нея.

— Въобразявам ли си — попита той най-сетне, — или наистина не ти се иска да се върнеш на терен?

— Въобразяваш си, Алексей.

— Защото, ако не си в състояние да изпълняваш задълженията си, аз трябва да знам.

— Попитай твоя нов кастрат дали съм способна.

— Знам, че беше...

— Това не е проблем — прекъсна го Катерина.

— Надявах се, че отговорът ти ще е точно такъв.

— Знаеше, че ще е такъв.

Бяха стигнали до причината за задръстването — една старица лежеше мъртва на улицата. Пазарската ѝ мрежа лежеше до нея и ябълките се бяха разпилели на асфалта. Няколко автомобилни клаксона прозвучаха в знак на протест. Млад или стар човек, това нямаше значение. Животът в Русия не струваше нищо.

— Боже мили! — възкликна тихо Розанов, когато зърна през прозореца си размазаното тяло на старицата, докато минаваха край нея.

— Не е типично за теб да се разстройваш от гледката на малко кръв.

— Аз не съм като теб, Катерина. Аз убивам с писалка и хартия.

— Така правя и аз, ако няма нищо друго на разположение.

Алексей се усмихна.

— Радвам се да откривя, че си запазила чувството си за хумор.

— Човек трябва да има чувство за хумор при този вид работа.

— Напълно съм съгласен. — Розанов извади папка от дипломатическото си куфарче.

— Какво е това?

— Президентът има още една работа, която иска да свършиш, преди да се прибереш в Русия.

Катерина взе папката и се загледа в снимката на първата страница. Млад или стар човек, това нямаше значение. Животът в Русия не струваше нищо. В това число и нейният.

[1] Непълноценен заместител на друг продукт. — Б.пр. ↑

[2] Не (рус.). — Б.пр. ↑

[3] Бившият московски център за обучение на кадри на КГБ. — Б.пр. ↑

[4] Чешки автоматичен пистолет. — Б.пр. ↑

45.

Копенхаген, Дания

— Прощавайте — каза Ларс Мортенсен, — не чух добре името ви.

— Мърчант — отговори Кристофър Келър.

— Израелец, нали?

— Опасявам се, че е така.

— А акцентът ви?

— Роден съм в Лондон.

— Разбирам.

Мортенсен беше началник на *PET* — малката, но ефективна служба за вътрешна сигурност и разузнаване на Дания. Официално тя беше подразделение на датската национална полиция и действаше под ръководството на Министерството на правосъдието. Седалището ѝ се намираше в анонимен офис северно от парка „Тиволи Гардънс“. Кабинетът на Мортенсен бе на последния етаж. Мебелите в него бяха солидни, в бледи цветове и в датски стил. Такъв беше и Мортенсен.

— Както може би очаквате — каза Мортенсен, — смъртта на Алон беше ужасен шок за мен. Аз го смятах за свой приятел. Преди няколко години работихме заедно по един случай. Нещата се развиха зле в една къща на север. Аз се погрижих за него.

— Спомням си.

— Вие също ли работихте по онзи случай?

— Не.

Мортенсен почукваше с върха на сребърната си писалка по документите, съдържащи се в една отворена папка.

— Алон ми направи впечатление на човек, който трудно може да бъде убит. Трудно ми е да си представя, че наистина е мъртъв.

— Ние се чувстваме по същия начин.

— А това ваше искане има ли нещо общо със смъртта на Алон?

— Предпочитам да не ви казвам.

— И аз бих предпочел да не се провежда тази среща — каза хладно Мортенсен, — но когато един приятел поиска подкрепа, се

опитвам да бъда услужлив.

— Нашата служба преживя ужасна загуба — заяви Келър след малко. — Както можете да си представите, вниманието ни не е съсредоточено върху нищо друго.

Това не беше кой знае каква информация, но бе достатъчна за датския полицаи.

— Какво ще търсим във видеозаписите?

— Двама мъже.

— Къде са се срещнали?

— В ресторант, наречен „Ви Кайен“.

— В Нихавн?

Келър кимна утвърдително. Мортенсен попита за датата и часа. Кристофър му съобщи и двете.

— А двамата мъже кои са? — попита датчанинът. Кристофър му подаде една снимка.

— Кой е той?

— Реза Назари.

— Иранец ли е?

Келър кимна.

— От ВЕВАК?

— Разбира се.

— А другият мъж?

— Той е главорез от СВР на име Алексей Розанов.

— Имате ли негова снимка?

— Точно затова съм тук.

Мортенсен постави замислено снимката на иранеца върху бюрото си.

— Ние сме малка страна — заговори той след минута. — Спокойна страна, с изключение на няколко хиляди буйни мюсюлмански фанатици. Разбирате ли какво ви казвам?

— Мисля, че да.

— Не искам никакви проблеми с Персийската империя или с руснаците по този въпрос.

— Не се притеснявайте, Ларс.

Мортенсен погледна часовника си.

— Това може да отнеме няколко часа. Къде сте отседнали?

— В хотел „Д’Англетер“.

- Какъв е най-добрият начин да се свържа с вас?
- По телефона на хотела.
- На какво име?
- Лъоблан.
- Мисля, казахте, че името ви е Мърчант.
- Така е.

* * *

Келър напусна централата на *PET* и вървя пеш до парка „Тиволи Гардънс“ — достатъчно дълго, за да се увери, че Мортенсен бе възложил на два екипа да го следят. Небето над Копенхаген бе гранитносиво и редки ситни снежинки прехвърчаха на светлината на уличните лампи. Кристофър прекоси площад „Родхуспладсен“ и се разходи по „Стрьовет“ — главната пешеходна търговска улица на Копенхаген, преди да се върне във великолепния хотел „Д’Англетер“. Като се качи в стаята си, той уби един час, гледайки новините. После звънна на администраторката и на английски с френски акцент ѝ каза, че ще слезе за едно питие в бара за шампанско „Балтазар“. Прекара още един час на ъглова маса, пиейки сам чаша сухо вино. Помисли си мрачно, че това бе бегъл поглед върху живота, който го очакваше в МИБ. Веднъж великият Габриел Алон, нека почива в мир, бе описал живота на професионалния шпионин като низ от постоянни пътувания и затъпяваща скука, накъсван от епизоди на абсолютен ужас.

Най-накрая, няколко минути след седем, една сервитьорка дойде до масата му и го информира, че го търсят по телефона. Келър прие разговора в една телефонна кабина във фойето. Търсеше го Ларс Мортенсен.

— Мисля, че май намерихме снимката, която търсите — каза той. — Отвън ви чака кола.

Не беше трудно да забележи седана на *PET*. В него седяха двама души от същите, които го бяха следили по-рано. Те го превозиха през града и го оставиха в една стая на щабквартирата на *PET*, оборудвана с голям видеоекран. На него се виждаше статично изображение на изглеждащ като иранец мъж, който пресичаше тясна калдъръмена

уличка. Изписаните дата и час съответстваха на информацията, дадена от Реза по време на разпита му извън Виена.

— Назари ли е? — попита Ларс Мортенсен.

Когато Келър кимна утвърдително, Мортенсен натисна няколко клавиша на отворения лаптоп и на екрана се появи ново изображение. Висок мъж с широки скули и оредяла руса коса на темето. Чиста порода главорез от Московския център.

— Това ли е мъжът, когото търсите?

— Бих казал, че е той.

— Имам още няколко снимки и кратък видеозапис, но това определено е най-добрата. — Мортенсен извади диска от лаптопа, постави го в кутийка и я вдигна пред очите на Кристофър. — Подарък в знак на уважение от датския народ — каза той. — Безплатен.

— Успяхте ли да откриете нещо за пътуването им?

— Иранецът е напуснал Копенхаген на следващата сутрин със самолет за Франкфурт. По график е трябвало да лети с него до Техеран.

— А руснакът?

— Все още работим върху това. — Мортенсен подаде диска на Келър. — Между другото, сметката за вечерята е надвишавала четиристотин евро. Руснакът я е платил в брой.

— Поводът е бил специален.

— Какво са чествали?

Кристофър пъкна диска в джоба на палтото си.

— Разбирам — кимна Мортенсен.

* * *

На следващата сутрин Кристофър Келър отлетя за Лондон. Той бе посрещнат на летище Хийтроу от екип на МИ6 и бе откаран с необичайно висока скорост до една тайна квартира на Бишълс Роуд във Фулъм. Греъм Сиймор седеше в кухнята до масата с ламиниран плот, а шитото му по поръчка палто бе метнато върху облегалката на един стол. Само с движение на очите той нареди на Келър да седне. После плъзна лист хартия през масата и сложи сребърна писалка върху него.

— Подпиши.

— За какво е?

— За новия ти телефон. Щом работиш за нас, вече не можеш да използваш стария си телефон.

Кристофър взе документа.

— Ами протокол, тарифен план, този род неща?

— Просто го подпиши.

— Какво име да използвам?

— Собственото си име.

— Кога ще получа новото си име?

— Работим по въпроса.

— Имам ли право на мнение?

Не.

— Не изглежда никак честно.

— Нашите родители не ни позволяват да избираме имената си, същото прави и МИБ.

— Ако се опитате да ме наречете Франсис, ще се върна в Корсика.

Келър надраска нещо нечетливо на мястото за подпис на документа. Сиймор му подаде ново блекбъри и изрецитира осемцифрен номер за криптирана връзка с МИБ.

— Повтори номера — каза той.

Кристофър го стори.

— Каквото и да правиш — каза Греъм, — никога не го записвай.

— Че защо да върша такава глупост?

Сиймор постави друг документ пред Келър.

— Това ти позволява да работиш с документи на МИБ. Вече си член на клуба, Кристофър. Вече си един от нас.

Ръката на Келър, която държеше писалката, увисна над листа.

— Какво има? — попита Греъм.

— Просто се питах дали наистина искаш да подпиша това.

— Защо да не искам?

— Защото, ако трябва да стрелям по Еймън Куин...

— Тогава очаквам да го направиш. — Сиймор замълча, после добави: — Точно както когато беше в Ълстър.

Келър подписа документа. Сиймор му подаде една флашка.

— Какво е това?

— Алексей Розанов.

— Странно — каза Кристофър, — на снимките изглеждаше по-висок.

* * *

Келър се върна на летище Хийтроу навреме за следобедния полет на „Бритиш Еървейс“ до Виена. Той пристигна малко след шестнайсет часа и взе такси до адрес точно зад Рингщрасе^[1]. Това беше хубава стара жилищна сграда в стил бидермайер, с кафене на партера. Кристофър натисна звънеца, получи достъп до фойето и се качи до апартамента на третия етаж. Вратата беше леко открената. Вътре нетърпеливо го чакаше един мъртвец.

[1] Улица, опасваща Инере Щат — централния градски район на Виена. Разположена е на мястото на някогашните градски стени. — Б.пр. ↑

46.

Виена

Снимките от Копенхаген доказаха, че Реза Назари се е срещал с приличащ на руснак мъж по времето и на мястото, установени при разпита му. А файлът от МИ6 доказа, че мъжът с вид на руснак наистина е Алексей Розанов. През 90-те години той бе работил в Лондон под дипломатическо прикритие. И двете служби — МИ5 и МИ6, го познаваха добре.

— Цялото му име е Алексей Антонович. — Келър постави флашката в слота на лаптопа на Габриел, въведе паролата за декриптиране и отвори файла. — Ръководел е верига от агенти на СВР от средно ниво в посолствата из целия град. Опитал се е да вербува двама офицери от МИ5. Честно казано, в МИ5 никога не са му обръщали голямо внимание, нито в МИ6. Но когато Алексей се завърнал в Московския център, звездата му внезапно изгряла.

— Знаем ли защо?

— Това вероятно има нещо общо с приятелството му с руския президент. Алексей е част от близкото обкръжение на царя. Много важна клечка наистина.

Алон прегледа набързо файла на МИ6, докато не стигна до една снимка. На нея се виждаше мъж, който вървеше по мокра лондонска улица — Кенсингтън Хай стрийт, съгласно приложения доклад от наблюдението. Субектът току-що бе излязъл от делови обяд с дипломат от канадското посолство. Годината беше 1995-а. Съветският съюз не съществуваше, Студената война бе приключила, а в Московския център нищо не се беше променило. От СВР гледаха на Съединените щати, Великобритания и другите членове на Западния алианс като на смъртни врагове и на офицерите като Алексей Антонович Розанов бе наредено да ги шпионират непрестанно. Габриел сравни фотографията с една от снимките от Копенхаген. Линията на косата на челото бе малко по-висока, лицето бе по-пълно и по-покварено, но мъжът на снимките определено бе един и същ човек.

— Въпросът е — каза Келър — дали ще можем да го измъкнем на открито.

— Ние не трябва да правим нищо — отговори Алон. — Назари ще го направи за нас.

— Още една среща?

Габриел кимна утвърдително. Кристофър не изглеждаше убеден.

— Нещо не е наред ли?

— Преговорите между САЩ и Иран се очаква да продължат още една седмица.

— Да. — Габриел потупа броя на лондонския „Таймс“. — Мисля, че тази сутрин четох нещо за това във вестниците.

— И когато разговорите приключат — каза натъртено Келър, — Реза без съмнение ще се върне в Техеран.

— Освен ако няма спешна работа на друго място.

— Среща с Алексей Розанов?

— Да.

Точно тогава на екрана на лаптопа се появи съобщение. В него се казваше, че иранската делегация току-що се е върнала в хотел „Интерконтинентал“. Габриел усили звука и миг по-късно чу Реза Назари да ходи напред-назад в хотелската си стая.

— Не ми звучи като щастлив човек — подхвърли Кристофър.

Алон не направи никакъв коментар.

— Има още нещо, което не си взел предвид — каза Келър след малко. — Има голяма вероятност Алексей Розанов да не прояви интерес за нова среща със своя съконспиратор.

— Всъщност мисля, че Алексей ще се радва просто да чуе гласа на Реза.

— Как смяташ да осъществиш това?

Габриел се усмихна и отвърна:

— *С такя.*

* * *

В седем и половина телефонът в стаята на Реза Назари иззвъня тихо. Той вдигна слушалката до ухото си, изслуша инструкциите и затвори, без да каже и дума. Палтото му лежеше на пода, където го бе

захвърлил по-рано тази вечер. Реза го облече и слезе с единия празен асансьор до фоайето. Един ирански охранител му кимна, когато мина край него. Той не попита защо старшият офицер от ВЕВАК напуска сам хотела. Не посмя да го направи.

Назари прекоси улицата и влезе в Щатпарк. Докато вървеше край брега на река Виена, си даде сметка, че го следят. Беше дребният мъж, онзи с незапомнящите се черти на лицето, чието облекло приличаше на купчина мръсно пране. Колата чакаше на същото място, в източния край на парка. Израелецът, когото Назари познаваше като господин Тейлър, седеше на задната седалка. Както обикновено, не изглеждаше доволен. Той претърси старателно Назари и после кимна в огледалото за обратно виждане. Зад волана бе същият мъж, онзи с бледата кожа и очи като лед. Той се включи във вечерния трафик и увеличи скоростта.

— Къде отиваме? — попита иранецът, докато елегантните сгради на Виена минаваха край прозореца му.

— Шефът иска да поговорите поверително.

— За какво?

— За твоето бъдеще.

— Не знаех, че имам такава.

— То ще е много светло, ако направиш каквото ти каже.

— Не мога да закъснявам.

— Не се притеснявай, Реза. Ще спазиш вечерния си час.

Виена

Казваха, че е прозорлив човек, ясновидец, пророк. Той почти никога не грешеше, а дори и да изглеждаше, че греша, то беше само защото не бе изминало достатъчно време, което да докаже, че е бил прав. Той имаше властта да раздвижва пазарите, да предизвиква повишаване нивото на тревога, да влияе на политиката. Той беше безупречен, беше непогрешим. Той беше горящ храст^[1].

Самоличността му не беше известна и дори националността му си оставаше известна загадка. Масово се смяташе, че е австралиец — хостингът^[2] на уебсайта му беше там, — макар мнозина да мислеха, че произхожда от Близкия изток, защото се считаше, че неговото вникване в заплетената политика на този регион е твърде проникателно, за да е дело на човек, който не е ориенталец. Имаше и други, които бяха убедени, че той в действителност е жена. Джендър^[3] анализът на неговия стил на писане показваше, че това най-малкото е възможно.

Макар и влиятелен, блогът му не се четеше от широките маси. Повечето от читателите му бяха от бизнес елита, мениджъри от частни охранителни фирми, политици и журналисти, които се фокусираха върху въпроси, свързани с международния тероризъм и кризата, която преживяваше ислямът и Близкият изток. Именно един такъв журналист — уважаван разследващ репортер от американска телевизионна мрежа, забеляза краткото съобщение, което се появи рано на следващата сутрин. Репортерът звънна на един от източниците си — пенсиониран агент от ЦРУ, който имаше собствен блог — и пенсионираният агент каза, че материалът е преминал теста за достоверност. Това беше достатъчно за уважавания разследващ репортер, който веднага публикува няколко реда от материала на своята страница. И това предизвика международна криза.

В началото американците бяха скептични, британците не толкова. Нещо повече, един експерт по въпросите за разпространението на ядреното оръжие от МИБ нарече новината

превърнал се в реалност кошмарен сценарий: петдесет килограма силно реактивен ядрен материал, достатъчен за производството на една голяма мръсна бомба или няколко по-малки такива, които бяха способни да превърнат големи градски центрове в необитаеми места в продължение на години. Радиоактивният материал — неговото точно естество не бе посочено — бе откраднат от тайна иранска лаборатория близо до свещения град Кум и бе продаден на черния пазар на контрабандист, свързан с чеченски ислямски терористи. Местонахожденията на чеченците и на материала бяха неизвестни, макар да се говореше, че иранците търсят трескаво и двете. По причини, които не бяха ясни, те бяха избрали да не информират своите руски приятели за ситуацията.

Иранците обявиха съобщението за провокация на Запада и ционистка лъжа. Те заявиха, че посочената в материала лаборатория не съществува и всички ядрени материали в страната са в наличност и са непокътнати. Въпреки това до края на деня всички във Виена говореха само за това. Главната преговаряща от американска страна заяви, че съобщението, независимо дали е достоверно, показва колко е важно да се постигне споразумение. Нейният ирански колега не изглеждаше толкова убеден. Той напусна преговорите без изявление пред репортерите и се шмугна на задната седалка на служебната си кола. До него седеше Реза Назари.

Те отидоха до иранското посолство и останаха там до десет вечерта, когато най-накрая се върнаха в хотел „Интерконтинентал“. Назари влезе в стаята си колкото да съблече палтото си и да остави куфарчето си и след това почука на вратата на съседа си. Михаил Абрамов го дръпна бързо вътре. Яков Росман му наля чаша уиски от минибара.

— Забранено е — каза иранецът.

— Вземи го, Реза. Заслужаваш го.

Иранецът прие любимата си напитка и вдигна леко чашата за на здравица.

— Моите поздравления — каза той. — Вие и вашите приятели успяхте да предизвикате истинска сензация днес.

— Какво мислят в Техеран?

— Те са скептични по отношение на избрания момент, да не кажа нещо повече. Предполагат, че съобщението е част от заговор на

Службата, целящ да саботира преговорите и да предотврати постигането на споразумение.

— Спомена ли се името на Алон?

— Че как би могло да се спомене? Алон е мъртъв.

Яков се усмихна.

— А руснаците? — попита той.

— Дълбоко са угрижени — отговори Назари. — И това е меко казано.

— Ти изрази ли желание да ги успокоиш?

— Не се наложи. Мохсен Есфхани ме инструктира да се свържа с тях и да организирам среща.

— Дали Алексей ще се съгласи да се видите?

— Не мога да гарантирам това.

— Тогава може би трябва да му обещаеш нещо малко по-интересно от една среща за взаимно успокоение и подкрепа.

Реза запази мълчание.

— Носиш ли си блекбърито от ВЕВАК?

Иранецът го вдигна, за да го види Яков.

— Изпрати съобщение на Алексей. Пиши му, че искаш да обсъдите последните събития във Виена. Пиши му, че Русия няма за какво да се притеснява.

Назари бързо състави имейла, показа текста на Яков и след това натисна бутона за изпращане.

— Много добре. — Яков посочи отворения си лаптоп и каза: — Сега му изпрати и този.

Реза се приближи и погледна екрана.

Моето правителство те лъже за сериозността на положението. Наложително е да те видя веднага.

Назари написа адреса и кликна иконката за изпращане.

— Това би трябвало да привлече вниманието му — каза Яков.

— Да — отвърна иранецът. — Би трябвало.

[1] Горящият храст, видян от Моисей в планината Хорив. От него се разнесе гласът на Бог, който съобщи на Моисей, че ще изведе

еврейския народ от Египет. — Б.пр. ↑

[2] Сървърът, който ползва даден сайт, за да бъде видим в интернет. — Б.пр. ↑

[3] Терминът „джендър“ се отнася до социално установените роли, поведения, дейности и характеристики, които в дадено общество се считат за подобаващи на мъжете или съответно на жените. — Б.пр.

↑

48.

Виена

Тази вечер не се получи никакво известие от Алексей Розанов, нямаше отговор и на следващата сутрин. Реза Назари напусна хотела в осем и половина заедно с останалата част от иранската делегация и двайсет минути по-късно изчезна в черната дупка на ядрените преговори. Тогава Габриел, затворен с Кристофър Келър в тайната виенска квартира, взе да размишлява за причините, поради които операцията му бе обречена на провал още преди да е започнала. Възможно бе, разбира се, Реза Назари да е докладвал в службата си непосредствено след бруталния му разпит. Също така бе възможно след това да е съобщил на Алексей Розанов, че мъжът, когото бяха планирали съвместно да убият толкова зрелищно, е жив и търси отмъщение. Или може би нямаше никакъв Алексей Розанов. Може би той беше само плод на трескавото въображение на Назари, хитра част от *такия*, целяща да го направи полезен за Алон и по този начин да спаси собствения му живот.

— Очевидно си загубил ума си — каза Келър.

— Случва се на мъртвите хора? — Габриел взе снимката, на която Розанов вървеше по една калдъръмена уличка в Копенхаген. — Може би той няма да дойде. Може би неговите началници в СВР са решили да го оставят в сянка за известно време. Може би той ще помоли стария си приятел Реза да прескочи до Москва за една нощ с водка и момичета.

— След това ние също ще се отбием в Москва и ще го убием там.

— Не — отвърна Алон, като поклати бавно глава. Те нямаше да ходят в Москва. За тях Москва беше забранен град. Те бяха извадили късмет, че оцеляха при последното си посещение. Нямаше да се връщат там за отплата.

В един часа преговарящите направиха почивка за обяд. Сутрешното заседание бе особено непродуктивно, тъй като двете страни все още бяха в паника заради липсващия радиоактивен

материал на Габриел. Реза Назари се измъкна от своята делегация колкото да се обади на Яков Росман в хотел „Интерконтинентал“. След това Яков звънна на Келър в тайната квартира и повтори съобщението:

— Пълно мълчание от страна на Москва. Нито дума от Алексей.

Дотогава вече приближаваше два часът. Небето беше ниско и оловносиво, рехави снежинки прелитаха край прозорците на тайната квартира. Освен за провеждането на разпита на Назари, Алон не бе напускал стаите, в които пребиваваше, стоейки там, скрит от погледите, защитен от спомените, спотайващи се пред вратата му. Келър бе този, който му предложи да се разходи. Той помогна на Габриел да облече палтото си, уви един шал около врата му и нахлупи шапка ниско на челото му. След това му даде пистолет „Глок“ 45-и калибър — оръжие с поразяваща мощ.

— Какво да правя с него?

— Застреляй всеки руснак, който те помоли да го упътиш за някъде.

— А ако се натъкна на иранец?

— Тръгвай — каза Кристофър.

Когато Алон излезе от сградата, снегът се бе усилил и се сипеше отвесно, а тротоарите приличаха на напудрени със захар виенски сладкиши. Той вървя безразсъдно няколко минути, без да си прави труда да провери дали не го следят. Виена отдавна се бе надсмяла на неговия занаят. Габриел обичаше красотата ѝ и ненавиждаше историята ѝ. Той ѝ завиждаше и я съжаляваше.

Тайната квартира се намираше във Втори район^[1] на Виена. Преди войната той бил толкова гъстонаселен с евреи, че виенчани насмешливо го наричали Мацезинзел, или остров Маца^[2]. Алон прекоси Рингщрасе, напускайки за първи път Леополдщат, и спря пред кафе „Централ“, където някога се бе натъкнал на мъж на име Ерих Радек — бивш офицер от СС, на когото Адолф Айхман бе наредил да унищожи доказателствата за холокоста. След това измина краткото разстояние до внушителната стара къща на Радек, от която екип от агенти на Службата бе измъкнал военния престъпник и го бе повел на първия етап от едно дълго пътешествие, което щеше да завърши в израелска затворническа килия. Габриел стоя сам пред портата, докато раменете му побеляха от снега. Отвън къщата бе олющена и напукана и пердетата, които висяха на немитите прозорци, изглеждаха овехтели.

Явно никой не искаше да живее в дома на убиеца. Алон си помисли, че може би в крайна сметка имаше надежда за тях.

След западналата къща на Радек той мина през Еврейския квартал и стигна до Градската синагога. Две години по-рано на тясната уличка пред входа на синагогата той и Михаил Абрамов бяха убили екип терористи от „Хизбула“, които планираха да извършат клане в нощта на шабат. Останалата част на света бе накарана да повярва, че двама членове на ЕКО „Кобра“ — елитното специално подразделение на австрийската полиция, бяха застреляли терористите. Имаше дори табела на стената на синагогата в чест на тяхната смелост. Докато я четеше, Габриел неволно се усмихна. „Така и трябва да бъде“, помисли си. И в двете му дейности — разузнаването и реставрацията, целта му бе една и съща. Той искаше да идва и да си отива незабелязано, да не оставя следа след себе си. За добро или за лошо, нещата невинаги се бяха случвали по този начин. А сега беше мъртъв.

След като си тръгна от синагогата, Габриел отиде до една близка сграда, в която някога се бе помещавала малка организация, наречена „Разследвания и справки за събития по време на войната“. Човекът, който я бе ръководил, някой си Ели Лавон, бе избягал от Виена няколко години по-рано, след като бомба бе разрушила офиса му и бе убила двете му млади сътруднички. Когато отново тръгна, Алон забеляза, че Лавон го следи. Той спря на улицата и с почти незабележимо движение на главата му даде знак да се присъедини към него. Ели изглеждаше смутен. Не му хареса, че следеният обект го е забелязал, дори и обектът да го познаваше още от момчешка възраст.

— Какво правиш? — попита го на немски Габриел.

— Чух един глупав слух — отговори Лавон на същия език, — че бъдещият шеф на Службата се разхожда из Виена без телохранител.

— Къде пък чу подобно нещо?

— Келър ми каза. Вървя след теб, откакто напусна тайната квартира.

— Да, знам.

— Не, не знаеш. — Ели се усмихна. — Наистина трябва да бъдеш по-внимателен. Има много неща, за които да живееш.

Те вървяха по тихата улица, като снегът заглушаваше шума от стъпките им, докато стигнаха до малък площад. Сърцето на Алон заби като камбана в гърдите му и той внезапно почувства краката си тежки

като олово. Опитва се да продължи напред, но спомените му го накараха да спре. Габриел си спомни как се мъчеше да закопчае коланите на столчето за кола на сина си, както и едва доловимия вкус на вино по устните на жена си. Отново чу звука от двигателя, който не запали веднага заради бомбата, черпеща енергия от акумулатора. Твърде късно се бе опитал да я предупреди да не завърта втори път ключа. След това изригналото бяло зарево разруши неговия свят. Сега най-сетне реставрацията му бе почти завършена. Помисли си за Киара и за миг изпита надежда, че Алексей Розанов няма да се хване на въдицата. Лавон, изглежда, долови за какво си мислеше Габриел. Обикновено ставаше така.

— Моето предложение все още е в сила — каза той тихо.

— Какво е то?

— Остави Алексей на нас — отговори Ели. — Време е вече да се прибереш у дома.

Габриел тръгна бавно напред и спря на същото място, където колата бе изгоряла, превръщайки се в почернял метален скелет. Въпреки компактния си размер, бомбата бе предизвикала необичайно силна експлозия и пожар.

— Успя ли да прегледаш файла на Куин? — попита той.

— Интересно четиво — отговори Лавон.

— В средата на 80-те години Куин е бил в Рас ел Хилал. Помниш Рас ел Хилал, нали, Ели? Това беше лагерът в източната част на Либия, онзи до морето. Палестинците също се обучаваха там. — Алон хвърли поглед през рамо. — Тарик е бил там.

Лавон не каза нищо. Габриел се загледа в покрития със сняг калдъръм.

— Той е пристигнал през осемдесет и пета година. Или пък беше осемдесет и шеста? Имал проблеми с бомбите си. Неуспешни детонации, проблеми с предпазителите и таймерите. Но когато се завърнал от Либия...

Гласът му заглъхна.

— Било е кървава баня — каза Лавон.

Алон замълча за миг.

— Мислиш ли, че те са се познавали? — попита той най-накрая.

— Куин и Тарик ли?

— Да, Ели.

— Не мога да допусна, че не са се познавали.

— Може би именно Куин е помогнал на Тарик да реши проблемите, които е имал. — Габриел замълча, после добави: — Може би Куин е проектирал бомбата, която унищожи семейството ми.

— Ти отдавна уреди тази сметка.

Алон хвърли поглед през рамо към Лавон, но Ели вече не го слушаше. Той се взираше в екрана на блекбърито си.

— Какво пише? — попита Габриел.

— Изглежда, Алексей Розанов все пак иска да поговори с Назари.

— Кога?

— Вдругиден.

— Къде?

Лавон вдигна към него мобилния си телефон. Габриел се взря в екрана и след това вдигна лице към падащия сняг. „Не е ли красив? — помисли си той. — Снегът опрощава всички грехове на Виена. Над Виена се сипе сняг, докато над Тел Авив се сипят ракети.“

[1] Втори район на Виена се нарича Леополдщат. — Б.пр. ↑

[2] Безквасен хляб, който в юдаизма се яде ритуално по време на еврейския празник Пасха. — Б.пр. ↑

49.

Ротердам, Нидерландия

Беше малко след единайсет часа предобед, когато Катерина Акулова излезе от централната железопътна гара на Ротердам. Тя се качи в едно чакащо такси и на доста добър нидерландски поръча на шофьора да я закара до хотел „Нордзее“. Улицата, на която той се намираше, беше повече жилищна, отколкото търговска, а хотелът имаше вид на занемарена морска вила, която сега се използваше по-доходоносно. Катерина отиде на рецепцията. Администраторката — млада холандка, изглеждаше изненадана да я види.

— Гертруд Бергер — каза Катерина. — Вчера мой приятел е запазил стая. Господин Макгинис.

Жената се взря намръщено в екрана на компютъра си.

— Всъщност — каза тя — вашата стая не е заета.

— Сигурна ли сте?

Администраторката ѝ отправи ведрата си усмивка, която пазеше за най-безсмислените въпроси.

— Обаче рано тази сутрин един джентълмен остави нещо за вас. — Тя ѝ връчи плик за писмо с логото на хотел „Нордзее“ в горния ляв ъгъл.

— Знаете ли по кое време го остави?

— Около девет часа, ако си спомням правилно.

— Спомняте ли си как изглеждаше?

Холандката описа мъж, висок около метър и седемдесет и седем, с тъмна коса и тъмни очи.

— Ирландец ли беше?

— Не мога да кажа. Доста трудно бе да се определи акцентът му.

Катерина постави кредитна карта на плота на рецепцията.

— Стаята ще ми трябва само за няколко часа.

Жената прекара кредитната карта през процепа на апарата и след това ѝ подаде ключа.

— Имате ли нужда от помощ за чантата?

— Благодаря, мога да се справя и сама.

Катерина се качи по стълбите на втория етаж. Стаята ѝ беше в дъното на коридора, чиито стени бяха облицовани с тапети с флорални мотиви и пасторални сцени от изобилстващия с канали холандски пейзаж. Нямаше видими охранителни камери, така че тя прокара ръка по рамката на вратата, преди да мушне ключа в ключалката. Катерина остави чантата си на пода до долния край на леглото и претърси стаята за скрити камери или подслушвателни устройства. Въздухът миришеше на вар и застоял цигарен дим. Беше изключително мъжки аромат.

Тя отвори прозореца на банята, за да прогони миризмата, върна се в спалнята и взе плика, който ѝ бе дала девойката на рецепцията. Катерина провери залепването, за да се увери, че не е бил отварян, и после го скъса от единия край. Вътре имаше само един лист хартия, сгънат на три. На него с печатни букви бе написано кратко обяснение за отсъствието на Куин.

— Копеле! — прошепна Катерина, след това изгори бележката в мивката на банята.

* * *

Алексей Розанов бе наредил на Катерина да продължи към страната, която беше крайната ѝ цел, без да се свързва с Московския център. Бележката обаче променяше всичко. Тя гласеше, че Куин няма да пътува с нея, както бе планирано. Вместо това щеше да се срещне с нея на следващата спирка от техния маршрут — малък крайбрежен хотел в английското графство Норфък. Съгласно строгите правила на работа в СВР Катерина не можеше да продължи без одобрението на надзорника си. И единственият начин да получи това одобрение бе да рискува да осъществи контакт.

Тя извади телефона от чантата си и написа кратък имейл до адрес с базиран в Германия домейн. Адресът беше на входящ сървър на СВР, който автоматично криптираше електронното писмо и го препращаше през обиколен маршрут от възли и сървъри в Московския център. Отговорът на Алексей пристигна след десет минути. Той бе вежливо формулиран, но пределно ясен. Тя трябваше да играе по правилата на Куин, поне засега.

Дотогава вече минаваше дванайсет часът. Катерина се излегна на леглото и дремна на пресекулки до три и половина, когато напусна хотела и взе такси до терминала на „Пи енд Оу Ферис“. На „Гордостта на Ротердам“ — 215-метров ферибот, който можеше да превозва 250 коли и над хиляда пътници, вече пускаха пасажерите да се качват на борда. От СВР бяха запазили за Катерина каюта в първа класа под името Гертруд Бергер. Тя остави куфара си в каютата, заключи вратата и се качи горе в един от баровете. Той вече беше пълен с пътници, много от които търсеха малко сърдечна компания, за да облекчат самотата на десетчасовото нощно пътуване. Катерина си поръча чаша вино и зае маса на левия борд на плавателния съд.

На мъжете в бара не им отне много време да забележат привлекателната млада жена, която седеше в единствената компания на своя телефон. В крайна сметка един от тях се приближи с две питиета в ръка и попита на английски дали може да се присъедини към нея. Катерина позна по акцента му, че е германец. Беше около четиресет и пет годишен, с оредяваща коса, добре облечен. Възможно беше да е нает от някоя от европейските служби за сигурност. Независимо от това, тя счете, че е по-добре да побъбри празни приказки с него на едно питие, отколкото хладно да го игнорира. Затова прие чашата вино и го покани с поглед да седне.

Както се оказа, той работеше като мениджър продажби и работа с клиенти към една фирма в Бремен, която произвеждаше висококачествени металоурежещи машини. „Не е вълнуваща работа — каза мъжът, — но е стабилна.“ Изглежда, фирмата му въртеше доста голям бизнес в северната част на Англия, което обясняваше присъствието му на ферибота от Ротердам до Хъл. Мъжът предпочиташе ферибота пред самолетите, защото пътуването му давало така необходимото откъсване от брака му, който, съвсем не изненадващо, не бил в цветущо състояние. В продължение на два часа Катерина флиртува с него на безупречен немски език, като от време на време задълбаваше в мистериозни теми, например дефлацията в еврозоната или дълговата криза в Гърция. Бизнесменът очевидно беше поразен. Единственото му разочарование дойде в края на вечерта, когато тя отказа на предложението му да отиде в неговата каюта.

— Ако бях на ваше място, щях да бъда много внимателен — каза той, като ставаше бавно, приемайки поражението си. — Изглежда, си

имате таен обожател.

— Кой е той?

Бизнесменът кимна към противоположния край на бара, където един мъж седеше сам на маса.

— Той ви заглежда от мига, в който седнах при вас.

— Наистина ли?

— Познавате ли го?

— Не — отвърна тя. — Никога не съм го виждала.

Немецът се отдалечи в търсене на по-перспективна цел.

Катерина стана от масата и излезе да изпуши една цигара на пустата платформа за наблюдение. След малко Куин се присъедини към нея.

— Кой е твоят приятел? — попита я.

— Търговец с надежда за слава.

— Сигурна ли си в това?

— Сигурна съм. — Тя се обърна да го погледне. Куин носеше сив делови костюм, жълто-кафяв шлифер и очила с черни рамки, които сякаш променяха формата на лицето му. Трансформацията бе забележителна. Дори Катерина едва го позна. Не беше чудно, че е успял да оцелее през всичките тези години. — Защо не беше в хотела? — попита го.

— Ти си умно момиче. Ти ми кажи.

Катерина отново се обърна към морето.

— Не беше там — каза тя, след като се замисли за момент, — защото си се страхувал, че Алексей ще те убие.

— И защо бих се страхувал от това?

— Защото той отказва да ти плати парите, които ти дължи. И ти си убеден, че втората фаза на операцията всъщност е заговор да се отърве от теб, така че да няма никаква връзка между теб и СВР.

— Така ли е?

— Овладей се, Куин.

Очите му шареха по нея, оглеждайки я от горе до долу.

— Въръжена ли си? — попита той най-накрая.

— Не.

— Имаш ли нещо против да се уверя лично?

Преди да успее да отговори, Куин я придърпа към себе си в привидно романтична прегръдка и прокара ръка по тялото ѝ. Отне му

само секунда-две, за да открие пистолета „Макаров“, скрит под пуловера ѝ. Той го пъкна в джоба на палтото си. После отвори чантата ѝ и извади мобилния ѝ телефон. Включи го и прегледа получените имейли.

— Губиш си времето — каза тя.

— Кога беше последният ти контакт с Алексей?

— По обяд.

— Какви бяха неговите инструкции?

— Да действам според плана.

— Кой е мъжът, който ти купи питие в бара?

— Казах ти...

— От СВР ли е?

— Ти си параноик.

— Вярно е — отвърна Куин. — Точно затова все още съм жив.

Той изключи телефона и като се усмихна, ѝ го подаде. След това с едно движение на китката го запрати в морето.

— Копеле такова! — изруга Катерина.

— Ирландски късмет^[1] — каза Куин.

* * *

Каютата на Куин бе на същото ниво като тази на Катерина, няколко врати по-близо до носа. Той я принуди да влезе вътре и веднага изсипа на леглото съдържанието на дамската ѝ чанта. Нямаше нищо, което да прилича на електронно устройство, само портфейл, съдържащ германски паспорт и кредитни карти, както и малко козметика. Имаше също заглушител за пистолет „Макаров“. Куин го пъкна в джоба си и нареди на Катерина да съблече дрехите си.

— Само в мечтите ти — отвърна тя.

— Не е като да не съм те виждал...

— Единствената причина, поради която някога съм спала с теб, е, защото Алексей ми нареди да го направя.

— Той нареди и на мен да направя същото. Сега свали дрехите си. — Когато Катерина остана неподвижна, Куин зави заглушителя на дулото на пистолета и го насочи към лицето ѝ. — Да започнем отначало, а?

Тя се поколеба, преди да съблече палтото си и да му го подаде. Той претърси джобовете и подплатата, но не намери нищо друго, освен цигарите и запалката ѝ. Запалката бе достатъчно голяма, за да съдържа проследяващо устройство. Той я прибра в джоба си за по-късна употреба.

— Сега пуловера и дънките.

Катерина отново се поколеба. След това измъкна пуловера през глава и събу дънките. Куин претърси и двете части от облеклото ѝ, а след това ѝ кимна да продължи да се съблича.

— Играеш много опасна игра, Еймън.

— Така е — съгласи се той.

— Какво се опитваш да постигнеш?

— Всъщност е много просто. Искам си парите. И ти ще се погрижиш да ги получиш.

Куин проследи с пръст извивката на гърдите ѝ, докато се взираше право в очите ѝ. От докосването му зърната ѝ веднага се втвърдиха. Изражението на лицето ѝ обаче остана предизвикателно.

— Какво очакваше, че ще се случи, когато се съгласи да работиш за СВР?

— Очаквах Алексей да удържи на думата си.

— Колко наивно от твоя страна.

— Имахме сделка. Бяха дадени обещания.

— Когато си имаш работа с руснаци — каза тя, — обещанията не означават нищо.

— Сега си давам сметка за това — отвърна Куин, като погледна към пистолета.

— И ако си получиш парите, къде ще отидеш?

— Ще намеря място. Винаги намирам.

— Дори иранците не биха те приели сега.

— Тогава ще се върна в Ливан. Или в Сирия. — Той замълча, после добави: — Или може би ще се прибера у дома.

— В Ирландия? — каза въпросително Катерина. — Войната ти приключи, Куин. СВР е всичко, което ти е останало.

— Да — кимна той, като свали от рамото ѝ едната презрамка на сутиена. — И от СВР са ти поръчали да ме убиеш.

Катерина не отговори нищо.

— Не го ли отричаш?

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— И сега какво?

— Ще предложи проста сделка. Двайсет милиона долара в замяна на един от най-ценните агенти на СВР. Напълно съм уверен, че Алексей ще плати.

— И къде смяташ да ме държиш, докато водиш преговорите?

— Някъде, където Розанов и неговите главорези никога няма да те намерят. И в случай че се чудиш — добави той, — приготовленията за твоето пътуване и неизвестния ти затвор вече са направени. — Еймън се усмихна. — Алексей, изглежда, е забравил, че един-два пъти съм правил такива неща.

Куин подаде пуловера на Катерина, но тя отказа да го вземе. Вместо това изви ръце зад гърба си, откопча сутиена си и го остави да падне на пода. Той си помисли, че тя е свършена, свършена, с изключение на белега от вътрешната страна на дясната ѝ китка. Куин извади пълнителя от пистолета и угаси лампата.

[1] Изразът носи горчива ирония и означава „лош късмет“. — Б.пр. ↑

50.

Виена — Хамбург

Есемесът на Алексей Розанов не можеше да бъде по-кратък — ресторант, град, време на срещата. Ресторантът бе „Ди Банк“ — бирария и бар с морски дарове, в хамбургския квартал Нойщат. Часът бе 21:00 в четвъртък. Това означаваше, че Габриел разполагаше само с четиресет и осем часа, за да планира операцията и да придвижи нужните ресурси на мястото. Той започна работа веднага след като се върна с Ели Лавон в тайната виенска квартира и до полунощ те се бяха сдобили с квартира, автомобили, оръжия и оборудване за сигурна комуникация, необходими за такова начинание. Освен това се бяха сдобили с допълнителен персонал от *Барак*^[1] — легендарния екип от полеви оперативни агенти на Алон. Единственият елемент, който им липсваше, бе втора резервация в ресторанта. Изглежда, руснакът бе запазил последната свободна маса за четвъртък вечер. Келър предложи да проникнат в компютъра на ресторанта и да елиминират клиентите на няколко маси — метафорично казано, разбира се, — но Габриел отхвърли предложението му. Той познаваше добре „Ди Банк“. Заведението имаше голям шумен бар, където двойка оперативни агенти можеше да прекара час-два, без да привлече внимание.

Службата не беше единствената, която се подготвяше. ВЕВАК — защитник на Ислямската революция, заклет враг на Израел и Запада, също се подготвяше. Транспортният отдел на тайните служби резервира на Реза Назари място в самолета на Австрийските авиолинии, извършващ полет 171, който излиташе от Виена в седемнайсет и трийсет и кацаше в Хамбург в деветнайсет часа. Габриел би предпочел малко по-ранен полет, но късното пристигане на Назари означаваше, че ще има по-малко време за ирански или руски поразии. Обаче изборът от ВЕВАК хотел — евтин бордей близо до летището — беше проблем. Алон поиска от Назари да се прехвърли в „Мариот“ в Нойщат. Той се намираше на кратко разстояние от ресторанта и няколко членове на израелския екип вече си бяха резервирали стаи там. Реза поиска по-висока категория хотел и от

Техеран веднага се съгласиха. „По такъв начин — каза Габриел — това става първата в историята съвместна операция на Службата и ВЕВАК.“ Реза Назари не намери забележката му за смешна. Тази вечер, когато дойде в стаята на Яков в хотел „Интерконтинентал“ за последните инструкции, той се потеше от нерви. Алон започна съвещанието, като подари на иранеца златна писалка.

— В знак на почит ли? — попита Реза.

— Мислех да ти взема игла за вратовръзка, но вие, иранците, не носите вратовръзки.

— Вие, израелците, също не си падате много по тях. — Назари огледа внимателно писалката. — Какъв е обхватът?

— Не е твоя работа.

— Колко е животът на батерията?

— Двайсет и четири часа, но не бъди алчен. Завърти капачката надясно, когато трябва да я включиш. Ако загубим връзка в някой момент по време на вечерята, ще приема, че си я изключил умишлено. И това ще бъде вредно за здравето ти.

Назари не отговори.

— Дръж я в малкото джобче на самото си — продължи Габриел. — Микрофонът е чувствителен, затова седи естествено. Ако внезапно се опиташ да се приближиш твърде много до Алексей, той може да остане с грешно впечатление.

Назари постави писалката в джобчето на самото си.

— Какво друго?

— Трябва да преговорим сценария ти за вечерта.

— Сценария?

— Аз нямам желание да разпитвам Алексей Розанов. Ето защо имам нужда ти да го направиш за мен. Учтиво, разбира се.

— Какво търсиш?

— Куин — отвърна Алон.

Назари запази мълчание. Габриел вдигна лист хартия.

— Запомни въпросите, така че да станат твои. Но не забравяй да бъдеш непринуден. Ако звучиш като прокурор, Розанов ще стане подозрителен.

И подаде листа с въпросите на Реза.

— Изгори го, като приключиш тази вечер. Ще ти дадем друг по време на полета до Хамбург, ако имаш нужда да си ги припомниш.

— Това няма да е необходимо. Аз съм професионалист, Алон. Като теб.

Назари взе списъка.

— На какъв език ще говорите? — попита Габриел.

— Той е направил резервацията на името на Алексей Романов, така че предполагам, ще е на руски.

— Никакви намигвания или незабележими сигнали с ръце — продължи Алон. — Не се опитвай да му пъхнеш нещо под масата. Ще те наблюдаваме през цялото време. Не ми давай повод да те убия. Няма да е нужно много.

— Какво ще стане след вечерята?

— Всичко зависи от това колко добре ще си свършиш работата.

— Ще го убие, нали?

— Ако бях на твое място, щях да се тревожа за себе си.

— Това и правя. — Назари замълча. — Ако убие Алексей в Хамбург утре вечер — каза той след малко, — руснаците ще заподозрат моето участие. И след това ще ме убият.

— Тогава предлагам да се скриеш в някое сигурно място в Техеран и никога да не го напускаш. — Габриел се усмихна. — Погледни го от добрата страна, Реза. Ще запазиш семейството си и живота си, да не говорим за двата милиона кървави пари, които от СВР са скътали за теб в Женева. Като цяло, бих казал, ще се измъкнеш доста добре.

Алон се изправи. Реза Назари направи същото и протегна ръка, но Габриел само я погледна гневно.

— Бъди добро момче и си напиши домашното. Защото, ако объркаш сценария в Хамбург утре вечер, аз лично ще ти пръсна мозъка. — Алон хвана дланта на иранеца и я стисна силно, докато не усети костите да пукат. — Добре дошъл в новия световен ред, Реза.

* * *

Не бе изненадващо, че Реза Назари не спа добре тази последна нощ във Виена, също както и Габриел. Той я прекара в тайната квартира във Втори район, в компанията на Кристофър Келър и Ели Лавон. Лисабон никога не бе напускал мислите му: мрачният малък

апартамент в Байро Алто, каскадното цвете, което се спускаше от балкона на Куин, привлекателната трийсетинагодишна жена, която той проследи до лондонския Бромптън Роуд. Лисабон бе майсторски спектакъл, поставен заради него, и в отговор Алон бе написал свой сценарий — историята за изчезналия радиоактивен материал и за преждевременно загиналия легендарен шпионин. Последното действие щеше да се играе утре вечер в Хамбург, а звездата на шоуто щеше да бъде Реза Назари. Беше голям риск да стовари такава отговорност на плещите на един смъртен враг, но Габриел нямаше друг избор. Назари бе пътят, който водеше до Алексей Розанов — съюзник на руския президент и покровител на Еймън Куин. Мъжът, който бе създал запалителен снаряд, движещ се със скорост триста метра в секунда. Мъжът, който бе пребивавал в терористичен тренировъчен лагер в Либия с Тарик ал Хурани. Не, помисли си Алон, докато гледаше как снегът тихо се сипе над Виена, той нямаше да заспи тази вечер.

Компания му правеше единствено компютърът. Той препрочете британското досие на Алексей Розанов и прегледа отново снимките от Копенхаген. Руснакът бе пристигнал няколко минути по-късно същата вечер, което, според Назари, му било навик. Двама телохранители от СВР тайно го бяха последвали в ресторанта, а третият бе останал в колата. Тя беше придобита на място — голям мерцедес с датска регистрация. Шофьорът беше чакал на тиха странична уличка, докато Алексей Розанов не го беше повикал с телефонно обаждане в края на вечерята. Руснакът бе напуснал ресторанта сам, за да поддържа илюзията, че не е човек, който е под денонощна физическа охрана.

Тази последна сутрин във Виена се развидели по-късно и навън така и не стана достатъчно светло. Габриел и Келър напуснаха тайната квартира няколко минути след осем часа и взеха такси до летището. Те се чекираха поотделно за сутрешния полет до Хамбург и като пристигнаха, се придвижиха с отделни таксите до едно и също място на Мьонкебергщрасе — главната търговска улица на Хамбург. Оттам двамата се придвижиха заедно от стария град до новия и някъде от дълбините на паметта си Алон изрови факта, че в Хамбург има повече канали и мостове от Амстердам и Венеция, взети заедно.

— А какво е положението в Санкт Петербург? — попита Кристофър.

— Не знам — отвърна Габриел с напрегната усмивка.

Улицата, наречена „Хое Блайхен“, се простираше от хотел „Мариот“ до началото на оживения площад „Аксел Шпрингер“. Тя беше отчасти Бонд стрийт^[2], отчасти Родео Драйв^[3]; тя бе модерна Германия в нейния най-голям разцвет. „Ралф Лорън“ заемаше прилична на торта сграда в северния ѝ край. „Прада“ и „Диберн порцелан“ бяха един до друг малко по на юг. А до луксозния обувен магазин „Лудвиг Райтер“ се намираше „Ди Банк“ — мраморният кулинарен храм, така обичан от финансовия и търговския елит на Хамбург. Червени знамена с приличната на драскулка емблема на ресторанта висяха от фасадата. Скулптирани колони охраняваха входа му.

Дотогава вече минаваше един часът и всекидневната битка на обедната навалица бе в разгара си. Габриел влезе сам и намери място на позлатения бар. Насили се да изпие чаша розе, докато се запознаваше с възможностите за наблюдение на интериора на ресторанта. После плати сметката си в брой и отново излезе на улицата. Тя беше тясна, само с няколко паркоместа. Уличното движение бе ориентирано от север на юг. Точно срещу ресторанта имаше малка триъгълна еспланада^[4], където Келър бе седнал на ръба на една циментова кашпа. Алон се присъедини към него.

— Е? — попита той.

— Хубаво място — отвърна Кристофър.

— За какво?

— За всичко, което решиш. — Келър огледа улицата по цялото ѝ протежение. — Всички тези скъпи магазини затварят рано. В девет часа на това място ще бъде много тихо. В единайсет ще царят мъртвило. — Погледна към Габриел и добави: — Каламбурът не беше преднамерен.

Алон мълчеше.

— От входа на ресторанта до тротоара има пет крачки — каза Кристофър. — Мога да го застрелям оттук и да си отида, преди тялото му да се стовари върху бетона.

— Това мога да направя и аз — отговори Алон, — но е възможно да се наложи първо да обсъдя с него няколко дребни неща.

— За Куин ли?

Габриел стана, без да каже и дума повече, и поведе Келър на юг през Нойщат до катедралата „Свети Михаил“. В сянката на нейната извисяваща се часовникова кула имаше потънал в зеленина парк, заобиколен от ниски жилищни сгради. Те влязоха в една от тях — модерна сграда с атриум^[5] с покрив от потъмнено стъкло, и се качиха с асансьора до четвъртия етаж.

Алон почука леко на вратата на апартамент 4Г и им отвори висок мъж с вид на учен, който се казваше Йоси Гавиш. Римона Щерн и Дина Сарид се взираха в екрана на своите лаптопи, поставени на масата в трапезарията, а в хола двамата универсални полеви агенти Мордекай и Одед се бяха навели над едромащабна карта на Хамбург. Дина вдигна поглед и се усмихна, но иначе никой друг не показа, че е забелязал пристигането на Габриел. Той съблече палтото си и отиде до прозореца. Часовникът на камбанарията на „Свети Михаил“ показваше 14 часа и 10 минути. Алон си помисли, че е хубаво отново да е вкъщи. Хубаво беше, че е жив.

[1] Думата на иврит означава „светкавица“. — Б.пр. ↑

[2] Търговска улица в Лондон, на която се намират бутици на водещи дизайнерски къщи и бижутерийни магазини. — Б.пр. ↑

[3] Търговска улица в Бевърли Хилс, прочута с луксозните бутици, които се намират на нея. — Б.пр. ↑

[4] Равно пространство, площад пред голяма сграда, паметник и др. — Б.пр. ↑

[5] Голямо открито пространство между етажите, което обикновено е с остъклен покрив и/или големи прозорци. — Б.пр. ↑

51.

„Пикадили“, Лондон

В Лондон беше 13 часът и 10 минути и Юрий Волков закъсняваше с няколко минути. Официално Волков беше нисш служител в консулския отдел на руското посолство. В действителност той беше старши оперативен агент в лондонската *резидентура* на СВР, втори по ранг след самия *резидент* Дмитрий Улянин. Британското разузнаване знаеше истинското естество на работата му и той беше обект на постоянно физическо наблюдение от МИ5. Почти един час Волков се бе мъчил да се отърве от двама души от отдел А4 — мъж и жена, представящи се за съпруг и съпруга. Сега, докато вървеше по претъпканите тротоари на улица „Пикадили“, той бе сигурен, че най-сетне е сам.

Руснакът пресече Риджънт стрийт и се шмугна в станцията на метрото на площад „Пикадили“. Станцията обслужваше двете линии „Пикадили“ и „Бейкърлу“. Волков прекара предплатената си транспортна карта през скенера и слезе с ескалатора до перона на „Бейкърлу“. И там забеляза информатора — оплешивяващ мъж с безволева брадичка в края на четиресетте, облечен в костюм от магазин за конфекция и шлифер. Той бе от мъжете, които младите жени инстинктивно избягваха в метрото. „И с основание“, помисли си Волков, защото неговият порок бяха младите момичета. От СВР бяха намерили едно за него — тринайсетгодишно дете от някакво скапано място в Сибир, и му го бяха предоставили на тепсия. И сега те го притежаваха. Той беше просто винтче в огромната разузнавателна машина, но през бюрото му често минаваха важни материали. Мъжът бе поискал спешна среща, което означаваше, че по всяка вероятност има за предаване важна информация.

Високо над перона се включи сигналното устройство, оповестяващо приближаването на влака, пътуващ в северна посока. Мъжът с шлифера отиде в края на перона и Волков, който бе на десет крачки вляво от него, направи същото. Всеки от тях гледаше право пред себе си, докато влакът спря и от него се изсипа тълпа пътници.

След това двамата мъже се качиха в един и същи вагон, но през различни врати. Информаторът седна, а Волков остана прав. Той се придвижи на метър и половина от мъжа — удобно разстояние за безопасно предаване, и се хвана за висящата дръжка. Когато влакът потегли, мъжът с шлифера извади смартфон, докосна няколко пъти с показалец сензорния екран и след това върна телефона в джоба си. Десет секунди по-късно електронното устройство във вътрешния джоб на Волков изпулсира три пъти, което означаваше, че информацията е била предадена успешно. И с това всичко приключи. Нямаше оставени пратки в тайници, нямаше лични срещи и всичко бе напълно безопасно. Дори ако от МИ5 успееш да се доберат до телефона на шпионина, нямаше да има и следа от дейността.

Влакът влезе в метростанция „Риджънтс Парк“, от него слязоха и съответно се качиха още няколко пътници, и пак потегли. След две минути той пристигна на станция „Бейкър стрийт“, където мъжът с шлифера слезе. Юрий Волков остана във влака до гара Падингтън. Оттам измина пеш краткото разстояние до руското посолство.

То се намираще в северния край на Кенсингтън Палас Гардънс зад постовете, охранявани от британски полицаи. Волков влезе в сградата и слезе в централата на *резидентурата*, където се шмугна в обезопасеното комуникационно помещение. Там извади електронното устройство от джоба на палтото си. То беше около 7,5 на 12,5 см — размерите на средно голям външен харддиск. Той го включи в компютъра и въведе необходимата парола. Устройството забръмча и файлът, който съдържаеше, се прехвърли в компютъра. Изтекоха петнайсет секунди, докато материалът бъде разшифрован. След това той се появи на екрана. „Мили боже!“ — бе единственото, което каза Волков. После направи разпечатка на съобщението и тръгна да търси Дмитрий Улянин.

* * *

Улянин беше в кабинета си с телефон до ухото, когато Волков влезе, без да чука, и остави съобщението на бюрото. *Резидентът* се втренчи за миг невярващо в него, преди разсеяно да затвори.

— Мислех, че си видял Шамрон пред Воксхол Крос.

— Видях го.

— Какво ще кажеш за ковчега, който са натоварили в онзи самолет?

— Трябва да е бил празен.

Улянин удари с юмрук по бюрото, разливайки следобедния си чай. Вдигна разпечатката и попита:

— Знаеш ли какво ще се случи, когато това пристигне в Москва?

— Алексей Розанов страшно ще се ядоса.

— Алексей не е този, за когото се притеснявам. — Улянин плъзна разпечатката по плота на бюрото си. — Веднага изпрати каблограма до Ясенево. Това беше операция на Алексей, а не моя. Нека той да оправя бъркотията.

Волков се върна в обезопасеното комуникационно помещение и написа каблограмата. Той показа черновата на Улянин за одобрение и след кратък спор Дмитрий натисна бутона, който изпрати безопасно новината в Московския център. Улянин се върна в кабинета си, докато Волков изчака потвърждение, че каблограмата е била получена. Минаха петнайсет минути, докато то пристигне.

— Какво отговори той? — попита Дмитрий.

— Нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— Алексей не е в Москва.

— А къде е?

— На борда на самолет, пътуващ за Хамбург.

— Защо отива в Хамбург?

— За среща. Очевидно е нещо важно.

— Да се надяваме, че скоро ще провери съобщенията си, защото Габриел Алон не е фалшифицирал смъртта си без причина. — Улянин погледна към намокрените книжа на бюрото си и бавно поклати глава. — Така става, когато изпратиш ирландец да свърши руска работа.

Флийтуд, Англия

Куин бавно отвори едното си око, след това и другото. Видя голата си ръка, праметната върху гърдите на жена, и пистолета „Макаров“, чиято дръжка стискаше в дланта си с пръст върху спусъка. Стаята тънеше в полумрак, през отворения прозорец нахлуваше острият мирис на море. В просъница се опита да определи местонахождението си. Във вилата си на остров Маргарита ли беше? Или може би се беше върнал в Рас ел Хилал — крайморския терористичен тренировъчен лагер в Либия. Спомняше си с топлота за престоя си в лагера. Там се беше сприятелил с един палестински майстор на бомби. Еймън бе помогнал на палестинеца да се справи с един елементарен проблем, който той имаше с конструкцията си. В замяна палестинецът бе подарил на Куин скъп швейцарски часовник, за който бе платил лично Ясер Арафат. Гравираният надпис гласеше: *Никога повече засечки на таймера.*

Сега Еймън вдигна часовника пред очите си и видя, че е четири и половина следобед. През отворения прозорец долетяха гласовете на двама мъже, които говореха с ланкашърски акцент. Той не беше на остров Маргарита, нито в лагера на либийския бряг. Намираще се във Флийтуд, Англия, в хотел на крайбрежната алея, а жената, която спеше под ръката му, беше Катерина. Това не беше прегръдка от обич. Куин я бе притискал плътно до тялото си, за да си осигури така нужната почивка. Беше спал повече от шест часа, което бе достатъчно, за да доведе докрай следващата фаза на операцията.

Еймън вдигна ръка и внимателно се измъкна от леглото, за да не събуди Катерина. На масичката до прозореца имаше комплект за приготвяне на безплатен чай и кафе. Куин напълни с вода електрическата кана, пусна едно пакетче „Туинингс“ в алуминиевия съд и надникна през прозореца. Реното бе паркирано на улицата. Платненият сак, съдържащ оръжията, все още беше в багажника му. Еймън бе решил, че е по-добре да остави сака в колата, отколкото да го

занесе в хотела. Това означаваше, че ще има по-малко огнестрелни оръжия в обсега на най-добрата убийца на СВР.

Той занесе пистолета „Макаров“ в банята и набързо взе душ, без да дърпа завесата, за да може да наблюдава Катерина в съседната стая. Тя още спеше, когато излезе от банята. Куин приготви чая и наля в две чаши — в едната добави мляко, а в другата захар. После събуди Катерина и ѝ подаде чашата със захарта.

— Обличай се — каза ѝ хладно. — Време е да уведомиш Московския център, че още си жива.

* * *

Катерина прекара дълго време под душа и положи прекомерни грижи за външността си, докато се обличаше. Най-накрая навлече палтото си и последва Куин по стълбите до фойето, където шейсетгодишна жена с посивяла коса седеше в остъклената ниша и бродираше. Куин надникна през прозорчето и попита къде може да намери интернет кафене.

— На Лорд стрийт, драги. Срещу магазина за риба и пържени картофи.

Разстоянието бе пет минути пеш и те го изминаха в мълчание. Лорд стрийт беше дълга и права улица, обградена от двете страни с магазини. Магазинът за риба и пържени картофи беше някъде по средата, а интернет кафенето, както им бе казано, беше точно срещу него. Куин плати за трийсет минути и заведе Катерина до компютър в ъгъла. Тя адресира нов имейл до същия адрес на СВР и погледна към Еймън за указания.

— Пиши на Алексей, че телефонът ти е на дъното на Северно море и че си под мой контрол. Пиши му да преведе двайсет милиона долара на моята сметка в Цюрих. В противен случай ще се откажа от втората фаза на операцията и ще те държа като заложник, докато не получи пълното си заплащане.

Катерина започна да пише.

— На английски — нареди той.

— Това не се вписва в прикритието ми.

— Не ме интересува!

Тя изтри текста на немски език и започна отново на английски. Успя да представи исканията на Куин като банален бизнес спор между две фирми, които работят по един и същ проект.

— Чудесно — каза той. — Сега го изпрати.

Катерина кликна върху иконката за изпращане и веднага изтри електронното писмо от изходящата си пощенска кутия.

— Колко време ще отнеме, докато ти отговорят?

— Не много — отвърна тя. — Защо не отидеш до бара и не ни вземеш нещо за пиене, така че да не изглеждаме като двойка убийци, които чакат вест от централата?

Куин ѝ подаде десет лири.

— С мляко, без захар.

Катерина се изправи и отиде до бара. Той подпря с длан брадичката си и се втренчи в компютърния екран.

* * *

Техните трийсет минути компютърно време изтекоха, без да получат отговор от Москва. Еймън изпрати Катерина до бара да купи допълнително време и изтекоха още петнайсет минути, преди в кутията най-накрая да се появи имейл. Текстът бе написан на немски език. Като го прочете, лицето на Катерина помръкна.

— Какво пише? — попита Куин.

— Пише, че имаме проблем.

— Какъв е проблемът?

— Те са живи.

— Кои?

— Алон и англичанинът. — Тя извърна лице от екрана и го погледна сериозно. — Очевидно историята за смъртта на Алон е била лъжа. От Московския център предполагат, че те ни търсят.

Куин усети, че лицето му почервения от яд.

— Алексей съгласен ли е да ми преведе парите?

— Може би не си ме слушал. Ти не си изпълнил условията на договора, което означава, че няма пари. Алексей предлага да ме оставиш да напусна страната незабавно. В противен случай ще прекараш остатъка от живота си да се криеш от хора като мен.

— Ами втората фаза на операцията?

— Няма операция, Еймън. Вече не. Алексей ни нарежда да се откажем.

Ирландецът гледа известно време в екрана.

— Пиши на Алексей, че не съм направил всичко това за нищо — каза ѝ най-накрая. — Пиши му, че ще изпълним втората фаза. Пиши му да потвърди мястото.

— Той няма да се съгласи.

— Пиши му! — изсъска през зъби Куин.

Катерина изпрати втори имейл, отново на английски. Този път трябваше да чакат само десет минути за отговор. Той пристигна под формата на адрес. Тя го копира и го постави в една интернет търсачка, после натисна бутона „Въведи“. Куин се усмихна.

53.

Темс Хаус, Лондон

Майлс Кент беше единственият човек в Темс Хаус, който можеше да проникне в кабинета на Аманда Уолъс без уговорена среща. Тази вечер той влезе в 18 часа и 30 минути, когато тя се готвеше да замине за дълъг уикенд в Съмърсет със съпруга си Чарлс — богат възпитаник на Итън, който се занимаваше с някакви финансови дела в Сити. Аманда обожаваше Чарлс и изглеждаше напълно в неведение, че той има пламенна любовна връзка с младата си секретарка. Кент често си бе мислил да ѝ каже за аферата — в крайна сметка това бе потенциален риск за сигурността, — но бе решил, че подобен ход може да бъде пагубен. Аманда можеше да бъде безмилостно отмъстителна, особено към тези, които считаше за заплаха за нейната власт. Чарлс нямаше да понесе наказание за своята недискретност, но Кент можеше да бъде изхвърлен от службата в разцвета на кариерата си. И после какво? Щеше да му се наложи да приеме да работи в някоя частна охранителна фирма — последния пристан за уволнени шпиони и тайни полицаи.

— Надявам се, че това няма да отнеме много време, Майлс. Чарлс вече е на път.

— Няма — отвърна Кент, като се настани на един от столовете пред бюрото на Аманда.

— Какво имаш?

— Юрий Волков.

— Какво за него?

— Днес е бил много зает.

— С какво?

— По обяд Волков е напуснал посолството пеш. Един екип от отдел А4 го е следил около час. И после са го изгубили от поглед.

— Изпуснали са го? Това ли искаш да кажеш?

— Случва се, Аманда.

— Напоследък се случва твърде често. — Тя пхна в куфарчето си няколко материала за четене през уикенда. — Къде за последен път

екипът е видял следения обект?

— На Оксфорд стрийт. Те се върнаха в Темс Хаус и прекараха остатъка от следобеда да следят следващите действия на Волков чрез системата за видеонаблюдение.

— И?

— Той се е разходил по улица „Пикадили“, за да се увери, че е чист. След това е влязъл в метрото на площад „Пикадили“ и се е качил на влака.

— По линията „Пикадили“ или „Бейкърлу“?

— „Бейкърлу“. Пътувал е до гара Падингтън и след това се е върнал пеш в посолството.

— Срещал ли се е с някого?

— Не.

— Убил ли е някого?

— Не, доколкото знаем — отвърна с усмивка Кент.

— Какво е правил, докато е бил във влака?

— Просто си е стоял.

Аманда сложи още една папка в куфарчето си.

— От чутото ми се струва, Майлс, че Юрий Волков просто си е направил разходка.

— Руските шпиони не се разхождат без причина. Те се разхождат, защото шпионират. Това е, което правят.

— Къде е той сега?

— В посолството.

— Има ли нещо необичайно?

— Малко след неговото завръщане от Правителствения комуникационен център са засекли внезапен усилен трафик на съобщения с висок приоритет, всичките зашифровани с код, който не са успели да разбият.

— И ти намираш това съвпадение за подозрително?

— Да не кажа нещо повече. — Кент помълча известно време. — Имам лошо предчувствие за това, Аманда.

— Не мога да направя нищо само с лоши предчувствия, Майлс. Имам нужда от конкретни разузнавателни данни.

— Имах същото лошо предчувствие, преди онази бомба да избухне на Бромптън Роуд.

Аманда затвори куфарчето си и отново седна на мястото си.

— Какво предлагаш?

— Притеснява ме пътуването с влака.

— Мисля, че каза, че не е осъществил контакт с никого.

— Не е имало физически контакт или комуникация, но това не означава нищо. Искам разрешение да проследим всеки човек, който е бил с него във вагона.

— Невъзможно е да отделим ресурси, Майлс. Не сега.

— Ами ако нямаме избор?

Аманда си даде вид, че обмисля казаното.

— Дадено — заяви тя. — Но от отдел Г4 ще трябва да поемат тежестта. Не искам да изтегляш хора от никой от другите отдели.

— Съгласен съм.

— Какво друго?

— Може би ще е добре да поговорите с нашите приятели отвъд реката — отвърна Кент и кимна към бялата фасада на Воксхол Крос. — Не искаме отново да бъдем изненадани.

Майлс стана от стола си и се оттегли. Като остана сама, Аманда взе телефона си и набра номера на мобилния на съпруга си, но той не ѝ отговори.

Тя остави кратко съобщение, че ще се забави, и прекъсна връзката. После вдигна слушалката на телефона, свързан директно с Воксхол Крос.

— Знам, че е още четвъртък, но се чудя дали не мога да те изкуша с едно питие.

— С отровно питие, приготвено от бучиниш ли? — попита Греъм Сиймор.

— С джин — отвърна Аманда.

— При мен или при теб?

54.

Лорд стрийт, Флийтуд

Куин и Катерина излязоха от интернет кафенето на Лорд стрийт и тръгнаха обратно към хотела. Куин вървеше спокойно край витрините, но Катерина беше нервна и напрегната. Очите ѝ неспокойно оглеждаха улицата и веднъж, когато ги настигна двойка тийнейджъри, тя заби болезнено ноктите си в бицепса на Еймън.

— Нещо тревожи ли те? — попита той.

— Две неща всъщност. Габриел Алон и Кристофър Келър. — Хвърли му кос поглед. — Есемесът, който изпрати на Алон, излезе много скъп. Сега Алексей никога няма да ти плати.

— Освен ако не изпълня условията на договора.

— Как възнамеряваш да го направиш?

— Като убия Алон и Келър, разбира се.

Запалката на Катерина припламна.

— С мъже като тях имаш само един шанс — каза тя, като издиша облак дим в студения вечерен въздух. — Никога няма да можеш да ги намериш отново.

— Няма нужда да ги намирам.

— Тогава как смяташ да ги убиеш?

— Като ги доведе при мен.

— С какво?

— Последната мишена — отвърна Куин.

Катерина го изгледа невярващо.

— Ти си луд — каза тя. — Никога няма да успееш да се справиш сам.

— Няма да бъда сам. Ти ще ми помогнеш.

— Нямам интерес да ти помагам.

— Опасявам се, че нямаш много голям избор.

Те стигнаха пред хотела. Катерина хвърли фаса си на тротоара и последва Куин вътре. Сивокосата жена все още бродираше в нишата си. Еймън я уведоми, че ще си тръгнат след няколко минути.

— Толкова скоро? — попита тя.

— Съжалявам — отговори той, — но изникна нещо.

Хамбург

По същото време самолетът на Австрийските авиолинии, извършващ полет 171 от Виена до Хамбург, се приземи на летището в Хамбург и се отправи към своя терминал. Без знанието на превозвача сред пасажерите бяха един офицер от иранското разузнаване и отговарящият за него израелски агент. Двамата мъже седяха през няколко реда един от друг и не общуваха по време на полета. Те не разговаряха и докато вървяха през терминала към паспортния контрол. Там се наредиха на една и съща опашка и бяха допуснати в Германия след бегъл преглед на пътническите им документи. В тайната хамбургска квартира Габриел отпразнува първата си малка победа. Преминаването на границите винаги беше трудно за иранците, дори и за тези, които имаха дипломатически паспорт в джоба.

От транспортния отдел на ВЕВАК бяха уредили кола за Реза Назари чрез иранското консулство. Тя го взе от нивото за пристигащи на терминала и го откара директно в хотел „Мариот“ в Нойщат. Той пристигна в 19 часа и 45 минути, регистрира се и се качи в стаята си, а преди да влезе, закачи на бравата табелката „Не ме безпокойте!“. Две минути по-късно някой почука на вратата. Реза я отвори и Яков Росман влезе в стаята.

— Имаш ли някакви последни въпроси? — попита той.

— Нямам въпроси — отговори Назари. — Само едно искане.

— Не си в позиция да отправяш искания, Реза.

Назари се усмихна леко.

— Алексей винаги ми се обажда, преди да се срещнем. Ако не вдигна, той няма да дойде. Фасулска работа.

— Защо не си го споменал досега?

— Сигурно ми е било излязло от ума.

— Лъжеш.

— Както кажеш.

Иранецът продължаваше да се усмихва. Яков погледна ядосано към тавана.

- Колко ще ми струва да те оставя да отговориш на обаждането?
— попита той.
— Искам да чуя гласа на жена ми.
— Това е невъзможно. Не и сега.
— Всичко е възможно, господин Тейлър. Особено тази вечер.

* * *

До този момент Реза Назари се беше държал като образцов затворник. Независимо от това Габриел бе очаквал, че ще има един последен акт на неподчинение. Както Шамрон винаги казваше, само във филмите осъденият приемаше примката без борба и само в стаите за планиране на операции действащите под заплаха чужди агенти приемаха момента на крайното си предателство без един последен ултиматум. Назари можеше да постави всякакъв брой искания. Фактът, че настояваше само да говори с жена си, го издигна, макар и малко, в очите на тези, които държаха съдбата му в свои ръце. Всъщност това можеше също така да спаси живота му.

Организацията за осъществяване на спешна връзка на Назари със съпругата му беше направена малко след първоначалния му разпит в Австрия. Яков трябваше само да набере един номер в Тел Авив и обаждането щеше безопасно да бъде пренасочено към вилата в Източна Турция, където екип на Службата пазеше децата и жената на Реза. Разговорът щеше да бъде записан на булевард „Цар Саул“ и владеещ фарси агент щеше да слуша за евентуални нередности. Единствената опасност бе, че руснаците и иранците също биха могли да подслушват.

С одобрението на Габриел Яков набра номера в 20 часа и 5 минути. В 20 часа и 10 минути съпругата на Назари вече бе на линия и преводачът бе заел мястото си в сградата на булевард „Цар Саул“. Яков подаде телефона на Реза.

— Без сълзи и сбогуване. Просто я попитай как е и се постарай да звучиш нормално.

Назари взе телефона и го вдигна до ухото си.

— Тала, скъпа — каза той, като затвори очи с облекчение, — толкова се радвам да чуя гласа ти.

* * *

Разговорът продължи малко повече от пет минути — по-дълго, отколкото би предпочел Алон. Той не искаше да рискува с директна жива връзка с Хамбург, така че трябваше да изчака още няколко минути, за да научи, че разговорът е минал без проблем. Видя през прозореца, че часовникът на катедралата „Свети Михаил“ показва 20 часа и 20 минути. С натискането на няколко клавиша на компютърната клавиатура Алон накара хората от екипа си да заемат местата си. Първата криза за вечерта бе преодоляна. Сега оставаше само да се появи Алексей Розанов.

Нойщат, Хамбург

Четиристотин крачки дяляха хотел „Мариот“ от ресторант „Ди Банк“ — разстояние, което можеше да се измине пеша за три минути или за две, ако човек искаше тепърва да си направи резервация. Гостите, които тръгнаха от хотела в 20:37 часа, не бързаха особено, защото като много други хора в Хамбург тази вечер не бяха успели да си запазят желаната маса. Техните имена бяха Йоси Гавиш и Римона Щерн, въпреки че и двамата бяха регистрирани в хотела под оперативни псевдоними. Йоси беше старши анализатор в отдел „Проучване“ на Службата, който по случайност имаше усет за драматичното и беше ефективен полеви агент. Римона беше началник на звеното на Службата, което следеше обстойно ядрената програма на Иран. В качеството си на такъв, тя беше основният получател на фалшивите сведения на Реза Назари. Римона никога не се беше срещала лично с иранския шпионин и не гореше от нетърпение да бъде в едно помещение с него тази вечер. В действителност по-рано вечерта тя бе заявила, че предпочита да върнат Назари в Техеран в чамов ковчег. Гневът ѝ не беше изненадал Габриел. Римона беше племенница на Ари Шамрон и като прочутия си вуйчо не приемаше леко предателството, особено когато бяха замесени иранци.

Римона Щерн беше квалифициран аналитик и имаше голям опит в тази област, но притежаваше и естествените инстинкти на Йоси за работа на терен. Докато вървеше по елегантната улица, някаква чанта на витрината на „Прада“ сякаш привлече вниманието ѝ. Тя спря за момент, докато ги подмине един автомобил, а Йоси, играейки ролята на ядосан съпруг, погледна ръчния си часовник. Беше 20:41 часът, когато влязоха през импозантния вход на „Ди Банк“. Салонният управител ги уведоми, че няма свободни маси, така че те унило отидоха на бара да изчакат за евентуален отказ на някоя резервация. Римона седна с лице към входа, а Йоси — към салона. Той извади от горния джоб на сакото си златна писалка, идентична с тази, която Габриел беше дал на Реза Назари. Йоси завъртя капачката надясно и

след това върна писалката в джоба си. Две минути по-късно на защитения му мобилен телефон пристигна текстово съобщение. *Предавателят работи, сигналът е силен и ясен.* Йоси повика една минаваща сервитьорка и поръча напитки. Беше 20 часът и 44 минути.

Останалите хора от екипа на Алон тихо заемаха местата си по улиците около „Ди Банк“. На Постщрасе Дина Сарид паркира своя „Фолксваген“ седан на едно празно място пред входа на магазин на „Водафон“. Мордекай седеше до нея на предната седалка, а на задната Оded правеше упражнения с дълбоки вдишвания, за да забави ускорения си пулс. Петдесет метра по-нататък по улицата, Михаил Абрамов бе възседнал паркирания си мотоциклет и наблюдаваше пешеходците с израз на огромно отегчение. До него, яхнал друг мотор, Келър се взираше в екрана на мобилния си телефон. Есемесът гласеше, че очакваният мъж още не се е появил. Беше 20 часът и 48 минути.

В 20:50 часа Алексей Розанов все още не беше се свързал с Реза Назари. Застанал пред прозореца на тайната квартира, Алон видя как часовникът на камбанарията на „Свети Михаил“ отброи още две минути, без да има никакво обаждане. Ели Лавон стоеше до него — утешително присъствие, скърбящ другар край гроба на стар приятел.

— Трябва да го изпратиш, Габриел. Иначе той ще закъснее.

— Ами ако не трябва да отива в ресторанта, докато не се чуе с Алексей?

— Ще трябва да му измислим някакво извинение.

— Може би Алексей няма да го приеме. — Алон замълча, после добави: — Или може би той няма да дойде.

— Ставаш параноик.

— Преди две седмици в лицето ми избухна 225-килограмова бомба. Имам право да съм такъв.

Измина още една минута без обаждане. Габриел отиде до лаптопа, написа един имейл и го изпрати. После се върна до прозореца и застана до най-стария си приятел на света.

— Реши ли какво ще правим? — попита Лавон.

— С кое?

— С Алексей.

— Ще му дам възможност да подпише смъртния ми акт.

— И ако го направи?

Алон обърна гръб на часовника и погледна Ели.

- Искам лицето ми да е последното, което ще види.
- Шефовете на служби не убиват офицери от КГБ.
- Сега то се нарича СВР, Ели. И аз все още не съм шефът.

* * *

— Дай ми телефона си — каза Яков.

— Защо?

— Просто ми дай проклетото нещо. Не разполагаме с много време.

Реза Назари му даде мобилния си телефон. Яков извади SIM картата и я постави в друг идентичен телефон. Назари се поколеба, преди да го приеме.

— Бомба ли е? — попита той.

— Твоят телефон за вечерта.

— Трябва ли да приема, че е компрометиран?

— По всички възможни начини.

Иранецът пхна телефона в горния джоб на сакото си до писалката.

— Какво ще стане в края на вечерята?

— Каквото и да правиш — каза Яков, — не излизай едновременно с него през вратата. Ще те взема пред ресторанта, след като Алексей изчезне.

— След като изчезне?

Яков не каза нищо повече. Реза Назари облече палтото си и тръгна надолу към фойето. Беше 20 часът и 57 минути.

* * *

Тъй като „Мариот“ беше американски хотел, пред него имаше колчета от неръждаема стомана и грозни бетонни кашпи с цветя за защита на сградата от терористична атака. Реза Назари — служител на най-големия държавен спонсор на международния тероризъм в света, премина защитните съоръжения под зоркия поглед на Яков и излезе на улицата. По нея нямаше никакво движение и тротоарите й бяха пусти.

Нищо по витрините не накара Назари да забави ход, макар че той, изглежда, забеляза двамата мъже на мотоциклети на малкото площадче от другата страна на улицата срещу „Ди Банк“.

Реза влезе в ресторанта точно в девет часа и се представи на салонния управител.

— Романов — каза иранецът и салонният управител проследи с показалеца си имената в списъка с резервации.

— А, да, ето го. Романов.

Назари съблече палтото си и бе въведен в салона за хранене с висок таван. Минавайки край бара, той забеляза, че една жена с пясъчноруса коса го наблюдава. Мъжът, който седеше до нея, пишеше нещо на мобилния си телефон — „Потвърждение за безопасното пристигане на сътрудника“, помисли си Реза. Масата се намираще в ъгъла на залата под смуцаващата черно-бяла фотография на плешив мъж с маниакално изражение. Назари седна с лице към салона. Това щеше да разстрои Алексей, но в този момент чувствата на Алексей бяха най-малката му грижа. Той мислеше само за жена си и децата си и за списъка с въпроси, на които Алон искаше да получи отговор. Един сервитьор напълни чашата му с вода, сомелиерът му предложи менюто с вината. След това, в 21 часа и 7 минути, Реза усети как новият мобилен телефон вибрира до гърдите му с непознат ритъм. Номерът му беше непознат. Въпреки това той прие разговора.

— Къде си? — попита един глас на руски език.

— В ресторанта — отговори Назари на същия език. После на свой ред попита: — *А ти* къде си?

— Ще закъснея няколко минути, но съм близо.

— Да ти поръчам ли питие?

— Всъщност трябва да направим малка промяна.

— Колко малка?

Розанов обясни какво иска да направи Реза. После добави:

— Две минути. Разбираш ли?

Преди иранецът да успее да отговори, връзката бе прекъсната. Назари бързо набра номера на мъжа, когото познаваше като господин Тейлър.

— Чу ли това?

— Всяка дума.

— Какво искаш да направя?

— Ако бях на твое място, Реза, след две минути щях да стоя пред ресторанта.

— Но...

— След две минути, Реза, или сделката се разваля.

* * *

Колата беше „Мерцедес“ S-класа с хамбургска регистрация, черна като катафалка. Тя се появи в горния край на улицата, когато Реза Назари стана от стола си, и мина спокойно покрай тъмните магазини, преди да спре пред „Ди Банк“. Едно пиколо се приближи, но мъжът на предната седалка го отпрати с махване. Шофьорът се бе вкопчил с две ръце във волана, сякаш бяха допрели пистолет до главата му, а на задната седалка един мъж държеше напрегнато мобилен телефон до ухото си. Келър можеше да го види ясно от площадчето на отсрещната страна на улицата. Широки скули, руса, оредяваща на темето коса. Чиста проба главорез от Московския център.

— Това е той — каза Кристофър в микрофона на сигурната си радиостанция. — Кажи на Реза да остане в ресторанта. Да го застреляме сега и да приключваме с това.

— Не! — отвърна рязко Габриел.

— Защо не?

— Защото искам да разбера защо той промени плана. Освен това искам Куин.

Радиостанцията изпраща, когато Алон изключи. После вратата на ресторанта се отвори и Реза Назари излезе на улицата. Келър се намръщи. „И най-добре скроените планове често се объркват“ — помисли си той.

* * *

Алексей Розанов все още говореше по телефона, когато Назари се отпусна на задната седалка. Щом колата потегли с мръсна газ, той погледна към площадчето, където двамата мъже седяха на моторите си. Те не направиха опит да ги последват, или поне не такъв, който

иранецът да забележи. Реза се хвана за дръжката на вратата, когато автомобилът взе завоя с висока скорост. После погледна към Алексей Розанов, който тъкмо приключи телефонния си разговор.

— Какво става, по дяволите? — попита Назари.

— Не мисля, че беше добра идея да седиш в ресторант в Хамбург.

— Защо да не е?

— Защото имаме проблем, Реза. Много сериозен проблем.

Хамбург

— Какво искаш да кажеш с това, че той още е жив?

— Искам да кажа — отговори многозначително Алексей Розанов, — че Габриел Алон все още крачи по земята.

— Вестниците съобщиха за смъртта му. Службата му го потвърди.

— Вестниците не знаят нищо. А пък Службата — добави руснакът — очевидно е излъгала.

— Вашите агенти видели ли са го?

— Не.

— Чули ли са гласа му?

Розанов поклати отрицателно глава.

— Тогава откъде знаеш?

— Сведението идва от наш информатор. Казаха ни, че Алон е оцелял при експлозията само с повърхностни наранявания и е бил отведен в тайна квартира на МИБ.

— Къде е той сега?

— Нашият източник не знае.

— Кога научи за това?

— Няколко минути след като самолетът ми кацна в Хамбург. От Московския център ме посъветваха да отменя срещата ни.

— Защо?

— Защото има само една причина, поради която Габриел Алон би фалшифицирал своята смърт.

— Възнамерява да ни убие?

Руснакът запази мълчание.

— Не се притесняваш наистина, нали, Алексей?

— Питай Иван Харков дали трябва да се тревожа за склонността на Габриел Алон да търси отмъщение. — Розанов погледна през рамо. — Единствената причина да дойда тук тази вечер е, защото в Кремъл се тревожат относно вероятността радиоактивен материал да е попаднал в ръцете на чеченските терористи.

— Кремъл има пълното основание да се тревожи.

— Следователно е вярно, така ли?

— Абсолютно.

— Радвам се, Реза.

— Защо се радваш на факта, че чеченците биха могли да направят мръсна бомба?

— Защото съпадението на всички тези неща е доста интересно, не мислиш ли? — Алексей погледна през прозореца си. — Първо, Алон симулира собствената си смърт. След това петдесет килограма силно реактивен ядрен материал изчезват от иранска лаборатория. — Той замълча, после добави: — И сега ето ни тук заедно в Хамбург.

— Какво искаш да кажеш, Алексей?

— Нито СВР, нито ФСБ^[1] са открили някаква информация, която да подсказва, че чеченците са се сдобили с ирански ядрен материал. Аз нямаше да съм тук, ако не беше твоят имейл.

— Изпратих ти този имейл, защото докладите са верни.

— Или може би си го изпратил, защото Алон ти е казал. Този път Назари погледна през прозореца си.

— Започваш да ме изнервяш, Алексей.

— Такова бе и намерението ми. — Руснакът замълча за момент. — Ти си единственият, който би могъл да даде моето име на Алон, Реза.

— Забравяш Куин.

Розанов запали замислено цигара „Дънхил“, сякаш в ума си правеше ходове върху шахматна дъска.

— Къде е той? — попита Назари.

— Куин ли?

Иранецът кимна утвърдително.

— Защо ми задаваш този въпрос?

— Той беше наш сътрудник.

— Така е, Реза, но сега той принадлежи на нас и местонахождението му не те засяга.

Назари бръкна във вътрешния джоб на палтото за цигарите си, но Розанов сграбчи китката му с изненадваща сила.

— Какво правиш? — попита руснакът.

— Надявах се да запали една цигара.

— Тази вечер не носиш пистолет, нали, Реза?

— Разбира се, че не.

— А трябваше. — Алексей се усмихна студено. — Това е друга твоя грешка.

* * *

Мерцедесът се движеше на запад по Фелдщрасе — оживена улица, която свързваше Нойщат с квартала Санкт Паули. Следваха го двама мъже на мотоциклети, заедно с две коли, във всяка от които имаше по трима опитни агенти на израелската тайна разузнавателна служба. Никой от тях не знаеше какво се беше случило между Алексей Розанов и Реза Назари. Само Габриел и Ели Лавон, седнали пред лаптопа в тайната квартира, бяха наясно за напрегнатата конфронтация. Писалката в джоба на иранеца вече беше безполезна — тя беше извън обхвата на приемника, — но мобилният телефон на Назари осигуряваше ясно звуково покритие.

За момента не се чуваше никакъв звук, което никога не беше добър знак. Никой в колата не говореше. Никой, изглежда, и не дишаше. Алон се опита да си представи сцената вътре. Двама мъже на предните седалки, двама на задната — единият от които бе заложник. Може би Алексей бе извадил пистолет. Или може би, помисли си Габриел, не беше нужно да се вади оръжие. Може би Назари, изтощен от прекараните в страх дни, вече бе дал знак за своята вина. Алон погледна примигващата светлинка на компютърния екран и попита:

— Какво прави Алексей?

— Сещам се за няколко възможности — отговори Лавон.

— Нито една от тях не е добра.

— Защо няма отвличащи вниманието действия? Защо няма опити за контранаблюдение?

— Може би самият Алексей не го вярва напълно.

— Какво не вярва?

— Че си успял да го намериш толкова бързо.

— Той ме подценява? Това ли казваш, Ели?

— Трудно е да се повярва, но...

Лавон млъкна, когато по канала прозвуча гласът на Розанов. Той говореше на руски.

— Какво казва?

— Дава указания на шофьора.

— Накъде се насочват?

— Не е ясно. Но подозирам, че е някъде, където ще могат да му хвърлят як бой.

— Нямам нищо против да слушам въпросите.

— Може да стане грозно. — Ели замълча, после добави: — Крайно грозно.

Габриел наблюдаваше движението на мигащата светлинка на компютърния екран. Колата зави по Щресеманщрасе — по-широка улица с по-бърз трафик.

— Това не е лошо място — каза той.

— Всъщност нататък няма да става по-добре.

Алон вдигна радиостанцията до устните си и даде заповед. След две секунди на екрана се появиха още две мигащи светлинки. Едната беше Михаил, а другата — Келър.

— Убийствата винаги са по-чисти, отколкото отвличанията — каза тихо Лавон.

— Да, Ели, знам това.

— Тогава защо не го приключиш тук и сега?

— Добавих още един въпрос към моя списък.

— Какъв е той?

— Искам да знам името на човека, който е казал на руснаците, че съм жив.

Светлинките на Михаил и Келър се приближаваха все повече. Мерцедесът още се движеше със същата скорост.

— Да се надяваме, че няма да има странични щети — каза Лавон.

„Да — помисли си Габриел, като чу изстрелите. — Да се надяваме.“

* * *

В Хамбург има квартали, в които немците се крият зад старомодни английски фасади. Участъкът, където черният мерцедес в крайна сметка заседна, беше точно такова място — триъгълна открита

площ, малка и затревена, която от едната страна граничеше с улицата, а от другите ѝ две страни се издигаха редици от еднотипни тухлени къщи, за чиито обитатели човек би предположил, че пият чай и гледат „Новините в десет“ по Би Би Си. За да стигне до нея, колата трябваше първо да прелети неуправляемо през две платна за насрещно движение. По пътя си тя събори един уличен стълб и строши на парчета малък билборд, поставен на тротоара, преди най-накрая да спре, блъскайки се в строен млад бряст. По-късно в квартала щяха да положат големи усилия да спасят дървото, но без резултат.

Двамата мъже на предната седалка на автомобила бяха мъртви далеч преди той да спре със силно разтърсване. Но те не бяха убити от катастрофата, а от куршумите, които майсторски бяха изстреляни в главите им от близко разстояние, докато колата все още се движеше. Свидетелите щяха да споменат за двама мъже на мотоциклети: единия — висок и строен, другия — по-як. Всеки от тях бил стрелял само по два пъти и изстрелите били толкова отлично синхронизирани, че гърмежите били едва различими. По-късно кадрите от видеонаблюдението щяха да потвърдят показанията им. Един хамбургски детектив го нарече най-красивото убийство, което някога е виждал — доста нетактична забележка, която щеше да му спечели строго мъмрене от началника му. Той щеше да каже, че труповете на германска територия никога не са красиви. Особено труповете на руснаци. Нямаше значение, че те са на две гори от Московския център. Това все пак си беше безобразие.

Двамата мотоциклетисти бяха избягали бързо и никой повече не ги видя. Нито пък властите успяха да открият местонахождението на фолксвагена, който се бил появил секунди след катастрофата. Як като великан мъж бил слязъл от задната му седалка и бил отворил широко задната дясна врата на мерцедеса, сякаш тя била направена от папиемаше. Един свидетел щеше да разкаже за кратък, но жесток бой, въпреки че другите оспориха този разказ. Независимо какво се беше случило, високият, с вид на славянин пътник, който излязъл от мерцедеса, бил замаян и кървял. Как бе стигнал и се бе качил във фолксвагена, отново бе предмет на известни спорове. Някои казаха, че се е качил доброволно. Други твърдяха, че е бил принуден да влезе в колата, тъй като в този момент едрият като великан мъж счупил ръката му. Цялата операция траяла само десет секунди. После фолксвагенът и

нещастният мъж със славянска външност изчезнали. Същият хамбургски полицаи не видя артистичност в извършеното от великана, но бе не по-малко впечатлен. „Всеки глупак може да натисне спусъка — каза той пред колегите си, — но само истински професионалист може да отвлече главорез от Московския център, сякаш откъсва ябълка от дърво.“

При това оставаше само пътникът, който бе седял зад злочестия шофьор. Всички свидетели заявиха, че той е слязъл от колата по собствена воля, и всички изказаха мнението, че несъмнено е бил всякакъв друг, но не и руснак — може би арабин или турчин, но не и руснак. По никакъв начин. За няколко секунди мъжът изглеждал объркан относно местонахождението си и настоящото си затруднено положение. После забелязал мъж с белези от шарка по бузите да му маха през отворения прозорец на още един автомобил. Като се запрепъвал с благодарност към него, той викал отново и отново една и съща дума. Думата била „Тала“. За това свидетелите бяха напълно единодушни.

[1] Федералната служба за сигурност на Руската федерация. — Б.пр. ↑

58.

Хамбург

При напускането на тайна квартира на Службата има строго определен ред, правила, които трябва да се съблюдават, процедура, която трябва да се спазва. Тези правила са установени от Господ и са гравирани върху камък. Те са ненарушими дори когато двама руснаци лежат мъртви на някаква градска тревна площ. Дори когато целта на операцията лежи завързана и със запушена уста на задната седалка на колата за бягство. Така че сега Габриел и Ели Лавон се заеха с процедурното почистване на тайната квартира мълчаливо и автоматично, но с фанатична всеотдайност. Подобно на враговете си, те бяха истински вярващи.

В 21:30 часа двамата заключиха вратата и излязоха на улицата. Следваше друга процедура — старателна проверка на автомобила за бомба. Като не откриха нищо необичайно, те се качиха в него. Алон остави Ели да кара. Той беше самороден майстор на проследяването и наблюдението, а не шофьор, но естествената му предпазливост, с която караше моторно превозно средство, в този момент бе оперативно предимство.

От Хамбург те караха на юг до градче, наречено Дьоле. Отвъд него имаше гъста горичка, до която се стигаше само по един изровен път с табела „Частна собственост“. Михаил я бе намерил предния ден заедно с още три подходящи резервни места. Резервните места се оказаха ненужни, защото гората беше пуста. Когато влезе в нея, Лавон загаси фаровете и продължи да кара само на жълтото сияние на габаритните светлини. Гората беше смес от вечнозелени и листопадни дървета. Габриел предпочиташе брезите, но брезови гори не се срещаха често в западната част на Германия. Само на изток.

Накрая габаритите осветиха фолксвагена, който чакаше на малка поляна. Михаил се бе облегал със скръстени ръце на предния калник, Келър стоеше до него и пушеше цигара. В краката им лежеше Алексей Розанов. Устата му беше залепена с тиксо и китките му бяха завързани

със същия материал. Не че беше нужно да го обуздават. Офицерът от СВР витаеше между будното съзнание и комата.

— Каза ли нещо?

— Нямаше кой знае какъв шанс — отговори Кристофър.

— Видя ли лицето ти?

— Предполагам, че да, но се съмнявам, че си го спомня.

— Свести го. Трябва да си поговоря с него.

Келър извади еднолитрова бутилка минерална вода от багажника на колата и я изля върху лицето на Розанов, докато руснакът се раздвижи.

— Изправи го на крака — каза Габриел.

— Съмнявам се, че ще се задържи на тях.

— Направи го.

Кристофър и Михаил хванаха Розанов под мишниците и го изправиха. Както бе прогнозировал Келър, руснакът не остана задълго в изправено положение. Те го вдигнаха отново, но този път продължиха да го държат под мишниците. Главата му бе клюмнала напред с опряна в гърдите брадичка. Беше по-висок, отколкото бе изглеждал на снимките от наблюдението, и по-тежък — над деветдесет килограма някога тренирани мускули, които щяха да се покрият с мазнини. Розанов бе провел добра операция, но Габриел бе провел по-добра. Той извади глока от колана на панталона си и използва дулото му, за да повдигне брадичката на руснака. Бяха нужни няколко секунди, за да могат подпухналите очи на Розанов да се фокусират. Когато го направиха, в тях нямаше и следа от страх или разпознаване. „Добър е“ — помисли си Алон. Той отлепи тиксото от устата на руснака.

— Не изглеждаш много изненадан да ме видиш, Алексей.

— Срещали ли сме се? — изломоти Розанов.

Габриел се усмихна кисело.

— Не — отвърна той след малко, — досега не съм имал това неудоволствие. Обаче познавам добре работата ти. Всъщност даже много добре. До най-малките подробности. Има само няколко дребни детайла, които искам да изясня.

— Какво предлагаш, Алон?

— Нищо.

— Тогава няма да получиш нищо в замяна.

Габриел насочи пистолета към десния крак на Розанов и натисна спусъка. Гърмежът отекна сред дърветата. Същото направиха и писъците на руснака.

— Започваш ли да схващаш сериозността на положението си, Алексей?

В този момент Розанов бе неспособен да говори, така че заговори Алон:

— Ти и твоята служба поставихте бомба на Бромптън Роуд в Лондон. Тя беше предназначена за моя приятел и мен, но уби петдесет и двама невинни граждани. Ти уби Шарлот Харис от Шепърдс Буш. Ти уби сина ѝ, който се казваше Питър като дядо си. Точно заради тях си тук тази вечер. — Габриел насочи пистолета към лицето на руснака.

— Какво пледираш, Алексей?

— Еймън Куин постави онази бомба — изпъшка Розанов, — не ние.

— Ти си му платил да го направи, Алексей. И ти си му дал помощничка на име Катерина.

Руснакът рязко вдигна глава и се загледа в Алон със замъглени от болката очи.

— Къде е Куин? — попита Габриел.

— Не знам.

— Къде е? — попита отново Габриел.

— Казвам ти, Алон. Не знам къде е.

Габриел насочи пистолета към левия му крак и натисна спусъка.

— Исусе! Моля те, спри!

Розанов вече не крещеше от болка. Той плачеше като дете. Плаче, помисли си Габриел, като останалите без крайници жертви на една от бомбите на Куин. Куин, който можеше да направи запалителен снаряд, движещ се с триста метра в секунда. Куин, който бе пребивавал в терористичен лагер в Либия заедно с Тарик ал Хурани.

Мислиш ли, че те са се познавали?

Не мога да допусна, че не са се познавали.

— Нека да започнем с нещо по-просто — каза спокойно Алон. — Как се сдоби с номера на мобилния ми телефон?

— Това се случило, докато бяхте в Ома — отговори руснакът. — При паметника. Една жена ви следеше. Тя се престори, че ви снима.

— Спомням си я.

— Тя безжично атакува твоето блекбъри. Не успяхме да разшифроваме никой от файловете ти, но получихме номера ти.

— Който ти си дал на Куин.

— Да.

— Именно Куин ми изпрати онзи есемес в Лондон.

— „Тухлите са в стената.“

— Къде беше той, когато ми го изпрати?

— На Бромптън Роуд — отвърна руснакът. — На безопасно място извън периметъра на взрива.

— Защо му позволи да го направи?

— Куин искаше да знаеш, че е бил той.

— Професионална гордост?

— Очевидно това имаше нещо общо с мъж на име Тарик.

Габриел усети как сърцето му пропусна един удар.

— Тарик ал Хурани?

— Да, точно той. Палестинецът.

— Какво общо има Тарик?

— Куин заяви, че иска да уреди един стар дълг.

— Като ме убие?

Розанов кимна утвърдително.

— Очевидно те са били доста близки.

„Това трябва да е вярно — помисли си Алон. — Няма как Алексей Розанов да знае за Тарик.“

— Куин знае ли, че още съм жив?

— Беше му казано по-рано днес.

— Значи, *знаеш* къде е той?

Розанов не каза нищо. Габриел притисна дулото на пистолета към вътрешната страна на коляното на руснака.

— Къде е той, Алексей?

— Върна се в Англия.

— Къде в Англия?

— Не знам.

Габриел заби болезнено дулото на пистолета в коляното на руснака.

— Кълна се, Алон! Не знам къде е.

— Защо се е върнал в Англия?

— За втората фаза на операцията.

- Къде ще се проведе тя?
- В лондонската болница „Гай“.
- Кога?
- Утре в три следобед.
- Коя е целта?
- Министър-председателят. Куин и Катерина ще убият Джонатан Ланкастър утре следобед в Лондон.

Северна Германия

Руснакът отмаляваше, губейки кръв, губейки воля за живот. Въпреки това, Габриел го накара да мине през всичко, стъпка по стъпка, сделка след сделка, предателство след предателство, от гибелното начало на операцията до имейла, който бе пристигнал в Московския център по-рано тази вечер. Имейл, който бил изпратен от незащитен апарат, защото мобилният телефон, даден от СВР на някоя си Катерина Акулова, предал своя последен слаб сигнал от дъното на Северно море. Розанов каза, че Куин бил взел нещата в свои ръце. Той бил извън контрола на Московския център. Куин бил полудял.

— Къде са били, когато са изпратили имейла?

— Не успяхме да го проследим обратно до източника.

Алон стъпи силно върху потрошения десен крак на Алексей. Когато възвърна способността си да говори, руснакът каза, че имейлът е бил изпратен от интернет кафене в град Флийтуд.

— Разполагат ли с кола? — попита Габриел.

— Да, с рено.

— Какъв модел?

— Мисля, че е „Сценик“.

— Какъв вид ще е атаката?

— Говорим за Еймън Куин. Ти как мислиш?

— Автомобил бомба?

— Това е неговата специалност.

— Кола или камион?

— Ван.

— Къде е той?

— В един гараж в Източен Лондон.

— Къде в Източен Лондон?

Розанов съобщи адрес на Темс Роуд в Баркинг, преди брадичката му да се отпусне върху гърдите от изтощение. С един поглед Габриел даде знак на Келър и Михаил да го пуснат. Когато го направиха,

руснакът политна напред като отсечено дърво и се стовари върху влажната земя. Алон го претърколи и насочи пистолета към лицето му.

— Какво чакаш? — попита Розанов.

Габриел се втренчи в руснака край дулото на пистолета, но не каза нищо.

— Може би е вярно това, което говорят за теб.

— Какво е то?

— Това, че си твърде стар, че вече не ти стига смелост за това.

Алон се усмихна.

— Имам още един въпрос към теб, Алексей.

— Казах ти всичко, което знам.

— Освен как сте открили, че съм жив.

— Научихме го чрез прихващане на разговори.

— Какъв вид прихващане?

— Гласово — отвърна Розанов. — Чухме гласа ти...

Габриел насочи пистолета към коляното му и стреля.

Руснакът изпадна в агония.

— Ние... имахме... източник.

— Къде?

— В... службите.

Алон стреля втори път в същото коляно.

— Най-добре ми кажи истината, Алексей. В противен случай ще използвам всичките си патрони, за да превърна коляното ти в пихтия.

— Източник — прошепна Розанов.

— Да, знам. Имали сте източник. Но кой е той?

— Той работи...

— Къде работи, Алексей?

— В МИ6.

— В кой отдел?

— Личен състав и...

— „Личен състав и сигурност“?

— Да.

— Неговото име, Алексей. Кажи ми името му.

— Не мога...

— Кажи ми кой е той, Алексей. Кажи ми, за да сложа край на болката.

ТРЕТА ЧАСТ
БАНДИТСКА ТЕРИТОРИЯ

Воксхол Крос, Лондон

Приблизително час след смъртта на Алексей Розанов Греъм Сиймор получи първото съобщение от най-новия си нелегален офицер. То гласеше, че животът на премиера Джонатан Ланкастър е в смъртна опасност, и даваше да се разбере, че руското разузнаване е вербувало шпионин в МИБ. Това беше, както щеше да каже по-късно Сиймор, доста благоприятен начин да се започне една кариера.

Предвид обстоятелствата Греъм сметна, че е най-добре да изпрати частен самолет. Той взе Габриел и Келър от летище Бурже в Париж и ги докара на лондонското Сити Еърпорт в Докландс. След това кола на МИБ ги откара с висока скорост до Воксхол Крос, където Сиймор чакаше в една стая без прозорци на последния етаж, с телефон до ухото. Той затвори, когато Габриел и Кристофър влязоха, и ги гледа втренчено известно време с безизразните си сиви очи.

— Има ли запис? — попита най-накрая.

Алон извади блекбърито си, превъртя записа на съответния пасаж и натисна иконката за пускане.

— *Къде ще се проведе тя?*

— *В лондонската болница „Гай“.*

— *Кога?*

— *Утре в три следобед.*

— *Коя е целта?*

— *Министър-председателят. Куин и Катерина ще убият Джонатан Ланкастър утре следобед в Лондон.*

Габриел кликна на „Пауза“. Сиймор се втренчи в телефона.

— *Алексей Розанов ли е?*

Алон кимна утвърдително.

— *Може би трябва да го пуснеш от самото начало.*

— *Всъщност мисля, че трябва да започнем от края.*

Габриел превъртя файла и кликна за втори път иконката „Старт“.

— *Неговото име, Алексей. Кажу ми името му.*

— *Гррр...*

— Съжалявам, Алексей, но не можах да разбера това.
— Граймс...
— Това фамилията му ли е?
— Да.
— А малкото му име, Алексей? Кажете ми малкото му име.
— Артър.
— Артър Граймс — това ли е името му?
— Да.
— Артър Граймс от отдел „Личен състав и сигурност“ на МИ6 е платен агент на руското разузнаване, така ли?
— Да.
След това се чу нещо, което много приличаше на изстрел. Габриел кликна на „Пауза“. Сиймор затвори очи.

* * *

В девет сутринта екип от подразделение А1А на МИ5 проникна в склада на Темс Роуд № 22 в предградията Баркинг на Източен Лондон. Те не откриха никакви превозни средства, нито видими доказателства, които да подсказват, че в помещенията е изработвана бомба. По същото време втори екип на МИ5 влезе в интернет кафенето на Лорд стрийт във Флийтуд. За техен късмет един от дежурните служители бе работил предишната вечер и си спомни, че е видял мъж и жена, които отговаряха на описанието на Куин и Катерина. Служителят също така си спомни кой компютър бе използвала двойката. Екипът на МИ5 конфискува устройството и го натовари на хеликоптер на Кралските военноморски сили. Той се очакваше да пристигне в Лондон най-късно до обяд. Аманда Уолъс бе настояла компютърната лаборатория на МИ5 да извърши съдебното изследване. Грегън Сиймор — по политически причини — се бе съгласил с искането ѝ.

— Къде е Граймс? — попита Габриел.

— Влезе в сградата преди няколко минути. Докато говорим, един екип щателно претърсва апартамента му. Това е доста сложна задача. Граймс е прекият им началник.

— Докъде се простират неговите познания?

— Той участва в процеса на проучването на настоящи и бъдещи служители на МИБ. — Греъм погледна Келър. — Всъщност преди няколко дни говорих с него за един специален проект, с който скоро ще се заемем.

— За мен ли? — попита Кристофър.

Сиймор кимна утвърдително.

— Граймс също така разследва твърденията за нарушения на сигурността, което означава, че е в отлична позиция да прикрива други руски къртици или шпиони. Ако той наистина е платен агент на СВР, това ще бъде най-големият скандал за западното разузнаване след Олдрич Еймс^[1].

— Именно поради тази причина не си споменал нищо за това на Аманда Уолъс.

Греъм запази мълчание.

— Граймс знаеше ли, че Кристофър и аз бяхме отседнали във вила „Уормуд“?

— По принцип той не се занимава с тайните квартири, но със сигурност разбира, когато някой важен гост отседне в някоя от тях. При всички случаи — добави Сиймор — след няколко минути ще разберем дали той е източникът на изтеклата информация.

— Как?

— Юрий Волков ще ни каже.

— Кой е Волков?

— Той е заместник-резидентът на СВР в руското посолство. От МИБ са убедени, че вчера следобед той се е срещал с информатор в метрото. Един от моите хора сега е в Темс Хаус и преглежда видеоматериалите от системата за наблюдение. В действителност...

Звънът на телефона прекъсна Сиймор. Той вдигна слушалката и няколко секунди слуша мълчаливо. После прекъсна връзката и на свой ред набра някакъв номер.

— Не го изпускай от поглед. Нито за минута. Ако отиде до тоалетна, отиваш и ти.

Греъм затвори телефона и погледна Габриел и Келър.

— Трябваше да се пенсионирам, когато имах възможност.

— Това щеше да е голяма грешка — каза Кристофър.

— Защо?

— Защото щеше да загубиш шанса си да заловиш Куин.

— Не съм сигурен, че искам още един шанс. В крайна сметка — добави Сиймор — не постигнах голям успех в битката срещу него. Всъщност резултатът е две на нула за него.

В стаята без прозорци се възцари дълбока тишина. Сиймор и Келър се вторачиха в телефона. Алон се взираше в часовника.

— Колко дълго смяташ да чакаш, Греъм?

— Преди какво?

— Преди да ме оставиш да си поговоря с Артър Граймс.

— Ти няма да се приближаваш до него. Никой няма да се приближава — добави Сиймор. — Не и в скоро време. Може да отнеме месеци, докато бъдем готови да започнем да го разпитваме.

— Не разполагаме с месеци, Греъм. Имаме време само до три часа следобед.

— Нямало е бомба в онзи склад в Баркинг.

— Новината не е много обнадеждаваща.

Сиймор погледна часовника.

— Ще изчакаме до два часа компютърната лаборатория на МИ5 да установи с кого са разменяни онези имейли. Ако не го открият дотогава, ще разпитаме Граймс.

— Какво възнамеряваш да го попиташ?

— Ще започна с пътуването му с влака с Юрий Волков.

— И знаеш ли какво ще ти отговори?

— Не.

— Кой Юрий?

— Ти си много песимистичен тип.

— Знам — отвърна Габриел. — Това ме предпазва от по-късни разочарования.

[1] Началник на отдел „Съветски съюз“ в ЦРУ, който от 1985 до 1994 г. работи за КГБ. — Б.пр. ↑

61.

Бристол, Англия

В девет часа същата сутрин радио Би Би Си 4 излъчи първия си репортаж за инцидента в Хамбург. Репортажът беше кратък и непълнен. Двама мъже били застреляни, други двама били изчезнали. Двамата мъртви мъже били руснаци, а за изчезналите се знаело много малко. Според съобщението германският канцлер бе дълбоко загрижен. Кремъл пък беше възмутен. Тези дни това бе обичайно за него.

Куин и Катерина чуха репортажа, докато пътуваха по автомагистрала М5 северно от Бирмингам. След един час те чуха новия, допълнен репортаж, докато седяха пред „Маркс енд Спенсър“ в търговския център „Крибс Козуей“ в Бристол. Версията в десет часа съдържаше само една нова информация. Според германската полиция двамата мъртви мъже носели дипломатически паспорти. Катерина изключи радиото, когато специалист по външната политика от Би Би Си взе да обяснява как инцидентът заплашвал да прерасне в по-голяма криза.

— Сега знаем защо Алон е инсценирал смъртта си — каза тя.

— Защо Алексей е бил в Хамбург снощи?

— Може би е бил подмамен да отиде там.

— От кого?

— От Алон, разбира се. Може би точно сега той разпитва Алексей. Или може би Алексей вече е мъртъв. Така или иначе, трябва да приемем, че Алон знае къде сме. Което означава, че трябва незабавно да напуснем Англия.

Куин не отговори.

— Ами ако успея да докажа, че Алексей е бил в онази кола? — попита Катерина.

— Ще пуснеш друг имейл до Московския център ли?

Тя кимна утвърдително.

— Няма начин.

Катерина огледа другите превозни средства на паркинга.

— Те може да ни наблюдават точно сега.

— Не ни наблюдават.

— Сигурен ли си?

— Водя борба с тях от дълго време, Катерина. Сигурен съм.

Тя не изглеждаше много убедена.

— Аз не съм джихадистка, Еймън. Не съм дошла тук, за да умра. Изведи ме от Англия. Ще се свържем с Центъра и ще уредим да ти платят за моето безопасно завръщане.

— Точно това ще направим — каза Куин, — но първо трябва да свършим малко работа.

Катерина се загледа в две жени, които вървяха към входа на „Маркс енд Спенсър“.

— Защо сме тук? — попита тя.

— Ще направим някои покупки.

— А след това?

— След това ще се поразходим.

Даунинг стрийт №10

Греъм Сиймор напусна Воксхол Крос малко след пладне, за да се срещне с министър-председателя Джонатан Ланкастър на Даунинг стрийт №10. Той каза на премиера, че Еймън Куин почти сигурно се е върнал в страната и планира нова атака — може би в болница „Гай“ по време на появата на премиера, може би срещу друга мишена. Сиймор обясни, че ще знаят повече, след като от лабораторията на МИ5 приключат изследването на компютъра от Флийтуд. Той не спомена за Артър Граймс и тайната му среща с Юрий Волков от руското посолство. Греъм беше убеден, че е добре лошите новини да се съобщават на малки порции.

— Замалко изпусна Аманда — каза премиерът. — Тя ме посъветва да отменя посещенията си в болница „Гай“. Аманда също така смята, че може би е добра идея да не напускам Номер 10, докато Куин не бъде заловен.

— Аманда е умна жена.

— Когато се съгласява с теб. — Министър-председателят се усмихна. — Приятно ми е да видя, че двамата работите добре заедно. — Замълча за момент, после попита: — Работите *добре*, нали, Греъм?

— Да, господин премиер.

— Тогава ще ти кажа същото, което казах и на нея — продължи Ланкастър. — Аз няма да променям графика си заради някакъв терорист от ИРА.

— Това няма нищо общо с ИРА. Това е само бизнес.

— Още едно основание в подкрепа на решението ми. — Министър-председателят стана и изпрати Сиймор до вратата. — Още нещо, Греъм.

— Да, господин премиер?

— Никакъв арест на този тип.

— Моля?

— Чу ме. Никакъв арест. — Той сложи ръка на рамото на Сиймор. — Знаеш ли, Греъм, понякога отмъщението е полезно за

душата.

— Аз не искам отмъщение, господин премиер.

— Тогава ти предлагам да намериш някого, който иска, и го сложи много близо до Еймън Куин.

— Мисля, че разполагам с точния човек. Всъщност са двама.

* * *

Колата на Сиймор го чакаше пред прочутата черна врата на Даунинг стрийт. Тя го закара обратно до Воксхол Крос, където той намери Алон и Келър в стаята без прозорци на последния етаж. Изглеждаше така, сякаш те не бяха помръднали и мускул, откакто ги бе оставил.

— Как е той? — попита Габриел.

— Решителен до твърдоглавие.

— В колко часа кортежът му ще тръгне от Даунинг стрийт?

— В два часа и четиресет и пет минути.

Алон погледна часовника. Беше два без пет.

— Знам, че каза до два часа, Греъм, но...

— Ще чакаме до два часа.

Тримата мъже седяха неподвижни и безмълвни, докато изтекоха последните пет минути. Точно в два часа Сиймор позвъни на Аманда Уолъс в Темс Хаус на отсрещния бряг на реката и попита докъде е стигнало изследването на компютърния харддиск.

— Към края са — отвърна Аманда.

— Кога ще приключат?

— В рамките на един час.

— Това никак не е добре.

— Какво искаш да направя?

— Обади ми се веднага щом имате нещо.

Греъм затвори и погледна Габриел.

— Може би щеше да е по-добре, ако не беше тук за това.

— Може би — отвърна Алон, — но не бих го пропуснал за нищо на света.

Сиймор отново вдигна телефона и набра един номер.

— Артър — каза той непринудено. — Грeъм е. Радвам се, че те хванах.

* * *

Седем етажа под Грeъм Сиймор, един мъж в сивата си работна кабинка бавно затвори телефона. Както всички кабинки във Воксхол Крос, на неговата нямаше табелка с името му, а само поредица от числа, разделени с наклонена черта. Беше странно, че Грeъм Сиймор се обърна към него по име, защото повечето хора във Воксхол Крос се обръщаха към него с длъжността му, която беше завеждащ „Личен състав“. *Върви и намери Личния състав. Бягай и се скрий, идва Личния състав.* Неговото име беше обида, беше хула. Той бе нежелан и мразен. Но най-вече от него се страхуваха. Беше човекът, който разкриваше тайните на другите мъже, летописецът на техните недостатъци и лъжи. Артър знаеше любовните им афери, техните проблеми с парите, слабостта им към алкохола. Той имаше властта да съсипе нечия кариера или — ако е предразположен — да я спаси. Беше съдия, съдебни заседатели и екзекутор, взети заедно — бог в една сива кабинка. Въпреки това, той също имаше своя тайна. Руснаците някак си я бяха разкрили. Те му бяха осигурили едно младо момиче, Лолита, а в замяна му бяха отнели последната капка достойнство.

Грeъм е. Радвам се, че те хванах...

„Интересен подбор на думи“, помисли си Граймс. Може би това бе просто неволна грешка на езика, но Артър подозираше друго. Моментът на привикването от Сиймор — само ден след като Артър бе направил безжично прехвърляне на информация в метрото — беше плашещ. Това беше безразсъдна среща, инцидентна среща. И през това време той, изглежда, се беше разкрил.

Радвам се, че те хванах...

Сакото му висеше на кука на стената до снимка на семейството му — последната преди развода. В коридора Ник Роу флиртуваше с едно красиво момиче от регистратурата — Роу, който се бе навъртал около Граймс през целия ден. Той мина покрай двойката, без да каже дума, и отиде до асансьорите. Единият асансьор се появи в мига, в

който Артър натисна бутона за повикване. „Със сигурност — помисли си той — това не е случайно.“

Асансьорът се издигаше толкова плавно, че Граймс нямаше чувството, че изобщо се движи. Когато вратите се отвориха със съскане, той видя Ед Марлоу — друг човек от неговия отдел, който стоеше във вестибюла.

— Артър! — извика той, сякаш Граймс внезапно бе загубил слуха си. — Да те черпя после едно питие? Ще обсъдим няколко дреболии.

Без да дочака отговор, Марлоу се шмугна между затварящите се врати на асансьора и изчезна. Граймс излезе от вестибюла под ослепителната светлина на атриума. Той беше Валхала^[1] на шпионската централа, Обетованата земя. Стаята, в която го чакаше Греъм Сиймор, беше вдясно. Вляво имаше врата, която водеше към терасата. Артър сви наляво и излезе навън. Студеният въздух го удари като шамар. Долу течеше Темза — тъмна, оловносива и някак успокояваща. Граймс си пое дълбоко дъх и спокойно събра мислите си. Той имаше предимството, че познаваше техните техники. Неговата работна кабинка беше наред. Същото се отнасяше за апартамента му, банковите му сметки, компютрите и телефоните му. Те нямаха нищо срещу него, нищо, освен че се беше возил в метрото с Юрий Волков. Той щеше да ги победи. Той беше безукорен. Той беше Личния състав.

Точно тогава чу зад гърба си шум от отваряне и затваряне на врата. Обърна се бавно и видя Греъм Сиймор да стои на терасата. Посребрената му коса се развяваше от вятъра и той се усмихваше — същата усмивка, помисли Граймс, която бе проправила пътя му нагоре по стълбата на йерархията, докато по-кадърните мъже бяха оставени да се трудят в котелното отделение на разузнаването. Сиймор не беше сам. Зад него стоеше по-дребен мъж с необикновено зелени очи и посивели слепоочия. Граймс го позна. Моментално го присви коремът.

— Артър — каза Сиймор със същата фалшива сърдечност, която бе използвал по телефона минута по-рано. — Какво правиш? Всички те чакаме вътре.

— Съжалявам, Греъм. Не ми се случва често да се качвам тук.

Граймс на свой ред се усмихна, макар че усмивката му далеч не приличаше на тази на Сиймор. „Оголени венци и зъби — помисли си той — и очевидни признаци за вина.“ Артър се обърна отново към

реката и изведнъж се втурна напред. Една ръка се протегна към него, когато се хвърли през парапета, и докато падаше право към долната тераса, той си представи, че лети. После земята сякаш се втурна нагоре да го посрещне и той се приземи с тъп звук, който прозвуча като шум от разцепващ се плод.

Падането бе от височината на няколко етажа — достатъчно да убие човек, но не веднага. В продължение на минута-две Граймс си даваше сметка за познатите лица, които се бяха надвесили над него. Те бяха лица от папките, лица на служители на МИБ, в чийто живот той се бе ровил, колкото си иска. И все пак — дори и в страданието му — никой не го назова по име. „Личния състав е паднал от терасата на покрива — казваха те. — Личния състав е мъртъв.“

[1] Дворец, в който според древните скандинавски митове живеят падналите в битка воители. — Б.пр. ↑

63.

Корнуол, Англия

От „Маркс енд Спенсър“ в Бристол Куин и Катерина купиха два чифта туристически обувки, две раници, бинокъл, туристически щетки и пътеводител за Девън и Корнуол. Те сложиха чантите в багажника на реното и подкараха на запад към корнуолския град Хелстън. В съседство с него се намираше Кралската военноморска база в Кълдрюз — най-голямата хеликоптерна база в Европа. Куин почувства стягане в гърдите, докато караше край високата телена ограда на базата, увенчана с навита бодлива тел. После един хеликоптер „Сий Кинг“ прелетя над пътя и той внезапно се озова обратно в Бандитската територия на Южна Арма. Помисли си, че неговата война бе свършила. Днес войната му беше тук.

На пет километра южно от летището се намираше село Мълиън. Куин следва указателните табели до Старата странноприемница и намери паркинг точно срещу нея от другата страна на пътя, в съседство с магазина за плажни принадлежности „Атлантик Фордж“. Те обуха туристическите си обувки и облякоха мушамите си, после Куин напъха картата, пътеводителя и бинокъла в раницата си. Той остави чантата с оръжията в колата и взе само пистолета „Макаров“. Катерина бе невъоръжена.

— Какво е прикритието ни? — попита тя, като се облече.

— Ние сме летовници.

— През зимата?

— Аз винаги съм бил привърженик на морските курорти през зимата.

— Къде ще отседнем?

— Ти избери.

— Какво ще кажеш за хотел „Годолфин Армс“ в Маразайън?

Куин се усмихна.

— Много си добра, знаеш ли.

— По-добра съм от теб.

— Можеш ли да докараш британски акцент?

Тя се поколеба, после отвърна:

— Да, мисля, че мога.

— Ти си банкиер от Лондон. А аз съм панамското ти гадже.

— Каква съм късметлийка.

Те потеглиха от селото по Полдю Роуд, като Куин вървеше в края на асфалта, а Катерина за по-безопасно — по затревената ивица край пътя. След осемстотин метра имаше пролука в живия плет и малка табела ги насочи към туристическа пътека. Те преодоляха едно ограждение за говеда и пресякоха една нива, за да стигнат до Югозападната крайбрежна алея. Дватама тръгнаха по нея на север покрай скалите, докато стигнаха до Полдю Бийч, после минаха по края на игрището на голф клуба „Мълиън“ и стигнаха до древната църква „Света Уинуолоу“. След като платиха за кратко посещение на църквата в името на тяхното прикритие, те продължиха на север към заливчето Гънуолоу. Вилата се издигаше самотно на върха на скалите в южния му край, сгушена в естествена градина от армерии и червени власатки. Две коли бяха паркирани на алеята за автомобили.

— Това е — заяви Куин.

Той пусна раницата, извади бинокъла и огледа върховете на скалите, сякаш се любуваше на гледката. После го насочи право към вилата. Една от колите беше празна, но в другата седяха двама мъже. Куин огледа прозорците на къщата. Щорите бяха плътно спуснати.

— Имаме си компания — каза Катерина.

— Виждам го — отвърна Еймън, като свали бинокъла.

— Какво ще правим?

— Ще вървим.

Куин върна бинокъла в раницата и я метна на рамо. След това двамата с Катерина поеха отново в същата посока. На стотина метра отпред един мъж вървеше към тях край отвесните скали. Еймън си помисли, че не е обикновен турист. Имаше пестеливи движения, лека походка, пистолет под тъмносиния си анорак. Беше бивш военен, може би дори бивш командос от САС. Куин усети натиска на пистолета „Макаров“ на кръста си. Прииска му се той да беше по-леснодостъпен, но сега бе твърде късно да му сменя мястото.

— Започни да говориш — промърмори той.

— За какво?

— За това колко много си се забавлявала с Бил и Мери миналия уикенд и как ти се иска да можеш да си купиш някое местенце в провинцията. Може би малка вила в Котсуолд.

— Мразя Котсуолд.

Независимо от това, Катерина заговори с пламенен ентузиазъм за Бил и Мери и тяхната ферма близо до Чипинг Кампдън. И как Бил започвал да флиртува, когато си пийнел, и как Мери тайно била увлечена по Томас — красив колега от офиса, когото Катерина винаги била мислела за гей. Точно тогава бившият военен стигна до тях. Куин отстъпи зад Катерина, за да направи място на мъжа да мине. Тя забави крачка, за да му пожелае приятна сутрин, обаче Еймън не вдигна поглед от земята и не каза нищо.

— Видя ли как ни изглежда? — попита Катерина, когато отново останаха сами.

— Продължавай да вървиш — отвърна Куин — и каквото и да правиш, не поглеждай през рамо.

Сега вилата беше право пред тях. Крайбрежната пътека минаваше зад нея, по края на една зелена ливада. Една малка неравност на терена позволи на Еймън да надникне невинно над защитния зелен плет и да зърне лицата на двамата мъже, които седяха в паркираната кола. Катерина говореше доста осъдително за Мери и Куин кимаше бавно, сякаш намираще нейните забележки за необикновено проникателни. След това, когато вилата остана на петдесетина метра зад тях, той спря в края на скалите и погледна надолу към заливчето. Един мъж хвърляше въдица в пенливия прибой. Зад него една жена вървеше по ивицата златист пясък, следвана от друг мъж, чийто анорак бе в същия цвят като носения от бившия военен на скалите. Жената се отдалечаваше от тях бавно, безцелно, като затворник, който се възползва от определената му разходка на двора. Куин я изчака да се обърне, преди да вдигне бинокъла до очите си. После го подаде на Катерина.

— Нямам нужда от него — каза тя.

— Това тя ли е?

Катерина се загледа в жената, която вървеше към нея край водата.

— Да — отговори накрая. — Тя е.

64.

Болница „Гай“, Лондон

Непосредствено след самоубийството на Артър Граймс Греъм Сиймор отново помоли Джонатан Ланкастър да отмени посещението си в болница „Гай“. Премиерът остана непоколебим, въпреки че се съгласи да добави двама мъже към охраната си. Двама мъже, които споделяха мнението му, че отмъщението може да е полезно за душата. Двама мъже, които искаха Еймън Куин мъртъв. Както се очакваше, началникът на СО-1 — подразделението на лондонската полиция, което охраняваше премиера и неговото семейство, беше потресен от идеята да включи към отряда си две външни лица: единия — офицер от чуждо разузнаване, а другия — човек на насилието със съмнително минало. Независимо от това, той им даде радиостанции и пълномощия, които щяха да отворят всяка врата в болницата. Също така им даде по един 9-милиметров пистолет „Глок-17“. Това беше нарушение на всички известни правилници за охрана, но беше разпоредено от самия министър-председател.

Нямаше време Габриел и Келър да отидат до Даунинг стрийт, така че едно беемве на Скотланд Ярд ги взе пред Воксхол Крос и потегли с пълна скорост по Кенингтън Лейн към района Садърк. Историческата болница „Гай“ — една от най-високите лондонски постройки, се извисяваше над плетеница от улици край Темза, недалеч от Лондонския мост. Екипът от столичната полиция ги остави пред футуристичния небостъргач, известен като Шард. Паркирането на улицата беше забранено при нормални обстоятелства, а сега, при предстоящото пристигане на премиера, движението по нея беше спряно. Обаче на Уестън стрийт имаше паркирани няколко превозни средства, в това число и бял търговски ван, който лежеше доста ниско. По заповед на Габриел от Скотланд Ярд издириха собственика му. Беше предприемач, ветеран от Кралския флот, който извършваше ремонтни дейности в една съседна сграда. Микробусът беше натоварен с облицовъчни плочи от варовик.

Последната улица, граничеща с болничния комплекс, беше „Сноуфийлдс“ — тясна градска улица без паркинг и този ден без други автомобили, освен полицейските. Габриел и Келър стигнаха по нея до Портал 3 — главния вход на болницата, и минаха през охранителния кордон. Министърът на здравеопазването чакаше в предния двор заедно с екип от Националната здравна служба и голяма делегация от болничния персонал, много от членовете на която бяха с бели престилки и медицинско работно облекло. Габриел се движеше мълчаливо сред тях, търсейки лицето, което бе скицирал в къщата в графство Голуей, търсейки жената, която бе видял за първи път на една тиха уличка в Лисабон. След това той позвъни на Греъм Сиймор в залата на Оперативния отдел във Воксхол Крос.

— На какво разстояние е премиерът?

— На две минути път.

— Някакви новини за компютъра от Флийтуд?

— Към края са.

— Това казаха и преди час.

— Ще ти се обадя веднага щом разполагат с нещо.

Връзката прекъсна. Алон пусна телефона в джоба си и се загледа в Портал 3. След минута се появиха двама ескортиращи моторизирани полицаи, последвани от произведена по поръчка лимузина „Ягуар“. Джонатан Ланкастър слезе от задната седалка и започна да се ръкува.

— Наистина ли трябва да го прави? — попита Келър.

— Опасявам се, че това е отдавна установена практика.

— Да се надяваме, че Куин не е в квартала. В противен случай може да се окаже фатално.

Премиерът стисна последната подадена ръка. После погледна към Габриел и Кристофър, кимна им и влезе в болницата. Беше точно три часът.

Заливчето Гънуолоу, Корнуол

В момента, в който Джонатан Ланкастър изчезна през вратите на болница „Гай“, в централната част на Лондон заваля дъжд, но в най-отдалечените кътчета на Западен Корнуол ниското слънце грееше през една пролука в слоестите облаци. Ясното време беше оперативен актив, защото оправдаваше присъствието на Катерина на плажа в заливчето Гънуолоу. Тя бе пристигнала там в три без десет следобед — пет минути след като бе оставила Куин близо до старата църква. Реното беше на паркинга над залива, а в раницата до нея имаше телефон „Самсунг“ с предплатена карта и картечен пистолет „Скорпион“ със завит на цевта заглушител „АСС Еволюшън-9“.

— *Ти винаги си харесвала „Скорпион“, нали, Катерина?*

Докато бе шофирала от църквата до заливчето, тя за кратко бе обмислила идеята да избяга от Англия и да остави Еймън на собствената му съдба. Вместо това бе избрала да остане и да завърши мисията си. Катерина бе напълно сигурна, че Алексей е мъртъв. Въпреки това знаеше, че не би било разумно да се върне в Русия, без да изпълни възложената ѝ задача. Не Алексей, а царят я беше изпратил обратно в Англия. А като всички руснаци, Катерина бе достатъчно благоразумна да не иска да разочарова царя.

Тя погледна часовника си. Беше три без пет. Куин щеше да се приближи до вилата. Вероятно един от охранителите щеше да тръгне към него, както бе направил бившият военен тази сутрин. Ако това се случеше, Еймън щеше да го убие и след това щеше да има само трима мъже, които да защитават мишената — двамата пред вилата и този, който сега ловеше риба в заливчето. Катерина беше сигурна в неговата самоличност. Тя виждаше очертанията на оръжие под якето му и миниатюрната радиостанция, която бе използвал, за да предупреди колегите си за наличието на посетител в заливчето. Много скоро радиостанцията на охранителя несъмнено щеше да изпрати с някакъв сигнал за тревога. Или може би той нямаше да има време да го подаде.

И в двата случая съдбата му щеше да бъде една и съща. Той съзерцаваше последния си залез.

Охранителят извади една риба от морето, пусна я в жълтата кофа досами водата и сложи нова стръв на кукичката. След това, като кимна към Катерина, показвайки, че я е забелязал, отново нагази в прибоя и хвърли въдицата си. Като се усмихна, Катерина вдигна капака на раницата, разкривайки приклада на скорпиона. Пистолетът бе включен на автоматичен режим на стрелба, което означаваше, че ще изстреля двайсет патрона за по-малко от секунда с минимално отскачане на дулото. Куин бе въоръжен по същия начин.

Точно тогава самсунгът завибрира и на екрана му се появи текстово съобщение: ТУХЛИТЕ СА В СТЕНАТА. „Не можа да не го направи — помисли си тя. — Трябва да даде на англичаните да разберат, че е бил той.“ Катерина пусна мобилния телефон в раницата, хвана здраво дръжката на скорпиона и се втренчи в мъжа, застанал в прибоя. Изведнъж главата му отскочи рязко нагоре и наляво към върха на скалите. Той се обърна твърде късно — само за да види Катерина, която вървеше по пясъка към него с пистолет в протегнатите си напред ръце.

Двайсет патрона за по-малко от секунда с минимално отскачане на дулото...

Следващата вълна, която се разля по пясъка, беше червена от кръвта на мъртвия охранител от МИБ. Катерина спокойно презареди скорпиона и се изкачи по стръмната пътека до паркинга. Освен реното, на него нямаше други превозни средства. Тя седна зад волана, запали двигателя и пое по алеята към вилата.

66.

Темс Хаус, Лондон

На пръв поглед нищо в разменените имейли не изглеждаше подозрително, но за опитното око на специалиста от МИ5 те съвсем явно имаха скрит подтекст. Същото важеше и за адресите на двамата участници. Той показа разпечатката на шефа си, а началникът му на свой ред я сведе до знанието на Майлс Кент. Кент бе заинтригуван от един уличен адрес, който се появяваше в последния имейл. Адресът му изглеждаше познат, затова той бързо го провери в базата данни на МИ5 и откри тревожно съвпадение. Следващата му спирка беше в оперативната зала, където Аманда Уолъс следеше на екрана посещението на министър-председателя в болница „Гай“. Той постави разпечатката пред нея. Аманда я прочете и се намръщи.

— Какво означава това?

— Погледни внимателно адреса.

Тя го направи.

— Това не е ли вилата, където преди живееше Алон?

Кент кимна утвърдително.

— Кой живее там сега?

— Може би трябва да попиташ Греъм Сиймор.

Аманда посегна към телефона.

* * *

След пет секунди в друга оперативна зала, на отсрещния бряг на Темза, Греъм Сиймор прие обаждането.

— Какво имаш?

— Проблем.

— Какво не е наред?

— Отседнал ли е някой във вилата на Алон в Западен Корнуол?

Сиймор се поколеба, после отвърна:

— Съжалявам, Аманда, но това не е нещо, за което мога да говоря.

— Боже мой! — прошепна тя сериозно. — Опасявах се, че ще кажеш това.

* * *

Вилата бе официално определена за тайна квартира на МИ6, така че нямаше активна телефонна линия. Нито на сегашната ѝ обитателка бе даден мобилен телефон — да не би тя да каже нещо по невнимание и да разкрие своето местонахождение на враговете си. Всички опити да се свържат с нейните охранители се оказаха неуспешни. Никой не отговори на позвъняването на техните телефони. Радиостанциите им също мълчаха.

На едно позвъняване обаче бе отговорено незабавно. Това беше позвъняването, което Греъм Сиймор направи до мобилния телефон на Габриел в 15:17 часа. Алон се намираше в голямата зала на болница „Гай“, където министър-председателят бе на път да предложи средство за справяне с проблемите, пред които бе изправена свещената британска национална здравна система. Сиймор гледеше предаването на живо от събитието на видеоекраните в оперативната зала. Той говори по-спокойно, отколкото бе смятал за възможно предвид обстоятелствата.

— Боя се, че мишената не е бил министър-председателят. Един хеликоптер чака теб и Келър на площадката в Батърси. От Скотланд Ярд ще ви закарат дотам.

Обаждането приключи. Греъм върна слушалката на мястото ѝ и се втренчи в екрана, когато двама мъже излязоха тичешком от залата.

Западен Корнуол

Маделин Харт изобщо не чу изстрелите, само острия пукот на разцепващо се дърво. После видя втурналия се през разбитата входна врата на вилата мъж, който държеше в ръце грозен на вид картечен пистолет. Той я удари с юмрук в корема — брутален удар, който я лиши от способността да издаде звук или да си поеме въздух — и докато тя лежеше сгърчена, мъжът завърза ръцете и устата ѝ с тиксо и нахлузи на главата ѝ черна качулка от серж^[1]. Независимо от това, Маделин си даде сметка за присъствието на втори нападател, който беше по-дребен от първия и стъпваше по-леко. Двамата я изправиха на крака и я поведоха, все още бореща се за въздух, през нейната *стая с изглед*. Навън настойчиво зазвъня телефон — тя предположи, че е телефонът на един от охранителите ѝ. Нападателяте я натикаха в багажника на някакъв автомобил и затръшнаха капака, сякаш затваряха ковчег. Тя чу хрущенето на чакъла под гумите и съвсем тихо плисъка на вълните в заливчето. След това морето я изостави и остана само свистенето на гумите по асфалта. И гласове. Два гласа — един мъжки и един женски. Мъжът беше почти сигурно от Ирландия, но неясният акцент на жената не издаваше родината ѝ. Маделин беше сигурна само в едно: беше чувала и преди този глас.

Тя не можеше да определи в каква посока караха, а само че пътят бе средно качество. Помисли си, че е второкласно шосе. Не че това имаше голямо значение, познанията ѝ за географията на Корнуол бяха ограничени поради факта че практически бе стояла като затворник във вилата на Габриел. Да, понякога я закарваха до нос Лизард за чай с кифлички в кафенето на върха на скалите, но през повечето време тя не ходеше по-далеч от брега на морето в заливчето Гънуолоу. Един служител от централата на МИБ в Лондон идваше редовно в Корнуол, за да я инструктира за нейната безопасност или — както се изразяваше той — да ѝ чете конско. Инструктажът му рядко беше различен. По думите му нейната измяна била голям срам за Кремъл. Било само

въпрос на време, преди руснаците да се опитат да променят положението.

Очевидно този момент бе настъпил. Маделин предположи, че отвличането ѝ е свързано с покушението срещу Габриел. Мъжът с ирландския акцент несъмнено беше Еймън Куин. *А жената?* Маделин се заслуша в приглушения шепот на гласа ѝ и своеобразното съчетание на немски, английски и руски акценти. После затвори очи и видя две момичета, седнали в парка на бутафорно английско село. Две момичета, които бяха отнети от майките им и бяха отгледани от вълци. Две момичета, които един ден щяха да бъдат изпратени по света да шпионират за страна, която никога не бяха опознали истински. Сега явно някой от Московския център бе изпратил едно от момичетата да убие другото. Само един руснак можеше да бъде толкова жесток.

Маделин имаше само бегла представа за времето, но ѝ се стори, че бяха изминали двайсет минути, преди колата да спре. Двигателят замлъкна, капакът на багажника се отвори и два чифта ръце я измъкнаха от него, като я оставиха в изправено положение: едните ръце бяха мъжки, а другите — осезаемо женски. Въздухът беше резлив и миришеше на йод, земята под краката ѝ бе камениста и нестабилна. Тя чу шума на морето и крясъка на чайките, които кръжаха в небето. Когато се приближиха до водата, някакъв двигател се възпламени и Маделин долови миризмата на дим. Те я накараха да газии през висока до средата на пресеца вода и я качиха на борда на малък плавателен съд. Съдът веднага смени посоката и като се повдигна от една прииждаща вълна, се отправи навътре в морето. С качулка на главата и завързани ръце и уста, Маделин слушаше глухия плясък на витлото под повърхността на водата. „Ти ще умреш — сякаш казваше то. — Ти вече си мъртва.“

[1] Вид лек вълнен плат. — Б.пр. ↑

Заливчето Гънуолоу, Корнуол

Хеликоптерът, който чакаше на площадката в Батърси, беше „Уестланд Сий Кинг“ с турбовални двигатели „Ролс-Ройс“. С Габриел и Келър на борда, той прекоси на ширина Южна Англия с 203 км/ч, което бе почти максималната му скорост. Те стигнаха до Плимът в шест вечерта, а няколко минути по-късно Габриел забеляза фара на нос Лизард. Пилотът искаше да кацне в Кълдруз, но Алон го убеди да отиде направо до Гънуолоу. Когато прелетяха над вилата, на алеята за автомобили и по пътя от кръчмата „Агне и флаг“ проблясваха сините лампи на полицейски коли. Блестяха светлини и в заливчето. То беше оградено като местопрестъпление. Габриел внезапно се почувства зле. Любимото му корнуолско убежище, мястото, където бе намирал покой и се бе възстановявал след някои от най-трудните си операции, сега беше място на смъртта.

Пилотът остави Алон и Келър в северния край на заливчето. Те се спуснаха на бегом до линията на прилива и спряха до прожекторите на местопрестъплението. В осветения от ярката им светлина периметър лежеше трупът на мъж. Той беше прострелян многократно в гърдите. Малкото разсейване на куршумите подсказваше, че стрелецът е бил добре обучен. „Или може би — помисли си Габриел — убиецът е бил жена.“ Той вдигна поглед към четиримата мъже, стоящи до трупа. Двама от тях бяха облечени в униформата на девънската и корнуолската полиция. Другите двама бяха цивилни детективи от Отдела за разследване на тежки престъпления. Габриел се зачуди от колко ли време бяха тук. Достатъчно дълго, помисли си, за да осветят заливчето като футболен стадион през нощта.

— Наистина ли трябва да използвате тези дъгови лампи? Той и без това никъде няма да отиде.

— Кой пита? — отговори с въпрос един от детективите.

— МИ6 — каза тихо Келър. Това беше първият път, когато той се представяше като служител на Секретната служба на Нейно Величество, и ефектът върху аудиторията му беше мигновен.

— Трябва да видя някакъв документ за самоличност — заяви детективът.

Кристофър посочи към хеликоптера в края на залива и каза:

— Това е моят документ за самоличност. А сега направете каквото ви бе казано и изключете проклетите прожектори.

Един от униформените служители изгаси дъговите лампи.

— Сега кажете на полицейските патрулки да изключат сигналните си светлини.

Същият униформен служител предаде заповедта по радиостанцията си. Габриел погледна към вилата и видя сините светлини да угасват. После се втренчи в лежащия в краката му труп.

— Къде го намерихте?

— Вие също ли сте от МИБ? — попита цивилният детектив.

— Отговорете на въпроса му — каза рязко Келър.

— Беше в края на водата.

— Риба ли е ловял? — попита Алон.

— Откъде знаете?

— Случайна догадка.

Детективът се обърна и посочи към скалите.

— Стрелецът е бил там. Открихме двайсет гилзи. — Погледна към трупа. — Очевидно е, че повечето от тях са попаднали в целта. Той вероятно е бил мъртъв още преди да падне във водата.

— Някакви свидетели?

— Никой не си е предложил услугите.

— Има ли отпечатащи от стъпки край гилзите?

Детективът кимна утвърдително.

— Този, който е стрелял, е носел туристически обувки.

— Какъв размер?

— Малък.

— Дали е била жена?

— Възможно е.

Без да каже нито дума повече, Габриел поведе Келър по пътеката към вилата. Те излязоха през френските прозорци на терасата. Холът на Алон бе превърнат в полеви команден пункт. Разбитата входна врата висеше на едната панта и през отвора той видя още два трупа, лежащи на алеята за автомобили. Един висок детектив се приближи и се

представи като инспектор Фрейзър. Габриел пое ръката на детектива, но не се представи. Не го направи и Кристофър.

— Кой от вас е от МИ6? — попита инспекторът.

Алон погледна към Келър.

— А вие? — обърна се към Габриел детективът.

— Той е приятел на службата — отговори Кристофър.

Презрението на детектива към нередовните служители се изписа ясно на лицето му.

— Имаме четирима мъртви, за които знаем — заговори той. — Един в заливчето, двама пред къщата, а четвъртият е на крайбрежната пътека. Бил е улучен веднъж в гърдите и веднъж в главата. Не е имал възможност да извади пистолета си. Тези на алеята за автомобили са простреляни многократно — като мъжа в заливчето.

— А жената, която живее тук? — попита Алон.

— Тя е в неизвестност.

Детективът се приближи до статива на Габриел, на който бе закачил карта на Западен Корнуол.

— Имаме двама свидетели от селото, които са забелязали едно рено да се движи с висока скорост малко след три часа следобед. Колата се е движила на север. Поставихме блокади тук, тук и тук — добави той, докосвайки картата на три места. — Нито един от свидетелите не е успял да види водача, но и двамата казаха, че пътникът е била жена.

— Вашите свидетели са прави — кимна Алон.

Детективът се извърна от картата.

— Коя е тя?

— Убиец от руското разузнаване.

— А мъжът, който е шофирал?

— Той е най-добрият майстор на бомби на Истинската ИРА, което означава, че си губите времето с тези блокади. Трябва да съсредоточите ресурсите си на западния бряг. Също така трябва да проверявате багажника на всяка кола, която се качва на ирландските фериботи тази вечер.

— Мъжът от ИРА има ли си име?

— Еймън Куин.

— А рускинята?

— Тя се казва Катерина. Но по всяка вероятност се представя за германка. Не се заблуждавайте от външния ѝ вид — добави Габриел.
— Тя е вкарала двацет куршума в сърцето на онзи охранител в заливчето.

— А жената, която са отвлекли?

— Не е важно коя е. Тя ще бъде човекът с качулка на главата.

Детективът отново се обърна и заразглежда картата.

— Знаете ли колко е дълго корнуолското крайбрежие?

— Над 640 километра — отговори Алон, — с десетки малки заливи. Ето защо то е рай за контрабандистите.

— Има ли нещо друго, което може да ми кажете?

— В кухненския шкаф има чай — отвърна Габриел — и пакет бисквити „Маквитис“.

Заливчето Гънуолоу, Корнуол

В осем вечерта донесоха трупа от заливчето на светлината на джобни фенерчета и го положиха до другите на алеята за автомобили. Мъртвите не останаха дълго там: след един час пристигна колона от микробуси, за да ги транспортира до моргата в Ексетър. Там висококвалифицирани специалисти щяха да заявят очевидното — че четирима мъже от тайните служби са загинали от огнестрелни рани в жизненоважни органи. Или може би, помисли си Габриел, патологът никога нямаше да види телата. Може би Греъм Сиймор и Аманда Уолъс щяха да успеят да заметат под килима цялата кървава каша. Куин бе успял да изправи британското разузнаване на прага на още един скандал — скандал, който можеше да бъде избегнат, ако компютърната лаборатория на МИ5 бе открила разменените имейли няколко минути по-рано. Алон не можеше да преодолее чувството, че носи част от отговорността. Нищо от това нямаше да се случи, ако той не беше сложил книгата „Стая с изглед“ в скута на една красива млада жена в „Ермитажа“ в Санкт Петербург.

Смятам, че това ви принадлежи...

По-късно щеше да има време за упреци. В момента намирането на Маделин беше единствената грижа на Габриел. От девънската и корнуолската полиция наблюдаваха всички плажове и заливчета в района — навсякъде, където можеше да акостира малък плавателен съд. В допълнение Греъм Сиймор дискретно бе поискал от бреговата охрана да засили патрулите по югозападното крайбрежие на Англия. Алон си помисли, че това бяха все разумни мерки, но вероятно не бяха достатъчни и не бяха взети навреме. Куин беше изчезнал. Маделин — също. Но защо я беше отвлякъл? Защо не я беше оставил мъртва с нейните охранители като предупреждение към всички други руски шпиони, които обмислят измяна?

Габриел не можеше да понесе да стои във вилата — не и с полицаите, които създаваха бъркотия, не и с дупките от куршуми във вратата и спомените, които го дебнеха на всяка крачка, — така че

двамата с Келър седнаха отвън на терасата, загърнати с палтата си. Алон наблюдаваше светлините на голям товарен кораб далеч в Атлантическия океан и се зачуди дали Маделин не беше на него. Келър пушеше цигара и гледаше към хеликоптера „Сий Кинг“. Никой не прекъсна мълчанието им до малко след десет часа, когато детективът ги информира, че автомобил „Рено Сценик“ е бил открит в края на едно отдалечено заливче близо до селцето Уест Пентайър, на северното корнуолско крайбрежие. Колата била празна, с изключение на една пазарска торбичка от „Маркс енд Спенсър“.

— Предполагам, че не е имало касова бележка? — попита Габриел.

— Опасявам се, че не. — Детективът замълча за момент. — Моят главен инспектор се е свързал с Министерството на вътрешните работи — каза той най-накрая. — Знам кой сте.

— Тогава ще приемете извинението ни за начина, по който говорихме с хората ви по-рано.

— Не е нужно. Но може да искате да вземете всички ценности от вилата, преди да си тръгнете. Очевидно от МИБ са изпратили екип да почисти мястото.

— Помолете ги да се отнесат внимателно към статива ми — каза Алон. — Той има сантиментална стойност.

Детективът се оттегли, оставяйки Габриел и Келър сами. Светлините на товарния кораб бяха изчезнали в нощта.

— Къде смяташ, че ще я заведе? — попита Кристофър.

— Някъде, където той се чувства комфортно. Някъде, където познава терена и играчите. — Алон погледна Келър. — Знаеш ли някое такова място?

— За съжаление, само едно.

— Бандитската територия?

Кристофър кимна утвърдително.

— И ако успее да я отведе там, ще има явното предимство на домашния терен.

— Ние също имаме предимство, Кристофър.

— Какво е то?

— „Стратфорд Гардънс“ №8.

Келър отново се загледа в хеликоптера.

— Обмислял ли си възможността Куин да иска точно това?

— Друг удар срещу нас ли?

— Да.

— Има ли разлика?

— Не — отвърна Кристофър. — Но това може да е нещо, в което не трябва да се замесваш. В края на краищата...

Келър не довърши мисълта си, защото бе очевидно, че Габриел вече не слуша. Той бе извадил блекбърито от джоба си и набираше Греъм Сиймор във Воксхол Крос.

Разговорът им беше кратък — две минути, не повече. После Алон прибра телефона в джоба си и посочи към заливчето, откъдето трийсет секунди по-късно долетя воят на турбовалния двигател на „Сий Кинг“. Той се изправи бавно и последва сковано Келър по пътеката към плажа. Габриел видя вилата за последен път, както я бе видял за първи път — от една миля навътре в морето, знаейки, че никога повече няма да стъпи в нея. Куин я беше унищожил за него така, както бе помогнал на Тарик да унищожи Леа и Дани. Помисли си, че сега нещата бяха лични и щеше да стане много мръсно.

Графство Даун, Северна Ирландия

В същия момент „Катрин Мей“ — търговски риболовен кораб „Виджиланте 33“ — плаваше с двайсет и шест възела през протока Сейнт Джордж. Джак Дилейни, бивш член на ИРА, който се бе специализирал в контрабандата с оръжия и превозването на взривни устройства, беше на руля. Конър, по-малкият брат на Дилейни, се бе облегнал на люка, водещ към кабината, и пушеше цигара. В три часа сутринта те бяха източно от Дъблин, а в пет бяха стигнали до входа на Карлингфорд Лох — ледниковия фиорд, който служеше за граница между Република Ирландия и Ълстър. Древното рибарско пристанище Ардглас бе приблизително на трийсет мили на север. Куин изчака да види първия проблясък на ардглаския фар, преди да включи мобилния си телефон. Той написа кратък есемес и със значително нежелание го изпрати в некриптиран вид. След десет секунди пристигна отговорът.

— По дяволите! — възкликна Куин.

— Какъв е проблемът? — попита Джак Дилейни.

— В Ардглас е твърде опасно за нас, за да спираме там.

— Какво ще кажеш за Килкийл?

Килкийл беше рибарско пристанище, разположено на около двайсет мили южно от Ардглас. В по-голямата си част беше протестантско градче, където верноподаничеството бе дълбоко вкоренено. Куин го предложи във втори есемес. Когато отговорът дойде след няколко секунди, той погледна Дилейни и поклати глава.

— Той къде иска да отидем?

— Казва, че на Шор Роуд е спокойно.

— Къде по-точно?

— Точно на север от замъка.

— Това не е от любимите ми места.

— Можеш ли да влезеш и да излезеш преди изгрев-слънце?

— Няма проблем.

Джак Дилейни увеличи скоростта и насочи плавателния съд към южния край на полуостров Ардс. Куин надникна в предната каюта и

видя Маделин да лежи вързана и с качулка на главата на една от двете койки. По време на пътуването тя се бе държала спокойно. Катерина, която бе направила няколко спешни посещения на носа, за да повръща, пушеше цигара на масата в камбуза.

— Как се чувстваш? — попита Еймън.

— Това интересува ли те?

— Всъщност не.

Тя кимна към фара на Ардглас и каза:

— Изглежда, пропуснахме нашата спирка.

— Има промяна в плана — отвърна Куин.

— Има полиция ли?

Той кимна утвърдително.

— Ти какво очакваше?

— Пригответи се — каза Куин. — Очаква ни още едно плаване с лодка.

— Какъв късмет за мен.

Еймън се измъкна през люка и отиде на палубата. Времето беше ясно и студено и небето бе изпъстрено с ярки звезди. Край бреговата линия на север от Ардглас имаше главно земеделски земи, с няколко разпръснати вили с изглед към морето. Куин огледа пейзажа с бинокъла си, но все още беше твърде тъмно, за да види нещо. Те минаха край остров Гънс — покрито със зеленина необитаемо парче земя, — намиращ се на двеста метра от село Балихорнан, и няколко минути по-късно заобиколиха скалистия нос, който охраняваше входа на залива Странгфорд Лох. Навигационните знаци сочеха маршрут на север. Първите светлини започнаха да се появяват във вилите край Шор Роуд, така че Куин успя да различи познатия силует на замъка Килклиф. После видя три присветвания малко по-нагоре по бреговата линия. Той изпрати есемес, състоящ се само от въпросителен знак. Отговорът гласеше, че входната врата е широко отворена.

Куин подготви надуваемата лодка „Зодиак“ и се върна в кабината. Посочи към мястото, където бе видял присветванията, и инструктира Джак Дилейни да се насочи към него. После се спусна по стълбите в предната каюта и свали качулката от главата на Маделин. Две очи се впериха в него в полумрака.

— Време е да слизаме на брега — каза Еймън. — Бъди добро момиче. В противен случай ще ти пусна един куршум в мозъка. Ясен

ли съм?

Двете очи се взираха хладно в него. В тях нямаше страх, а само гняв. Куин трябваше да признае, че се възхищава на смелостта ѝ. Той отново нахлузи качулката на главата ѝ и я изправи на крака.

* * *

Конър Дилейни ги откара бързо право на мястото. Еймън скочи до глезени във водата. След това, с помощта на Катерина, свали Маделин от лодката и я поведе към колата, паркирана край пътя. Беше тъмносиво „Пежо 508“. Багажникът беше отворен. Куин натика Маделин вътре и затръшна капака. После двамата с Катерина се качиха в колата — тя на предната пасажерска седалка, а Еймън се изтегна на задната седалка с насочен към гръбнака ѝ пистолет „Макаров“. Зад волана се настани Били Конуей, облечен с двуредно моряшко палто и с плетена вълнена шапка на главата.

— Добре дошъл у дома — каза той, след това запали двигателя и потегли.

* * *

Те се отправиха на запад към градчето Даунпатрик. Куин инстинктивно извърна лице, когато една патрулка на ПСНИ^[1] се зададе срещу тях с мигащи светлини.

— Според теб къде отива толкова рано в тази прекрасна събота сутрин?

— Така е навсякъде в шестте графства. — Били Конуей погледна в огледалото за обратно виждане. — Предполагам, че ти си причината за това.

— Предполагам, че е така.

— Кое е момичето в багажника?

Куин се поколеба, после отговори честно.

— Руската мацка, която спеше с премиера?

— Същата.

— Исусе, Еймън! — Били Конуей кара мълчаливо известно време. — Ти изобщо не ми каза, че ще водиш заложник.

— Някои аспекти в ситуацията се промениха.

— Кои аспекти?

Куин не каза нищо повече.

— Какво възнамеряваш да правиш с нея?

— Да я скрия.

— Къде?

— Някъде, където никой няма да я намери.

— В Южна Арма?

Еймън запази мълчание.

— По-добре да им съобщим, че идваме.

— Не — каза Куин. — Никакви телефони.

— Не можем просто да се появим на прага им.

— Напротив, можем.

— Защо?

— Защото аз съм Еймън Куин.

Друга полицейска кола се зададе с пълна скорост срещу тях откъм Даунпатрик. Куин наведе глава. Били Конуей стисна здраво волана с двете си ръце.

— Защо доведе тук това момиче, Еймън?

— За примамка — отговори Куин.

— За какво?

— Просто карай, Били. Ще ти кажа останалото, когато стигнем в Бандитската територия.

[1] Полицейската служба на Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

Ардойн, Западен Белфаст

Хеликоптерът „Сий Кинг“ се беше приземил на летище Олдъргроув, намиращо се в съседство с летище Белфаст Сити. Аманда Уолъс им беше уредила кола — петгодишен „Форд Ескорт“ с избеляла синя боя и навъртени почти сто и шейсет хиляди километра. Тя също така им бе осигурила тайна квартира на МИ5 в протестантската част на Северен Белфаст. Двама офицери от отдел Т — ирландското подразделение за борба с тероризма, чакаха в нея, когато Габриел и Кристофър пристигнаха там малко след полунощ. Никой от тях не познаваше Келър по име или по физиономия, докато самоличността на Алон се оказа по-трудна за скриване.

Те прекараха една безсънна нощ, наблюдавайки търсенето на плавателния съд, който беше взел Маделин Харт от изолираното заливче на северното крайбрежие на Корнуол. В шест часа сутринта стана ясно, че лодката няма да бъде намерена — или поне не и с Маделин на борда. Британската общественост обаче не знаеше нищо за отвличането. Тя също така не знаеше, че офицер от Секретната разузнавателна служба се бе самоубил, скачайки от една тераса на Воксхол Крос. Водещата новина на сутрешната програма на Би Би Си „Брекфаст Тайм“ се отнасяше за спорния план на премиера да реформира Националната здравна служба. Като цяло реакцията беше враждебна. В шест и половина Габриел и Келър излязоха от квартирата и се качиха във форда. Те прекараха следващите трийсет минути в обикаляне из северните и източните райони на града, за да се уверят, че не са следени от МИ5 или друго подразделение на британското разузнаване. След това, в седем часа, завиха по Кръмлин Роуд и навлязоха в католическия квартал Ардойн. Кристофър паркира в единия край на „Стратфорд Гардънс“ и изключи двигателя. Няколко прозореца в редицата еднотипни къщи светеха, но иначе улицата тънеше в мрак.

— След колко време ще се появят приятелите ти? — попита Алон.

— Още е рано — отвърна неопределено Келър.

— Това не звучи обнадеждаващо.

— Ние сме в Западен Белфаст. Трудно е да бъдеш оптимист.

В продължение на няколко минути на „Стратфорд Гардънс“ нищо не помръдна. Кристофър оглеждаше улицата за признаци за някакви проблеми, но Габриел не откъсваше очи от вратата на номер 8. Тя се отвори в седем и четиресет и пет и на прага се появиха две фигури — Маги и Катрин Донахю, съпругата и дъщерята на един човек, който можеше да изработи запалителен снаряд, движещ се със скорост триста метра в секунда. Съпругата и дъщерята на мъжа, който бе помогнал на Тарик ал Хурани да реши проблемите, които бе имал с таймерите и детонаторите на бомбите си. Под сивото си палто Катрин Донахю носеше екип за хокей на трева. Майка ѝ носеше анцуг и маратонки. Те излязоха през желязната портичка в края на градинската пътека и завиха надясно към Ардойн Роуд.

— Къде ще се играе нейният мач? — попита Габриел.

— В Лисбърн. Автобусът тръгва в осем и половина.

— Не може ли да отиде дотам сама?

— За да стигнат до „Света Богородица Милосърдна“, те трябва да минат през протестантски район. През годините там е имало много инциденти.

— Или може би се опитват да избягат.

— Облечени така?

— Последвай ги — каза Алон.

— Ами ако приятелите ми се появят?

— Мисля, че мога да се грижа за себе си.

Габриел слезе от колата, без да каже нищо повече. Портичката на номер 8 изскърца остро, когато я отвори, но входната врата не издаде нито звук. Като влезе, той бързо измъкна от колана си пистолета „Глок-17“, даден му от охраняващото министър-председателя звено СО-1. В хола телевизорът гърмеше, без никой да го гледа. Алон го остави да работи и се изкачи по стълбите, държейки пистолета в протегнатите си напред ръце. Завари двете спални в безпорядък, но празни. После слезе обратно на долния етаж и влезе в кухнята. В мивката имаше няколко съда от закуската, а на плота — чайник. Той взе чаша от шкафа, наля си чай и седна да чака на кухненската маса.

На Маги Донахю ѝ отне петнайсет минути да изпрати дъщеря си до портите на средното девическо училище „Света Богородица Милосърдна“. Пътуването ѝ към къщи не мина без произшествие, защото на Ардойн Роуд бе въвличена в конфликт с две протестантки от жилищния комплекс „Гленбрин“, които бяха ядосани, че тя, католичката, е посмяла да върви по улица на лоялисти. В резултат на това Маги бе зачервена от гняв, когато се върна на „Стратфорд Гардънс“. Тя пъкна ключа в ключалката и затръшна вратата толкова силно, че прозорците на малката ѝ къща издрънчаха. По телевизията някой се оплакваше от цената на млякото. Маги изключи телевизора, преди да влезе в кухнята, за да измие съдовете от закуската. Изминаха няколко секунди, преди да забележи мъжа, който пиеше чай на нейната маса.

— Исусе Христе! — извика тя уплашено.

Габриел само се намръщи, сякаш не одобряваше хората, които споменават напразно божието име.

— Кой сте вие? — попита Маги.

— Тъкмо се канех да ви питам същото — отговори спокойно той.

Акцентът му я озадачи. След това по изражението на лицето ѝ си пролича, че го е познала.

— Вие сте този, който...

— Да — прекъсна я Алон. — Аз съм този мъж.

— Какво правите в моя дом?

— Загубих нещо последния път, когато бях тук. Надявах се, че може да ми помогнете да го намеря.

— Какво е то?

— Съпруга ви.

Тя измъкна мобилен телефон от джоба на анцуга си и започна да набира. Габриел насочи глока си към главата ѝ.

— Спрете! — каза ѝ.

Маги замръзна.

— Дайте ми телефона.

Тя му го подаде. Алон погледна екрана. Номерът, който се бе опитала да набере, беше осемцифрен.

— Номерът за спешни повиквания на полицията в Северна Ирландия е 101, нали?

Жената запази мълчание.

— Така че кого набирахте? — Като не получи отговор, той пъкна телефона в джоба на якето си.

— Той е мой! — възропта Маги.

— Вече не.

— Какво искате, по дяволите?

— За момента искам да седнете — отвърна Габриел.

Жената го изгледа повече с презрение, отколкото със страх. „Тя е от Ардойн — помисли си той. — Не се плаши лесно.“

— Седнете! — повтори Алон и тя най-сетне седна.

— Как влязохте тук? — попита Маги.

— Бяхте оставили входната врата отключена.

— Глупости!

Габриел сложи на масата една снимка и я завъртя, така че тя да може да я види ясно. На снимката се виждаше дъщеря ѝ, застанала до Еймън Куин на една улица в Лисабон.

— Откъде я взехте? — попита Маги.

Алон вдигна очи към тавана.

— От стаята на дъщеря ми ли? — попита тя.

Той кимна утвърдително.

— Какво сте правили там?

— Опитвах се да попреча на съпруга ви да извърши поредния акт на масово убийство.

— Аз нямам съпруг. — Жената замълча, после добави: — Вече не.

— Това е вашият съпруг — каза Габриел, като почука снимката с дулото на пистолета. — Той се казва Еймън Куин. Той е извършил бомбените атентати в Бишъпсгейт и Канари Уорф. Той е извършил бомбения атентат в Ома и пак той постави бомбата на Бромптън Роуд. Намерих негови дрехи в гардероба ви. Намерих и парите му. Което означава, че ще прекарате остатъка от живота си в затвора, ако не ми кажете това, което искам да знам.

Тя гледа известно време мълчаливо снимката. Габриел си помисли, че сега на лицето ѝ бе изписано нещо друго. Не беше презрение. Беше срам.

— Той не е мой съпруг — каза Маги най-накрая. — Съпругът ми е мъртъв от над десет години.

— Тогава защо дъщеря ви стои на някаква улица в Лисабон с Еймън Куин?

— Не мога да ви кажа.

— Защо?

— Защото той ще ме убие, ако го направя.

— Куин ли?

— Не — отвърна жената, поклащайки глава. — Били Конуей.

Кросмаглен, Графство Арма

Малката ферма, която се намираше точно на запад от Кросмаглен, принадлежеше на клана Фейгън поколения наред. Настоящият ѝ обитател — Джими Фейгън, никога не си беше падал по земеделието и в края на 80-те години бе открил в Нюри фабрика, която произвеждаше алуминиева дограма за процъфтяващото строителство в Южна Арма. Неговото главно занятие обаче беше ирландското републиканство. Ветеран от прословутата Южноармаска бригада на ИРА, той бе участвал в някои от най-кървавите бомбени атентати и засади по време на Конфликта, в това число и нападението срещу британски патрул край Уорънпойнт, в което бяха загинали осемнайсет британски войници. Като цяло, Южноармаската бригада на ИРА бе отговорна за смъртта на 123 британски военнослужещи и 42 служители на Кралската ълстърска полиция. Известно време малкият район, осеян с ферми и хълмисти възвишения, беше най-опасното място на света за един войник, толкова опасно всъщност, че британската армия бе принудена да остави пътищата на ИРА и да се придвижва само с хеликоптери. В крайна сметка Южноармаската бригада бе започнала да атакува и хеликоптерите. Бяха свалени четири от тях, включително и един „Линкс“, който бе улучен от миномет близо до Кросмаглен. Джими Фейгън бе изстрелял снаряда. Еймън Куин го беше проектирал и изработил.

По време на най-тежкия период на Конфликта в центъра на Кросмаглен се бе извисявала наблюдателна кула. Сега кулата я нямаше и в центъра на селото имаше зелен парк с паметник на загиналите доброволци от ИРА. Били Конуей остави Куин пред хотел „Крос Скуеър“ и той зави зад ъгъла, за да отиде до бар „Емералд“ на Нюри стрийт. Знамето на „Кросмаглен Рейнджърс“ се вееше над входа. Изглежда, футболът бе заменил бунта като основно забавление на селото.

Куин отвори вратата и влезе вътре. Няколко глави незабавно се обърнаха към него. Войната може да беше свършила, но в Кросмаглен

подозрението към външни лица бе по-силно от всякога. Еймън позна няколко от мъжете в помещението. Обаче те, изглежда, не го познаха. Той си поръча на бара бира „Гинес“ и я занесе до масата, където Джими Фейгън седеше с други двама бивши членове на Южноармаската бригада. Прошарената коса на Фейгън бе късо подстригана, а черните му очи се бяха превърнали в цепки с течение на годините. Те разгледаха внимателно Куин без никакъв признак, че са го познали.

— Какво желаете, приятел? — попита най-накрая Джими.

— Нещо против да се присъединя към вас?

Фейгън кимна към една празна маса в другия край на помещението и намекна, че Куин може да се чувства по-удобно там.

— Но аз предпочитам да седна при вас.

— Разкарай се, приятел — каза тихо Джими. — Иначе ще пострадаш.

Куин седна. Мъжът, който бе от лявата му страна, го сграбчи за китката.

— По-спокойно — промърмори Куин, после погледна към Фейгън и каза: — Това съм аз, Джими. Аз съм Еймън.

Фейгън се втренчи в лицето на Куин. После осъзна, че непознатият, седнал от другата страна на масата, казва истината.

— Исусе! — прошепна той. — Какво правиш тук?

— Бизнес — отвърна Куин.

— Това обяснява защо от Кралската ълстърска полиция изведнъж станаха толкова нервни.

— Сега тя се нарича Полицейска служба на Северна Ирландия, Джими. Не си ли чул?

— Споразумението от Разпети петък опрости много грехове — каза Фейгън след малко, — но не и твоите. Ще бъде по-добре за всички нас, ако си изпиеш бирата и си тръгнеш.

— Не мога, Джими.

— Защо?

— Имам работа.

Куин отпи от пяната на своята „Гинес“ и огледа помещението. Миризмата на паркетин и бира, мекият ромон на гласове с армаски акцент: след всичките години в нелегалност, след всичките години, в

които бе продавал услугите си на най-високата цена, той най-сетне отново беше у дома.

— Защо си тук? — попита Фейгън.

— Чудех се дали може да проявиш интерес към една малка акция.

— Каква ще е ползата за мен?

— Пари.

— Няма да има повече бомби, Еймън.

— Не — отвърна Куин. — Никакви бомби.

— Тогава каква е работата?

— Засада. Точно като едно време.

— Коя е целта?

— Онзи, който се измъкна.

— Келър ли?

Куин кимна утвърдително. Джими Фейгън се усмихна.

* * *

Фермата беше двеста или двеста и четиресет акра в зависимост от това кой от членовете на клана Фейгън ще попитате. Тя представляваше предимно хълмиста, покрита с пасища земя, разделена на по-малки парцели от ниски каменни огради, някои от които бяха построени много преди кракът на първия протестант да стъпи там, или поне така се говореше. Ирландия се намираще току зад следващия хълм. На нито един от пътищата нямаше дори и намек за граница.

В най-високата част на фермата се издигаше двуетажна тухлена къща, където овдовелият Фейгън живееше с двамата си синове — и двамата ветерани от ИРА и от опозиционната Истинска ИРА. Навътре в имота имаше голяма плевня от гофрирана алуминиева ламарина и втора постройка, където Фейгън бе крил оръжия и взривни вещества по време на войната. Точно там през зимата на 1989 г. младият Кристофър Келър бе подложен на брутален разпит от Еймън Куин. Сега Маделин и Катерина заеха мястото на Келър. Куин остави достатъчно храна, вода и одеяла, за да изкарат студения декемврийски следобед, и заключи вратата с два големи катинара. След това пое с Били Конуей по черния път, водещ обратно към къщата. Конуей се

взираше в земята, пъхнал ръце в предните джобове на палтото си. Изглеждаше нервен. Това бе обичайното му изражение.

— С колко време разполагаме? — попита Били.

— Ако трябва да гадая — отговори Куин, — той вече е тук. Алон също.

— За да търсят мен несъмнено.

— Можем само да се надяваме.

— А ако Келър поиска да ме види? Тогава какво ще правя?

— Ще играеш двойна игра, Били, точно както винаги си правил. Кажи му, че си губят времето да ме търсят на север. Кажи му, че си чул слух, че съм в републиката.

— Какво ще стане, ако не ми повярва?

— Защо да не ти повярва, Били? — Куин сложи ръка на рамото на Конуей и се усмихна. — Ти беше най-добрият му агент.

73.

Ардойн, Западен Белфаст

Келър паркира колата точно срещу къщата и забързано тръгна към градинската пътека. Вратата се отвори само като я докосна и той се насочи към гласовете, идващи от кухнята. Там намери Габриел и Маги Донахю да седят на масата, всеки с чаша чай пред себе си. На масата имаше и голяма купчина използвани банкноти, малко мъжки дрехи, набор от тоалетни принадлежности, една снимка и пистолет „Глок-17“. Глокът беше на няколко сантиметра извън обсега на Маги Донахю. Тя седеше като глътнала бастун — едната ѝ ръка бе положена защитно пред корема, а между пръстите на другата димеше цигара. Кристофър се досети, че е плакала няколко минути по-рано. Сега суровото ѝ лице бе застинало в белфастка маска на резервираност и недоверие. Лицето на Алон беше безизразно — свещеник с пистолет и кожено яке. В продължение на няколко секунди той сякаш не забеляза присъствието на Келър. След това вдигна поглед към него и се усмихна.

— Господин Мърчант — каза Габриел сърдечно. — Много мило от ваша страна, че се присъединихте към нас. Бих искал да ви запозная с моята нова приятелка Маги Донахю. Маги тъкмо ми казваше как Били Конуей я е принудил да постави тези неща в дома си. — Той замълча, после добави:

— Маги ще ни помогне да намерим Еймън Куин.

Кросмаглен, Графство Арма

Постройката от гофрирана ламарина, намираща се в сърцето на фермата на Фейгън, бе шест на дванайсет метра, с бали сено в единия край и набор от ръждясали инструменти в другия. Тя беше проектирана съгласно специфичните изисквания на Джими Фейгън и бе изработена във фабриката му в Нюри. Външната врата бе необичайно дебела и на повдигнатия под имаше добре прикрит капак, който водеше до едно от най-големите скривалища за оръжия и експлозиви в Северна Ирландия. Маделин Харт не знаеше нищо за това. Знаеше само, че не е сама — миризмата на застоял тютюн и евтин хотелски шампоан ѝ го беше подсказала. Най-накрая една ръка смъкна качулката от главата ѝ и внимателно отлепи тиксото от устата ѝ. Въпреки това тя нямаше никаква представа за околната обстановка, защото тъмнината бе непрогледна. Маделин поседя мълчаливо известно време с опрян на балите сено гръб и изпънати напред крака. После попита:

— Кой е там?

Проблесна огънчето на запалка и едно лице се наведе към хвърляната от него светлина.

— Ти — прошепна Маделин.

Запалката угасна и отново се възцари мрак. След това един глас се обърна към нея на руски език.

— Съжалявам — каза младата жена, — но не те разбрах.

— Казах, че сигурно си жадна.

— Ужасно много — отговори Маделин.

Чу се шум от отваряне на бутилка с вода. Маделин долепи устни до пластмасовото гърло и пи.

— Благодаря...

И млъкна. Не искаше да показва признателността на безпомощния пленник към похитителя му. После осъзна, че Катерина също бе пленница.

— Покажи ми лицето си.

Огънчето на запалката припламна за втори път.
— Не мога да те видя ясно — каза Маделин.
Катерина приближи запалката до лицето си.
— Как изглеждам? — попита тя.
— Точно като в Лисабон.
— Откъде знаеш за Лисабон?
— Един мой приятел те е наблюдавал от отсрещната страна на улицата. Направил ти е снимка.
— Алон ли?
Маделин не отговори.
— Срамота е, че изобщо си се срещала с него. Все още щеше да живееш като принцеса в Санкт Петербург. А сега си тук.
— Къде е това *тук*?
— Дори и аз не съм сигурна. — Катерина извади цигара от пакета си и след това го подаде на Маделин. — Пушиш ли?
— Боже, не!
— Ти винаги си била добро момиче, нали? — Катерина поднесе края на цигарата си към пламъчето и го остави да угасне.
— Моля те — каза Маделин. — Бях на тъмно толкова дълго време.
Катерина отново щракна запалката.
— Поразходи се наоколо — предложи Маделин. — Нека да видя къде сме.
Катерина направи обиколка на плевнята и спря до вратата.
— Опитай да я отвориш.
— Тя не може да се отвори отвътре.
— Пробвай.
Катерина се облегна на вратата, но тя не помръдна.
— Някакви други блестящи идеи?
— Предполагам, че бихме могли да запалим сеното.
— Сигурна съм, че точно сега — отвърна Катерина — той ще бъде повече от щастлив да ни остави да изгорим.
— Кой?
— Еймън Куин.
— Ирландецът?
Катерина кимна утвърдително.
— Какво ще прави той?

— Първо ще убие Габриел Алон и Кристофър Келър. След това ще ме върне в Московския център срещу откуп от двайсет милиона долара.

— Те ще платят ли?

— Може би. — Катерина замълча, после добави: — Особено ако сделката включва и теб.

Запалката угасна. Катерина седна.

— Как да те наричам? — попита тя.

— Маделин, разбира се.

— Това не е истинското ти име.

— То е единственото име, което имам.

— Не, не е така. В лагера те наричахме Наталия. Не помниш ли?

— Наталия?

— Да — отвърна Катерина. — Малката Наталия, дъщерята на генерала от КГБ. Толкова хубавка. И английското произношение, което те накараха да усвоиш. Ти беше като кукла.

— Замълча за миг. — Аз те обожавах. Ти беше всичко, което имах в онова място.

— Тогава защо ме отвлече?

— Всъщност аз трябваше да те убия. Куин също.

— Защо не го направи?

— Куин промени плана.

— Но щеше да ме убиеш, ако бе имала тази възможност, така ли?

— Не го исках — отговори Катерина след малко. — Но... да, предполагам, че щях да го направя.

— Защо?

— По-добре аз, отколкото някой друг. Освен това — добави тя, — ти предаде своята страна. Ти избяга.

— Тя не беше моята страна. Мястото ми не беше там.

— А тук, Наталия? Тук ли ти е мястото?

— Аз се казвам Маделин. — Младата жена помълча известно време. — Какво ще стане, ако се върна в Русия?

— Предполагам, че ще прекарат няколко месеца да изцедят от мозъка ти всичката възможна информация.

— А после?

— *Высшая мера.*

— Най-тежкото наказание?

— Мислех, че не говориш руски.
— Един приятел ми каза този израз.
— Къде е приятелят ти сега?
— Той ще ме намери.
— И тогава Куин ще го убие. — Катерина отново щракна запалката си. — Гладна ли си?
— Умирам от глад.
— Мисля, че ни оставиха няколко пая с месо.
— Обожавам пай с месо.
— Боже, звучиш като англичанка. — Катерина разопакова един от пайовете и внимателно го сложи в ръцете на Маделин.
— Ще бъде по-лесно, ако срежеш тиксото.
Катерина пушеше замислено в тъмнината.
— Колко си спомняш? — попита тя.
— За лагера ли?
— Да.
— Нищо — отвърна Маделин. — И всичко.
— Аз нямам свои снимки като малка.
— Нито пък аз.
— Спомняш ли си как изглеждах?
— Беше красива — отвърна Маделин. — Тогава исках да приличам на теб.
— Това е смешно — каза Катерина, — защото аз пък исках да бъда като теб.
— Аз бях едно досадно малко дете.
— Но ти беше добро момиче, Наталия, а аз бях съвсем друго нещо.
Катерина не каза нищо повече. Маделин вдигна вързаните си ръце и се опита да хапне от пая с месо.
— Няма ли да срежеш тиксото? — попита тя.
— Бих искала, но не мога.
— Защо?
— Защото ти си добро момиче — отвърна Катерина, като смачка угарката си на пода на плевнята. — И само ще ми се пречкаш.

75.

Юниън стрийт, Белфаст

Беше малко след дванайсет часа, когато Били Конуей влезе през вратата на кръчмата „Томи О’Бойл“ на Юниън стрийт. Бившият член на ИРА Рори Галахър лъскаше халбите зад бара.

— Канех се да изпращам спасителен отряд — каза той.

— Беше дълга нощ — отвърна Конуей, — по-дълга, отколкото очаквах.

— Проблеми ли имаше?

— Усложнения.

— Опасявам се, че се задават още.

— За какво говориш?

Галахър погледна към стълбите.

— Имаш си компания.

* * *

Келър седеше с крака върху бюрото на Били Конуей, когато вратата на офиса се отвори със скърцане. Конуей застина неподвижно на прага. Изглеждаше така, сякаш току-що е видял призрак. Кристофър си помисли, че в известен смисъл това беше така.

— Здравей, Били. Радвам се да те видя отново.

— Мислех...

— ... че съм мъртъв?

Конуей не каза нищо. Келър се изправи.

— Разходи се с мен, Били. Трябва да поговорим.

* * *

Връщането на Кристофър Келър в Северна Ирландия бе предизвикало едно от най-големите събирания на Южноармаската

бригада на Временната ИРА, откакто бе подписано Белфасткото споразумение. В този момент общо дванайсет членове на бригадата се бяха скупчили около Еймън Куин и Джими Фейгън в кухнята на селската къща в Кросмаглен. Осем от присъстващите бяха излежали дълги присъди в затвора „Мейз“ и бяха освободени единствено по силата на мирното споразумение. Другите четирима бяха работили с Куин в Истинската ИРА, в това число и Франк Магуайър, чийто брат Шеймъс бе умрял от ръката на Келър в Кросмаглен през 1989 година.

Както обикновено при такива събирания, въздухът бе натезал от цигарен дим. По средата на масата бе разстлана избеляла и протрита по ръбовете карта на Южна Арма. Това беше същата карта, която Фейгън бе използвал при планирането на клането в Уорънпойнт. В действителност някои от неговите някогашни маркировки и обозначения все още се виждаха. До картата имаше мобилен телефон, който започна да вибрира в 12 часа и 15 минути. Бе пристигнал есемес от Рори Галахър. Куин се усмихна. Келър и Алон скоро щяха да потеглят към тях.

* * *

Кристофър и Били Конуей наистина се разходиха, но само до Йорк Лейн. Това беше тиха и спокойна улица без магазинчета и ресторанти, само с една църква в единия край и редица тухлени промишлени сгради в другия. Габриел бе паркирал на едно празно място извън обсега на охранителните камери. Келър напъха Били Конуей на предната пасажерска седалка, а той самият седна отзад. Като гледаше право напред, Алон спокойно запали двигателя.

— Къде е Еймън Куин? — попита той Били Конуей.

— Не съм виждал Еймън Куин от двайсет и пет години.

— Грешен отговор.

С мълниеносен удар Габриел счупи носа на Конуей. След това включи на скорост и потегли.

* * *

Автомобилът „Форд Ескорт“ на Алон и Кристофър бе снабден с джипиес проследяващо устройство — факт, който Аманда Уолъс бе пропуснала да спомене пред тях. В резултат на това от МИ5 бяха следили колата през цялата сутрин при придвижването ѝ от Олдъргроув до тайната квартира и след това до „Стратфорд Гардънс“ и Йорк Лейн. Освен това от МИ5 наблюдаваха движението на автомобила с помощта на белфастката мрежа за видеонаблюдение. Една камера на улица „Фредерик“ бе заснела ясно мъжа на предната пасажерска седалка — мъж, чийто нос видимо кървеше обилно. Един от техниците на МИ5 уголеми изображението и го пусна на видеоекран в оперативния център на Темс Хаус. Греъм Сиймор гледаше същата картина във Воксхол Крос.

— Разпознаваш ли го? — попита Аманда Уолъс.

— Беше отдавна — отговори Сиймор, — но мисля, че това е Били Конуей.

— *Онзи* Били Конуей.

— От плът и кръв.

— Той беше един от нашите, нали?

— Не — отвърна Греъм, — беше мой и Келър помагаше да го ръководя.

— Тогава защо кърви?

— Може би той никога не е бил наистина на наша страна, Аманда. Може би през цялото време е бил от хората на Куин.

Сиймор видя как колата зави по магистрала М2 и се отправи на север. „Това е най-удивителното нещо в нашия занаят — помисли си той. — Грешките ни винаги се връщат да ни преследват. И в крайна сметка всички дългове се плащат.“

Гората Крегън, Графство Антрим

Те не зададоха повече въпроси на Били Конуей и той също не ги попита нищо. Кръвта течеше свободно от счупения му нос по време на пътуването на север до Ларн, но когато стигнаха до Гленарм, по ръба на ноздрите му се бе образувала тъмна коричка. Келър насочи Габриел да поеме по Карнлох Роуд, а след това на север по Киликарн Роуд. Караха по шосето, докато то се превърна в чакълен път и смени името си. После продължиха по пътя още малко, докато не подминаха и последната ферма и пред тях се показа гората Крегън. Кристофър каза на Габриел да спре и да изключи двигателя. После погледна към Конуей.

— Помниш ли това място, Били? В онези далечни дни идвахме тук, когато ти имаше да ми казваш нещо важно. Карахме дотук с онази стара „Гранада“ и слушахме тътена от престрелките, идващ от Крегън Лодж. Помниш ли, Били?

Келър говореше с акцента на Западен Белфаст — на Фолс Роуд, примесен с лек нюанс на този в Балимърфи. Били Конуей не каза нищо. Той гледаше право напред. Погледът му беше безизразен. „Поглед на мъртвец“ — помисли си Габриел.

— Ние винаги се грижихме добре за теб, нали, Били? Плащахме ти добре. Защищавахме те. Но ти не си се нуждаел от защита, нали, Били? Ти през цялото време си работил за ИРА. Работил си за Еймън Куин. Ти си бил шпионин, Били. Ти си бил долен, скапан шпионин. — Кристофър допря в тила му дулото на пистолета. — Ще го отречеш ли, Били?

— Това беше много отдавна.

— Не беше толкова отдавна — каза Келър. — Не ми ли каза точно това в деня, когато подновихме приятелството си в Белфаст? Денят, в който откри Маги Донахю за мен. Денят, в който ми постави капан. — Кристофър притисна дулото на пистолета в главата на Конуей. — Ще го отречеш ли, Били?

Конуей остана мълчалив.

— Винаги си бил честен, Били.

— Ти никога не трябваше да се връщаш тук.

— Благодарение на Куин ние нямахме голям избор. Куин ме доведе отново тук. И ти се погрижи да открия нещата, които той е искал да намеря. Съпруга и дъщеря. Купчина пари. Скъсан трамваен билет. Снимка, направена на една лисабонска улица. Маги Донахю не е искала да участва в това. Тя е била твърде заета, опитвайки се да оцелее без съпруг в дупка като Ардойн. Но ти си я принудил със заплахи. Казал си й, че ще я убиеш, ако отиде в полицията. Дъщеря й — също. И тя ти е повярвала, Били, защото знае какво се случва с информаторите в Западен Белфаст. — Келър плъзна дулото на пистолета по бузата на Конуей. — Отречи го, Били.

— Какво искаш?

— Искам да се закълнеш, че никога няма да припариш отново до онази жена или детето й.

— Кълна се.

— Умно решение, Били. Сега излез от колата.

Конуей седеше неподвижно. Кристофър го халоса с пистолета по счупения нос.

— Казах да излезеш навън!

Конуей дръпна дръжката и колебливо слезе от колата. Келър го последва.

— Върви напред — нареди той — и докато вървиш, кажи ми къде мога да намеря Еймън Куин.

— Не знам къде е той.

— Разбира се, че знаеш, Били. Ти знаеш всичко.

Келър бутна Конуей да тръгне по пътеката и закрачи след него. Сред дърветата на гората Крегън долетя пукот от дванайсеткалибровата ловна пушка. Били замръзна намясто. С едно ръгване с дулото на глока Келър отново го подкара напред.

— Как Куин се измъкна от Англия?

— С помощта на двамата Дилейни.

— Джак и Конър ли?

— Да.

— Той не беше сам, нали, Били?

— С него имаше две жени.

— Къде ги оставиха Дилейни?

- На Шор Роуд, близо до замъка.
- Ти беше ли там?
- Аз ги взех оттам.
- Каква марка кола караше?
- Пежо.
- Откраднато, взето назаем или наето?
- Откраднато, с фалшиви номера.
- Любимата кола на Куин.

Прозвучаха още два пушечни изстрела, този път по-близо. Двойка фазани излетя от една нива. „Умни птици“ — помисли си Келър.

- Къде е той, Били? Къде е Куин?
- Той е в Южна Арма — отговори след малко Конуей.
- Къде по-точно?
- В Кросмаглен.
- Във фермата на Джими Фейгън ли?

Конуей кимна:

— На същото място, където те отведохме онази нощ. Куин казва, че иска да те закове на кръст за греховете ти.

— Отведохме? — повтори въпросително Кристофър. Настъпи мълчание.

— Ти беше ли там, Били?

— През част от времето — призна Конуей. — Двете жени са в същата сграда, където Куин те завърза за онзи стол.

— Сигурен ли си?

— Аз лично ги затворих там.

Двамата бяха стигнали до първите дървета. Конуей спря.

— Обърни се, Били. Имам още един въпрос.

Конуей остана неподвижен известно време. После бавно се обърна към Келър.

— Какво искаш да знаеш? — попита той.

— Искам име, Били, името на човека, който каза на Еймън Куин, че съм влюбен в едно момиче от Балимърфи.

— Не знам кой го е направил.

— Разбира се, че знаеш, Били. Ти знаеш всичко.

Конуей не каза нищо.

— Искам неговото име — заяви Кристофър, като насочи пистолета към лицето на ирландеца. — Кажи ми името му.

Били вдигна лице към сивото небе и каза своето име. Погледът на Келър се замъгли от гняв и той усети, че краката му се подгъват. Пистолетът му даваше чувство за равновесие. Той не си спомняше да е натискал спусъка, само контролирания откат на оръжието в ръката си и проблясването на розово облаче. Кристофър коленичи до Били Конуей и стоя до него, докато се увери, че е мъртъв. После се изправи и тръгна обратно към колата.

Рандълстаун, Графство Антрим

В покрайнините на Рандълстаун мобилният телефон, даден на Келър от МИБ, завибрира. Той го извади от джоба на палтото си и погледна намръщено екрана.

— От Греъм Сиймор е.

— Какво иска?

— Чуди се защо Били Конуей вече не е в колата.

— Те ни наблюдават.

— Очевидно.

— Какво ще му кажеш?

— Не съм сигурен. Това е неизследвана територия за мен. — Кристофър изключи телефона и попита: — Смяташ ли, че това действа като предавател?

— Може би.

— Може би трябва да го изхвърля през прозореца.

— От МИБ ще ти спрат заплащането. Освен това — добави Габриел — той може да се окаже полезен в Бандитската територия.

Келър остави телефона върху централната конзола.

— Какво представлява? — попита Алон.

— Бандитската територия ли?

— Кросмаглен.

— Той е от онези места, за които се пишат песни. — Кристофър гледа известно време през прозореца, преди да продължи: — По време на войната Южна Арма беше изцяло под контрола на Временната ИРА, де факто беше държава на ИРА, а Кросмаглен беше нейният свещен град. — Погледна към Габриел. — Нейният Йерусалим. На ИРА не й се наложи да изгражда свои структури там. Жителите действаха като батальон. Като *армия* — добави Келър. — През деня те оряха нивите си, а през нощта убиваха британски войници. Преди всяко патрулиране ни напомняха, че зад всеки храст прещип или купчина камъни вероятно има бомба или снайперист. Южна Арма беше стрелбище. И ние бяхме мишените.

— Продължавай.

— Наричахме Кросмаглен КМГ — продължи след малко Кристофър. — На централния площад имахме наблюдателна кула, наречена Г50. Човек рискуваше да бъде убит всеки път, когато влезеше там. Казармите бяха без прозорци и със защита срещу минометен обстрел. Беше като да служиш на подводница. Когато избягах онази нощ от фермата на Джими Фейгън, дори не се опитах да стигна до КМГ. Знаех, че никога няма да се добера жив дотам. Вместо това отидох на север до Нютаунхамилтън. Ние го наричахме НТХ. — Келър се усмихна и каза: — Шегувахме се, че това означава „Няма терористи тук“^[1].

— Помниш ли фермата на Фейгън?

— Това е нещо, което никога няма да забравя — отговори Кристофър. — Тя се намира на пътя за Касълблейни. Част от земята ѝ се простира край границата. По време на войната беше основен маршрут за контрабанда между Южноармаската бригада и подразделенията на ИРА в Република Ирландия.

— А плевнята?

— Тя се намира в края на голямо пасище, заобиколено от каменни стени и пазачи. Ако от полицията се приближат до фермата, Фейгън и Куин веднага ще разберат.

— Ти предполагаш, че Маделин е там.

Келър не каза нищо.

— Ами ако Конуей отново е излъгал? Ами ако Куин вече я е преместил?

— Не го е направил.

— Откъде може да си сигурен?

— Сигурен съм, защото така действа Куин. Въпросът е — добави Кристофър — дали ще кажем на нашите приятели във Воксхол Крос и Темс Хаус това, което знаем.

Габриел погледна към мобилния телефон на МИ6 и каза:

— Може би току-що го направихме.

Те минаха под един стълб с охранителни камери, които наблюдаваха магистрала М22. Келър извади цигара от джоба си и започна да я върти незапалена между пръстите си.

— Няма начин да влезем в Южна Арма, без никой да ни забележи.

- Значи, ще минем през задния вход.
- Нямаме очила за нощно виждане, нито заглушители.
- Нито радиостанции — добави Алон.
- С колко боеприпаси разполагаш?
- Един пълен и един резервен пълнител.
- Аз нямам пукнат патрон — каза Келър.
- Жалко.

Телефонът на МИБ завибрира за втори път.

- Какво иска? — попита Габриел.
- Чуди се къде отиваме.
- Предполагам, че те в крайна сметка не ни подслушват.
- Какво да му кажа?
- Той е твой шеф, не мой.

Кристофър написа един есемес и върна телефона върху конзолата.

- Какво му отговори?
- Че разработваме някаква потенциално важна информация.
- От теб ще стане добър агент на МИБ, Кристофър.
- Агентите на МИБ не действат в Южна Арма без подкрепление. — Келър замълча, после добави: — Същото се отнася и за човек, който е на път да стане шеф на израелското разузнаване, както и баща на две деца.

Магистралата се стесни, превръщайки се в двулентово шосе. Беше два и половина следобед. До залеза оставаха точно деветдесет минути. Кристофър запали цигарата и видя как Алон инстинктивно свали прозореца си, за да излиза димът.

— Знаеш ли — каза Келър, — нищо от това нямаше да се случи, ако беше казал на Греъм Сиймор да се разкара, когато е дошъл да те види в Рим. Ти щеше да си работиш над твоя Караваджо, а аз щях да си пия чашата вино на моята тераса в Корсика.

- Имаш ли други бисери на мъдростта, Кристофър?
- Само един въпрос.
- Какъв е той?
- Кой е Тарик ал Хурани?

* * *

В Лондон едно и също видеоизображение трептеше на екраните в оперативните центрове на Темс Хаус и Воксхол Крос — мигаща синя светлинка се движеше на запад през Ълстър по шосе А6. Когато стигна до Касълдоусън, светлинката зави на юг към Кукстаун. Греъм Сиймор изпрати трети есемес до мобилния телефон на Келър, но този път не получи отговор — факт, който той неохотно сподели с Аманда Уолъс на отсрещния бряг на реката в Темс Хаус.

— Според теб къде отиват? — попита тя.

— Ако трябва да гадая, те се връщат на мястото, където започна всичко.

— В Бандитската територия ли?

— По-точно — във фермата на Джими Фейгън.

— Не могат да отидат там сами.

— Не съм убеден, че можем да направим кой знае какво, за да ги спрем в този момент.

— Поне включи мобилния на Келър, за да чуваме какво казват.

Сиймор погледна един от техниците и даде заповедта. Миг покъсно той чу Габриел да обяснява как Еймън Куин се е запознал в един терористичен тренировъчен лагер в Либия с мъж на име Тарик ал Хурани. „Не — помисли си Греъм. — Сега не можем да ги спрем.“

[1] Игра на думи, тъй като на английски изречението е No Terrorists Here. — Б.пр. ↑

78.

Кросмаглен, Южна Арма

Те спряха в Кукстаун колкото да купят една географска карта, кутия черна боя за обувки и два големи кухненски ножа, преди да се отправят в светлината на залязващото слънце към Ома. Докато пътуваха на юг, заваля слаб дъжд, заради който обаче Келър трябваше да държи чистачките пуснати по целия път до Касълблейни, разположен на границата от страната на Република Ирландия. Край града се простираше Лох Макно. Кристофър мина по виещия се покрай южния бряг на езерото път и навлезе в долина, осеяна с малки ферми. Всяка от къщите представляваше потенциален скрит капан. Граница или не, сега те бяха в Бандитската територия.

Накрая Келър зави с колата в един гъстообрасъл с трънки участък край брега на река Клербейн и изключи фаровете и двигателя. Мобилният телефон на МИБ лежеше на централната конзола, пълен с непрочетени есемеси от Воксхол Крос. Габриел го подаде на Кристофър с думите:

— Може би е време да кажем на Греъм къде сме.

— Нещо ми подсказва, че той вече знае.

Келър набра номера на Сиймор в Лондон. Сиймор веднага се обади.

— Крайно време беше — каза той сухо.

— Виждаш ли къде се намираме?

— По мои изчисления вие сте на по-малко от километър от границата.

— Случайно да можеш да ни осигуриш малко прикриващ огън?

— Това вече е в ход.

— Не съм ти казал от какво имаме нужда.

— Напротив, каза ми. И още нещо — добави Греъм. — Ще ми трябва фактура за онези ножове. За картата и боята за обувки също.

* * *

В два часа следобед на Еймън Куин му стана ясно, че Били Конуей е попаднал в сериозна беда. В четири предположи, че Конуей се намира в някой британски арест или по-вероятно лежи някъде в областта с куршум в главата. Смъртта му със сигурност не е била приятна. Преди това той е издал две неща: точното местоположение на Маделин Харт и истината за ролята му в смъртта на Елизабет Конлин двайсет и пет години по-рано. Еймън не се съмняваше как ще реагира старият му противник. Келър беше ветеран от САС, превърнал се в професионален убиец. Той щеше да се върне във фермата на Джими Фейгън. И Куин щеше да го чака.

В четири и половина, когато слънцето взе да се спуска зад хълмовете, Еймън изпрати дузина мъже на различни места в простиращата се на двеста акра ферма на клана Фейгън. Дванадесет ветерани от легендарната Южноармаска бригада. Дванадесет опитни снайперисти с много британска кръв по ръцете. Дванадесет мъже, които искаха Кристофър Келър мъртъв толкова силно, колкото и Куин. В допълнение, Джими Фейгън разположи още осем мъже на различни места из Южна Арма, за да служат като разузнавачи, в това число и Франсис Макшейн, който седеше зад волана на една кола, паркирана пред полицейския участък в Кросмаглен.

Куин и Фейгън седнаха в кухнята на къщата и зачакаха, пушейки. Пистолетът „Макаров“ на Еймън лежеше на масата със завит на цевта заглушител. До него беше телефонът, а в съседство с телефона бе разстлана избелялата стара карта на някогашните двеста най-опасни квадратни мили в света. Очите на Куин я обходиха от изток на запад: ДЖОУНСБОРО, ФОРКХИЛ, СИЛВЪРБРИДЖ, КРОСМАГЛЕН... „Места на слава — помисли си той. — Места на смърт.“ Тази вечер той щеше да напише още една глава от легендата.

Еймън погледна часовника си — часовника, който му бе подарен от мъж на име Тарик ал Хурани в един лагер на брега на морето. Беше седем и петнайсет. Той свали часовника и прочете надписа на гърба му.

Никога повече засечки на таймера.

* * *

След като почерниха лицата си с боята за обувки, Габриел и Келър поеха покрай брега на река Клербейн — Кристофър вървеше отпред, а Алон на крачка зад него. Облаците закриваха луната и звездите, а плющенето на дъжда заглушаваше стъпките им. Келър се придвижваше като вода по земята — бързо, без никакъв звук. Габриел — тайният войник на улицата, правеше всичко възможно да имитира движенията на приятеля си. Кристофър държеше оръжието си с две ръце на нивото на очите. Зад него Алон бе насочил цевта на своето надолу и надясно.

Пет минути след като бяха напуснали колата, Келър спря и с дулото на глока си очерта права линия към земята. Това означаваше, че са достигнали границата на Ълстър. Той зави на север и поведе Габриел през поредица от пасища, отделени едно от друго с жив плет от трънки. Границата бе на няколко метра вдясно от тях. Някога там бе имало наблюдателни кули, охранявани от гренадири и хусари, но сега на хоризонта се открояваха само силози за зърно и плевни. Келър — окървавеният оцелял от най-мръсната битка в Южна Арма, се движеше бавно, като стъпваше така, сякаш под краката му имаше мини, и преминаваше всеки жив плет така, сякаш убиецът му чакаше от другата страна.

След като изминаха около километър по този труден начин, Кристофър преведе Алон през скалист участък между две езерца. Пред тях изникна група дървета, а зад дърветата се намираше фермата на Джими Фейгън в Северна Ирландия. Келър се промъкна крадешком напред, от дърво на дърво, и след това застина неподвижно. Скрит в тъмнината, на трийсетина крачки от него стоеше мъж с готов за стрелба автомат АК-47. Оръжието бе снабдено със заглушител, изработен от въглеродно влакно — сериозно оръжие за сериозен хищник. Кристофър внимателно измъкна дадения му от МИ6 мобилен телефон и изпрати предварително написан есемес до Воксхол Крос. После извади ножа от джоба си и зачака.

* * *

Тъй като това бе вътрешнодържавен въпрос, Греъм Сиймор остави Аманда Уолъс да издаде фактическата заповед. Тя пристигна в

базата на Полицейската служба на Северна Ирландия в Кросмаглен в 19:27 часа и след една минута няколко патрулки поеха по Нюри стрийт с пуснати лампи. В седем и половина телефонът на Джими Фейгън забръмча от есемесите на неговите разузнавачи.

— Колко патрулки? — попита Куин.

— Най-малко шест, в това число и няколко момчета от специалните части.

— Накъде се отправиха?

— Надолу към Дъндолк Роуд.

— Грешна посока — заяви Куин.

— Дори не е близо до нас.

Друг есемес пристигна на телефона на Фейгън.

— Какво пише?

— Завили са надясно по „Фоксфийлд“.

— Все още са на грешен път.

— Според теб какво означава това?

— Означава, че трябва да кажеш на твоите момчета да бъдат нащрек, Джими.

— Защо?

Куин се усмихна.

— Защото те са тук.

* * *

В 19:31 часа мъжът, стоящ на трийсет крачки от Кристофър Келър, махна дясната си ръка от автомата, за да извади мобилен телефон от джоба си. Екранът на телефона проблесна за кратко и на неговата светлина Келър зърна лицето на мъжа, който скоро щеше да е мъртъв. Беше на възрастта на Кристофър и имаше неговия ръст и телосложение. Мъжът можеше да е фермер. Можеше да е шофьор на камион или да работеше каквото му падне. В един друг живот той беше враг на Келър. Сега отново беше негов враг.

Като всички ветерани от Южноармаската бригада, мъжът, стоящ на трийсет крачки от Кристофър, познаваше всеки сантиметър от пропитата с кръв земя. Той познаваше всеки ров, всеки обрасъл с къпини участък, всяка дупка, където е бил скрит пистолет или е била

заровена бомба капан. Познаваше също разликата между шума, вдиган от животно и от човек. Твърде късно той вдигна поглед от телефона си и видя Келър, който го връхлетя с нож в едната ръка и пистолет в другата. Кристофър го повали на земята. После заби ножа в гърлото му и го задържа, докато ръцете на мъжа пуснаха телефона и автомата. Келър взе оръжието, а Габриел — телефона. След това те поеха мълчаливо през полето към плевнята от гофрирана ламарина — шест на дванайсет метра, където Келър трябваше да умре преди много време.

* * *

— Всички потвърдиха ли позициите си? — попита Куин.

— Всички, освен Брендън Магил.

— Къде беше поставен той?

— В западния край на фермата, срещу границата.

— Потърси го отново.

Джими Фейгън изпрати есемес на Магил. След минута и половина все още нямаше отговор.

— Изглежда, ги намерихме — каза Еймън.

— А сега какво ще правим?

— Убийте примамката. После ми доведете Келър и Алон живи.

Фейгън написа есемеса и натисна бутона за изпращане. Куин взе пистолета „Макаров“ и излезе да гледа фойерверките.

* * *

На трийсет метра отвъд мястото, където Брендън Магил лежеше мъртъв, имаше каменна стена, която се простираше от север на юг. Габриел се скри зад нея, след като един куршум 7,62 x 39 мм проряза въздуха на няколко сантиметра от дясното му ухо. Келър се стовари на земята до него, когато няколко куршума се забиха в стената, разпръсквайки искри и дребни камъни. Изстрелите бяха безшумни, така че Габриел имаше само бегла представа за посоката, от която идваха. Той подаде глава над стената, за да се огледа за проблясък на

дула, но нов дъжд от куршуми го накара да се сниши. Келър запълзя на север покрай стената. Алон го последва, но спря, когато Кристофър внезапно откри огън с автомата на убития от него мъж. Далечен вик им подсказа, че куршумите му са попаднали в целта, но в същия миг те бяха обстреляни от няколко посоки. Габриел се прилепи към земята до Келър с пистолет в едната ръка и телефона на мъртвеца в другата. След няколко секунди той осъзна, че мобилният завибрира от пристигащ есемес. Есемесът очевидно бе от Еймън Куин. Той гласеше: **УБИЙТЕ МОМИЧЕТО!**

Кросмаглен, Южна Арма

Сред купчината счупен и разглобен селскостопански инвентар в плевнята на Джими Фейгън Катерина бе намерила ръждясала и покрита със спечена кал коса — музеен експонат, може би последната коса в цяла Северна и Южна Ирландия. Тя стисна здраво дръжката ѝ с две ръце и се заслуша в тропота на тичащи нагоре по пътеката мъже. „Двама или може би трима души“ — помисли си. Застана до плъзгащата се врата на плевнята. Маделин бе в противоположния край на помещението — с качулка на главата и вързани ръце, облегнала гръб на балите сено. Тя беше първото и единствено нещо, което мъжете щяха да видят при влизането си.

Резето изхвърча, вратата се плъзна настрани и се показа дулото на оръжие. Катерина го позна по очертанията: автомат АК-47 с шумозаглушител на цевта. Познаваше го добре. Това бе първото оръжие, с което бе стреляла в лагера. *Великият автомат „Калашников“! Освободителят на потиснатите!* Дулото бе насочено нагоре под ъгъл от четиресет и пет градуса. Катерина нямаше друг избор, освен да чака, докато то се сниши към Маделин. Тогава тя замахна с косата и я стовари с цялата сила, която ѝ бе останала.

* * *

На двеста метра оттам, приклепнал зад една каменна стена в западния край на фермата на Джими Фейгън, Габриел показва есемеса на Кристофър. Келър веднага подаде глава над стената и видя присветването на дуло пред плевнята. Четири присветвания, четири изстрела — повече от достатъчно, за да отнемат два човешки живота. Ожесточен обстрел от автомат го накара отново да се сниши. С пламтящи от ярост очи, той сграбчи Габриел за предницата на якето и изкрещя:

— Стой тук!

Кристофър се прехвърли над стената и изчезна от ползрението му. Алон остана да лежи още няколко секунди, докато куршумите се сипеха около него. После скочи и се втурна през тънещото в мрак пасище. Той тичаше към една кола на заснежен площад във Виена. Тичаше към смъртта.

* * *

Ударът, който Катерина нанесе по врата на държачия автомата мъж, почти го обезглави. Въпреки това, той успя да произведе изстрел, преди тя да изтръгне оръжието от ръцете му — изстрел, който уцели балите сено на няколко сантиметра от главата на Маделин. Катерина бутна настрана умирация и бързо стреля два пъти в гърдите на втория мъж. Четвъртия куршум изстреля в почти обезглавения човек, чието тяло конвулсивно потрепваше в краката ѝ. Според жаргона на СВР, това беше контролен изстрел. Беше също така проява на милосърдие.

Когато стрелбата приключи, Маделин смъкна черната качулка от главата си. Ръцете ѝ все още бяха вързани. Катерина срязва тиксото и ѝ помогна да се изправи. Навън сражението бе в разгара си. От тяхната позиция — по средата на хълмистия имот, се виждаха ясно светлите ивици от трасиращите куршуми. Две фигури си проправяха път през пасищата от запад под тежкия обстрел от няколко позиции. Друг мъж стоеше неподвижен на верандата на далечната фермерска къща, като наблюдаваше зрелището, сякаш то бе устроено за личното му забавление. Катерина предположи, че двамата мъже, които приближаваха от запад, бяха Габриел Алон и Кристофър Келър. А човекът на верандата беше Куин.

Тя дръпна Маделин на земята. След това се отпусна на коляно и изстреля четири куршума към един от хората на Еймън. Мигновено стрелбата от тази позиция секна. Още четири куршума елиминираха втори член на екипа на Куин и само един добре прицелен изстрел ликвидира трети. Позата на Куин вече не беше толкова безстрастна. Катерина изстреля няколко куршума към него, принуждавайки го да се скрие в къщата. После се обърна към Маделин, но нея я нямаше.

* * *

Тя се препъваше надолу по склона на хълма към Алон и Келър, уморена и залитаща, като внезапно оживяла парцалена кукла. Катерина ѝ извика да залегне, но без никакъв успех — страхът от опасността бе сграбчил здраво Маделин. Катерина се обърна да погледне за Куин и точно тогава я уцели куршумът. Беше отличен изстрел, който я прониза право в гърдите. Тя почти не усети удара, нито почувства болка. Младата жена падна на колене, ръцете ѝ увиснаха безжизнено край тялото, главата ѝ се килна назад, с лице към черното небе. Докато се свличаше на влажната земя на Южна Арма, Катерина си представи, че се дави в езеро от кръв. Една ръка се опита да я издърпа на повърхността. После ръката я пусна и тя потъна в небитието.

* * *

Стрелбата бе приключила, когато Маделин рухна в ръцете на Габриел. Келър захвърли автомата и въоръжен само с глока, се втурна през пасището към къщата на Джими Фейгън. Задната фасада бе надупчена от куршумите и вятърът издуваше завесата през отворената врата. Кристофър притисна буза в тухлената стена, ослушвайки се за някакъв звук от вътрешността, след това с едно завъртане се озова вътре с насочен напред пистолет. Понечи да стреля по Джими Фейгън, но спря, когато забеляза изцъклените му очи и дупката от куршум в средата на челото му. Келър бързо претърси къщата, но никъде не откри Еймън Куин. За пореден път той мъдро бе избягал от бойното поле. „Куин — помисли си Кристофър — ще умре някой друг ден.“

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
У ДОМА

Южна Арма — Лондон

Това беше една от онези ноци, за които се пишеха песни. Осем мъже бяха загинали сред зелените хълмове на Южна Арма: шестима — от огнестрелно оръжие, двама — от нож. Техните имена бяха в почетния списък на най-известната бойна единица на ИРА: Магуайър, Магил, Калахан, О’Донъл, Райън, Кели, Колинс, Фейгън... Осем мъже бяха загинали сред зелените хълмове на Южна Арма: шестима — от огнестрелно оръжие, двама — от нож. Това беше една от онези ноци, за които се пишеха песни.

Обаче на другия ден нямаше балади, а само въпроси. Например сред фактите, които така и не бяха установени категорично, беше кой се е обадил на полицията и защо. Дори комисарят от Полицейската служба на Северна Ирландия, когато бе притиснат от репортерите, не можа да представи документ, който да докаже времето или произхода на спешното обаждане. Колкото до повода за кръвопролитие в Кросмаглен, той можа да изкаже само догадки. „Най-вероятното обяснение — каза комисарят — е то да е резултат от отдавна тлеещ спор между съперничещи си дисидентски групировки на републиканското движение, въпреки че не може да се изключи възможността да са изиграли роля и незаконни наркотици.“ Той дори предположи, че може да има връзка между клането в Кросмаглен и неразрешения случай с изчезването на Лиъм Уолш — наркодилър с известни връзки с Истинската ИРА. И макар да не го знаеше, по този въпрос комисарят беше изцяло и безусловно прав.

Неговите теории за причината за клането се приеха сравнително добре в останалата част от света, но не и в клановите общности на Южна Арма. В баровете, където те пиеха, както и в тъмните стаички, където изповядваха греховете си, всичко бе известно. Убийствата нямаха нищо общо с враждите или наркотиците. Те бяха дело на Куин. Местните знаеха и други неща, неща, които комисарят никога не спомена пред пресата. Те знаеха, че онази ноц там е имало две жени, както и бивш боец от САС на име Кристофър Келър. Една от жените

беше убита, простреляна в сърцето от около стотина метра не от друго, а от самия Еймън Куин. След това Куин бе изчезнал безследно. Те щяха да го намерят и да му теглят куршума, който той толкова много заслужаваше, куршума, който трябваше да му теглят още след Ома. После щяха да открият мъжа от САС на име Келър и да убият и него.

Хората затаиха това в себе си, както таяха повечето неща, и продължиха да се занимават със своите дела. Осем имена бяха добавени на мемориала на ИРА на Крос Скуеър и осем гроба бяха изкопани на гробището „Свети Патрик“. На опелото свещеникът говори за възкресението, но след това, в тъмните ъгълчета на бар „Емералд“, хората говореха само за отмъщение. Осем мъже бяха загинали сред зелените хълмове на Южна Арма: шестима — от огнестрелно оръжие, двама — от нож. Това беше дело на Куин. И Куин щеше да си плати.

Същия ден в Лондон Греъм Сиймор — генералният директор на Секретната разузнавателна служба на Нейно Величество, обяви, че четирима служители на МИ6 са били убити във вила в отдалечен край на Западен Корнуол. Той добави, че един служител на отдел „Личен състав“ на МИ6 се е самоубил, скачайки от най-горната тераса на Воксхол Крос. Сиймор отказа да каже дали двете събития са свързани, но пресата видя в избора за неговото съобщение момент доказателство, че е така. Това беше един от най-черните дни в славната история на службата и страничният ефект от него скоро предизвика разкрития отвъд Ирландско море. Британската преса почти не обърна внимание, когато в крайнините на една гора в графство Антрим бе намерен трупът на белфасткия кръчмар Били Конуей, нито когато три дни по-късно един турист се натъкна на частично разложения труп на Лиъм Уолш отвъд границата в графство Майо. От телата на двете жертви бяха извадени деветмилиметрови куршуми, макар че при балистичната експертиза бе установено, че са изстреляни от две различни оръжия. Гарда Шихана и Полицейската служба на Северна Ирландия разследваха убийствата като отделни инциденти. Между тях никога не бе намерена връзка.

В Германия полицията бе направила свое собствено тревожно откритие — още един труп с още един деветмилиметров куршум. Трупът беше на мъж, който по-късно щеше да бъде идентифициран

като офицера от руското разузнаване Алексей Розанов. Самоличността на човека, изстрелял куршума, бе невъзможно да се установи. Вероятно той бе свързан с екипа агенти, които бяха убили шофьора и бодигарда на руснака в Хамбург. Сред най-смустващите аспекти на откритието беше фактът, че паспортът на руснака бе намерен напъхан в устата му. Очевидно някой бе искал да изпрати послание. И по всеобщо мнение посланието бе получено. От Федералната служба за защита на конституцията — вътрешното разузнаване на Германия, забелязаха необикновено повишаване на руската шпионска активност в страната. Техните събратя от МИ5 забелязаха подобна промяна в руската агентура в Лондон. В Москва Кремъл не криеше чувствата си. Руският президент обеща, че убийците на Алексей Розанов ще получат *высшая мера* — най-тежкото възможно наказание. Експертите по руското разузнаване знаеха какво означава това. По всяка вероятност скоро щеше да се появи още един труп.

Обаче имаше ли връзка между събитията в Германия, Великобритания и трийсет и двете графства на Ирландия и Ълстър? Имаше ли неизвестна звезда, около която те се движеха по фино очертана орбита? Няколко от по-малките новинарски издания мислеха така и не след дълго някои от най-реномираните издания стигнаха до същото заключение. Германският „Шпигел“ — дългогодишен стожер на разследващата журналистика, свърза Израел с убийството на Алексей Розанов и неговия охранителен екип — връзка, която от кабинета на израелския премиер, в рядък коментар по разузнавателните въпроси, категорично отрекоха. Скоро след това „Айриш Таймс“ изказа предположението, че има британска намеса в отвличането и убийството на Лиъм Уолш, докато от Ирландската национална телевизия и радио разгледаха предполагаемата роля на Уолш в бомбения атентат в Ома през август 1998 година. После „Дейли Мейл“ пусна базираща се на слухове статия, че служителят на МИ6, който бе сложил край на живота си, в действителност е шпионирал за Русия.

Британското външно министерство отрече категорично верността на това съобщение, макар че доверието в него бе поставено под въпрос два дни по-късно, когато премиерът Джонатан Ланкастър обяви пакет от драконовски икономически и дипломатически санкции срещу Русия и кликата от бивши офицери на КГБ, които контролираха

Кремъл. Заявената от него причина бе „линия на поведение от страна на Русия на британска земя и на други места“. Санкциите включваха замразяване на лондонските активи на няколко прокремълски олигарси и ограничения на пътуванията им до Великобритания. С голяма помпозност руският президент обяви пакет от ответни санкции. Руските акции се сринаха по новините. Рублата стигна до най-ниското си ниво спрямо основните западни валути.

Но защо британският министър-председател бе реагирал така остро? И защо сега? Социално активните хора сметнаха първоначалното му обяснение за недостатъчно. Несъмнено, казаха те, трябва да е имало нещо повече от лошо руско поведение. В крайна сметка руснаците се държаха зле от години. И така репортерите се заеха да проучват, колумнистите^[1] коментираха, телевизионните анализатори изказваха предположения и лансираха теории — някои правдоподобни, други не толкова. Неколцина успяха да се докоснат до истината, но никой никога нямаше да открие тънката нишка — отчасти заличена, която водеше от едно убийство на брега на замръзнало руско езеро до убийството на една принцеса и кръвопролитие то сред зелените хълмове на Южна Арма. Нито щеше да свърже поредицата от наглед отделни събития с легендарния израелски разузнавач, който бе загинал при взрива на автомобила на Бромптън Роуд в Лондон.

* * *

Но той не беше мъртъв, разбира се. Всъщност, с малко късмет, британската преса би могла да го зърне в Лондон по време на напрегнатите четиресет и осем часа непосредствено след убийствата в Кросмаглен. Действията му бяха бързи и времето му беше плътно разчетено, защото имаше неотложни лични дела, които го чакаха у дома. Той уреди няколко нерешени въпроса във Воксхол Крос и оправи отношенията си в Темс Хаус — на отсрещния бряг на реката. Алон проведе работна вечеря с персонала на лондонската централа на Службата и късно на следващата сутрин се появи без предупреждение в една художествена галерия в Сейнт Джеймс, за да съобщи на свой доверен стар приятел, че все още е сред живите. Старият му приятел се зарадва, като видя, че е жив, но се разсърди, че е бил в числото на

заблудените. Габриел си помисли с разкаяние, че бе постъпил безсърдечно.

От Сейнт Джеймс той замина за едно имение с голяма тухлена къща във викториански стил в провинциалното графство Хартфордшър. Имението някога бе служило за тренировъчна база за новобранци от МИ6. Сега единственият му обитател беше Маделин Харт. Габриел се разходи с нея в забуления в мъгла двор, следван от екип охранители. Те бяха четирима — същият брой като загиналите от ръката на Куин и Катерина в Корнуол.

— Ще се върнете ли някога там отново? — попита тя.

— В Корнуол ли?

Маделин кимна утвърдително.

— Не — отговори Алон. — Не мисля, че ще го направя.

— Съжалявам — каза тя. — Май аз съсипах всичко. Това нямаше да се случи, ако ме бяхте оставили в Санкт Петербург.

— Ако искате да обвините някого — рече Габриел, — винете руския президент. Той изпрати вашата приятелка да ви убие.

— Къде е тялото й?

— Греъм Сиймор го предложи на *резидента* на СВР в Лондон.

— И?

— От СВР, изглежда, не проявяват интерес. Твърдят, че не знаят коя е тя.

— Къде ще бъде погребана?

— В безименен гроб в някое гробище за неизвестни лица и бездомници.

— Типичен руски край — каза мрачно Маделин.

— По-добре тя, отколкото вие.

— Тя ми спаси живота. — Маделин погледна Габриел и добави: — И вашия също.

Той се раздели с Маделин в средата на следобеда и отиде до Хайгейт, където плати неуредения си дълг към един от най-видните политически репортери в Лондон. Когато срещата приключи, приближаваше пет часът. Полетът му за вкъщи беше в десет и половина вечерта. Алон мина забързано по предната алея и се настани на задната седалка на колата, предоставена му от израелското посолство. Трябваше да изпълни още една поръчка. Една последна реставрация.

[1] Водещ на редовна коментарна рубрика (колонка) в периодично издание — вестник, списание или интернет медия. — Б.пр. ↑

81.

Виктория Роуд, Южен Кенсингтън

Къщата беше малка и солидна, с порта от ковано желязо и изящно стълбище, водещо до бяла входна врата. В малкото предно дворче цъфтяха цветя и прозорецът на гостната светеше. Между двете пердета имаше пролука от няколко сантиметра, през която Алон видя един мъж — д-р Робърт Келър, да седи изправен на едно кресло и да чете вестник. Габриел не можеше да различи кой точно, защото прозорците на колата бяха набраздени от дъждовните струи и купето бе забулено от облак цигарен дим. Кристофър бе пушил без почивка, откакто Алон го беше взел от един уличен тъгъл в Холбърн, където бе неговият временен лондонски адрес. Сега той гледаше къщата на баща си, сякаш тя беше обект на оперативно наблюдение. Габриел внезапно осъзна, че това е първият път, когато вижда Келър нервен.

— Той е стар — каза Кристофър най-накрая. — По-стар, отколкото си представях, че ще бъде.

— Минало е много време.

— Тогава, предполагам, няма да има значение, ако просто поседим тук една-две минути.

— Стой толкова време, колкото е необходимо.

— Кога е полетът ти?

— Това не е важно.

Алон погледна дискретно часовника си.

— Видях те — каза Келър.

През прозореца от другата страна на улицата видяха възрастна жена да поставя чаена чаша с чинийка до лакътя на четящия вестник мъж. Кристофър извърна глава — от срам или мъка, Габриел не можеше да каже.

— Какво прави тя сега? — попита Келър.

— Гледа през прозореца.

— Видя ли ни?

— Не мисля.

— Отиде ли си?

— Отиде си.
Кристофър отново погледна нагоре.
— Какъв чай пие? — попита Алон.
— Специална смес, която си купува от един човек на Ню Бонд стрийт.
— Може би трябва да се присъединиш към него за чая.
— След минута. — Келър загаси цигарата си и веднага запали нова.
— Трябва ли?
— В този момент — отвърна Кристофър — определено трябва.
Габриел отвори прозореца няколко пръста, за да излиза димът.
Нощният вятър запрати капки дъжд върху бузата му.
— Какво ще им кажеш?
— Чудех се дали имаш някакви предложения.
— Може да започнеш с истината.
— Те са стари — каза Келър. — Истината може да ги убие.
— Тогава им я поднеси на малки дози.
— Като лекарство. — Кристофър продължаваше да се взира в къщата. — Той искаше да стана лекар. Знаеш ли това?
— Мисля, че веднъж го спомена.
— Можеш ли да си ме представиш като лекар?
— Не — отвърна Алон. — Не мога.
— Не трябваше да го казваш така.
Габриел се заслуша в барабаненето на дъжда по покрива.
— Ами ако те не пожелаят да ме приемат обратно? — попита Келър след малко. — Ами ако ме отпратят?
— От това ли те е страх?
— Да.
— Те са твои родители, Кристофър.
— Личи си, че не си англичанин. — Келър избърса малък участък от запотеното стъкло и погледна намръщено дъжда. — Мокър съм от деня, в който се върнах в тази забравена от бога страна.
— В Корсика също вали.
— Не и като тук.
— Реши ли къде ще живееш?
— Някъде близо до тях — отговори Кристофър. — За съжаление, те ще трябва да се държат така, сякаш още съм мъртъв. Това е част от

моята сделка с МИБ.

— Кога започваш?

— Утре.

— Каква е първата ти задача?

— Да намеря Куин. — Келър погледна Габриел и каза: — Ще бъда благодарен за всяка помощ, която службата ти може да осигури. Очевидно ще трябва да играя по правилата на МИБ.

— Жалко.

Майката на Кристофър отново се появи на прозореца.

— Какво гледа? — попита той.

— Може да гледа всичко — отвърна Алон.

— Мислиш ли, че тя ще бъде горда?

— От какво?

— От факта, че сега работя за МИБ.

— Знам, че ще бъде.

Келър посегна към дръжката на вратата, после спря.

— Попадал съм в много опасни ситуации преди... — Гласът му заглъхна. — Може ли да поседя тук още малко?

— Седи толкова дълго, колкото ти е нужно.

— В колко часа е полетът ти?

— Ще го задържа, ако се наложи.

Кристофър се усмихна.

— Работата с теб ще ми липсва.

— Кой казва, че тя трябва да спре?

— Скоро ще бъдеш шеф, а шефовете нямат вземане-даване с плебеи като мен. — Келър сложи ръка върху дръжката и вдигна очи към прозореца на къщата. — Познавам това изражение — каза той.

— Чие изражение?

— Изражението на лицето на майка ми. Тя винаги изглеждаше така, когато закъснявах.

— Ти *закъсняваш*, Кристофър.

Келър рязко се обърна.

— Какво си направил?

— Върви — каза Габриел и му подаде ръка. — Накара ги да чакат достатъчно дълго.

Кристофър слезе от колата и забърза през мократа улица. Той се замота известно време с градинската портичка, после се качи на бегом

по стълбите, когато входната врата се отвори. Родителите му стояха в антрето, като се опираха един на друг за подкрепа, не вярвайки на очите си. Келър вдигна пръст пред устните си и ги прегърна със силните си ръце, преди бързо да затвори вратата. Алон го видя за последен път, когато той мина пред прозореца на гостната. След това щорите се спуснаха и той изчезна от поглед.

Улица „Наркис“, Йерусалим

Същата вечер примирието между Израел и „Хамас“ се провали и войната в Ивицата Газа се възобнови. Когато самолетът на Габриел наближи Тел Авив, блясъкът на трасиращи снаряди озари южния хоризонт. Една ракета на „Хамас“ прелетя опасно близо до летище „Бен Гурион“, но бе взривена в небето от противоракетната установка „Железен купол“^[1]. В терминала всичко изглеждаше нормално, освен група туристи християни, които се бяха скупчили, вцепенени от страх, около един телевизионен екран. Никой не забеляза покойния бъдещ шеф на израелското разузнаване, докато той си проправяше път сред множеството, метнал на рамо пътната си чанта. На паспортния контрол Алон заобиколи дългата опашка и мина през една врата, запазена за полевите агенти на Службата, които се завръщаха от мисии в чужбина. Четирима охраняващи агенти от Службата пиеха кафе в чакалнята от другата страна. Те го поведоха по ярко осветения коридор към охранявана врата, отвъд която два джипа, американско производство, чакаха с включени двигатели в предутринния мрак. Габриел се настани на задната седалка на единия. Хлопването на бронираната врата накара тъпанчетата му да изпукат.

На отсрещната седалка лежеше копие от нощната разузнавателна сводка — любезен жест от страна на Узи Навот. Габриел отвори папката, когато кортежът зави по шосе №1 и пое през Баб ал Уад — тясното като коридор дефиле, което отделяше крайбрежната равнина от Йерусалим. Страниците на сводката звучаха като каталог на ужасите от някакъв полудял свят. Арабската пролет се беше превърнала в Арабско бедствие. Радикалният ислям сега контролираше територия, която се простираше от Афганистан до Нигерия — постижение, за което дори Бин Ладен не беше мечтал. Това щеше да е смешно, ако не беше толкова опасно... и толкова напълно предвидимо. Американският президент бе позволил на стария ред да се сгромоляса без готова приложима алтернатива — безразсъден акт, който нямаше прецедент в съвременното държавно управление. И по някаква

причина той бе избрал точно този момент, за да хвърли Израел на вълците. „Узи извади късмет“ — помисли си Габриел, като затвори папката. Узи бе успял да държи пръста си в дигата^[2]. Сега на Габриел оставаше да построи ковчега. Защото потопа̀т идваше и нямаше нищо, което би могло да се направи, за да бъде спряно.

Когато стигнаха до покрайнините на Йерусалим, звездите вече избледняваха и небето над Западния бряг започваше да светлее. Сутрешният трафик изпълваше улица „Яфа“, но улица „Наркис“ спеше под наблюдението на охранителен отряд на Службата. Ели Лавон не беше преувеличил неговите мащаби. Имаше екипи в двата края на улицата и още един пред малката жилищна сграда от варовик на номер 16. Докато вървеше по градинската алея, Алон осъзна, че няма ключ в себе си. Това беше без значение — Киара бе оставила вратата отключена. Той пушна чантата си на пода в антрето. После, като забеляза безупречно подредения хол, я вдигна и я понесе към дъното на коридора.

Вратата на детската бе леко открехната. Габриел я отвори широко и надникна вътре. Някога тя беше неговото ателие. Сега в нея имаше две детски креватчета: едното с розови постелки, а другото — със сини. По килима маршируваха жирафи и слонове. По стените се носеха пухкави облачета. Чувство за вина жегна Габриел — в негово отсъствие Киара бе свършила сама цялата работа. Като прокара длан по повърхността на масата за смяна на пелени, го връхлетя спомен. Беше вечерта на 18 април 1988 година. Той се беше върнал у дома след убийството на Абу Джихад в Тунис и бе заварил Дани да страда от силна треска. Онази нощ Габриел бе държал в прегръдките си изгарящото от температура дете, докато пред очите му непрекъснато се нижеха картини на огън и смърт. Три години по-късно детето му беше мъртво.

Очевидно това имаше нещо общо с мъж на име Тарик.

Алон затвори вратата и влезе в спалнята. На стената висеше портретът му в естествен размер, нарисуван от Леа след операцията „Божи гняв“. Под него спеше Киара. Той остави чантата си на пода в стенния гардероб, свали обувките и дрехите си и легна на леглото до нея. Тя лежеше неподвижно, очевидно не бе усетила неговото присъствие. После внезапно попита:

— Харесва ли ти, скъпи?

— Детската стая ли?

— Да.

— Много е красива, Киара. Иска ми се само да беше оставила аз да нарисувам облаците.

— И на мен ми се искаше — отвърна тя, — но се страхувах, че може да е вярно.

— Кое?

Киара не каза нищо повече. Габриел затвори очи. И за първи път от три дни заспа.

* * *

Когато най-накрая се събуди, беше късно следобед и върху леглото падаха дълги и рехави сенки. Той пусна крака на пода и отиде в кухнята за кафе. Киара гледаше военните действия по телевизията. Една израелска бомба току-що бе паднала върху палестинско училище, пълно с жени и малки деца — или поне така твърдеше „Хамас“. Изглежда, нищо не се беше променило.

— Трябва ли да гледаме това?

Киара намали звука. Тя носеше свободни копринени панталони, златисти сандали и блуза за бременни, която падаше елегантно над наедрелите ѝ гърди и корем. Лицето ѝ беше непроменено. Нещо повече, Киара беше по-лъчезарно красива, отколкото си я спомняше. Изведнъж съжали за месеца, който бе прекарал без нея.

— Има кафе в термоса.

Габриел си наля една чаша и я попита как се чувства.

— Сякаш всеки момент ще се пръсна.

— А ще го направиш ли?

— Лекарят казва, че те може да се родят по всяко време.

— Има ли някакви усложнения?

— Околоплодната течност започва да намалява и едното дете е малко по-дребно от другото.

— Кое от двете?

— Момиченцето. Момченцето е добре. — Тя се вгледа в него за миг. — Скъпи, знаеш, че в някакъв момент трябва да изберем име за него.

— Знам.

— Би било добре да го направим, преди да се родят.

— Предполагам, че е така.

— Моше е хубаво име.

— Да.

— Винаги съм харесвала Яков.

— Аз също. Той е добър офицер. Но има един иранец, който ще се радва никога повече да не го вижда.

— Реза Назари ли?

Габриел вдигна очи от кафето си.

— Откъде знаеш името му?

— Получавах редовно информация по време на отсъствието ти.

— Кой те информираше?

— Кой, мислиш? — отвърна с усмивка Киара. — Те ще дойдат на вечеря, между другото.

— Не може ли да го направим друга вечер? Току-що се прибрах у дома.

— Защо не му кажеш, че си твърде уморен? Сигурна съм, че той ще разбере.

— Ще бъде по-лесно да убедя „Хамас“ да спре да ни обстрелва с ракети — отвърна той уморено.

По залез-слънце Габриел се изкъпа и облече. След това отиде с кортежа си до пазара Махане Йехуда, където, следван от бодигардовете си, купи необходимите хранителни продукти за вечерята. Киара му беше дала списък, който той остави да лежи смачкан в джоба на палтото си. Вместо това напазарува по интуиция — неговия предпочитан метод, и задоволи всяка прищявка и желание: ядки, сушени плодове, хумус, баба гануш^[3], хляб, израелска салата със сирене фета, сготвен ориз с месо, както и няколко бутилки вино от Галилея и Голан. Докато минаваше, няколко души се обърнаха да го погледнат, но иначе присъствието му на претъпкания пазар остана незабелязано.

Когато кортежът на Алон се върна на улица „Наркис“, до тротоара бе паркирано пежо лимузина. Горестой намери Киара и Геула Шамрон в дневната, заобиколени от торби с дрехи и други продукти. Ари вече се бе оттеглил на терасата да пуши. Габриел разсипа салатите в чинии и ги нареди на кухненския плот като шведска маса. След това

сложи ориза с месо да се стопли във фурната и наля две чаши от любимото си израелско вино „Совиньон Блан“, които занесе на терасата. Беше тъмно и бе излязъл студен вятър. Миризмата на турските цигари на Шамрон се смесваше с острия аромат на евкалиптовото дърво, което растеше в предната градина на сградата. Алон си помисли, че това е странно успокояващ мирис. Той подаде чаша вино на Ари и седна до него.

— Бъдещите шефове на Службата — каза Шамрон с леко укорителен тон — не пазаруват на Махане Йехуда.

— Правят го, ако съпругата им е с размерите на цепелин.

— Ако бях на твое място, щях да запазя за себе си подобни мисли. — Ари се усмихна, наклони чашата си към Габриел и каза: — Добре дошъл у дома, синко.

Алон отпи от виното, но не каза нищо. Взираше се в южното небе в очакване на светла диря от изстреляна ракета и блясъка от ответния изстрел на противоракетната установка „Железен купол“. *Добре дошъл у дома...*

— Тази сутрин пих кафе с премиера — продължи Шамрон. — Той ти изпраща поздрав. Освен това иска да знае кога възнамеряваш да положиш клетвата си.

— Той не знае ли, че съм мъртъв?

— Добър опит.

— Ще ми трябва известно време, което да прекарам с децата си, Ари.

— Колко време?

— Ако приемем, че са здрави — отвърна замислено Габриел, — мисля, три месеца.

— Три месеца са много време без шеф.

— Ние няма да бъдем без шеф. Имаме Узи.

Шамрон бавно смачка цигарата си.

— Още ли възнамеряваш да го задържиш?

— Насила, ако е необходимо.

— Как ще го наричаме?

— Ще го наричаме Узи. Това име е чудесно.

Алон погледна надолу към младите охранители, които кръстосваха из тихата улица. Той никога повече нямаше да стъпи на

обществено място без тях. Същото се отнасяше за съпругата и децата му. Шамрон понечи да запали цигара, но спря.

— Не мога да кажа, че премиерът ще се зарадва за тримесечния отпуск по бащинство. Всъщност — добави Ари — той се чудеше дали си готов да предприемеш дипломатическа мисия от негово име.

— Къде?

— Във Вашингтон — отговори Шамрон. — Нашите отношения с американците биха могли да бъдат малко реставрирани. Ти винаги си се разбирал добре с американците. Дори президентът, изглежда, те харесва.

— Аз не бих се изразил толкова крайно.

— Ще предприемеш ли това пътуване?

— Някои картини не могат да се реставрират, Ари. Същото важи и за някои отношения.

— Ще имаш нужда от американците, когато оглавиш Службата.

— Ти винаги си ми казвал да се държа на разстояние от тях.

— Светът се промени, синко.

— Така е — кимна Габриел. — Американският президент пише любовни писма на аятолаха. А на нас... — Той равнодушно сви рамене, но не каза нищо повече.

— Американските президенти идват и си отиват, но ние, шпионите, оставаме.

— Иранците също — отбеляза Алон.

— Поне Реза Назари няма да захранва с повече лъжи Службата. За сведение — добави Ари, — аз никога не съм имал добро мнение за него.

— Защо не каза нищо?

— Направих го. — Шамрон все пак запали нова цигара. — Между другото, той се е върнал в Техеран. И най-добре да стои там. В противен случай руснаците вероятно ще го убият. — Ари се усмихна. — Твоята операция успя да посее семето на недоверието между двама от противниците ни.

— Дано от него да порасне много голямо дърво.

— Кога ще е следващият удар?

— Статията ѝ ще излезе в неделното издание.

— Руснаците ще отрекат, разбира се.

— Но никой няма да им повярва — каза Габриел — и ще си помислят добре, преди отново да стрелят по мен.

— Ти ги подценяваш.

— Никога.

Помежду им настъпи тишина. Алон се заслуша в шумоленето на вятъра сред клоните на евкалиптовото дърво и нежния глас на Киара, който идваше от хола. Струваше му се, че е бил в Южна Арма преди цяла вечност. Дори Куин се изплъзваше от ръцете му. Куин, който можеше да изработи запалителен снаряд, движещ се със скорост триста метра в секунда. Куин, който се бе запознал в Либия с палестинеца Тарик ал Хурани.

— Така ли си представяше, че ще бъде? — попита тихо Шамрон.

— Като се върна у дома ли? — Габриел вдигна очи към южното небе и зачака да види някое огнено зарево. — Да — каза след малко. — Точно така си представях, че ще бъде.

[1] „Железен купол“, също известна и като „Желязна шапка“, е израелска система за противоракетна отбрана, която функционира при всякакви метеорологични условия. — Б.пр. ↑

[2] Авторът прави аналогия с легендата за холандското момче, което запушило с пръст пробойна в дигата и спасило страната си. — Б.пр. ↑

[3] Типично за арабската кухня и Близкия изток ястие, което много прилича на къпоолуто, но освен патладжани, основна съставка е сусамовият тахан. — Б.пр. ↑

83.

Улица „Наркис“, Йерусалим

Както при повечето значими събития в живота си, Габриел се подготви за раждането на децата си, сякаш то беше операция. Той планира маршрута за бягство, подготви резервен план, а след това измисли резервни планове за резервните си планове. Планът беше образец на пестеливост и разчет на времето, с малко движещи се елементи, с изключение на звездата на шоуто. Шамрон го прегледа задълбочено, както направиха и Узи Навот, и останалата част от легендарния екип на Габриел. Без изключение всички го обявиха за шедьовър.

Не че Алон имаше какво друго да прави. За първи път от години той нямаше нито работа, нито перспективи за работа. Беше успял да постави Службата в режим на изчакване и нямаше картини за реставриране. Сега Киара беше единственият му проект. Вечерята със семейство Шамрон се оказа последната ѝ публична изява. Тя се чувстваше твърде некомфортно, за да приема гости, и дори кратките телефонни разговори я уморяваха. Габриел се навърташе около нея като оберкелнер, винаги готов да напълни някоя празна чаша или да върне в кухнята някое незадоволително ястие. Той се държеше безупречно и беше винаги внимателен към исканията ѝ, независимо дали бяха физически или емоционални. Дори Киара започна да негодува срещу безукорното му поведение.

Заради възрастта ѝ и сложната ѝ репродуктивна история бременността на Киара се считаше за много рискова. Ето защо нейният лекар бе настоял да го посещава през няколко дни, за да я гледа на ехограф. По време на отсъствието на Габриел тя бе ходила до медицинския център „Хадаса“, придружена от своите бодигардове и понякога от Геула Шамрон. Сега Габриел дойде с нея, с цялата съпътстваща лудост на официалния му кортеж. В лекарския кабинет той застана собственически до Киара, докато докторът прокараваше трансдюсера по намазания ѝ с гел корем. В началото на бременността ѝ ултразвукът бе показал двете деца поотделно и съвсем ясно. Сега бе

трудно да се каже къде свършваше едното и къде започваше другото, макар че понякога апаратът предлагаше шокиращо ясно изображение на лице или ръчичка, от което сърдечният ритъм на Алон се ускори като по време на операция. Призрачните образи изглеждаха като рентгенова снимка на скрита под горния живописен слой картина. Намалващата околоплодна течност изглеждаше като плътни черни островчета.

— Колко време ѝ остава? — попита Габриел със сериозността на човек, който провеждаше повечето си разговори в тайни квартири и по сигурни телефони.

— Три дни — отговори докторът. — Най-много четири.

— Има ли вероятност те да излязат по-рано?

— Може да я хванат родилните болки на път за вкъщи още днес — отвърна лекарят, — но това едва ли ще се случи. Околоплодната ѝ течност ще привърши дълго преди да започне да ражда.

— Тогава какво ще правим?

— Цезаровото сечение е най-безопасният начин.

Лекарят, изглежда, усети безпокойството му.

— Жена ви ще бъде добре — каза той, след това добави с усмивка: — Радвам се, че не сте мъртъв. Ние имаме нужда от вас. Децата ви също.

Посещенията в болницата бяха единственото разнообразие сред дългите монотонни часове на лежане и чакане. Изнервен от бездействието, Алон копнееше за някаква работа. Киара му позволи да пригответи багажа ѝ за болницата, което му отне общо пет минути. След това той се зае да търси нещо друго за правене. Търсенето му го отведе в детската стая, където стоя дълго пред облаците на Киара, хванал с една ръка брадичката си и наклонил леко глава на една страна.

— Ще имаш ли нещо против — обърна се той към жена си, — ако ги ретуширам малко?

— Какво не им е наред?

— Те са красиви — отвърна Габриел прибързано.

— Но?

— Малко са детински.

— Те са за деца.

— Нямах предвид това.

Тя неохотно даде съгласието си, при условие че използва само безопасни за деца бои и че свърши работата в рамките на двацет и четири часа.

Алон отиде бързо до близкия магазин за бои, следван от бодигардовете си, и се върна скоро с необходимите принадлежности. С няколко минавания с валяк — инструмент, който никога не бе използвал преди — той заличи творбата на Киара, скривайки я под нов слой бледосиня боя. Тя беше твърде мокра, за да работи повече тази вечер, така че Габриел стана рано на следващата сутрин и бързо украси стената със сияйни Тицианови облаци. Накрая добави едно ангелче — момченце, което се взираше надолу от края на най-високия облак. Изображението бе заимствано от картината „Дева Мария с младенца в небесна слава със светци“ от Веронезе. Със сълзи на очи и трепереща ръка, Габриел даде на ангелчето лицето на своя син, както изглеждаше той в нощта на смъртта му. След това написа името си и датата и с това приключи.

* * *

По-късно същия ден в Лондон „Сънди Телеграф“ публикува ексклузивен материал, свързващ Русия и нейното външно разузнаване с убийството на принцесата, бомбения атентат на Бромптън Роуд, убийството на четиримата агенти от МИ6 в Западен Корнуол и кървавата баня в Кросмаглен, Северна Ирландия. Операцията, казваше се във вестника, е била репресивна мярка заради отнемането на доходоносните руски права за сондиране в Северно море и измяната на Маделин Харт — руската „спяща“ агентка, която за кратко бе споделяла леглото на премиера Ланкастър. Тя била поръчана от руския президент, а Алексей Розанов — офицерът от СВР, открит неотдавна мъртъв в Германия, бил ръководил нейното изпълнение. Неговият главен таен агент бил Еймън Куин — атентаторът от Ома, превърнал се в международен наемник. Сега Куин бил изчезнал и бил обект на глобално издирване.

Реакцията след статията беше бърза и бурна. Министър-председателят Ланкастър осъди действията на Кремъл, окачествявайки ги като „варварски“ — мнение, което бе повторено отвъд

Атлантическия океан, във Вашингтон, където политици от двете страни на политическата барикада призоваха за изключване на Русия от Г-8 и от други икономически клубове на Запада. В Москва говорителят на Кремъл отхвърли статията на „Телеграф“ като антируска пропаганда и призова журналистката Саманта Кук да разкрие самоличността на източниците си, което тя упорито отказа да направи по време на поредица от телевизионни интервюта. Тези, които бяха в течение, предположиха, че израелците със сигурност са помогнали. В крайна сметка, отбелязаха те, руската операция бе отнела живота на една легенда. Ако някой е искал руска кръв, това са били израелците.

Никой от израелската държавна администрация не се съгласи да коментира публикацията в „Телеграф“ — нито от кабинета на министър-председателя, нито от Министерството на външните работи, и със сигурност не и от булевард „Цар Саул“, където звъненето по външните линии оставаше без отговор. Обаче една малка публикация в клюкарски израелски уебсайт предизвика коментари. В нея се посочваше, че легендарният израелски оперативен агент, който бе починал при бомбения атентат на Бромптън Роуд, наскоро е бил забелязан на пазара Махане Йехуда и си изглеждал съвсем добре. Неидентифициран сътрудник от неназовано министерство отхвърли съобщението като „пълни глупости“.

Но съседите му на улица „Наркис“, ако не бяха готови да го бранят докрай, биха разказали различна история. Същото се отнасяше и за персонала в медицинския център „Хадаса“, и за двамата равини, които го забелязаха късно същия следобед да поставя камъче^[1] върху един гроб на Елеонския хълм. Те не се опитаха да го заговорят, защото видяха, че скърби. Той излезе от гробището по здрач и пресече Йерусалим, за да отиде на хълма Херцел. Там имаше една жена, която трябваше да знае, че все още е сред живите, макар че нямаше да си спомня за него, след като той си отидеше.

[1] Еврейска традиция за изразяване на почит към починалия. — Б.пр. ↑

84.

Хълмът Херцел, Йерусалим

Докато пътуваше от Елеонския хълм, заваля слаб сняг над разделения Божи град на хълма. Той покри малката кръгова алея на психиатричната болница „Маунт Херцел“ и облече в бяло клоните на пинията в оградената със зид градина. Леа гледаше разсеяно снега през прозорците на общата всекидневна. Тя седеше в инвалидната си количка. Косата ѝ бе прошарена и късо подстригана съгласно изискванията на болницата, ръцете ѝ бяха деформирани и покрити с белезникави белези. Нейният лекар — приличащ на равин кръглолик мъж с удивителна разноцветна брада, бе накарал другите пациенти да напуснат всекидневната. Той не изглеждаше много изненадан да види, че Габриел е все още жив. Докторът се грижеше за Леа повече от десет години. Той знаеше неща за легендарния шпионин, които другите не знаеха.

— Трябваше да ме предупредите, че всичко това е било измама — каза лекарят. — Можехме да направим нещо, за да я предпазим. Както можеше да се очаква, вашата смърт предизвика доста вълнения.

— Нямахме време.

— Сигурен съм, че сте имали основателна причина — каза докторът с укоризнен тон.

— Така е. — Габриел изчака да минат няколко секунди, за да се уталожат напрежението между тях. — Никога не знам до каква степен тя разбира.

— Тя знае повече, отколкото си давате сметка. Имахме няколко тежки дни.

— А сега?

— По-добре е, но трябва да бъдете внимателен с нея. — Той стисна ръката на Алон. — Останете колкото искате. Аз ще бъда в кабинета си, ако имате нужда от нещо.

Когато лекарят си отиде, Габриел тръгна тихо по настлания с варовикови плочи под общата всекидневна. До Леа бе поставен един стол. Тя все още гледаше снега. Но над кой град валеше той?

Беше ли тя в Йерусалим в този момент, или бе заклещена в капана на миналото? Леа страдаше от особено критична комбинация от посттравматично стресово разстройство и психотична депресия. За слабата ѝ памет времето бе неуловимо. Алон никога не знаеше коя Леа ще срещне. В един момент тя можеше да бъде невероятно талантливата художничка, в която се беше влюбил в Академията за изящни изкуства и дизайн „Бецалел“ в Йерусалим. В следващия миг можеше да се прояви като отговорната майка на едно красиво момченце, която бе настояла да придружи съпруга си по време на командировката му във Виена.

В продължение на няколко минути тя продължи да гледа снега, без да мига. Може би не си даваше сметка за присъствието му. Или може би го наказваше, задето я бе оставил да мисли, че е мъртъв. Най-сетне обърна глава и го огледа щателно, сякаш търсеше изгубен предмет в претъпканите шкафове на паметта си.

— Габриел? — каза тя въпросително.

— Да, Леа.

— Реален ли си, любов моя, или плод на халюцинация?

— Реален съм.

— Къде се намираме?

— В Йерусалим.

Тя отново обърна глава и се загледа в снега.

— Не е ли красив?

— Красив е, Леа.

— Снегът опрощава всички грехове на Виена. Над Виена се сипе сняг, а над Тел Авив се сипят ракети. — Тя се върна при него. — Чувам ги през нощта — каза Леа.

— Какво чуваш?

— Ракетите.

— Тук си в безопасност, Леа.

— Искам да говоря с майка ми. Искам да чуя гласа на мама.

— Ще ѝ се обадим.

— Увери се, че коланът на седалката на Дани е достатъчно стегнат. Улиците са хлъзгави.

— Той е добре, Леа.

Тя сведе очи към ръцете му и забеляза следи от боя. Това сякаш я върна в настоящето.

— Рисувал ли си? — попита.

— Малко.

— Нещо важно?

Той преглътна и каза:

— Детската стая, Леа.

— За децата ти ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Родиха ли се вече?

— Скоро и това ще стане — отвърна той.

— Момче и момиче ли?

— Да, Леа.

— Как ще кръстите момичето?

— Тя ще се казва Ирене.

— Ирене е името на майка ти.

— Да.

— Майка ти е починала, нали?

— Много отдавна.

— А момчето? Как ще кръстите момчето?

Габриел се поколеба, после отвърна:

— То ще се казва Рафаел.

— Ангелът на изцелението. — Тя се усмихна и попита: — Ти изцели ли се, Габриел?

— Не съвсем.

— Нито аз.

Леа погледна към телевизора и на лицето ѝ се изписа объркване. Алон държеше дланта ѝ. От ръбестите белези тя изглеждаше студена и твърда. Беше като кръпка на непокрито с грунд платно. Той копнееше да я ретушира, но не можеше. Леа беше единственото нещо на света, което не можеше да реставрира.

— Мъртъв ли си? — попита тя внезапно.

— Не, Леа. Аз съм тук с теб.

— По телевизията казаха, че си бил убит в Лондон.

— Това е нещо, което трябваше да кажем.

— Защо?

— Не е важно.

— Винаги казваш това, любов моя.

— Така ли правя?

— Само когато наистина е така. — Очите ѝ се спряха върху него.
— Къде беше?

— Търсех човека, който е помогнал на Тарик да направи бомбата.

— Намери ли го?

— Почти.

Тя стисна успокоително ръката му.

— Всичко се случи много отдавна, Габриел, и това няма да промени нищо. Аз ще продължавам да бъда такава, каквато съм, а ти все така ще бъдеш женен за друга жена.

Той не можеше да издържа повече обвинителния ѝ поглед и затова извърна очи към снега. След няколко секунди Леа се присъедини към него.

— Ще ми позволиш да ги видя, нали, Габриел?

— Веднага щом мога.

— И ще се грижиш добре за тях, особено за момчето, нали?

— Разбира се.

Очите ѝ внезапно се разшириха.

— Искам да чуя гласа на майка ми.

— Аз също.

— Увери се, че коланът на седалката на Дани е достатъчно стегнат.

— Ще го направя — каза Габриел. — Улиците са хлъзгави.

* * *

По време на обратния път към улица „Наркис“ Алон получи есемес от Киара, в който го питаше кога ще се прибере. Той не си направи труда да отговори, защото беше точно зад ъгъла. Габриел мина забързано по градинската алея, оставяйки издайнически следи от своите 43 номер обувки по непокътнатата снежна покривка, и се изкачи по стълбите до апартамента си. Като влезе, видя в антрето куфара, който така старателно бе подредил. Киара седеше на дивана, напълно облечена, и тихичко си пееше, докато прелистваше едно модно списание.

— Защо не ми каза по-рано? — попита Габриел.

— Мислех, че ще бъде приятна изненада.

— Мразя изненадите.

— Знам. — Устните ѝ се извиха в красива усмивка.

— Какво стана?

— Не се чувствах добре този следобед, затова се обадох на лекаря. Той смята, че трябва да приключваме с това.

— Кога?

— Тази вечер, скъпи. Трябва да отидем в болницата.

Габриел стоеше неподвижен като бронзова статуя.

— Сега е моментът да ми помогнеш да се изправя — каза Киара.

— О, да, разбира се.

— И не забравяй чантата.

— Чакай... Какво?

— Куфара, скъпи. Ще имам нужда от нещата си в болницата.

— Да, в болницата.

Той помогна на Киара да слезе по стълбите и да мине по градинската алея, като през цялото време се укоряваше, че при планирането си бе пропуснал да предвиди възможността за снеговалеж. На задната седалка на джипа тя отпусна глава на рамото му и затвори очи, за да си почине. Габриел вдишваше опияняващия аромат на ванилия и гледаше как снегът танцува по стъклото. Помисли си, че снегът е красив. Беше най-красивото нещо, което някога бе виждал.

Буенос Айрес

Не че нямаха нещо по-добро за вършене тази пролет. В крайна сметка дори и най-безучастните наблюдатели — историческите идиоти, както Греъм Сиймор често ги наричаше в по-мрачните си моменти — разбираха, че светът опасно излизаше извън контрол. Поради недостиг на хора Сиймор възложи задачата само на един агент. Това обаче нямаше значение, защото му беше нужен само един агент. Той даде на мъжа пълно с пари куфарче и значителна оперативна свобода на действие. Куфарчето дойде от един магазин на Джърмин стрийт. Парите бяха американски, защото в преизподнята на шпионския свят доларите си оставаха резервната валута.

Тази пролет мъжът пътуваше под много имена, като нито едно от тях не беше неговото собствено име. В действителност, в този конкретен момент от живота и кариерата му, той наистина си нямаше име. Родителите му, с които наскоро отново се бе събрал, се обръщаха към него с името, което му бяха дали при раждането. В работата обаче агентът бе известен само с четирицифрения си код. Апартаментът му в Челси официално бе собственост на компания, която не съществуваше. Той бе стъпвал там само веднъж.

Търсенето му го отведе на много опасни места, което нямаше никакво значение, защото самият той беше опасен човек. Агентът прекара няколко дни в Дъблин — опасния кръстопът на наркотици и размирици, след това прескочи до Лисабон със слабата надежда, че връзката на мишената му с града не е само повърхностна. Един неприятен слух — от прихванат имейл до Истанбул — го отведе до едно затънтено село в Беларус. Там той се срещна с източник, който твърдеше, че е видял мишената в контролиран от „Ислямска държава“ район на Сирия. С неохотната благословия на Лондон агентът прекоси границата пеш и преоблечен като арабин, отиде до къщата, където се говореше, че живее мишената. Къщата беше празна, с изключение на няколко парчета кабел и тетрадка, в която имаше няколко чертежа на

бомби. Той прибра тетрадката и се върна в Турция. По пътя видя сцени на жестокост, които скоро нямаше да забрави.

Краят на февруари го завари в Мексико Сити, където чрез подкуп се сдоби със следа, която го отведе в Панама. Агентът прекара там една седмица, наблюдавайки празен апартамент на Плая Фаралон. След това по интуиция отлетя за Рио де Жанейро, където един пластичен хирург със съмнителна клиентела призна, че неотдавна е променил външния вид на мишената. Според лекаря, пациентът твърдял, че живее в Богота, но при посещението си там агентът откри само една обърквана жена, която може би носеше неговото дете. Жената му предложи да го потърси в Буенос Айрес, което той и направи. И точно там в един хладен следобед в средата на април един стар дълг трябваше да бъде платен.

* * *

Той беше готвач в ресторант, наречен „Брасри Петанк“, в южната част на квартала Сан Телмо. Апартаментът му бе зад ъгъла, на третия етаж в сградата, която изглеждаше така, сякаш е била взета от булевард „Сен Жермен“. От другата страна на улицата имаше кафене, където Келър седна да пие кафе на една маса на тротоара. Той носеше шапка с периферия и слънчеви очила; косата му имаше здравословния блясък на преждевременно прошарен мъж. Отстрани изглеждаше, че чете испанско литературно списание, но не беше така.

Келър остави няколко песос на масата, прекоси улицата и влезе във фойето на сградата. Една тигрова котка се отърка в крака му, докато четеше името на пощенската кутия на апартамент 309. Като се качи на етаж, откри, че вратата на апартамента е заключена. Това нямаше значение, защото срещу подкуп от петстотин долара той се бе сдобил с копие на ключа от техника, който поддържаше сградата.

Когато влезе, Келър извади пистолета си и затвори вратата. Апартаментът беше малък и оскъдно обзаведен. До леглото имаше купчина книги и късовълново радио. Книгите бяха дебели, тежки и доста четени. Радиото бе с качество, което вече рядко се срещаше. Кристофър го включи и усили звука до шепот. „Моя забавна

Валънтайн“ на Майлс Дейвис. Той се усмихна. Беше дошъл на правилното място.

Келър изключи радиото и дръпна настрани пердето, което засенчваше последния останал на света прозорец на Куин. Той остана там с дисциплината на специалист по близко наблюдение през остатъка от следобеда. Най-накрая един мъж се появи в кафенето и седна на същата маса, на която бе седял Кристофър. Той си поръча местна бира и бе облечен като местните жители. Въпреки това беше ясно, че не е роден в Аржентина. Келър вдигна миниатюрен монокулярен далекоглед до окото си и се вгледа в лицето на мъжа. Помисли си, че бразилецът е свършил добра работа. Мъжът на масата беше неузнаваем. Единственото нещо, което го издаде, беше начинът, по който си служеше с ножа, когато съдържателят на кафенето донесе пържолата му. Куин беше умел техник, но винаги боравеше най-добре с нож.

Кристофър остана в края на прозореца, притиснал миниатюрния далекоглед до окото си, и гледа и чака, докато Куин изконсумира последната храна, която някога щеше да яде. Когато свърши, той плати на съдържателя, стана от масата и пресече улицата. Келър пъкна далекогледа в джоба си и застана в антрето, стиснал в готовност с две ръце пистолета си. След малко чу стъпки в коридора и скърцането на ключа в ключалката. Куин така и не видя лицето на Кристофър, нито усети двата куршума — единия за Елизабет Конлин, а другия за Дани Алон, — които сложиха край на живота му. За това Келър най-много съжаляваше.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

„Английският шпионин“ е художествено произведение и трябва да се чете само като такова. Имената, героите, местата и събитията, описани в този роман, са продукт на авторското въображение или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни лица, били те живи или мъртви, с търговски предприятия, компании, събития или места е напълно случайна.

В южния край на риболовното заливче Гънуолоу наистина има прекрасна вила, която винаги е напомняла на автора за митничарската колиба в Пурвил от едноименната картина на Моне, но доколкото ми е известно, нито Габриел Алон, нито Маделин Харт някога са пребивавали там. Читателите не трябва да търсят Габриел и на улица „Наркис“ №16, защото сега той и Киара са много заети. Донесенията от Йерусалим сочат, че майката и децата се чувстват добре. Бащата е съвсем друго нещо. Повече за това ще научите в следващата книга от поредицата.

Посетителите на северния английски град Флийтуд напразно ще търсят интернет кафене срещу магазина за риба и пържени картопки. В Гънуолоу няма кръчма, наречена „Агне и флаг“, нито в Кросмаглен има бар; наречен „Емералд“, макар че има няколко, като него. Извинявам се на управата на ресторант „Льо Пиман“ на остров Сен Бартелеми за това, че поставих един майстор на бомби от ИРА в тяхната малка, но възхитителна кухня. Извинявам се и на ресторант „Ди Банк“ в Хамбург, на хотел „Интерконтинентал“ във Виена и особено на хотел „Кемпински“ в Берлин. В стая 518 трябва да е царял голям безпорядък.

Искам да отбележа, че съм съвсем наясно, че седалището на тайната разузнавателна служба на Израел вече не се намира на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив. Моята измислена служба продължава да се помещава там — отчасти защото името ми харесва повече от това на сегашното ѝ местоположение, което няма да споменавам тук. Също така много пъти са ме питали дали дон Антон Орсати има реален

прототип. Няма. Донът, неговата долина и уникалното му предприятие са измислени от автора.

„Английският шпионин“ е четвъртото приключение на Габриел Алон, в което като главен герой е показан най-добрият убиец на доната — бившият командос от САС Кристофър Келър. Романът завършва на мястото, където започва историята на Келър — сред опасните зелени хълмове на Южна Арма. През най-тежкия период от дългата и кървава война за Северна Ирландия регионът наистина е бил най-опасното място в света за носене на военна или полицейска униформа. Най-голямата еднократна загуба на човешки живот се е случила на 27 август 1979 г., когато две големи крайпътни бомби убиват осемнайсет британски войници в Уорънпойнт. Атакуването е извършено само часове след като лорд Маунтбатън — британски държавник и роднина на кралица Елизабет II, е бил убит от бомба на ИРА, скрита на борда на рибарската му лодка — инцидент, който ми подсказа началните пасажи на „Английският шпионин“. Очевидно е, че при изграждането на образа на измислената ми принцеса съм заимствал много от живота на принцесата на Уелс Даяна, но не съм имал никакво намерение да внушавам, че причината за смъртта на Даяна е убийство. Тя загина в един парижки тунел, защото зад волана на колата ѝ е бил човек в нетрезво състояние, а не в резултат на международна конспирация.

Дългата борба на Република Ирландия срещу незаконните наркотици е добре документирана. По-малко известна е обаче ролята, която са играли в търговията с наркотици членове на Истинската ИРА — дисидентската републиканска терористична групировка, сформирана през 1997 г. Организацията, в която влизат няколко членове на Южноармаската бригада на ИРА, извърши поредица от опустошителни атентати през пролетта и лятото на 1998 г., докато Северна Ирландия вървеше колебливо към преговорите за мир. Най-смъртоносният от тях бе експлозията в град Ома на 15 август, при която загинаха двайсет и девет и бяха ранени над двеста души. Конкретните подробности за атентата, които са дадени в романа, са точни, макар че съм си позволил известна свобода при описанието на действията на моя измислен британски шпионин Грeъм Сиймор. Във въпросния ден Еймън Куин и Лиъм Уолш не са били в колата бомба, защото те са плод на авторовото въображение.

Докато пишех тази книга, самоличността на истинските атентатори още не беше официално установена. Само те знаят защо са паркирали колата бомба на грешно място на главната търговска улица. И само те знаят защо на медиите и на Кралската ълстърска полиция са били подадени неточни предупреждения, създавайки по този начин условия за катастрофалната загуба на живота на невинни хора. Със сигурност полицията и разузнавателните служби на Ирландия и Обединеното кралство знаят имената им. При все това, седемнайсет години след бомбения атентат, никой не е осъден за най-голямото масово убийство в британската или ирландската история. През юни 2009 г. един съдия в Северна Ирландия разпореди четирима мъже — Майкъл Макевит, Лиъм Кембъл, Колм Мърфи и Шеймъс Дейли — да платят един и половина милиона лири на семействата на жертвите в Ома. Към днешна дата тези пари не са изплатени. През април 2014 г. Шеймъс Дейли бе арестуван в един търговски център в Южна Арма, където той живеел открито, и му бе предявено обвинение за двацет и девет убийства. Ако се съди по минали дела, шансовете за успешен съдебен процес са малки. През 2002 г. Специалният углавен съд на Ирландия осъди Колм Мърфи за съучастие в атентата само за да види присъдата си отменена след обжалване. Племенникът на Мърфи бе осъден в Северна Ирландия през 2006 г., но бе оправдан.

След Споразумението от Разпети петък британското разузнаване научава, че висококвалифицирани майстори на бомби от ИРА са продавали своя опит на свободния пазар. Сред страните, в които бивши терористи от ИРА са практикували своя смъртоносен занаят, е Ислямска република Иран. В своята история на МИБ, озаглавена „Тайните войни“, историкът Гордън Томас пише, че през 2006 г. делегация от терористи от ИРА е пътувала тайно до Техеран, за да помогне на Иран да създаде противотанково оръжие за своя ливански клиент „Хизбула“, оръжие, което може да изстреля запалителен снаряд, движещ се с триста метра в секунда. „Хизбула“ използва това оръжие срещу израелски танкове и бронетранспортъри, но британските войници, служещи в Ирак, също се оказаха мишени на разработената от ИРА технология. През 2005 г. осем британски войници бяха убити в Басра с усъвършенствана крайпътна бомба, която бе идентична с устройства, използвани от ИРА в Южна Арма. Експерти в областта на борбата с тероризма предполагат, че плановете

за оръжието са стигнали в Ирак в резултат на дългото сътрудничество на ИРА с ООП. Двете организации се радваха на покровителството на либийския държавен глава Муамар Кадафи и се обучаваха в скандалните му пустинни лагери, където са споделяли знания и ресурси. Либия наистина е доставяла всички пластичен експлозив „Семтекс“, използван от ИРА по време на войната за Северна Ирландия.

Обаче Либия не е била единственият държавен спонсор на ИРА. КГБ също е оказвало материална подкрепа на терористите в опит да създаде хаос във Великобритания и по този начин да отслаби Атлантическия алианс. През изминалия четвърт век след разпадането на Съветския съюз се промениха много неща, но подклаждането на разногласия между държавите от Западния алианс си остава основна цел на Русия при управлението на Владимир Путин. В действителност най-голямото желание на Путин е да види пълния крах на НАТО, за да може да възстанови изгубената Руска империя, без натрапчивият Запад да стои на пътя му. Под негово ръководство Русия отново тайно изпраща пари на крайни политически партии — както леви, така и десни — в Западна Европа. Както изглежда, Путин не го е грижа особено за политиката на неговите приятели, стига те да се противопоставят на САЩ и възгледите им за света да са горе-долу като неговите. А и той няма своя собствена реална политика. Путин е клептократ^[1] и няма друга философия, освен циничното упражняване на властта.

Габриел Алон за първи път мери сили с Русия в романа „Московска афера“, който бе публикуван през лятото на 2008 г., когато Москва беше залята от приходите от петрол и критиците на Кремъл бяха убивани по улиците. За съжаление, романът се оказа пророчески. Да разгледаме действията на Кремъл в последно време. Той застана на страната на кървавия клиентелистки режим в Сирия. Кремъл се съгласи да продаде на Иран модерни противосамолетни ракети. Крим и Източна Украйна са под руски контрол. Въоръжени с ядрени ракети бомбардировачи прелитат ниско над съюзници на НАТО. Наистина два руски бомбардировача неотдавна предприеха рискована разходка над Ламанша с изключени транспондери, разстройвайки гражданското въздухоплаване в продължение на часове. Докато Западът орязва бюджета си за отбрана, *Червената армия* се модернизира с бързи

темпове. Путин говори открито за използването на тактически ядрени оръжия, за да защити своите завоевания.

Британският външен министър Филип Хамънд с право е разтревожен от това, което вижда. През март 2015 г. той описа Русия като „единствената най-голяма заплаха“ за сигурността на Великобритания. Месец по-късно обаче президентът Обама предложи коренно различно мнение, с което определи Русия като „регионална сила“, чиито действия са продиктувани по-скоро от слабост, отколкото от сила. Изводът, който се налага от това, е, че с нахлуването в Украйна и анексирането на Крим Владимир Путин всъщност губи. Де да беше така. Путин печели, което означава, че Украйна е само предпремиера на предстоящи спектакли.

[1] Клептокрацията е форма на управление, при която държавните решения са мотивирани главно от непосредствените материални интереси на тесен кръг хора, които са на власт. Политическите дейци на тази върхушка са наречени клептократи. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Задължен съм на съпругата ми Джейми Гангъл, която ме изслушваше търпеливо, докато работех над различните обрати на „Английският шпионин“, а след това умело редактира сто страници от купчината листове, която евфемистично наричах „първа чернова“. Без постоянната ѝ подкрепа и забележителното ѝ внимание към детайла моят ръкопис нямаше да бъде завършен преди крайния срок. Моят дълг към нея и моята любов са неизмерими. Децата ми — Лили и Николас, също бяха постоянен източник на вдъхновение за мен, докато работех над книгата. Аз съм във възторг от техните постижения.

Моят скъп приятел и дългогодишен редактор Луис Тоскано внесе безброй подобрения — малки и големи — в романа. Осторожната ми коректорка Кети Кросби се погрижи в текста да няма печатни и граматически грешки. Всички грешки, които може да са убягнали на техния критичен поглед, са мои, а не техни.

От само себе си се разбира, че тази книга нямаше да бъде издадена без подкрепата на моя екип в „Харпър Колинс“, но аз все пак съм длъжен да го отбележа, защото те са най-добрите в бизнеса. Специални благодарности на Джонатан Бърнам, Брайън Мъри, Майкъл Морисън, Дженифър Барт, Джош Маруел, Тина Андреадис, Лесли Коен, Лия Василиевски, Робин Билардело, Марк Фъргюсън, Кати Шнайдер, Бренда Сийгъл, Каролин Бодкин, Дъг Джоунс, Кейти Островка, Ерин Уикс, Шон Никълс, Ейми Бейкър, Мери Сасо, Дейвид Коръл, Лия Карлсън-Станишич. Сърдечна благодарност и на моя екип от юристи — Майкъл Джендлър и Линда Рапапорт, за тяхната подкрепа и мъдри съвети.

Работейки над този роман, прегледах стотици книги, вестници, списания и уебсайтове — прекалено много, за да ги изброявам тук. Ще проявя небрежност обаче, ако не спомена изключителните познания и репортажи на Мартин Дилън, Питър Тейлър, Кен Конър, Марк Ърбан, Джон Муни и Майкъл О’Тул, и Тоби Харнден — автор на значимото проучване за Южноармаската бригада.

Този роман, както и предишните четиринайсет книги от поредицата за Габриел Алон, никога нямаше да бъде написан без съдействието на Дейвид Бул. За разлика от измисления Габриел Алон, Дейвид наистина е един от най-добрите реставратори на произведения на изкуството в света и аз съм щастлив, че е мой приятел. Ако мъже като Дейвид управляваха света, моят герой щеше да води много спокоен живот. Може би той щеше да има възможността да реставрира онази картина на Караваджо. И несъмнено щеше да помоли Дейвид за съвет, преди дори да я докосне с пръст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.